

Катлийн Удиуиз

ПЛАМЪКЪТ И ЦВЕТЕТО

Катлийн Удиуиз

Пламякът и цветето

ГЛАВА ПЪРВА

23 юни 1799

Може другаде времето да лети като вятъра, но тук, в равнинна Англия, то сякаш се мъкнеше, влачеше се уморено през обраслата с мъхове блатиста земя.

В знойната лятна жега въздухът беше неподвижен. Над улицата висеше облак прах, диря, оставена от миналата преди време бърза пощенска кола. В полската мараня сред няколко изсъхнали тисови дървета се гущеше схлупена селска къщурка. Прозорците бяха отворени, пътната врата откряната. Къщата сякаш се вираше учудена в безцветния пейзаж наоколо си. Плевнята до нея щеше сякаш всеки миг да рухне. Изградена от грубо издялани греди, тя не беше поправяна от години. В нивичата зад нея слабо житце се мъчеше отчаяно да хване корен в блатистата почва.

В кухнята Хедър се опитваше уморено да бели картофи с тъпия нож. Успяваше само да ги поостърже. Двете години откакто живееше в тази съборетина, бяха толкова ужасни, че засенчиха спомените за целия й предишен живот. Той сякаш избледня в паметта й. Вече трудно можеше да се върне в мислите си към щастливите времена, преди да я доведат тук. Докато се бе превръщала от дете в девойка, докато Ричард, нейният баща беше жив, Хедър познаваше само радост. Двамата обитаваха хубава патрицианска лондонска къща, тя беше елегантно облечена по последна мода, изобилната вкусна храна беше ежедневие. Тези години не можеха и да се сравняват с последните две! Сега, в спомените й дори вечерите, когато баща й я оставяше сама с прислугата, не изглеждаха толкова ужасни. Днес вече можеше да разбере страданията му, самотата след смъртта на красивата му млада жена. Беше я обичал страстно, но тя бе починала скоро след раждането на единственото им дете. Въпреки че баща й плати с живота си своето увлечение по хазарта, сега Хедър разбираше дори нуждата му да се разсейва на игралната маса. Нея това бе лишило от дом и сигурност, беше я оставило за добро и зло, на единствения й роднина, нейния плах и примирен чичо и вечно недоволната му съпруга.

Хедър прокара ръка по челото си. Леля Фани спеше в съседната стая следобедния си сън. Сламеният дюшек сигурно е сплескан под

огромното ѝ дебело тяло – мислеше си момичето. Всеки и всичко беше недоволството на лелята. Тя нямаше приятели и никой не стъпваше в къщата ѝ. Никой не я обичаше, дори роднините ѝ. Лелята беше твърдо убедена, че младата ирландка, за която шурейт ѝ се бе оженил на времето, е същество по-нисше от нея, само защото принадлежи на народ, който според твърденията ѝ, винаги се е опълчвал срещу короната. Непокорството е в природата на всеки ирландец смяташе тя. Хедър трябваше да понася безмерната ненавист и злоба на тази жена. Не минаваше ден тя да не ѝ напомни, че е всъщност нещо като чужденка. Пусналата дълбоки корени омраза подхранваше този предразсъдък, непрекъснато добавяше нещо ново към постоянните обвинения и в края на краищата лелята наистина си повярва, че и майката, и дъщерята са вещици. По всяка вероятност в основата на всичко лежеше силна женска завист, защото Фани Саймънс и като момиче беше грозна, а младата Брена хубава и чаровна. Където и да влезеше, всички мъже се заглеждаха в нея. Хедър беше наследила привлекателната външност на майка си. Достатъчно основание за злобния тормоз на лелята.

След смъртта на Ричард казиното изиска изплащане на дълга му. С изключение на някои лични вещи той погълна цялото му състояние. Фани побърза тогава да се появи в Лондон, за да брани интересите на семейството на съпруга си. Тукатси почна да се разпорежда с осиротялата си племенничка и малкото ѝ наследство и никой не можа да ѝ се противопостави. Лелята беше безкрайно огорчена, че в подобри времена Ричард не бе споделил благополучието си с роднините, не беше ѝ оставил нищо в завещанието си. Сега тя продаде всичко движимо, всичко, което беше собственост на Хедър, с изключение на една розова рокля, която момичето вече не биваше да облича. Малкото пари от продажбата пяхна без скрупули в собствения си джоб.

Хедър изправи изтръпналия си гръб и изпъшка.

– Хедър Саймънс!

Лелята я викаше от съседната стая. Докато ставаше, леглото скърцаше под нея.

– Мързелано недна! Какво си се размечтала посред бял ден? Или мислиш, че работата ще се свърши сама, докато ти се размотаваш? Пък аз все се надявах, че в префърцуненото девическо училище, което си посещавала, са те научили и на нещо полезно, а не само да четеш и да си вириш носа!

Тромавата жена престъпи прага на кухнята и Хедър затаи дъх. Знаеше какво ще последва.

– Сега поне разбираш какво значи да не притежаваш нищо освен собствената си кожа. Баща ти беше глупак, да, точно така! Мислеше само за себе си и как да си хвърля парите през прозореца. За всичко е виновна жена му, проклетата ирландка. – Лелята преливаше от презрение и сякаш изплюваше думите. – Колко го съветвахме да не се жени за нея, ама кой да чуе. Нали трябваше на всяка цена да получи своята Брена!

Хедър извърна поглед от слънчевия лъч, който се бе промъкнал в стаята през откренатата врата и погледна леля си право в очите. Беше чувала толкова пъти тирадата ѝ, че я знаеше наизуст. Но не искаше да позволи на тази жена да хвърли сянка върху спомена за баща ѝ.

– Той беше добър баща – каза тя протичко.

– Кой както го разбира, миличка – изсъска лелята, – но трябва да признаеш, че те остави в калта. Ти нямаш зестра, а идния месец ставаш на осемнайсет. Нямаш пукнат грош, затова никой няма да те вземе за жена, колкото и да му харесваш. Ще те искат само за леглото. Ще видя зор да те опазя, че само това липсваше – да ми довлечеш в къщи някое копеле. Съседите това чакат. Нали знаят каква стока беше майка ти.

Хедър цяла изтръпна. А лелята продължи да опява, присвила очи и вдигнала показалец:

– Дяволът си е направил добра шега, като те е измайсторил копие на майка ти. Тя беше вещица и ти не падаш по-долу. Тя разори баща ти и ти ще разориш всеки мъж, който ти хвърли око. Ти си товарът, който бог сложи на плещите ми. Защото знае, че само аз мога да те опазя от кладата и затвора. По негова воля продадох всичките ти префърцунени дрехи. Ти си толкова суетна и високомерна, че няма да си спасиш душата. Моите вехти рокли още задълго ще са ти достатъчни.

Хедър щеше да се изсмее, ако всичко не беше толкова тъжно. Лелината рокля висеше на нея като чувал, защото момичето можеше да се побере два пъти в нея. Но не му беше позволено да носи друго освен тези безформени, безцветни и демодирани дрипи. Лелята ѝ забрани дори да направи някой и друг шев, та да постесни роклите, можеше само да ги подкъси, за да не настъпва полите.

Лелята подозираше какво мисли Хедър за износените ѝ дрехи, затова изръмжа:

– Ти си една неблагоприятна просякиня, да знаеш! Ха кажи, къде щеше да си сега, ако чичо ти и аз не се бяхме погрижили за тебе? Ако имаше поне искрица разум, баща ти щеше да ти даде добра зестра и да те омъжи. Ама не, той мислеше само за себе си и беше решил, че си още малка за женитба. Е да, но сега е вече късно. Като умреш, ще те

закопаят като стара мома, че и девствена – бъди сигурна, аз ще се погрижа за това.

Фани се оттегли отново в съседната стая, но не преди да напомни грубо на Хедър, че не се ли залови по-усърдно за работа, не побърза ли, ще опита камшика. И Хедър се разбърза, защото и без туй я биеха достатъчно често. След това дни наред гърба ѝ беше целият на червени резки. На леля Фани изглежда ѝ доставяше особено удоволствие да шари оголената кожа на момичето. Сега Хедър не си позволи дори въздишка на облекчение, от страх да не привлече отново вниманието на лелята. Беше капнала от умора. Стана в тъмни зори да подготвя очакваното с напрежение гостуване на брата на Фани. Преди няколко дена от него дойде писмо, с което съобщаваше, че ще пристигне тази вечер. Разбира се, лелята не помръдна и пръст. Хедър знаеше, че този мъж е единственият човек, когото Фани обичаше. Беше чувала за него само хвалби и по всичко личеше, че е единственото същество, способно да предизвика в нея човешки чувства. Чичо Джон потвърди предположенията ѝ. Той смяташе, че няма нещо, което Фани да не е способна да направи заради брат си. Дватама нямаха други братя и сестри и понеже беше с десет години по-голяма, Фани се беше грижила за брат си, когато е бил бебе, беше помагала в отглеждането му. Впрочем посещенията му бяха крайно редки.

На запад залязваше тъмночервено слънце. Всичко беше готово за посещението. Фани дойде да види свършената работа и заповяда на Хедър да запали още свещи.

– От пет години не съм виждала брат си и държа всичко да е пригответо безукорно за посрещането му. В Лондон той е свикнал с най-доброто. Не прилича нито на чичо ти, нито на баща ти. Брат ми е заможен човек, защото знае как да си използва ума. Него няма да го видиш да играе хазарт като баща ти, нито да се мотае без работа, като чичо ти. Той е мъж, който умее да реализира шансовете си, да, точно така. В цял Лондон няма по-елегантен магазин за дрехи от неговия.

Най-сетне лелята даде на Хедър дългоочакваната заповед да спре да шета и да отиде да се пооправи.

– И още нещо, Хедър – сложи си роклята, дето я имаш от баща си. Ще изглеждаш много добре. Искам посещението на брат ми да мине в достойно за него обкръжение. Дрипите, които носиш, не са никак подходящи, разбира се.

От учудване Хедър отвори широко очи. От две години розовата ѝ рокля събираше прах, напъхана в дъното на гардероба. Забранено ѝ

беше да я изважда, камо ли да я носи. А ето че сега можеше да я облече! Въпреки че причина за разрешението беше взискателният брат на Фани, девойката страшно се зарадва. Струваше й се, че цяла вечност не е слагала нещо хубаво. От благодарност даже се засмя.

– Охо, разбирам, това много ти харесва, нали? Мислиш вече колко добре ще изглеждаш в изисканата рокля? – Фани пристъпи към нея и размаха заканително пръст: – Сатаната отново те е сграбчил в дяволските си нокти. Бог ми е свидетел, тежък товар ми легна на гърба, откакто си в дома ми. По-добре щеше да е, ако можех да те омъжа – въздъхна тя тежко. – Тогава щях да се отърва от теб. Но с мъка трябва да призная, че никой мъж няма да те вземе, понеже нямаш пукната пара. А на тебе ти трябва силен мъж, който да ти дърпа юздите и да те кара да му износваш всяка година по едно дете. Само това може да очисти черната ти душа, вещице недна!

Хедър сви рамене и се усмихна. Съжаляваше, че няма смелостта да накара леля си наистина да повярва, че е вещица. За момиче с повече кураж щеше да е същинско изкушение да играе ролята на вещица. Но тя бързо се отказа от подобна мисъл. Последниците можеха да са ужасни.

– А да, госпожичке: срещи си гладко косата, за теб и това е много. – Леля Фани се ухили лукаво – знаеше, че племенницата й не обича да се вчесва така.

Радостта на Хедър угасна, но тя се обърна без дума да каже. Лелята напразно очакваше тя нещо да възрази, защото с удоволствие би приложила суровите си възпитателни методи.

Хедър се скри зад перденцето, което отделяше едно ъгълче от кухнята. Чу как леля й излиза от къщи. Чак тогава се осмели да изрази с дълбока въздишка досадата си. Беше ядосана, но всъщност повече на себе си, отколкото на лелята. Отново беше проявила малодушие и навярно никога нямаше да го преодолее.

Тъжното малко квадратче зад завеската събираше само най-необходимото и все пак за Хедър то беше мястото, където можеше да се скрие от грубостите на Фани. Запали свещта върху разклатената масичка до тясното легло. Защо не съм по-силна и по-смела – мислеше си тя, – та да й дам да се разбере! Но за да се справиш с нея, трябва да си поне Самсон...

Вече беше донесла дървеното корито и голяма кана вряла вода. Сега предвкушваше удоволствието от горещата баня.

Смъкна с отвращение мръсните дрехи от тялото си, застана гола и докосна предпазливо червените резки по кожата си. Вчера лелята я

нашиба, побесняла от яд, че Хедър изпусна по невнимание пълна чаша чай. Преди да успее да избяга, разярената жена я наложи с метлата.

Хедър извади внимателно и с любов роклята от гардероба. Окачи я така, че да може да ѝ се радва, докато седи в коритото. После завърши тоалета си, като облече внимателно розовата рокля върху износената си ризка. Корсажът на роклята беше кроен за по-малко момиче. Сега тънкият плат се изпъна на гърдите ѝ и тя забеляза с учудване колко пищни са станали. Реши, че дълбокото деколте е наистина твърде смело, но веднага престана да мисли по този въпрос, още повече че беше късно нещо да промени.

Вчесването беше за нея голям лукс. Залови се да четка копирената си коса, докато тя засия на светлината на свещта. Баща ѝ толкова се гордееше с нейната коса! Колко пъти я беше галил с отсъстващ поглед и, както тя предполагаше, беше мислил в тези мигове за покойната ѝ майка. Колко пъти я беше гледал сякаш насън и беше повтарял, изпълнен с копнеж, името на жена си, а после се бе извъръчал с плувнали в сълзи очи.

Следвайки заповедта на леля си, Хедър приглади скромно косата, но успя все пак да измъкне няколко къдрици от строгата прическа. Те падаха сякаш неволно на тила ѝ, или се олюляваха грациозно над слепочията. Хедър се оглеждаше в късчето огледало на стената и кимаше доволна. От малкото, с което разполагаше, беше направила възможно най-доброто.

Хедър чу, че някой влиза с кашлица и въздишки. Излезе иззад перденцето да поздрави чичо си. Той стоеше до печката и палеше тресчица, за да изпуши една лула. Кашляше сухо, обвит в облак тютюнев дим.

Джон Саймънс беше прекършен човек. Влачеше жалко съществуване в потискащо съжителство с леля Фани, която не му даваше капчица свобода. Отдавна беше престанал да обръща внимание на външността си. Ризата му беше мръсна, цялата в лекета, под ноктите му имаше чернилка. Нищо не напомняше някогашния хубав младеж. Пред Хедър стоеше прегърбен старец, който изглеждаше много по-възрастен, отколкото беше в действителност. В помътнелите му очи се четяха безпомощността и разочарованието, до които го беше довел мъчителният му брак. Мазолестите му ръце бяха разкривени от ревматизъм, задебеленото от възраст и лошото време лице беше цялото в бръчки.

– Той я погледна и забеляза колко необичайно издокарана е племеницата му. Сякаш нова мъка помрачи за миг погледа му. Седна в креслото и се усмихна:

– Тази вечер изглеждаш чудесно, детето ми. Предполагам, че е заради посещението на Уйлям, нали?

– Леля Фани ми разреши, чичо – отвърна тя. – Джон смукна дим от лулата и я държа за миг безмълвно между зъбите си.

– Е да, не се учудвам – въздъхна той най-сетне, – готова е на всякакви отстъпки, само и само да му се докара. Но като отиде веднъж в Лондон да го види, той изобщо не пожела да говори с нея. Сега се опитва да избегне всичко, което го дразни, а такава трябва да е и неговото желание. Но той си има богати приятели и всъщност изобщо не държи на Фани.

Уйлям Кърт беше кажи-речи двойник на сестра си. Беше висок колкото Фани, а тя стърчеше с цяла глава над племенницата си. Още не беше чак толкова дебел, но след някоя и друга година можеше и да я стигне. Имаше кръгло червено лице, тежки клепачи и силно издадена, винаги мокра от слюнка долна устна. Непрекъснато си бършеше устата с дантелена кърпичка, издавайки при това грухтящ звук, сякаш си издихваше носа. Ръката, в която пое тази на Хедър, беше отблъскващо мека, а когато се наведе да целуне крайчетата на пръстите ѝ, тя трябваше да се овладее, за да не се дръпне.

Еlegantното му, свръх модерно облекло говореше за добър вкус, но превзетото му държане съвсем не беше мъжко. Връхната му дреха беше от тънък сив шевиот, реверите от сребриста коприна, а бялата риза с колосана висока яка подчертаваше още повече женствената розовина на ръцете, нездравия цвят на лицето. Уйлям Кърт може да беше богаташ, но Хедър не намери в него нищо привлекателно.

Беше пристигнал с наемна карета и кочияшът бе настанен заедно с конете в плевнята. Хедър реши, че го направиха само защото кочияшът беше облечен по-добре от обитателите на къщурката. Плевнята едва ли беше достатъчно добро място за конете му, но той не протестира и се залови да ги разпряга.

С гладко вчесана посивяла коса, в колосана рокля и престилка леля Фани изглеждаше отворително. Въпреки че беше нарекла преди малко елегантното облекло творение на дявола, сега изглеждаше безкрайно доволна, че ушитите по мярка дрехи на брат ѝ свидетелстват неопровержимо за благосъстоянието му. Тя се въртеше загрижено край него, като квачка около пиленцата си. Хедър никога не я беше виждала толкова кротка и внимателна. Уйлям Кърт приемаше снизходително суетенето ѝ и то явно му харесваше. Хедър почти не вземаше участие в разговора. Заслуша се в него едва когато стана дума за новини от лондонското

общество. Надяваше се да научи случайно нещо за стари приятели на семейството си.

– Наполеон е избягал и никой не вярва, че след битката в Египет ще се върне във Франция. Нелсън добре го е научил да тича. Бога ми, отсега нататък ще си помисли дали да се счепква отново с морските ни сили! – заяви високомерно Кърт.

Хедър установи, че той се изразява много по-изискано от сестра си и се запита в кое ли училище е ходил.

Леля Фани избърса с опакото на ръката мазната си уста и изръмжа:

– Е, чудесно. Сега е затънал до гуша в калта, а с него и проклетите ирландци. Откровено казано, трябва да ги изтребят до един.

Хедър прехапа устна.

– Ами да, мен ако питаш, ирландците са същински животни и просто не знаят какво искат.

– Пит се опитва да се съюзи с тях и до идната година може и да успее – обади се чичо й Джон.

– Хъм, само, че дотогава тия разбойници могат да ни изколят.

Чичо Джон въздъхна, допи си бирата на един дъх и отново се залови мълчаливо за лулата.

– И янките са от същия дол дренки, готови са да ти прережат гърлото, още преди да си се престрашил да ги погледнеш. И, помнете ми думата, че отново ще воюваме с тях.

Уйлям се изсмя беззвучно и бакенбардите му се разлюляха:

– Добре, че не живееш в Лондон, мила сестро, защото те се разхождат из пристанището като да е тяхно. Което е право, из града се движат само на групи. Предпазливи са. Никой от тях не би посмял да се наеме на английски кораб. Някои имат нахалството да твърдят, че били джентълмени. Но ти само го виж онова момче, Уошингтън де! И другия смахнат тип, Адамс, дето си го избраха наскоро за държавен глава. Нечувано безсрамие, но няма да е задълго, да знаеш. Рано или късно ще ни се молят, ще скимтят, паднали на колене.

Хедър никога не беше виждала янки. Но сега се радваше, че леля и й господин Кърт най-сетне ругаят за разнообразие янките, а не ирландците. Щом не говореха вече за лондонското общество или за собствено-то й семейство, приказките им изобщо не я интересуваха и тя се отдаде на свои мисли. Да беше се осмелила да се намеси в разговора и да изрази лоялността си към ирландците, или дори само да се осведоми за живота на лондонското общество, леля й сигурно щеше да я нарече развалена и порочна. Затова седеше мълчалива и отсъстваща.

Но леля Фани бързо върна Хедър към действителността. Тя се пресегна през масата и я ошипа злобно за ръката. Хедър подскочи ужасена и си разтри ръката. От болка от очите ѝ потекоха сълзи. Гледаше лелята и нищо не разбираше.

– Попитах те дали искаш да преподаваш в девическото училище на лейди Кабот. Брат ми смята, че може да те настани там на работа, – изгруктя леля Фани.

Хедър не можеше да повярва на ушите си. Уйлям Кърт се засмя и обясни:

– Имам много добри връзки в това девическо училище и зная, че търсят млада дама от добро семейство. Защото там преподават хора с безукорни маниери и се говори на изискан език. Мисля, че сте много подходяща за такова място, пък и работата в подобно училище в Лондон ще ви даде известна материална сигурност. – Той избърса дебелите си влажни устни и продължи: – Не е изключено също да успея да ви уредя в близко време подходящ брак. Имам предвид един младеж от добро семейство. Срамота е, според мен, толкова женска грация и привлекателност да чезне в някаква селска къща. От само себе си се разбира, че ако успея да ви осигуря женитбения контракт и ви дам прилична зестра, вие ще ми издължите всичко, веднага щом затвърдите брака си. Това е малък трик, изгоден и за двама ни. Вие имате нужда от зестра, която аз мога да ви дам, а аз имам интерес да получа срещу нея лихвите, които по-късно ще ми изплатите. Разбира се, никой не бива да научи за споразумението ни. Сигурен съм, че сте достатъчно умна и, веднъж омъжена, ще си осигурите необходимите пари. Та бихте ли приели мястото при лейди Кабот?

Хедър не можа да проумее докрай женитбените планове на Кърт, но възможността да се махне от тук, да не трябва да търпи повече леля Фани и деспотизма ѝ, да бъде близо до лондонското общество ѝ прозвуча като приказка. Ако ръката не я болеше още от силното ошипване, щеше да помисли, че сънува.

– Е, отговорете, мило дете, какво мислите по въпроса? – попита Уйлям.

Тя едва успяваше да прикрива възторга си.

– Много мило предложение от ваша страна, сър и съм щастлива да го приема – отговори, сияеща.

Уйлям отново се засмя.

– Добре, добре, няма да съжалявате за решението си – каза той, потривайки ръце. – В такъв случай ще заминем утре двамата за Лондон.

Вече отсъствам прекалено дълго от магазина и трябва да се прибера, за да облекча помощника си. Смятате ли, че ще успеете до утре да се приготвите, дете мое?

Той отново посегна към дантелената кърпичка, за да избърше дебелиите си устни.

– О, разбира се, сър. Когато и да решите да потеглите, аз ще съм готова – възкликна въодушевено Хедър.

– Чудесно, чудесно, е тогава всичко е наред.

Хедър раздигаше масата. Вършеше го с радостното чувство, че ѝ е за последен път. Беше прекалено щастлива, за да заговори леля си, която седеше и я наблюдаваше. И по-късно, вече зад завеската, можеше да мисли само за безкрайното щастие да се освободи от леля си. Всичко, което би трябвало да върши в Лондон, щеше да е по-добро от това да живее под камшика на тази жена и да ѝ робува. Ще се освободи от тежкия физически труд, няма да понася жестокостта и злобата на Фани, ще си намери, може би, и съпруг.

Нямаше какво толкова да приготвя за пътуването – единствената ѝ собственост беше роклята, която носеше този ден и която щеше да облече и утре. Пъхна се под тънкото одеяло със съзнанието, че за последен път спи в този дом. След по-малко от дванайсет месеца щеше да почне ново столетие – какво ли ѝ носи то?

На другия ден следобед потеглиха с каретата на Уилям Кърт за Лондон и Хедър се наслаждаваше с цялата си душа на пътуването. В летния юнски зной широката равнина се простираше, покрита с буйна зеленина, докдето поглед стига. Когато преди две години беше изминала този път в обратната посока, не бе обърнала внимание на пейзажа. Но днес, когато се връщаше в Лондон, той ѝ се стори прекрасен.

Уилям Кърт се оказа любезен и внимателен спътник. С него можеше да разговаря за новините от лондонското общество и да се смее весело на остроумните му разкази за случки от придворния живот. От време на време забелязваше, че той я оглежда изпитателно и не можеше да проумее какво поточно означават погледите му, но той тутакси отместваше очи. За миг я прониза тревожно чувство, защото пътуваше с него сама за Лондон, а той не беше неин официален настойник или нещо подобно, а само много далечен роднина. Но неприятното чувство скоро изчезна и тя реши, че Кърт се визира внимателно в нея, за да разбере какъв брачен договор би бил за нея най-подходящ.

Когато навлязоха в предградията на Лондон, беше вече тъмно. Пътуването беше поизморило Хедър и тя беше доволна, че са стигнали

целта.

В просторния магазин беше пълно с копринени платове, муселин, батиста, кадифе и сатен от всички видове и цветове. Купища топове бяха натрупани върху масите и по пода. Тук имаше всичко, което можеше да си пожелае една жена. Хедър беше очарована и докосваше, учудена, ту един, ту друг плат. В увлечението си не забеляза, че в задното помещение на магазина някакъв мъж седеше до бюрото си. Уйлям Кърт я наблюдаваше със смях как обикаля рафтовете като замаяна.

– По-късно ще имате достатъчно време да разгледате всичко най-подробно, миличка – каза той, – а сега ми позволете да ви представя помощника си, сър Томас Хънт.

Хедър се обърна. Видя странен дребен човек, най-грозното същество, което бе срещала: големи воднисти очи, изпъкнали и кръгли, я гледаха от плоско лице със сплеснат нос. Езикът му ближеше нервно пълните устни. Гротескно разкривеното тяло на мъжа беше обгърнато от елегантна, яркочервена копринена връхна дреха, цялата в лекета, както и смачканата риза. Опитът на Хънт да ѝ се усмихне се превърна в разкривена гримаса, при която едната половина на лицето му силно увисна. Получи се някакво замръзнало, ужасяващо хилене. Такъв помощник – помисли си Хедър сигурно отблъсква повече клиенти, отколкото привлича.

Сякаш можеше да чете мислите ѝ, Уйлям Кърт каза:

– Хората са свикнали с Томас. Търговията ни процъфтява, клиентите знаят, че сме хора опитни в бранша, нали Томас?

Вместо отговор запитаният само изсумтя.

– А сега, мила – продължи Уйлям – бих искал да ви покажа жилището си на първия етаж. Вярвам, че то ще ви хареса.

Той я преведе през магазина към стръмна стълба. Тя водеше към богато украсена с резба врата, която беше в рязък контраст с невзрачността на магазина. Уйлям се засмя и отвори вратата. На Хедър ѝ секна дъхът от изненада: жилището, което видя, беше подредено с най-люксови мебели стил „Чипъндейл“. Тапицирани с червено кадифе кресла бяха подредени върху скъп персийски килим. Картини с маслени бои и драперии покриваха стените. Полилеят отразяваше светлината на свещите в безброй кристални висулки. Изящни порцеланови фигурки и свещници украсяваха малките масички. Задната част на помещението служеше очевидно за трапезария. Всяка мебел беше грижливо подбрана и личеше, че не бяха пестени пари. Уйлям отвори още една врата. В съседната стая имаше голямо легло с балдахин, до него масичка с много свещник

и пълна фруктиера, а до тях малко сребърно ножче за плодове.

– О, колко елегантно! – промърмори тя, затаила дъх от смайване.

Кърт сложи в ноздрите си малко тютюн и се загледа в нея, тъкмо когато момичето се приближи към огромното огледало до леглото.

– Обичам да се глеза с малко лукс, миличка – обясни той.

Ако беше се обърнала в този миг, щеше тутакси да разбере какво се мъчеше да скрие през цялото време този мъж. В очите му се четеше непокрито желание, погледът му опипваше безсрамно стройното ѝ тяло, той с мъка се овладя, когато тя се обърна пак към него.

– Навярно умирате от глад, Хедър.

Той се приближи към един шкаф и рязко го отвори. Там висеше цяла колекция елегантни рокли. Мъжът порови известно време в тях, а после избра и свали от закачалката бежова дантелена рокля, украсена с ред бляскави малки перли.

– Можете да сложите тази за вечеря, мила, – усмихна се той. – Ушиха я за млада дама с вашите мерки. За съжаление тя не дойде да си я прибере. Често съм се питал – защо? Та това е една от най-хубавите рокли, за които съм нахвърлял модела. Може би е решила, че роклята е все пак прекалено скъпа за нея. Ех, загубата на клиентката ни е печалба за вас, миличка. А сега искам да ви подаря роклята. Сложете я тази вечер, ще ми доставите голямо удоволствие. Поръчах на Томас да каже на готвачката да приготви вечеря. Тя скоро ще ни бъде сервирана. Тъй че ви моля да не ме лишавате за дълго от очарователното си присъствие. Ако имате нужда от още нещо, за да допълните тоалета си, съдържание-то на гардероба е на ваше разположение.

Хедър се усмихна смутено. Притисна към себе си скъпата рокля и с мъка можеше да повярва, че е нейна. Когато Уйлям затвори вратата след себе си, тя бавно се обърна, за да се види в огледалото, като продължаваше да притиска роклята към себе си.

През двете години, прекарани в дома на лелята, тя беше лишена от удоволствието да се огледа цялата. Парчетата огледало, с които бе разполагала там, отразяваха само малка част от лицето ѝ. Беше почти забравила как изглежда. Сега разбра, че прилича поразително на портрета на майка си и се изненада, че хората бяха смятали майка ѝ за хубавица. За нея истински хубави бяха само високите руси жени, като повечето придворни дами, а не нежни тъмнокоси жени като нея. Хедър се поизми след пътуването и намери в гардероба чиста риза. Облече я и се изчерви, защото ризата беше прозрачна. Нежната батиста едва прикриваше тялото ѝ. Деколтетото беше дълбоко и прикриваше само пъпките на

гърдите. Беше така свикнала с детските дрехи от годините, когато беше малко момиче, че подобно бельо ѝ изглеждаше странно. Но мисълта да навлече отново вехтата си затворена до горе риза ѝ се видя непоносима, пък и не можеше да я сложи под толкова прекрасна рокля.

„Неволно се засмя. Кой ли ме гледа – помисли си тя. Само моите очи виждат това фриволно бельо, никой друг.“

След това се залови за косата си, за да си направи висока празнична фризура на букли. За кратко се полюбува сама на изкусната си творба, преди да вземе от фруктиерата сребърното ножче и да отреже няколко непокорни къдрици, които се подаваха над ушите. С удоволствие си помисли в каква ли ярост би изпаднала лелята, ако можеше да я види и как ли щеше да я наругае, наричайки я порочна жена.

Пръстът ѝ докосна внимателно острието на малкия нож, но все пак недостатъчно предпазливо, защото капка кръв капна изведнъж на пода. Вдигна, стреснато пръст към уста и върна ножа на масичката.

Бежовата дантелена рокля я смайваше не по-малко от батистената риза. Когато я облече, вече не беше полудевойка, полудете – беше същинска разцъфтяла жена. В края на краищата идния месец щеше да навърши осемнайсет. Но в тази рокля имаше още нещо, което я правеше да изглежда странно и по-различно. Също като ризата, тя едва покриваше гърдите и създаваше впечатлението, че под нея не носи нищо. Беше наистина привлекателна и то като жена, осъзнала, че въздейства на мъжете, а не като недокоснато, неопитно момиче, каквото всъщност си оставаше.

Когато влезе в стаята, Уйлям вече я чакаше. И той беше отделил време за тоалета си, беше сменил пътния си костюм с елегантно сако и беше навил рядката коса около тлъстото си лице, с което беше подчертал още повече неговата закръгленост.

– Моя възхитителна, прелестна Хедър, вашето присъствие събужда в мен желанието да съм по-млад. Бях чувал да разказват за хубост като вашата, но никога не бях виждал подобно нещо с очите си.

Хедър измърмори смутено няколко думи на благодарност, преди да насочи вниманието си към богато наредената маса.

Приказни аромати изпълваха стаята. Масата беше отрупана с кристал, скъп порцелан и сребро. Вечерята беше празнична: печен дивеч, ориз, миди в масло, пастети и захаросани плодове. Имаше и вина в скъпи шлифовани гарафи.

Що се отнася до Уйлям, неговият поглед беше привлечен от друго. Докато насочваше сега бавно и смаяно очи към гостенката си, той вече

не можеше да скрие напирашото си желание. Алчният му поглед беше прикован към деколтето на Хедър, под което се подаваха нежните закръглености на гърдите ѝ. Той облиза дебелиите си устни, сякаш не можеше да владее повече желанието си, не можеше да дочака да докосне кафиената ѝ млада кожа.

Той ѝ предложи стол в единия край на масата и каза с усмивка:

– Заповядайте, малка лейди, аз ще ви обслужа.

Хедър прие предложението му и го загледа как ѝ пълни чинията.

– Готвачката ми е ужасно притеснителна – обясни Уйлям, – тя приготвя ястията бързо и точно както съм ѝ поръчал, а после бяга, преди изобщо да мога да я зърна. Пак така сръчно и чевръсто раздига масата, още преди да съм си дал сметка, че изобщо е била тук. Но, както ще се убедите сама, наистина е голяма майсторка.

Докато вечеряха, Хедър се смая от огромните количества, които този мъж беше в състояние да погълне. Запита се дали след вечеря щеше да е изобщо в състояние да помръдне. Грубите челюсти мелеха безспир и когато дойде ред на превъзходния десерт, той облиза мазните си пръсти и доволно примляска. Няколко пъти невъзмутимо и шумно се оригна.

– Когато почнете работа при лейди Кабот, ще имате възможност да се запознаете с господата от висшите кръгове и с вашата хубост не след дълго ще сте най-гърсеното момиче, което заведението е подслонявало.

Той се смееше и се взираше в нея със стъклен поглед над ръба на винената си чаша.

– Наистина сте много любезен, сър – отвърна тя учтиво, макар да ѝ се стори, че виното сигурно го е позамаляло. Висше девическо училище едва ли се посещаваше често от мъже, там влизат навярно само доста възрастните бащи на възпитаничките.

– Така е – продължи той ухилен, – но ще очаквам тогава да бъда добре възграден за усилията си.

Този път гледаше Хедър право в очите. Но тя и сега не му обърна особено внимание, загледала в чашата с вино, която той държеше с не-сигурна ръка. Той изля малко вино върху жилетката си, а цяла вадичка потече по брадичката му, когато отпи голяма глътка.

– Ще се убедите, че заведението на лейди Кабот е нещо, каквото не сте виждали – сякаш изляя той, вече неспособен да контролира гласа си. – Госпожата и аз сме съдружници и се грижим да разполагаме с възможно най-хубавите момичета. Трябва много да внимаваме, защото домът се посещава само от богати мъже с високи изисквания. Но не се съмнявам, че с вас ще имаме безспорен успех.

„Горкият човек – помисли си Хедър, – сигурно се е понапил и вече не знае какво приказва. – Тя потисна една прозявка и също усети въздействието на виното. С удоволствие би си легнала.“

– Боя се, че ви досадах с дрънканиците си, мила – засмя се Уйлям. – Надявах се, че няма да сте преуморена от пътуването и ще имате желание за по-продължителен приятелски разговор, но, както виждам, ще трябва да отложим това за утре. И вдигна ръка, когато тя се опита учтиво да му възрази. Не, не, нито дума повече! Виждам, че ви се спи. Впрочем и аз имам нужда от почивка. Радвам се при мисълта, че ще отдъхнете сладко върху меките възглавници.

Хедър намери пътя към спалнята си. Виното я беше стоплило и отпуснало, чувстваше се уморена. Можа да чуе все пак смеха на Уйлям, когато затвори вратата подире ѝ. Тя се облегна на вратата и се усмихна замечтано при радостната мисъл, че отсега нататък в живота ѝ всичко ще се промени. Направи няколко танцови стъпки към огледалото и реверанс на отражението си в него.

– Кажете, лейди Кабот, харесвам ли ви? Елегантна съм, нали?

Завъртя се със смях на пета и отвори крилата на гардероба, за да разгледа всичко окачено в него. Уйлям нямаше да има нищо против, ако се порадва на хубавите дрехи.

Открай време обичаше красивото облекло и изпитваше ужас от необходимостта да носи вехтите дрипи, които лелята буквално ѝ подхвърляше. Избра няколко рокли, които особено много ѝ харесаха, доближи ги до себе си и се залюбува на отражението си.

Не чу как вратата зад нея бавно се откряна, но когато тя вече широко се отвори, веднага се обърна, ужасена. Уйлям стоеше на прага по пеньоар. Съмнение отвя доверието ѝ. Изведнъж ѝ стана ясно защо е тук и я обзе луда паника. Тя стоеше и го гледаше втренчено. Неспособна да помръдне, проумя изведнъж, че са ѝ сложили капан и тя се е хванала без много-много да размисля.

Очите на мъжа проблясваха върху зачервеното му тлъсто лице, отвратителна усмивка разкривяваше мазните му устни. Той заключи бавно вратата след себе си. Завъртя небрежно ключа между пръстите си, преди да го пхне в джоба. Поглъщаше Хедър с поглед и сякаш се наслаждаваше на страха, който ѝ бе внушил.

– Какво обичате? – попита тя задъхано.

– Дойдох да си взема възнаграждението, задето ви освободих от безрадостния живот на село – ухили се той. Ти си една толкова привлекателна малка курвичка, че не мога по-дълго да ти устоя. Беше толкова

доверчива. Беше така лесно да те поема да напуснеш сестра ми. Като ти се наситя, ще ти позволя да се присъединиш към хубавите момичета на лейди Кабот. Там няма да скучаеш. И кой знае, по-късно ще можеш навярно да се омъжиш за някое богато момче, което ще ти се възхищава, защо не. – Той пристъпи към нея. Няма основания да се притеснявам за бъдещето ти, дете мое. Ех, мъжът ще е малко разочарован, когато легнеш в леглото му, но едва ли ще се оплаче на висок глас.

Той се приближи още повече и Хедър се притисна към масичката до леглото.

– Желая да те притежавам, мила моя – каза той с тон, който не веждаше нищо добро. – Тъй че няма смисъл да се съпротивляваш. Много съм силен. Освен това с удоволствие упражнявам насилие, ако тъкмо това желаеш, въпреки че предпочитам покорни жени.

Тя поклати решително глава.

– Не! – извика Хедър, луда от страх – не, вие никога няма да ме притежавате, никога!

От смеха на Уйлям ѝ полазиха тръпки по гърба. Беше разгорещен от виното и желанието си, сладострастните му погледи вече я разсъбличаха. Хедър притисна ръце към гърдите си, сякаш можеше по този начин да спре погледите му. Опитваше се да се озове зад гърба му, но въпреки огромната си телесна маса, той беше пъргав и я прегърна със силно движение през кръста. Притисна гърба ѝ към масичката и сломи с желязна сила съпротивата ѝ. Устата му беше лигава и смърдеше на вино, той я притисна към шията ѝ и Хедър усети, че ѝ се повдига. Бореше се отчаяно, но беше толкова по-слаба от него. Когато устните му се задвижиха нагоре, тя извърна лице и се опита да го отблъсне. Но тежестта му беше прекалено голяма и той притисна силно краката ѝ, та да не може да мръдне. Озова се сякаш в менгеме, в което дъхът ѝ секна. Боеше се, че гърдният ѝ кош няма да издържи дълго на този натиск. С нарастваща паника се сети за свещника на масата зад нея. Посегна към него като към желано оръжие и за малко да го хване, но движението ѝ беше прекалено рязко и свещникът падна на пода. Тогава ръцете ѝ затърсиха ножчето.

Уйлям беше прекалено зает да покрива шията и гърдите ѝ с горещите си, влажни целувки. Не обърна внимание на това какво прави Хедър, докато не усети ножа в хълбока си. Тогава видя и острието. Стисна с ругатня китката ѝ, изви я. Тя извика от болка, но не изпусна ножа. Яростта му, че това нежно момиче се бе решило да го заплашва, не знаеше граници. Хедър се бореше с последни сили. Тежестта му така я

притискаше, че имаше чувството – още малко ѝ гръбнакът ѝ ще се прекърши. Уйлям я извиваше все по-назад, а после освободи едната си ръка и ѝ отне ножчето. Хедър разбра, че няма повече шансове. Престана да се съпротивлява и се строполи рязко на пода. Сега Уйлям Кърт загуби равновесие, препъна се и се просна в целия си ръст. Изстена от силата на удара. А Хедър се вдигна бързо на крака, готова да бяга, докато Уйлям се претърколи бавно по гръб. На гърдите му, отляво ножчето за плодове стърчеше сред бавно разширяващо се червено петно.

– Измъкни го – простена той. – Тя се наведе, но когато понечи да хване ножа, сякаш се вцепени. Направи крачка назад и вдигна в съпя ужас ръце към устата.

– Моля те – изпъшка той, безсилен – помогни ми.

Тя ухапа в неопикуема паника, ръцете си, погледът ѝ се рееше безсмислено из стаята. Той стенеше все по-силно и тя загуби ума и думата. Страх и омраза се бореха в душата ѝ: Ако умре...

– Хедър, помогни ми!

Гласът му секна, брадичката му трепереше, сякаш нямаше сили да си поеме дъх.

Отнякъде ѝ дойдоха сили да си събере ума в главата. Поуспокои се. Наведе се, пое си дълбоко въздух и сега намери смелост да хване здраво ножа. Опря другата ръка гърдите му и го изтегли. Острието се противопостави за миг, а после бавно се поддаде. От раната бликна кръв, Уйлям простена и загуби съзнание. Хедър смъкна бързо една кърпа от закачалката и я притисна към раната. Сложи ръка на гърдите му. Не усети сърцето му да бие. Сега се взираше уплашено, дано открие признак на живот, сложи ръка до ноздрите му, но не усети дъх. Когато долепи ухо до гърдите му, не чу сърцето му да тупти. Собствената ѝ кръв шумеше в ушите ѝ. Отново изпадна в паника. Този път разумът не можа да я успокои.

– Господи божишко, какво направих! – изпъшка тя, ужасена. – Трябва да викна помощ. – Мислите ѝ се объркваха. Но кой щеше да ѝ повярва? На нея, на една чужденка? Затворът Нюгейт беше претърпан с жени, които твърдяха, че са се опитали да ги изнасят, а в същия затвор вече ги очакваше дръвникът на палача.

Няма да ѝ повярват, че е било нещастен случай. Вече виждаше как строгият съдия с дълга бяла перука я проклена от съдийското си кресло, а лицето му се превърна изведнъж в това на леля Фани, когато произнесе присъдата:

– Утре, още преди изгрев слънце, ще бъдеш отведена в Нюгейт

Скуер, където...

Не беше в състояние да разсъждава. Ехото от строгия глас на съдията запали в нея изгарящ страх, който изпепели душата ѝ. Цялата затрепера и ако не беше коленичила, сигурно щеше да падне. Наведе глава и дълго стоя така, неспособна да се съсредоточи. Когато най-сетне отново я вдигна, вече я владееше една единствена мисъл: Трябва да се махна от тук!

Да, трябваше да бяга. Не бива да е още тук, когато намерят трупа на Уйлям. Трябва да бяга.

Бръкна с уплаха в джоба му за ключа. Събра нещата си във вързопче, притисна го към гърдите си и избърза към вратата. Там спря за миг и хвърли поглед назад. Отново изпита ужас. Отключи вратата и хукна с все сили през коридора, а после по стълбите надолу. Когато понечи да дръпне завесата в приземния етаж, изведнъж изпита вледеняващ страх: там, зад завесата имаше някой, той я дебнеше, преследваше я. Обърна се, видя задната врата и изтича на улицата.

Тичаше, тичаше и не се решаваше да се обърне назад. Представа нямаше накъде тича. И дали е успяла да избяга от преследвачите? Имаше ли изобщо някой зад нея? Или беше взела ударите на собственото си сърце за нечии стъпки?

Тичаше без да спира през лондонските улици, покрай магазини, дворци и малки бедни къщици. Изобщо не обърна внимание, че въпреки късния час, няколко души спряха и се загледаха подире ѝ.

Най-сетне се почувствува толкова отмаляла, че въпреки смъртния ужас, трябваше да спре и да се облегне на корава каменна стена, за да си поеме дъх. Дробовете ѝ сякаш сяха да се пръснат. Всяко поемане на въздух ѝ причиняваше болка. Стоеше, разхлипана, облегната на стената, опитваше се да дойде на себе си. После изведнъж си даде сметка, че тук въздухът носи миризма на сол и значи е някъде на пристанището. Вдигна глава и отвори очи. Обгръщаше я гъста мъгла, от която нищо не се виждаше. Едва смееше да диша. Някъде по-далеч на един уличен тъгъл светеше факла. С такова желание би пристъпила в осветения от нея кръг, но не се решаваше да напусне мястото си. Дори да събере кураж, няма да знае в каква посока да бяга... Представа нямаше къде се е озовала. Чу как водата се блиска тежко срещу вълнолома, чуваше скърцането на мачти и от време на време гласове в далечината. Но тези шумове идеха сякаш отвсякъде и освен факлата не можеше да зърне никъде светлинка.

– Я виж! Тъкмо такава търсим! Точно тя ни трябва! Хайде, нея ще

си хванем.

Хедър понечи да избяга, когато видя двамата моряци да идват към нея. Значи знаеха коя е и бяха тръгнали да я търсят. Тези двамата са я гонили. Краката ѝ се подкосиха, тя стоеше и чакаше, примирена, да я отведат.

– Ало, госпожице! – каза по-възрастният и се ухили. – Тая положително ще хареса на капитана, нали Дики?

Другият облиза устни и заби поглед в деколтето на Хедър:

– О да, тая ще му се услади.

Хедър трепереше под погледите на двамата мъже. Реши, че никога вече няма да се види свободна. Единственото, което ѝ оставаше, беше да се опита да прояви смелост.

– Къде ме водите? – попита тя примирено.

Дики се ухили и ръгна другия в ребрата:

– Малко е любопитничка, нали? О да, тая ще му допадне, не бих имал нищо против и аз да мога да си позволя такава парче.

– Съвсем наблизко, госпожице – заяви по-възрастният – на борда на търговския кораб „Бързоходен“. – Хайде, елате.

Тя последва по-възрастния, който вървеше пред нея, а другият я следваше толкова отблизо по петите, че беше невъзможно да избяга.

Учуди се, че искат да я заведат на борда на някакъв кораб. Сигурно началникът на полицията е сега там. Беше ѝ всъщност все едно, нали животът ѝ тъй или иначе никога вече нямаше да се оправи.

Мина доброволно по трапа и по-възрастният я преведе през палубата до някаква врата, която бутна. Накараха я да мине през тесен коридор до още една врата, която след леко почукване се отвори. Когато пристъпи в капитанската каюта, някакъв мъж стана от бюрото, до което седеше и ако Хедър не беше толкова обърквана и напласена, щеше да види, че е мускулест и висок. Кафявите прилепнали панталони се изпъваха върху тесни бедра, а разкопчаната до кръста бяла риза с жабо откриваше широки гърди. С тъмната си къдрава коса и загоряла кожа приличаше малко нещо на пират или на красив дявол. Когато пристъпи със смях към нея, видя ослепително белите му зъби. Бързият му поглед я обгърна от глава до пети.

– Охо, този път сте имали много успешен лов, сигурно дълго сте търсили, преди да я срещнете.

– Аа не, капитане – отвърна по-възрастният моряк – намерихме я на една улица в пристанищния квартал. И дойде съвсем доброволно с нас.

Мъжът кимна и описа мълчаливо кръг около Хедър, която стоеше

като вкаменена и не се решаваше да помръдне. Големите му зелени очи я оглеждаха изпитателно, но със задоволство, а това отново я ужаси. Тръпки я ползиха и тя притисна, сякаш за да се защити, вързопчето към гърдите си. Усещаше се сякаш гола под тънката рокля и с най-голямо желание би се завряла в някое ъгълче. Той спря за миг, усмихнат, пред нея. Но очите ѝ избягваха неговите. Стоеше безпомощна, отпуснала клепачи и очакваше да разбере каква ще е по-нататъшната ѝ съдба. Зад нея двамата моряци се хилеха, доволни от себе си.

Едрият мъж ги дръпна встрани и тихичко им каза нещо. Погледът на Хедър се плъзгаше по кабината, но тя не беше в състояние да разбере какво вижда. Външно беше сякаш спокойна, но противоречивите чувства в гърдите ѝ отнемаха последните ѝ сили. Чувстваше се изтощена и болна. Все още не можеше да си обясни защо този съдия се намира на борда на кораб. Не знаеше нищо за съдилища и присъди и затова смяташе, че сигурно ще я откарат в колония за престъпници, защото междувременно беше убедила сама себе си, че е извършила убийство.

„Божичко! – помисли си тя – тъкмо почнах да се надявам на по-лесен живот и ме сполетя такъв кошмар. Убих един мъж, хванаха ме и сега чакам да разбира каква ще е по-нататъшната ми съдба.“ Имаше чувството, че губи разсъдък си. Ужасът от стореното – убийство на човек, я парализираше. Да, беше виновна. Не чу как вратата зад нея се затвори, когато двамата моряци напуснаха помещението. Думите на мъжа, застанал пред нея, я откъсна от мислите ѝ. Той ѝ се усмихваше с ироничен поклон:

– Добре дошла, милейди, мога ли да науча името ви?

– Хедър – измърмори тя, – Хедър Саймънс, сър.

– А – въздъхна той – малко прекрасно цвете от покритите с мъх равнини – хубаво име, което много ви подхожда. Моето е Брандон Бърмингам. Приятелите ме наричат Бран. Вечеряла ли сте?

Тя кимна.

– Да ви предложи ли чаша вино? Имам чудесна мадейра попита той и взе от масата една гарафа.

Хедър поклати бавно глава и отново впери поглед в пода. Той се засмя тихо, направи още крачка към нея и застана съвсем близо. Пое вързопчето, което тя продължаваше да притиска към себе си и го хвърли на един стол.

Брандон впери поглед в нея, смаян от младата ѝ хубост и от роклята, чиято украса от перли блестеше на светлината на свещта. Кожата ѝ, бяла като слонова кост, сякаш сияеше. Пред него стоеше крехка жена,

привлекателна, тъничка, с малки корави гърди, които се подаваха примамливо от деколтето. Пристъпи още крачка и обгърна с внезапен импулс тънкия ѝ кръст, като почти я вдигна от пода. После притисна устни към нейните и обгърна Хедър с дъха на същото уиски, което обичаше да пие нейният баща.

Беше толкова изненадана, че не можеше да се брани и само се вцепени в прегръдката му. Имаше чувството, че се наблюдава от страни и усети, учудена, как езикът му раздели устните ѝ и проникна в нейната уста. Смътно осъзна, че я обзема неясно чувство на наслада. Ако ситуацията беше по-различна, щеше може би да ѝ хареса усещането на това яко, притиснато към нея мъжко тяло. Когато я пусна, той продължаваше да се смее. Очите му святкаха. А когато той отдръпна ръце, от устата ѝ се изтръгна силен вик на ужас, защото роклята ѝ внезапно се плъзна по раменете и падна в краката ѝ. За част от секундата го погледна, преди да се наведе да вдигне роклята си. Но ръцете му я хванаха за раменете и тя се озова отново в прегръдката му. Този път почна да се брани с всички сили, които ѝ бяха останали. Изведнъж се досети какво той има на ум. Но силите ѝ бяха изчерпани от случилото се досега. Нямаше повече шансове. Ако прегръдката на Уилям Кърт беше желязна, цялото тяло на този мъж тука беше от стомана. Тя не можеше да се освободи. Ръцете ѝ напразно се опираха в широките му гърди. Докато се опитваше да се бори с него, смъкна без да ще ризата от раменете му и сега той я притискаше с голи гърди, а между тях беше само тънката батиста на ризата ѝ. Всеки път когато устните му се притискаха към нейните, когато той обсипваше с горещи целувки лицето и гърдите ѝ, тя едва си поемаше дъх. Усещаше ръцете му да се плъзгат по гърба ѝ. Голите ѝ гърди бяха притиснати към него и в неопишуема паника тя се запротиви толкова отчаяно, че за миг ѝ се стори, че се е освободила. Той се изсмя с дълбок, гърлен смях и използва краткото прекъсване, за да си свали обувките и панталона.

– Добра игра, госпожице, но мога да ви уверя, че няма да спечелите.

В очите му лумна страст, когато обгърна със собственически поглед разголената ѝ хубост. Беше красива, по-красива отколкото се беше надявал. А тя беше вперила ужасен поглед в първия мъж, който я виждаше гола. Когато той пак се приближи към нея, Хедър направи опит да се измъкне с вик на уплаха, но една пъргава, много силна ръка, не търпяща съпротива, веднага я спря. Тя се наведе и ухапа китката му. Мъжът изпъшка от силната болка и я пусна, но тя се бе дръпнала толкова

рязко, че се олюля и се озова просната върху леглото. В същия миг той беше вече над нея, за да обуздае нейното извиващо се тяло. Сега всяко нейно движение сякаш само засилваше желанието му.

– Не! – изстена тя – пуснете ме, пуснете ме!

С устни притиснати до нейните, той измърмори:

– О не, малка вещице, о не. Сега вече не!

После мъжът се понадигна и тя се усети за миг освободена от тежестта му, но само за един къс миг. После почувствува как коравата му мъжественост търси, опипва между бедрата ѝ, докато намери каквото търсеше и проникна в нея. В паниката си и в опит да избяга, тя също се надигна и някакъв звук – полустон, полувик се изтръгна от устните ѝ, а палещата болка се разля чак до бедрата.

Брандон се дръпна за миг, изненадан, и я погледна. Тя лежеше пребледняла върху възглавниците, беше затворила очи и люлееше отчаяно глава от една на друга страна. Той докосна нежно бузата ѝ, измърмори нещо неясно. Но тя не го погледна. Той се раздвижи внимателно, целуна косата ѝ, челото, загали с две ръце тялото ѝ. Тя лежеше неподвижна, но съдържаното му с толкова мъка желание се засилваше и сега той потъна дълбоко в нея, неспособен да се овладее. При всяко негово движение ѝ се струваше, че я разкъсва. Сълзи на болка се стичаха по бузите ѝ.

Когато бурята премина, настъпи дълъг мълчалив миг, в който той лежеше отпуснат до нея. Когато се надигна, тя се обърна към стената и тихо захлипа, притеглила завивката над главата си.

Брандон Бърмингам беше смаян. Гледаше петната кръв по чаршафите. Погледът му се плъзна бавно по тялото на Хедър, той се любуваше на изящната извивка на бедрата, на стройните ѝ крака. За малко да протегне ръка и да погали тесния ѝ гръб, но беше прекалено объркан от изхода на тази среща. Отначало спокойната ѝ, съдържана оценка на положението, когато пристъпи прага на каютата му, слабата ѝ съпротива, сякаш на игра, после неопитността ѝ в леглото, а сега този нестихващ плач и кръвта по чаршафите. Дали не е момиче, което беднотията е принудило да излезе на улицата? Дрехите и държането ѝ противоречеха на такова предположение, но ръцете ѝ, макар да бяха тесни и бели, не бяха ръце на дама, която не познава физически труд.

Той поклати глава, облече се и отиде да си налее чаша уиски. Отпи голяма глътка и се загледа замислено през прозореца, през който бе видял не малка част от света. Беше чужденец в тази страна, отечество на неговите родители. Малко след женитбата си баща му, човек с

благородническо потекло, но авантюрист по природа, беше тръгнал да открива Америка и тази земя тук бе престанала да бъде негова. От десет години родителите му бяха мъртви. Майка му почина от блатна треска, няколко месеца по-късно баща му си строши главата, когато се опитваше да обяди един от дивите коне, които толкова обичаше. Родителите му бяха оставили двама сина и завидно богатство: плантация, господарска къща и земя за първородния син, а за по-малкия, Джеф, голяма сума пари и процъфтяваща търговия в Чарлстън, град, който родителите му обичаха, който им бе станал за дълги години нова родина.

Като дете на такива родители – своенравен баща, но мила и спокойна майка – опора на семейството, той, Брандон Бърмингам беше водил суров, пълен с приключения живот. Като момче трябваше, ще не ще, да ходи на училище, но след това побърза, въпреки волята на баща си, да се наеме като юнга на един кораб, за да опознае света. Разбра как се живее в открито море, плува с много кораби и се изкачи по стълбицата до офицерско звание. Но през изминалите години не беше всякога по море. Вече умееше да управлява плантацията, да проучва пазара и да продава на сметка реколтата си. Нищо от наученото не беше забравил.

Напоследък плантацията бе станала отново център на вниманието му. Беше навършил тридесет и пет и сега искаше да се откаже от пътуванията, да се радва на уседналия живот. Беше потеглил от Чарлстън с мисълта, че това ще е последното му пътуване. Имаше намерение да разшири плантацията, да създаде семейство и се надяваше да заживее щастливо и спокойно.

Усмихна се замислено. Странно наистина, че любовта към земята може да накара един мъж да върши неща, от които разумът би трябвало да го възпре. Щеше да се ожени за Луиза Уелс, въпреки че не я обичаше и знаеше, че моралът ѝ не съответства на изискванията към една истинска лейди. Щеше да се ожени за нея преди всичко защото искаше да си върне земята, станала нейно притежание след като е била преди години собственост на семейство Бърмингам. Баща му я беше продал на времето на Уелсови. След смъртта на родителите си Луиза бе останала сама и сега плантацията ѝ беше много запусната. Девойката потъна в дългове. Наследеното от баща ѝ едва стигна за погасяването им. Наложил се да продаде всичко с изключение на няколко роби, които ѝ трябваха, за да поддържа високия си жизнен стандарт. Търговците в Чарлстон отдавна се колебаеха дали да продължат да ѝ продават на вересия. Затова тя беше предоволна, че е оплела в мрежите си един от най-богатите ергени в града. Да, беше го оплела, използвайки земята за примамка. На няколко

пъти се опита да я откупи от нея срещу огромна сума. Парите ужасно много ѝ трябваша, но тя отказваше, предпочитайки да заложи в играта своята женственост. Когато го примами в леглото си, Луиза се престори на девственица, но той не се остави да го измамат. Твърде много неща се приказваха за нея. Но опитността ѝ в леглото не му беше неприятна и му беше всъщност безразлично колко отдавна е изгубила невинността си.

Той сбърчи чело – беше достатъчно странно, че той, произхождащ от семейство, в което ревността и собственическото чувство бяха играли толкова голяма роля, той, синът на един баща, комуто толкова приличаше физически, не ревнуваше дори от мъжете, които са споделяли преди него леглото на годеницата му. Беше ли студен? Или неспособен да обича? Ако беше изпитвал поне капчица ревност, докато тя поглеждаше към друг мъж, навярно и чувствата му към нея щяха да са сега по-различни.

Когато Джеф разбра за годежа му, той обяви брат си за побъркан. Кой знае, може да беше прав, но Брандон си имаше свои представи за нещата и макар да не бе наследил дори малък дял от чувството на ревност, така присъщо на бащата, беше не по-малко упорит в своенравие то си. Навикът на бащата да взема решения и да върши всичко според волята си, беше присъщ и на сина. Дори когато родителите му умряха и му оставиха голямо наследство, той продължи да върши каквото си иска. Помоли Джеф да се грижи известно време за плантацията. После купи този кораб и обиколи с него всички морета, с което умножи богатството на Бърмингамовци.

Погледна към леглото, после отиде и седна на ръба му. Момичето беше престанало да хълца и сънят го беше надвил. Но това не беше спокойна дрямка, а по-скоро сън на изтощено същество.

Девственица – последното нещо, което бе очаквал да види днес в каютата си. Добре знаеше, че девствениците докарват само трудности и цял живот внимателно ги бе избягвал. Беше прекарвал малкото си свободно време със създания, които живееха весело и безгрижно. Беше посещавал какви ли не публични домове – претенциозни и долнопробни. Днес, когато след дълго пътуване през Атлантика, трябваше да прекара първата си нощ в това пристанище, той разреши на екипажа да слезе от кораба и да потърси удоволствия. Само личните му двама слуги, Джордж и Дики останаха на борда. Но желанието му да има жена бе станало непоносимо и той помоли Джордж да му потърси някое хубавко момиче, с което да прекара една безсънна нощ. Да е чисто и стройно – бяха

двете му безусловни изисквания – но девственица? Не, такова нещо наистина не бе очаквал. На всичкото отгоре и толкова привлекателна! Колко странно, че се бе озовала тук. Невинни млади момичета като нея мислят само за женитба и често се опитват, с цялата си наивност, да примамят някой мъж в клопката си. Ако не го беше проумял, щеше ли да успее да остане толкова дълго ерген? Но тъкмо когато времето на ерген ергенлъка му беше на привършване и бе решил да се жени, отне девствеността на това недокосвано същество. Не можеше да си обясни какви причини са я тласнали към онова, което бе сторила. Поклати глава, отново се съблече, угаси свещта и се изтегна до нея. Последното, което усети преди да заспи, беше аромата на кожата ѝ и топлината на нейното тяло.

Първите ивици на изгрева вече обагряха небето на изток, когато Хедър отвори, още сънена, очи, а после изведнъж напълно се събуди. Вече си даваше сметка къде се намира. Обърна се неспокойно встрани и се опита да вдигне глава, но косата ѝ беше притисната под ръката на Брандон. Другата му ръка я прегръщаше, а коляното му лежеше между бедрата ѝ. Опита се внимателно да се освободи, но можа само да го събуди. Бързо се отпусна върху леглото и се престори, че още дълбоко спи. Брандон отвори очи и сега наблюдаваше лицето до себе си. Беше очарован от изящните му черти. Дълги, копринени, тъмни мигли хвърляха нежна сянка върху безукорната ѝ кожа. Под клепачите се криеха светли очи с цвета на сапфири – добре си спомняше това. Бяха го очаровали още в първия миг, както и изписаните вежди над тях. Устните ѝ имаха мила извивка, бяха розови и примамливо меки, носът прав и тесен. Луиза би позеленяла от яд, ако двете някога се срещнеха, нещо, което му се стори повече от невероятно.

При тази мисъл се усмихна.

Годеницата му се гордееше много с външността си и не би допуснала да заеме второто място след тази нежна фея. Някои хора твърдяха, че Луиза била най-красивата жена в Чарлстън, въпреки че в хубавиците в този град не бяха малко. Той самият не се беше замислял много-много дали е така. Златнорусата коса на Луиза и топлите ѝ кафяви очи бяха наистина прекрасни, красивото ѝ гъвкаво тяло пробуждаше неизменно мъжкото желание, но това момиче с нежната си наранена хубост сигурно щеше да предизвика и в родния му град спорове за това коя от двете е по-красива.

Той се наведе над нея, целуна я по ухото, нежно и на шега го ухапа. След това докосване Хедър не можеше повече да се преструва. Тя

отвори очи.

– Добро утро, мила – прошепна той и я целуна по устата.

Тя лежеше безмълвна и се боеше, че всяко нейно движение може да пробуди отново страстта му. Но това щеше да е излишно, защото огънят вече гореше в него и го обхващаше целия. Целувките му блуждаеха от устните към страните ѝ, надолу по шията и към раменете. Тръпки преминаха по гърба ѝ. Тя го погледна, ужасена, когато той притисна брада и устни към розовите пъпки на гърдите ѝ и леко ги заблiza.

– Не! – помоли тя – не, не го правете!

Той вдигна глава, погледна я в очите и се засмя.

– Ще трябва да свикнеш с нежностите ми, малката.

Тя се опита да му се противопостави, опита се да го склони с молби.

– Моля ви, недейте, моля ви, не искам това да се повтори! Не ми причинявайте отново болка. Пуснете ме да си ида.

– Този път няма да ти причиня болка, миличко – прошепна ѝ той в ухото и продължи да я целува.

Тежестта на тялото му я държеше в своя плен и сега Хедър започна сериозно да се бори. Стисна силно колене и се опита да го драска, където можеше да стигне, но всеки път пресрещаше ръка или лакът, които унищожаваша усилията ѝ. Той се смееше, сякаш се наслаждаваше на борбата им. После тя усети как мъжът вдига бавно ръцете ѝ нагоре, покрива главата и лесно ги задържа там с едната си ръка. Другата му ръка покри гърдите ѝ, заигра се с тях, въпреки че тя отчаяно се въртеше и се дърпаше, за да му окаже съпротива. Коляното му разтвори бавно бедрата ѝ, все по широко и по широко, докато тя усети отново мъжа дълбоко в себе си.

Този път тя не плака, но омраза и страх я преизпълниха цялата. Когато той се претърколи до нея, тя се надигна рязко и се дръпна в единия край на койката. В големите ѝ очи се четяха притеснение, страх и болка. Той я наблюдава известно време замислен, после се надигна, седна до нея и се опита да я погали по бузата, защото смяташе, че трябва да я утешава, но тя отблъсна ръката му, сякаш беше нажежено желязо. Разбра, учуден, че присъствието му продължава да я плаши. Сбърчи още по-силно чело. Пръстите му галеха косата ѝ, играеха си предпазливо с копринените кичури, които обрамчваха, разрошени и преплетени, тясното ѝ лице.

– Ти събуди любопитството ми, Хедър – измърмори той. Срещу онова, което загуби снощи, ти можеше да получиш кралско

възнаграждение, а вместо това си скитала безцелно из улиците, като най-обикновена проститутка. Казаха ми, че си дошла доброволно тук, не си направила дори плах опит да се пазариш. А миналата нощ не се опита дори да ми обясниш, че си девствена и да поискаш за това някаква цена. Роклята ти е скъпа. Струва повече отколкото някои проститутки могат да спечелят за цяла година. Но вече съм сигурен, че си нещо много различно от тях, толкова различно, че просто не мога да си представя защо пропиля така лесно девствеността си.

Хедър го гледаше безмълвна, неспособна да проумее напълно онава, което ѝ казваше.

– Навярно си от добро семейство и не си от онези момичета, които скитат по улиците и практикуват съзнателно занаята. Красотата ти е необичайна. Малко жени са толкова хубави. Носиш скъпа, украсена с перли рокля, но въпреки това добави той замислено, като взе ръката ѝ в своята и я обърна с дланта нагоре – ръцете ти говорят, че си работила тежко. – Той прокара леко пръсти по дланите ѝ, а после ги целуна. – Когато дойде снощи тук ти беше спокойна и сдържана – добави той. – А само допреди малко се бореше със зъби и нокти и не искаше да ми позволиш да бъда нежен с теб.

Докато той говореше, сякаш перде ѝ падна от очите. Той не беше представител на властта. Боже милостиви! Каква цена бе платила за страха и незнанието си! По-добре да беше останала, да бе приела строгостта на закона, вместо да идва тук и да бъде унижена до дъното на душата си, да допусне да ѝ бъде отнета невинността. А още по-добре щеше да е да си беше останала на село, при отвратителната леля Фани, вместо да идва в този град.

– Не бива да се страхуваш, Хедър, аз ще се погрижа за теб. Ще ти създам всички удобства. Няма да остана дълго в това пристанище, но ще живееш при мен докато съм тук. А преди да замина, ще се погрижа да получиш свой дом...

Прекъсна го висок, почти истеричен смях. Хедър даде невъздържан израз на шока, последвал след като бе разбрала истината. Само след миг смехът премина във високо хлипане. Сълезите обливаха бузите ѝ. Наведе глава напред, косата ѝ се разпиля по раменете и прикри голотата ѝ. Цяла се тресеше от стенания. Най-сетне отметна глава и го погледна със зачервени от плач очи.

– Аз не съм се предлагала на улицата – изкрещя тя гневно – просто се бях загубила и не можех да намеря пътя.

Той мълчеше, смаян, а после се реши да възрази:

– Но нали последва доброволно хората ми?

Тя поклати глава в безмълвно отчаяние. Той не знаеше нищо за нея. Беше просто моряк от чужда страна. Опита се да преглътне сълзите си и в същия миг ѝ стана ясно – той не биваше никога да научи за страшния ѝ грях!

– Помислих, че ме следят. Разделиха ме от моя чичо и аз изгубих пътя. Мислех, че чичо е пратил тези хора.

Тя облегна глава на стената и сълзите отново забраздиха лицето ѝ, закапаха по гърдите ѝ. Той гледеше закръглените ѝ белоснежни гърди и бърчеше чело, замислен над това какво наказание предвижда законът за прегрешението му. Тя може да има високопоставени роднини? Стори му се, че вече усеща ледената студенина на секирата върху шията си. Надигна се от леглото и застана с гръб към нея до прозореца.

– Кои са родителите ти? – попита дрезгаво. – При красотата и възпитание като твоите сигурно имаш много приятели при двора, или произхождаш от влиятелно семейство?

Тя удряше, безсилна, глава срещу стената.

– Родителите ми починаха и аз никога не съм била при двора.

Той пристъпи към роклята, която лежеше на пода, вдигна я и я показа на момичето:

– Трябва да си заможна. Такава рокля не струва грошове.

Тя го изгледа и се засмя горчиво:

– Нямам пукната пара, сър, чичо ми подари роклята, но работя само за хляба.

Той разглеждаше блестящата украса от перли.

– Този чичо няма ли да се разтревожи, да прати да те търсят?

Хедър замря и наведе очи.

– Не – промърмори тя, вече не вярвам да го направи. Чичо ми не е човек, който да се разтревожи задълго за когото и да било.

Брандон се засмя облекчено и сложи роклята на един стол. Отиде до мивката и се залови за сутрешния си тоалет. Но само след миг се обърна, за да види как Хедър става от леглото. Очите му се наслаждаваха на красотата ѝ, галеха я, възхищаваха се на всяко от грациозните ѝ движения. Тя усети погледа му и прикри гърдите си с ръце, сякаш трябваше да брани от него своята женственост. Той се засмя тихо и отново се обърна към огледалото.

– В такъв случай, Хедър, нищо не пречи да живееш с мен и да останеш моя възлюбена. Ще ти купя къща в града, в която ще разполагаш с лука, от който имаш нужда. Ще идвам да си почивам в компанията ти.

Ще поставя на твое разположение сума, достатъчна, за да нямаш нужда от други мъже, нещо, което в никакъв случай не бих търпял. Виж какво, предпочитам да уговорим всичко от самото начало и да сложим ред в отношенията ни.

За миг ѝ се стори, че ще се пръсне от омраза. Чувството беше силно от всичко, което бе изпитвала досега към някого. Как правеше предложенията си сякаш между другото, с какво спокойствие обсъждаше онова, което за нея беше катастрофа! Имаше желание да изкрещи високо, да се нахвърли върху него и с все сили да му издере лицето. Но после промени решението си. В този момент той стоеше с гръб към нея и пътят към вратата беше свободен. Предпазливо и тихо се облече, взе вързопчето си от стола и се запромъкна с разтуптяно сърце към вратата.

– Спри, миличко! – Брандон се бе обърнал мълниеносно, още преди тя да направи следващата крачка.

– Ела тук, Хедър!

Тя застана като вцепенена. Не, нямаше да се приближи към него, нямаше да му позволи да я докосне, щеше да остане да стои тук и да не помръдне. Поклати упорито глава и изрече едно тихо, почти нечуто „не“.

Той я погледна и се усмихна подигравателно:

– Признавам ти смелостта, *ma cherie*, но мислиш ли, че е разумно да ми възразяваш? Знаеш не по-зле от мен, че не можеш да ми попречиш да си взема каквото пожелаеш. Не смяташ ли, че ще е по-добре да дойдеш доброволно, преди да си ме разсърдила?

Смразяващ страх изпълваше сега Хедър, а предизвиканата от отчаянието смелост се стопи. Пристъпи разтреперана крачка след крачка, докато не застана пред него с наведена глава. Хапеше беззащитно и нервно долната си устна.

Той се засмя радостно, седна в стоящото зад него кресло, хвана я за ръце и я притегли на скута си.

– Не се бой – измърмори той и покри шията ѝ със страстни целувки – този път няма да ти причиня болка.

Разплакана и премаляла от страх, тя се облегна на гърдите му, а той продължи да я гали – безкрайно дълго, както ѝ се стори. Ръката му се плъзна от кръста към бедрата ѝ, надолу по краката, а после загали пак нагоре краката ѝ откъм вътрешната страна. Тя стенеше и се бранеше, доколкото ѝ позволяваха слабите ѝ сили.

– Не ми се противопоставяй – каза той меко, без да я поглежда, – просто се наслаждавай.

– Не мога! – възкликна тя отчаяно.

– Разбира се, че можеш, трябва само да пожелаеш.

Устните му, които се плъзнаха от шията към нежно закръглените гърди, бяха влажни. Полуотворени, те пиеха сладостта на кожата ѝ. Целуваха гърдите ѝ от малката долчинка между тях до розовите пъпки, които се очертаваха, корави, под тънкия плат на роклята. Дъхът му докосваше на горещи тласъци кожата ѝ. Той разкопча корсажа и покри с палещи целувки голата ѝ плът.

Някой почука плахо на вратата и силен гняв помрачи челото на Брандон. Хедър беше скръстила страхливо ръце пред гърдите и се опитваше срамежливо да стане от коленете му, но той я задържа със стоманени ръце. Нескрит яд прозвуча в гласа му, когато извика:

– Влез, по дяволите!

Джордж отвори вратата и застана на прага. Пламна от притеснение, щом разбра ситуацията.

– Прощавайте, капитане, но е дошъл пратеник на един от търговците – иска да говори с вас. Човекът каза, че господарят му би желал да купи индигото и ориза ви, но иска преди това да говори с вас.

– Ако съм те разбрал добре, очаква да отида при него, така ли? – попита сърдито Брандон – И защо, по дяволите, не може той да дойде на борда на „Бързоходен“ като всички други?

– Човекът е сакат, господине – опита се да обясни морякът. – Би желал, ако нямате нищо против, да види товара, да прецени стойността му и да ви заведе след това до дома на търговеца.

Брандон изръмжа някаква ругатня и лицето му стана червено от яд.

– Добре, Джордж, покажи на човека стоката, а като свършите, го доведи тук.

Джордж излезе заднешката и затвори вратата след себе си. Сега Брандон пусна, макар и с нежелание, Хедър. Тя изтича до стола край прозореца и побърза да закопчее роклята си, докато той седнаше зад писалището. Усещаше очите му върху себе си, бузите ѝ се изчервиха под този поглед.

Малко по-късно доведеха пратеника. Тя остана до прозореца, обърнала гръб на двамата мъже. Беше същинско мъчение да стои в каютата, докато мъжете водеха делови разговор. Лицето ѝ продължаваше да пламти. Би предпочела да е мъртва. Погледна надолу към леко олюляващата се вода и се запита дали би намерила кураж да скочи, та смъртта да реши всичките ѝ проблеми. Наведе се силно напред, за да надникне в тъмните дълбини, без да забележи, че пратеникът си е отишъл и

Брандон е застанал зад нея. Той сложи ръка върху нейната и тя потрепера от ужас. Той се усмихна и отметна кичур от челото ѝ.

– Мисля, че ще трябва да те напусна за няколко часа, Хедър. Но ще се върна колкото може по-бързо. Поръчал съм на Джордж да те пази. Моля те, не му създавай неприятности. Той е безкрайно добър с дамите. Казах му, че искам да те намеря тук, когато се върна, та ще те моля, не се опитвай да изчезваш. Ако допусне да избягаш, ще му смъкна кожата от гърба. Освен това непременно ще те намеря, та ако ще да се наложи да преобърна цял Лондон.

– Изобщо не ме интересува дали смъквате кожата на слугите си – отвърна тя с горчивина, – но ако видя възможност да избягам, няма да я изпусна.

– В такъв случай, мила Хедър – вдигна той вежди, – за предпочитане е да те взема със себе си.

Стори ѝ се, че ще си загуби разсъдъка от страх.

– О не! – възкликна тя! – Моля ви! Бих умряла от срам. О не! Ще остана тук, както пожелахте и през цялото време ще чета, уверявам ви!

– Ти знаеш да четеш? – изгледа я заинтригувано Брандон.

– Да – отвърна тя тихо.

Той ѝ се усмихна. Малко жени умееха да четат. Испита нещо като уважение към това странно момиче.

– Е добре – каза колебливо – оставям те тук и ще надникна в някой магазин за дрехи да ти набавя необходимото. Я стани да видя каква големина носиш.

Хедър стана с неудоволствие и се завъртя бавно, както ѝ бе заповядал. Очите му я оглеждаха със задоволство:

– Ама ти си наистина много мъничко същество.

– Някои ме намират прекалено слаба – каза тя. Беше си спомнила пренебрежителните думи, с които я обсипваше леля ѝ.

– Сигурно са били завистливи дърти жени – засмя се Брандон – мога да си представя! Положително се задушават в собствената си мазнина.

За пръв път лека усмивка озари лицето на Хедър. Описанието му отговаряше напълно на вида на леля ѝ. Но усмивката изчезна пак така бързо, както се бе появила. Въпреки това мъжът я бе забележал.

– Охо! – възкликна той весело – знаех си, че рано или късно ще те накарам да се засмееш.

– Що се отнася до вас, нямам никакви основания да се радвам, – побърза тя да забележи.

– Е да – отговори той, развеселен – настроенята ти се сменят много бързо, малка лейди. А сега да видим дали ледът по устните ти се е постопил – каза той, застанал плътно до нея. – Бих искал да усетя, за разнообразие, нещо топло. Хайде, целуни ме както би трябвало да го прави любима жена. За повече нямам време сега.

Хедър усети невероятно облекчение при мисълта, че няма да последва любовна сцена. Затова си наложи да се престори, че изпълнява желанията му, обгърна врата му с ръце и наведе главата му към себе си. Той вдигна учудено вежди, а Хедър, в желанието си прегръдката да прекъсне час по-скоро, притисна влажни и топли устни към неговите и го целуна с малкото опит, придобит през последните няколко часа. Целуна го с любов, почти нежно и притисна тялото си към неговото. Близостта ѝ го замая. Разумът сякаш изобщо го напусна. Ръцете му я прегърнаха, цялото му тяло я желаше. Това нежно същество беше самото изкушение. С мъка се отдели от нея.

– Трудно е да се раздели човек с теб, когато ме целуваш по този начин – каза той дрезгаво.

Хедър се изчерви. И за нея тази целувка беше изненада. Задачата, която той ѝ бе поставил, не ѝ се стори отвратителна.

– А сега, струва ми се, трябва наистина да тръгвам. Тесният ми панталон не би оставил дори у напълно лишен от въображение човек съмнение относно състоянието ми.

Тя извърна очи, но в същия миг вече горчиво съжали, че го стори. Лицето ѝ пламна, почувствува се унижена и рязко му обърна гръб.

Зад нея Брандон тихичко се изсмя, въздъхна и се залови за тоалета си, после измърмори:

– Ох, само да имах малко повече време, мадам!

В смущението си Хедър се залови да раздига масата. В мислите ѝ нямаше нито една добра за Брандон. Беше ѝ направо отвратителен, но въпреки цялата си омраза към него, не можеше да не признае, че такива мъже рядко се срещат. Облеклото му беше безукорно и говореше за изискан вкус. Всичко по него му стоеше като излято и подчертаваше красивата му фигура. Панталонът беше ушит по мярка и прилепваше към тялото така, че не оставяше съмнение в мъжествеността му. Изглежда толкова добре, че положително му се налага дори да се брани от жените – помисли си тя, отвратена.

Той я целуна за довиждане.

– Скоро ще се върна – каза ѝ той усмихнат.

Хедър с мъка се владееше. С най-голямо удоволствие би му

изкрещяла нещо. Видя го как тръгва с толкова самоуверена крачка, че отново изпита омраза. После вратата се тръшна зад него.

В душата ѝ бушуваха погнуса и гняв. Замахна с ръка и струпаните на масата съдове се разхвърчаха шумно из стаята.

ГЛАВА ВТОРА

Хедър беше твърдо решена тутакси да избяга. След завръщането на капитан Бърмингам вече нямаше да има възможност да го стори. Размисляше напрегнато как да надхитри Джордж и дали той би приел подкуп. Но откъде да вземе пари? Бежовата ѝ рокля беше единствената скъпа вещ, която притежаваше. С нея едва ли щеше да изкуси Джордж. После отново си спомни как злоупотребиха с нейната безпомощност заради удоволствието на един мъж и тя бързо отпъди мисълта за подкуп. Освен това старият моряк беше или безкрайно предан на господаря си, този самовлюбен капитан, или така се боеше от него, че всеки опит да бъде подкупен беше предварително обречен на неуспех.

В главата ѝ възникваха все нови и нови планове. Ако Джордж е неподкупен, значи трябва да използва сила. Но какво ли може да направи едно момиче на моряк, който е без съмнение силен като мечка.

Озърташе се отчаяно из каютата, дано открие нещо, способно да накара мъжа да ѝ даде ключа от кабината. Издърпа чекмеджетата на бюрото, прерови бързо книгата в тях, потърси между книгите и дори в куфарите на Брандон. Намери само кесия с жълтици. Отпусна се, капнала, в креслото зад писалището и обгърна с поглед кабината, затършува из всяко кътче, зад всяка мебел.

Не е възможно да не държи тук оръжие – измърмори тя, ужасена, че времето тече толкова бързо.

Погледът ѝ падна върху гардероба. Веднага скочи и отвори вратичките. Сякаш преследвана от фурии, затърси сред окачените вътре дрехи. Отново напразно. Хлипаше от напрежение, докато изхвърляше цялото съдържание на пода. Най-сетне очите ѝ паднаха върху кутия, увита в парче плат.

– Може би държи тук скъпоценностите си? – каза си тихичко и разгърна плата.

Но какво можеха да ѝ помогнат сега скъпоценности? Държеше в ръка кожено ковчеже със златна буква „Б“ на капака. Отвори я с огромно любопитство. Пред нея лежеше, потънали в червено кадифе, два прекрасно изработени пистолета. Не разбираше много от оръжие, но баща ѝ бе притежавал пистолет от същия тип, макар и без толкова богата украса. Тези тук бяха инкрустирани със седеф, а стволите бяха от лъскава, грижливо смазана стомана, спусъците от лъскав месинг.

Разглеждаше пистолетите, но нямаше представа как се стреля с тях. Баща ѝ никога не ѝ бе показвал. Знаеше, че трябва да се натисне спусъкът, но как се зарежда подобно оръжие – това никога не успя да разбере. Сега съжаляваше горчиво, че не е попитала баща си. Затвори капака и се замисли напрегнато как да използва находката си против Джордж. В края на краищата той не можеше да знае, че тя няма понятие от оръжие. Трябваше да се престори, че владее стрелбата с пистолет. Трябваше да го уплаши до смърт, за да ѝ даде ключа от кабината.

При тази представа неволно се засмя. Отиде до бюрото, взе от чекмеджето хартия и писалка и написа бързо бележка до капитан Бърмингам, че ѝ трябва пари. Какво и да се случи, тя никога няма да се продава за пари. Но сега иска да вземе един фунт от кесията му и да остави срещу него роклята си. Той само ще спечели от сделката.

Сгъна бележката и я сложи над роклята. После скри грижливо един от пистолетите зад куп карти и книжа, та да ѝ е подръка, когато Джордж влезе да измете строшените съдове. Беше се отдалечил само за да прати един моряк да донесе чай и след миг щеше да е отново тук. Какво щастие, че ѝ беше дал време! Върна внимателно в шкафа коженото ковчеже със златен монограм, увито в същото парче плат. После седна до писалището, от което само за миг можеше да се пресегне за пистолета и се престори, че чете книгата, която бе намерила там. Щеше да докаже на капитан Бърмингам, че не е глупаво малко момиченце, което той може да задържи въпреки волята му. Само като си представи как ще излее гнева си върху Джордж, когото тя толкова мразеше, идеше ѝ да се засмее. Той беше виновен, той я беше домъкнал тук. Щеше да си получи само заслуженото.

Шекспировият „Хамлет“ положително не беше най-подходящото четиво за изострените ѝ нерви. Имаше чувството, че ще се пръсне от напрежение и не можеше да дочака връщането на Джордж. Когато ключът се завъртя най-сетне в ключалката и морякът влезе, тя веднага скочи, но се накара веднага и с привидно безразличие, пак да седне, да се облегне и да чете. Джордж затвори вратата след себе си и извади ключа. В едната си ръка крепеше внимателно поднос със сервиз за чай.

– Нося ви чая, госпожице – той е силен и съвсем горещ. Приближи се с усмивка, за да сложи подноса на масата.

Трябваше да използва този миг. Измъкна пистолета иззад купчината книги и го насочи към мъжа. Спусъкът силно изсрака.

– Не помръдвайте, Джордж, или ще се наложи, за съжаление, да стрелям – каза тя, като се мъчеше гласът ѝ да звучи уверено.

Джордж, който се беше навел, без нищо да подозира, над подноса, сега се обърна смаян и погледна право в дулото на пистолета. Разсъди с мълниеносна бързина и стигна до заключението, че дори в ръката на жена един пистолет не е нещо за пренебрегване. По начало жените не разбират нищо от оръжие, но могат неволно да причинят с него ужасни неща. Той пребледня.

– Моля ви, Джордж, сложете ключа на масата и бъдете при това много, много внимателен. – Тя наблюдаваше с очи на Аргус всяко негово движение, опряна, в пристъп на внезапна слабост, на писалището.

– А сега идете, ако обичате, пак така внимателно, до стола при прозореца. – Тя не откъсваше поглед от него, а той смаяно ѝ се подчиняваше.

Джордж беше сигурен, че тя не се шегува и се съобразяваше с това. Той отиде бавно до прозореца.

Въздишка на облекчение се изтръгна от Хедър.

– Седнете! – заповяда тя.

С насочено към него оръжие, тя се приближи бавно към масата и взе, без да изпуска Джордж от очи, с бързо движение ключа. Продължаваше да го наблюдава с насочен към него пистолет и докато изтича към вратата и пхна ключа в ключалката. Преизпълни я чувството на отново придобита свобода.

– Ще ви помоля, Джордж – каза тя на моряка – влезте сега в стенния шкаф и затворете зад себе си вратичките. Не се опитвайте да ми изиграете нещо! Ужасно съм напрегната, а пистолетът, както вече сте си помислили, наистина е зареден.

Джордж загуби всяка надежда да се измъкне по чудо от това положение. Тя наистина щеше сякаш да се пръсне от напрежение – човек не можеше да не го види. Положително щеше да стреля, ако се опита да я нападне. Побърза само да прецени дали яростта на неговия капитан ще е по-страшна от изстрела на пистолета, който момичето държеше в ръка. Прекалено добре знаеше от собствен опит, че при определени обстоятелства гневът на господаря му може да е ужасен. Отдавна плуваше с него, възхищаваше му се и му беше предан от сърце. Всъщност не можеше да допусне, че капитан Бърмингам ще го убие от яд. А пистолетът можеше да го отнесе за секунда на онзи свят, ако не изпълни заповедите на това побесняло момиче. Затова се напъха примирено в гардероба и затвори вратичките. Хедър стоеше и го наблюдаваше, готова да хукне, ако той реши в последния момент да се обърне и да се опита да я задържи насила.

Въздъхна дълбоко от облекчение, когато вратичките на шкафа хлопнаха, а тя ги заключи за по-сигурно подир Джордж. Щеше да му отнеме известно време докато ги строши, а тя щеше да получи преднина. Отиде до писалището, отвори чекмеджето, в което беше намерила кесията, извади един фунт и сложи пистолета на бюрото.

Миг по-късно беше вече пред вратата, която лесно се отвори. Отвън нямаше жива душа. С надежда да намери стълбата към палубата Хедър претича през коридора. Когато откри най-сетне вратата и я откряна, отстъпи, ужасена, назад. Палубата гъмжеше от хора. Щеше да е невъзможно да я прекоси незабелязана, а после да слезе от кораба. Сигурно бяха търговци, дошли да видят стоката, преди да я купят. Някои мъже веднага ѝ направиха впечатление с хубавите си скъпи дрехи, трябва да бяха собственици на преуспяващи търговски къщи.

Затвори вратата, облегна отчаяно чело в нея и се замисли. Какво можеше да се случи, ако се опита да напусне кораба?

Само капитанът и неколцина от приближените му знаеха, че е тук. Но хората, застанали горе на палубата, изобщо не подозираха за съществуването ѝ. Никой от тях не знаеше по какъв начин се бе озовала тук, нито че е всъщност пленница. Трябваше само да излезе през вратата, сякаш в присъствието на борда на една дама няма нищо особено и спокойно да се смеси с тях.

Отново я изпълни надежда. Този път отвори без колебание вратата. Сърцето ѝ туптеше в гърлото. Принуди се леко да се усмихне и тръгна с високо вдигната глава, с решителна и бърза крачка през същински шпалир от вперили в нея възхитен поглед мъже. Никой не се реши да я заговори. Беше повдигнала леко полите на роклята си, за да стъпи на трапа, когато един хубав, висок мъж ѝ предложи ръка, за дай помогне. Тя му благодари със сияеща усмивка и забърза с леки стъпки по дъските надолу, към земята.

Там вече неколцина кавалери бяха застанали с протегнати ръце, готови да ѝ помогнат да прекрачи. С къс изпитателен поглед избра мъжа, който изглеждаше най-добре и беше най-добре облечен, за да приеме неговата опора и помощ. Помоли го мило и с тих глас да ѝ викне файтон, след което той побърза да се отдалечи, за да изпълни молбата ѝ. След малко се върна и веднага ѝ предложи с подчертана учтивост да я придружи. Тя не по-малко учтиво му отказа. На лицето му се изписа ясно разочарованието от отказа. Но не му оставаше нищо друго освен да я придружи до файтона и да ѝ отвори вратичката. Тя се направи, че не е чула учтиво за дадения въпрос къде живее. Мъжът пусна с въздишка

ръката ѝ, захлопна вратичката и се оттегли с поклон, файтонът потегли, а Хедър вдигна благодарно ръка и още веднъж му се усмихна.

Когато файтонът зави зад ъгъла, тя се отпусна с облекчение върху възглавниците. Благодарна, че ужасното напрежението от последните няколко часа постепенно спада, тя затвори очи. По-късно спря до пощенската станция и побърза да си запази място за следващата кола, която щеше да я откара „вкъщи“. Налагаше се да се прибере при роднините си. Нямахше избор. Леля Фани и чичо Джон още дълго нямаше да научат какво се е случило с Уйлям. Приятелите на Уйлям в Лондон по всяка вероятност изобщо не подозираха, че той има сестра в провинцията. Трудно можеше да се предположи, че Уйлям, който бе живял в такъв разкош, изобщо е споменавал пред някого за своята влачеща мизерно съществуване сестра.

Малкото стопанство на чичото е за нея сега най-сигурното място – разсъждаваше Хедър. Ще остане там, докато намери възможност да се хване някъде на работа и да стане самостоятелна. Искаше да се махне от жената, чийто брат беше намерил заради нея смъртта. Беше ужасно, че трябва да се върне, но да остане в Лондон беше за момента просто невъзможно.

По време на дългия път с пощенската кола имаше време да мисли и споменът за случилото се предишния ден отново я изпълни с терзания. Заключениеето, че няма вина за нищо не можеше да ѝ бъде утешение за онова, което бе загубила. От вчера животът ѝ коренно се беше променил. Вече не беше невинно младо момиче.

Въпреки това няма да променя същността си – реши тя. При създадените се обстоятелства не биваше да мисли, че може някога да се омъжи, за когото и да било. Но ако трябваше да завърши живота си като стара мома, искаше да бъде поне независима. Все ще намери някъде учителско място.

Сега въпросът беше какво ще каже на чичо Джон и на леля Фани. Трябваше да намери разумно обяснение, че само ден след заминаването си се завръща от Лондон. А тъй като отношенията ѝ с лелята съвсем не бяха сърдечни, трудно можеше да изтъкне носталгията като причина. Това би внушило само подозрения. Не, трябваше да потърси приемлива лъжа.

Когато колата стигна до кръстопътя, от който тесен път водеше през полята към дома на чичо ѝ, Хедър слезе, за да измине останалата част от пътя пеша.

Пое решително на изток. Слънцето хвърляше вече дълги сенки.

Стъпките ѝ ставаха все по-колебливи, колкото повече се приближаваше към целта. Когато застана най-сетне пред вратата, вече се беше стъмнило. Тя почука.

– Чичо Джон, аз съм, Хедър, може ли да вляза?

Чу отвътре шум, но се оказа излъгана в надеждата да види най-напред чичо си. Вратата рязко се отвори и на прага застана леля Фани, вперила, безмълвна от учудване, поглед в племенницата си, която наистина не бе очаквала.

– Какво правиш тук?

Беше крайно време да измисли някаква лъжа. Хедър си помисли, потисната, че от вчера само това правеше – непрекъснато лъжеше някого.

– На брат ти му се наложи вчера, веднага след пристигането, да замине за Ливърпул да види докараната с някакъв кораб коприна. Та реши, че не е редно да оставам без мъжка закрила сама в Лондон. – С мъка произнасяше думите. Лъжата противоречеше ужасно на случилото се снощи. Сърцето ѝ преливаше от горчивина.

– Голямо разочарование за тебе, нали? – попита я подигравателно лелята. – Да отплуваш с разперени платна за Лондон, готова да покориш света и да трябва веднага да се върнеш! Ама така ти се пада! Нали все си въобразяваш, че си нещо повече от другите, та едва те сдържаше да напуснеш къщата, а? Ех, предполагам, че се връщаш, готова да поемеш отново домакинството?

– Ако нямаш нищо против, лельо Фани – каза Хедър със вито сърце. Беше ѝ ясно, че при тези обстоятелства по-нататъшният ѝ живот при лелята ще е още поне поносим. Но каквото и да е, все ще е за предпочитане пред онова, което ѝ предложи капитан Бърмингам.

– Съгласна съм, миличка. Ужасно се радвам на завръщането ти, както и ти навярно – хилеше се подигравателно лелята.

Хедър премълча. Беше решила да понася безропотно издевателствата на леля си. Може това наистина да беше наказанието задето така лекомислено отпътува за Лондон, задето се бе надявала и вярвала, че е създадена за живот в щастие и доволство. Сега искаше да се научи да се примирява.

– А сега върви по-бързо да си легнеш. Утре ще ставаш в зори – казвам ти го, за да успееш да сколасаш. Чичо ти е вече в леглото.

Хедър не посмя да помоли леля си да ѝ даде нещо да хапне. Отиде мълчаливо в ъгъла си зад перденцето в дъното на кухнята и се съблече. Пъхна се под тънкото одеяло и докато лежеше трепереща с отворени

очи, размисляше какво да направи, дано получи някъде работа. Трябваше да отиде до съседното село, за да прочете обявите, които се появяваха от време навреме пред кметството. Доста често се търсеха млади момичета за слугини, домашни учителки или нещо подобно. Все щеше да намери и тя нещо подходящо.

Мъчеше я глад, но тутакси потъна в сън без сънища.

Толкова бързо се съмна! Лелята изтрополи сърдито през кухнята, дръпна перденцето и я разтърси безмилостно за раменете.

– Хайде, ставай, мързелано такава! Куп работа трябва да навакшаш за двата дена, в които те нямаше. Хайде де! Хайде! – крещеше тя.

Хедър се събуди стресната от дълбокия си сън, надигна се и се озърна объркана наоколо си. Повечето от когато и да било свирепата й леля приличаше сега на вещица. В същия миг Хедър си припомни всичко, което се беше случило.

Скочи разтреперана от леглото и се облече под дебнещия поглед на лелята.

Успя да хапне само парче корав хляб, преди лелята да я натири навън да носи дърва. На двора чичо й вече ги цепеше. Беше сякаш потънал в дълбок размисъл и изобщо не я забеляза. Човек можеше да си помисли, че нарочно избягва да говори с нея. Стана й мъчно. Обзе я ужас – дали не подозира нещо? Но как беше възможно?

През деня се убеждаваше все повече, че нещо го потиска. Макар да не размени дума с нея, тя забеляза, че на често спира за дълго погледа си върху нея, сякаш иска да прочете мислите й. Сърцето й се сви. Започна и тя упорито да го избягва, но не се решаваше да го попита защо се държи така странно.

Вечерта на този дълъг работен ден беше толкова уморена, че направи се строполи в леглото. Въпреки това дълго не можа да заспи. Виждаше тромавото тяло на Уйлям, как лежи проснато на пода, преди тя да изтича в панически ужас към вратата. И други картини изплуваха в съзнанието й и я плашеха: лицето на капитан Бърмингам например. Виждаше ироничната му усмивка, спомняше си силните му, покрити със загар, посягащи към нея ръце. Отново чу безгрижния му смях и потисна плача си преди да се завие презглава с одеялото и да скрие лице във възглавницата. Плачеше неутешимо при спомена за неговите докосвания.

Когато взе да се развиделява, беше вече станала и преди да стане нужда лелята да я буди, се хвана за работа. През мъчителните безсънни часове на изминалата нощ бе решила да работи толкова много и тежко, че да не й остава време да мисли и да е вечер толкова преуморена, че

спомените за случилото се да нямат сила да се появят и да я оставят да спи без сънища.

Когато лелята излезе сънена от стаята и нагласи намръщено роклята върху пищния си бюст, Хедър чистеше, коленичила, пепелта от печката. Лелята я наблюдаваше враждебно.

– Изглеждаш ми доста бледа – забеляза тя недоверчиво, не си май много доволна, че си отново тук, а?

Хедър изсипа последната пепел в дървената кофа и се надигна. Отметна кичур от челото си. Прекалено широката грозна рокля висеше на нея и оголваше наполовина една нежна гърда. Лелята отново ѝ забрани да носи друго освен подхвърлените от нея вехтории. Хедър избърса ръце в престилката и измърмори, извърнала поглед:

– Нищо ми няма, добре съм.

Леля Фани протегна ръка и обърна със сила лицето на Хедър към себе си. Мазните ѝ пръсти бяха посегнали толкова грубо, че нежната кожа на момичето се зачерви.

– Лъжеш. Изглеждаш бая зле. Нали те чух как рева цяла нощ във възглавницата, само защото не биваше да останеш в Лондон.

– Не, не – прошепна Хедър – добре съм.

– Лъжеш, зная, че мразиш живота си тук. Ще ти се да живееш в Лондон и да тънеш в разкош, защото си въобразяваш, гъско глупава, че си родена да живееш в щастие и богатство.

Хедър поклати мълчаливо глава. Наистина нямаше желание да се върне в Лондон, поне докато капитан Бърмингам е още там. Убедена беше, че ще изпълни заканата си и ще преобърне града да я търси. Корабът му щеше да остане навярно още месеци наред в пристанището. Трябваше да продаде докараната стока и да натовари нова за родината си. Тя дълго време не биваше в никакъв случай да се връща в Лондон.

Леля Фани я ошипа със зловещо удоволствие по ръката:

– Да не си посмяла да ме лъжеш, мърло!

– Моля ви, недейте! – нададе Хедър вик на болка.

– Остави детето на мира, Фани! – каза чичо Джон, застанал на прага на спалнята.

– Брей, я виж ти кой се е раздрънкарал заран рано със заповеднически тон! – извърна се към него леля Фани. – И ти не падаш по-долу от нея. И ти току скимтиш подир онова, което не си успял да получиш, негоднико! Парцал с парцал!

– Моля те, не започвай пак, Фани – каза той тихо и наведе глава.

– Не почвай пак, не почвай пак! – изръмжа тя – Ами нали те

виждам, че ката ден мислиш за оная! Или не зная, че се ожени за мен само защото не ти я дадох? Е да, ама тя си намери по-добър!

Той се сви под безмилостните ѝ думи, обърна се и излезе с отпуснати рамене.

Гневът на леля Фани се насочи отново изцяло към племенницата. Тя бутна грубо Хедър встрани и измърмори:

– Хайде, не се размотавай тук, ами се хващай за работа!

Хедър погледна съчувствено подир чичо си и побърза да излезе. Не можеше по-дълго да гледа неговата безпомощност.

Минаха седмица, две и сякаш всяка следваща се точеше по-бавно от предишната. Колкото и тежко да работеше, Хедър не можеше да пропъди спомените. Те я преследваха ден и нощ. Често се събуждаше нощем от някой кошмар, потна от ужас. Сънуваше отново и отново, че капитанът я притиска в страстна прегръдка и не иска да я пусне. После той се появяваше отново в сънищата ѝ като красив сатана, който се смее звънко на страховете ѝ. Събуждаше се, притиснала ръце към ушите. Понякога сънуваше и Уилям Кърт. Беше още по-ужасно. В сънищата си тя се навеждаше над него с ножа в ръка и от пръстите ѝ капеше кръв.

Минаха още две седмици, но мъченията ѝ не стихнаха. Често ѝ приляваше до припадък. Пълна липса на апетит се сменяше с вълчи глад. Усещаше се отпаднала и болна. Нерядко се взираше безсмислено пред себе си, неспособна на свързана мисъл. Това вбесяваше лелята. Да седиш посред бял ден със скръстени ръце беше за нея смъртен грях. Хедър беше така свикнала с боя, че знаеше какво точно я заплашва, когато лелята я сварваше така отсъстваща. Въпреки всичко способността ѝ да се съсредоточаване прекъснато намаляваше. Изгърваваше чинии, разсипваше горещи въглени, изгори си пръстите о врящия котел. Това беше повече от достатъчно, за да предизвика ужасния гняв на лелята. Той преля, когато Хедър строши един ден скъпа чаша.

– Какво си намислила, мърло? Искаш да изпотрошиш тука всичко, да ми съсипеш домакинството, така ли? Досяло ти се е комай пак да опиташ тоягата? – крещеше тя високо и удряше племенницата си по лицето с opakото на ръката.

Хедър падна на колене. Лицето ѝ пламтеше от жестокия удар. Цялата разтреперана засъбира парчетата.

– Прости ми, лельо Фани – помоли тя през сълзи – сама не зная какво става с мен. Напоследък всичко върша наопаки.

– Кога ли не си го вършила! – възкликна старата с омраза.

– Ще продам розовата си рокля и ще ти купя с парите нова чаша.

– А откъде ще вземеш пари да ми се наплатиш за всичко, дето си ми го изпотрошила? – попита злобно леля Фани, макар да знаеше добре, че стойността на роклята надминава многократно тази на строшените няколко пръстени чинии.

– Но аз нямам нищо друго – прошепна отчаяно Хедър и стана, – нищо, освен една риза.

– Тя не струва и колкото калта под ноктите ти. Освен това не желая, като идеш в селото, гърдите ти да се подават като сега.

Хедър пламна, погледна надолу и побърза да подръпне прекалено широкото за нея деколте на вехтата рокля. Ако не беше препасала с в-же дрипавата рокля на леля си, тя сигурно щеше да ѝ се свлече от раменете и да падне в краката ѝ.

Близо три седмици по-късно ѝ бе позволено да придружи чичо си до селото.

Макар да бе чакала през цялото време със страх позволенията на лелята, почти се боеше да отиде сама с чичо си до селото, защото той не бе престанал скришом да я наблюдава, без да казва ни дума. Странното му държане я тревожеше и притесняваше. Боеше се, че щом лелята се скрие от погледите им, чичото ще почне да ѝ за дава неудобни въпроси. Ще поиска, може би, да разбере какво е станало с Уйлям Кърт. Питаше се дали отиването до селото си заслужаваше опасността той да разбере из пътя, че Уйлям Кърт е мъртъв. Въпреки че беше нещастен случай, щяха да стоварят вината върху нея. Но всички тези страхове и разсъждения вече нямаха смисъл – трябваше да отиде до селото. Това беше единствената възможност да хвърли поглед върху предложенията за работа, които окачваха пред кметството. Колкото по-скоро си намери някъде място, толкова по-добре. Освен това през последните дни лелята беше направо полудяла от желание да получи нови чинии и чаши вместо счупените.

Белосани, покрити със слама къщурки, се притискаха една към друга около езерцето. Бедна селска кръчма приканваше за отмора. Пъстри късни летни цветя украсяваха прозорци и градински лехи. Дворовете между къщите бяха отделени с грижливо подкастрирани плетища.

Щом пристигнаха в селото, Хедър и чичо ѝ се запътиха към площада пред кметството, където зад преграждаща верига се виждаха закованите за една дъска предложения за работа. За чичо Джон беше приятен навик да насочва най-напред стъпките си натам. Новините, които можеше да прочете на дъската бяха единствената връзка между отдалеченото му малко стопанство и широкия свят някъде в далечината. Хедър

застана до него и се опита колкото може по незабелязано да прочете онези обяви, които най-много я интересуваха. Търсеше се миачка на съдове, но при мисълта за подобна работа тя поклати отрицателно глава. Някой търсеше възпитателка и сега сърцето ѝ учестено заби. Но като прочете цялата обява, надеждата ѝ изчезна: предпочитаха възрастна дама, не под четиридесетте. Препрочете обявите с отчаяната надежда, че може да е пропуснала нещо подходящо. Беше готова да се наеме и като слугиня, макар да се надяваше да открие нещо по-добро. И след многократно препрочитане не намери нищо ново. Надеждата ѝ угасна и тя последва със сълзи в очите чичо си, който се беше вече запътил към селото.

Той я заведе в едно магазинче, където можеше да купи нови чинии за леля Фани. Избра ги без настроение. Не можеше да прикрива повече разочарованието си. Имаше вероятност, разбира се, да намери по-късно нещо подходящо. Но докато получи отново позволение от лелята да придружи чичо си до селото, можеше да мине безкрайно много време.

Плати покупката и вече си тръгваше, когато врата на магазинчето изведнъж се отвори и в него влезе Хенри Уайтсмит, двайсет и две годишен младеж. Цялото село знаеше, че е влюбен до уши в племенницата на Джон Саймънс. Колкото пъти видеше Хедър, правеше всичко възможно да се приближи към нея и я гледаше с нескрито възхищение в пламналите си очи. Хедър никога не беше го насърчавала. Тя го обичаше, но чувствата ѝ бяха по-скоро сестрински. Сега той се приближаваше с широки крачки, той целият сияеше, широко усмихнат.

– Видях колата на чичо ти и се надявах да те намеря тук.

– Радвам се отново да те видя, Хенри – усмихна му се тя приятелски.

Той се изчерви от щастие.

– Къде се губиш толкова време, Хедър? Много ми липсваше.

Тя сви рамене и избегна погледа му:

– Че къде мога да съм, Хенри? Ами в къщи, разбира се, при леля и при чичо.

Не желаше да му разкаже за краткото си пътуване до Лондон. Междувременно чичото се беше приближил към тях и тя усети върху себе си въпросителния му поглед. Вратата пак се отвори и макар да стоеше с гръб към нея, Хедър можеше да предположи кой е влязъл. Не беше възможно Хенри да тръгне за някъде и това момиче да не го последва по петите. Сара беше навсякъде подире му. И сега тя тръгна решително към него, но спря, изненадана, когато видя с кого разговаря Хенри. Изразът на лицето ѝ веднага се смени и Хедър потръпна под втрещения

й поглед.

На Сара не й беше за пръв път да оглежда с омраза Хедър. Знаеше, че Хенри обича това момиче. Болезнената й ревност беше насочена към всяка девойка, която се приближаваше към Хенри, но най-вече към Хедър. Сара беше готова на всичко, за да хване Хенри. Двете семейства отдавна бяха уговорили сватбата на децата си. Вече се знаеше и каква зестра ще получи Сара. Но досега Хенри се беше противопоставял упорито и Сара подозираше, че причината е Хедър. Дори когато се подиграваше с приятелките си на вехтите дрехи на момичето, в душата си знаеше, че нито тя, нито което и да било селско момиче може да се сравни по хубост с Хедър, та ако ще да са богато издокарани. Дори башата й – Сара го чу със собствените си уши – се възхити веднъж пред дъщеря си на необичайната красота на Хедър. Всички мъже в селото, млади и стари, бяха сякаш омагьосани от хубостта на младата ирландка.

Хенри изгледа намръщено Сара, а после се обърна отново към Хедър:

– Трябва непременно да поговоря с теб – прошепна той припряно и я хвана за ръката. – Можеш ли да ме почакаш след малко край езерцето?

– Не зная – отвърна колебливо Хедър. – Трябва да остана с чичо. Леля ми не позволява да направя сама дори няколко крачки.

– Но ако чичо ти е наблизно и ни гледа, няма ли да може? – попита с надежда Хенри.

– Тогава навярно би могло – съгласи се тя, – но само за малко.

– Помоли го на път за в къщи да минете край езерцето каза той задъхано – аз ще те чакам там. – После си тръгна с бърза крачка и за малко не се блъсна на вратата в Сара, която го последва по петите.

Чичото позволи и спря коня край езерцето. Хедър направи няколко крачки и видя, че Хенри вече я чака под едно дърво. В първия миг беше неспособен да говори. Когато си възвърна най-сетне дар слово, гласът му прозвуча неуверено:

– Хедър – каза той с разтреперан глас – Хедър, вярваш ли, че леля ти ще ме хареса? Искам да кажа, искам да кажа, дали ще има нещо против, ако поискам ръката ти.

Хедър го гледаше с безмерно учудване в очите.

– Но Хенри, та аз нямам никаква зестра!

– Ах, Хедър, изобщо не ме интересува какво имаш и какво нямаш. За мен най-важното е да получа теб, а не имота, който би ми донесла.

Тя не вярваше на ушите си. Този момък наистина искаше нея, а не пари или имот. Но беше вече твърде късно. Тя вече не беше девствена.

Беше опетнена с грях и не би могла да встъпи с чиста съвест в брак.

– Хенри, ти знаеш не по-зле от мен, че твоето семейство никога няма да ти позволи да се ожениш за мен без зестра. Просто е невъзможно.

– Ако не мога да се ожена за тебе, Хедър, изобщо няма да се женя. Но понеже семейството ми иска да дочака внуци, то скоро ще спре да се съпротивлява.

Хедър сведе поглед и сплете отчаяно ръце:

– Хенри, аз не мога да се омъжа за теб.

Момъкът свъси чело.

– Но защо, Хедър? Страхуваш се от любовта? Не се тревожи, няма да те докосна преди да ми позволиш, преди ти да ме пожелаеш.

Тя се усмихна тъжно. Предлагаша ѝ търпение, нежност и любов, но тя не биваше да ги приеме и виновникът беше капитан Бърмингам. Колко различни бяха двамата мъже! Не можеше да си представи гордият капитан на „Бързоходен“ да прояви толкова търпение спрямо една жена. Колко тъжно, че не можеше да се омъжи за Хенри и да води нормален, спокоен живот, щастлива да живее с него в това селце и да отгледат заедно своите деца. Но към това вече нямаше път.

– Хенри – каза тя меко – по-добре ще е да избереш Сара. Тя толкова те обича и сигурно ще ти бъде добра съпруга.

– Сара изобщо не знае кого обича – възрази Хенри. – Тичала е по-дир толкова момчета, а сега просто е дошъл моят ред.

– Не – възрази му тя кротко – това не е вярно, Хенри, тя не вижда никого освен теб и положително би била щастлива да те има за съпруг.

Хенри едва я чуваше какво му говори.

– Но аз искам *теб* за жена, Хедър, теб, а не някое празноглаво момиче като Сара.

– Не бива да говориш така, Хенри, пък и не е вярно. Сара би ти била много по-добра съпруга от мен.

– Моля те, не ми говори повече за нея! – възкликна отчаяно Хенри. На лицето му беше изписана цялата му мъка. Та аз мисля само за теб, желая само теб. Моля те, Хедър, трябва да получа съгласието на чичо ти, за да ти поискам ръката. Не искам повече да чакам. Искам час по-скоро да ми станеш жена.

Ето че се бе появило и предложението за женитба, което можеше да я спаси. Леля ѝ сигурно щеше да е много учудена. Да, но беше вече късно. Трябваше само да намери начин да убеди това обичливо и толкова мило момче, че женитбата им е просто невъзможна. Впрочем той сигурно изобщо нямаше да я слуша. Какво да направи, за да го откаже? Да му

признае какво ѝ се бе случило? Тогава би се дръпнал, ужасен, от нея, а пък тя щеше от тук нататък да избягва, засрамена, да го среща.

– Хенри, аз няма да питам леля си дали можем да се оженим. Не трябва да го правя. Защото никога не бих била щастлива тука, разбираш ли ме, Хенри? Израснах в къщата на баща си в съвсем друго обкръжение. Приживе на родителите ми бях свикнала нищо да не работя и да бъда глезена. Като селянка тук бих била ужасно нещастна.

Един поглед към разстроеното му лице накара сърцето ѝ да се свие, но знаеше, че това е единственият начин да го откаже от намерението му. Той скоро ще забрави болката, която му причиняваше сега и ще разбере, че е по-добре да живее без нея. Хенри не можа да съдържи сълзите си и извърна лице.

– О, божичко! – възкликна той сред ридания – Та аз винаги съм те обичал, от мига, в който те видях за пръв път. Цели две години съм мислил само за теб, а сега ми казваш, че не съм достатъчно добър за теб. Колко си коравосърдечна, Хедър Саймънс и колко студена. Дано бог се смили над душата ти.

Хедър протегна с молба ръка към него, но той вече се отдалечаваше тичешком. Сега и от нейните очи закапаха сълзи. Тя гледаше с отчаяние подире му.

– Колко жестока бях, колко дълбоко го нараних – мислеше си тя. – Той вече ще ме презира.

Върна се бавно при чичо си, който я погледна безмълвно.

– Какво му стана на Хенри? – попита чичо ѝ, докато ѝ помагаше да се качи в колата.

Тя сложи уморено глава на рамото му.

– Искан да се ожени за мен – прошепна Хедър. Не беше в състояние нищо повече да каже. От всяка дума я болеше.

– И ти му отказа?

Тя кимна мълчаливо и беше благодарна, когато той шибна конете и двамата потеглиха мълчаливо в падащия здрач.

Октомври долетя в полята и донесе хлад. Закапаха първите пъстри листа. Катерички подскачаха от клон на клон, събираха зимнина. Наближаваха празниците, гощавките с месо и на Хедър ѝ приляваше само при мисълта за тях. Усещаше как все повече отпада. Сутрин с мъка се надигаше от леглото, само с огромна сила на волята се залавяше за работа и се замисляше дали някога ще оздравее. При безкрайните допълнителни за дачи, които ѝ възлагаше лелята, трудно успяваше да прикрие, че е зле. Беше се заклела да положи всички усилия лелята нищо да

не разбере, но все по-трудно издържаше. Все по-често ѝ се налагаше да се преборва с пристъпи на слабост и световъртеж. Беше се надявала, че когато ужасните ѝ спомени поизбледнеят, ще се върне и здравето ѝ. Но картините от все още толкова близкото минало си оставаха незаличени и тежкото ѝ физическо състояние също не се подобряваше.

– Престани да ловиш мухите, а измий чиниите, глупачке!

Хедър се изтръгна от мислите си и побърза да продължи работа. Като свърши, ще вземе гореща баня, та дано силните болки в цялото тяло да се поуталожат. Чувствуваше се уморена, изтощена, имаше силни болки в гърба. От сутринта се беше справила с огромно пране и сигурно се беше напругнала пряко сили, докато се е навеждала, докато е търкала, плакнала и вдигала тежките дрехи. Когато по-късно ѝ се наложи да носи и дърва за горене, ѝ притъмня пред очите. Сложи съдовете на поставката и измъкна от ъгъла дървеното корито. Леля ѝ тайничко я наблюдаваше, докато пяхаше сладкишите един след друг в устата си. Хедър се попита отвратена как може човек да поглъща такива количества. Яденето беше очевидно най-приятното занимание за тлъстата стара жена. Хедър си пожелаваше от все сърце лелята да последва мъжа си в спалнята, та да може да се наслади спокойно на банята си. Но лелята очевидно нямаше подобно намерение и Хедър се залови да пълни коритото с вода от казана, който бе сложила преди час на печката. Водата тъкмо се беше стоплила достатъчно.

Хедър свлече с облекчение дрехите.

Стоеше съвсем гола. Нежната ѝ кожа сияеше розова в отблясъците на огъня в печката, силуетът на тялото ѝ се очертаваше ясно на фона му.

Изведнъж лелята за малко не се за дави с парчето сладкиш, което ядеше. Със сподавен вик се надигна от стола си. Хедър отстъпи ужасена. Опитваше се уплашено да разбере по израза на старата жена какво я е разтревожило толкова, какво я е разгневило. Лелята стоеше с трепереща брадичка и широко отворени очи, мазното, допреди малко силно зачервено лице беше станало пепеляво. Като фурия се нахвърли върху племенницата си, вдигнала ръце да я удари. Хедър можа да предположи само, че леля ѝ е полудяла.

– Чие копеле си понесла, а? На кой нехранимайко си се вмъкнала в леглото? – Гласът на лелята премина в креслив писък.

Смразяващ ужас вцепени Хедър. Всеки нерв в нея трепереше. Очите на мъртвешки бледото лице бяха широко отворени. В неопитната си невинност изобщо не бе помисляла за възможността да забременее. Когато капитан Бърмингам я натика в леглото си, когато му се

противопоставяше отчаяно, изобщо не беше подозирала възможните последици от онова, което ставаше с нея. Закъснението на менструацията бе отдала на силните вълнения и лошото състояние на нервите си. А сега сякаш перде ѝ падна от очите – беше бременна и щеше да роди дете от този нехранимайко, от този безсрамен женкар, този насилник на девственици. „О божичко! – мислеше си тя. – Защо, господи, защо?“

Почти луда от гняв, леля Фани разтърсваше племенницата си напред-назад, та къдриците ѝ се развяваха. Най-сетне се усети без сили.

– Кой е този мръсник? Кой е? – сумтеше тя. – Ноктите ѝ се забиха толкова силно в ръката на момичето, че то извика. Кой е този тип? – изкрещя лелята. – Кажи още сега, кажи ми го веднага, или ще те пребия от бой и пак ще го кажеш.

– Оо – простена Хедър – моля те, моля те, пусни ме.

На леля Фани сякаш изведнъж нещо ѝ просветна. Тя заблъска момичето пред себе си и го накара да седне на стола до печката.

– Хенри ли е? – попита очаквателно. – Чичо ти ми разказа, че сте разменили сладки приказки. Вече разбирам за какво. Той е бащата на копелето. Но ако си въобразява, че може да опетни честното ни име, а после да се изниже, жестоко се лъже. Нали те предупредих? Нали ти казах, че ако си вирнеш опашката, ти ще си носиш последиците. Ще трябва да се омъжиш за Хенри, за това мръсно прасе. Пък той да си те влачи цял живот!

Колкото и да беше объркана, ужасното подозрение стигна до замаяното съзнанието на Хедър. С внезапна яснота проумя какво иска да каже леля ѝ. Опита се да събере мислите си, потърси думи. Каквото и да се случеше, Хенри не биваше нищо да разбере. Хенри не биваше да страда заради нея. Вдигна разтреперана вехтата рокля от пода и я притисна към гърдите си.

– Не беше Хенри – каза тя тихо.

Като ястреб се нахвърли лелята отгоре ѝ.

– Какво, какво каза?

Хедър гледаше неподвижно в огъня. – Не беше Хенри повтори тя.

– А кой тогава, по дяволите, щом не е този проклет селяк?

– Един морски капитан от колониите. – Хедър въздъхна дълбоко и опря лице на облегалката на стола. Пламъците рисуваха розови сенки по тясното ѝ лице. – Неговите хора ме хванаха, когато се заблудих близо до пристанището. Направо ме завлякоха на кораба и техният капитан ме изнасили. Господ ми е свидетел, че е самата истина.

Разказът на Хедър очевидно обърка лелята.

– Какви ги разправяш? Къде си се заблудила? Кога беше?

Не ѝ беше по силите да разкаже на лелята за смъртта на брат ѝ.

– Бях загубила брат ти от очи – накара се с мъка да продължи – и тогава тези моряци, тези янки застанаха на пътя ми. Отново я обзе ужас. Втренчи широко отворени очи в пращания огън. – Бяха тръгнали да търсят проститутка за своя капитан. Накараха ме да вървя между тях. Трябваше да ги последвам, а след като ме натикаха в каютата на капитана, този ужасен човек не ми даде да шавна. Само по една случайност му се наложи да отсъства за малко от кораба. Успях да заплаша моряка, който ме пазеше, с един пистолет, който намерих между вещите на капитана. Така си върнах свободата и веднага дойдох тук.

– Как така си се отделила от Уйлям?

Хедър затвори, изтощена, очи.

– Ние... ние минавахме през града и тъкмо прекосяхме един пазарен площад. Беше такава навалица, че се загубихме от поглед. Не ти разказах досега всичко това, защото ми се струваше излишно, защото не знаех, че съм бременна. Но детето, което нося, не е на Хенри. Дълга нещастieto си единствено и само на този янки. А той няма да се ожени за мен. Той е човек, който мисли само за удоволствията си и положително няма да е доволен от перспективата да ме вземе за жена.

Междувременно лицето на леля Фани се бе поуспокоило. Човек можеше да помисли, че нещо като доволна усмивка се е появила на устните ѝ.

– Е, ще видим дали е така – заяви тя злобно. – Нали от теб зная, че покойният ти баща е бил близък приятел с някакъв високопоставен съдия в Лондон? Името му не беше ли лорд Хемптън или нещо подобно? Не е ли той същевременно съдия и във върховния съд? Помня, че той осъди преди време една тайфа контрабандисти. Ако се не лъжа той контролира и до днес всички пристигащи кораби.

Объркана, Хедър не можеше да си обясни какво означават странните въпроси на лелята. Чудеше се какво да ѝ отговори.

– Да, доколкото зная, лорд Хемптън е съдия и същевременно инспектор на корабите в пристанището. Бори се срещу контрабандата там. Но защо ме питаш?

Доволната усмивка на тлъстото лице на лелята стана забележимо по-широка.

– Това вече е моя грижа. Но бих искала да науча нещо повече за този лорд Хемптън. Той познаваше ли те, когато ти беше дете? Виждал ли те е и по-късно? Близки приятели ли бяха с баща ти?

Хедър мръщеше безпомощно чело.

– Лорд Хемптън беше сред най-близките приятели на татко. Той и съпругата му ни гостуваха често. И двамата ме познават от най-ранното ми детство.

– Е добре, тъкмо той ще ни трябва сега, за да те омъжим каза лелята хладно. – Влез в коритото, изкъпи се и веднага си лягай. Утре ще станем рано и ще заминем за Лондон. Трябва да вземем още първата кола, която ще дойде от селото. Нашата раздрънкана каруца не е много подходяща за посещение при лорд Хемптън. А сега побързай, ако обичаш.

Хедър стана, напълно объркана. Не знаеше как да тълкува думите на леля си. Не схващаше смисъла им. Само едно й беше ясно: да пита сега леля си какво е намислила с това пътуване до Лондон, не би било разумно. Затова предпочете да направи покорно каквото й беше казала. Движенията, с които влезе в коритото, бяха сковани. Изведнъж си даде сметка за състоянието си и сега се чудеше как не се е досетила по-рано. Като си спомняше колко безскрупулен беше онзи ужасен мъж, вече не намираще в това нищо чудно. Като силно животно беше я нападнал той, изгладнял за жена след дългите седмици в океана.

Господи, какъв срам! Всичко в нея въставаше срещу несправедливостта на съдбата. С мъка потисна отчаян стон. Ужас я обзе при мисълта за това какво я очаква, ако го принудят да се ожени за нея. Оставена на произвола на този мъж, щеше да загине физически и духовно. Ако му стане съпруга, очаква я още приживе същински ад.

Да, но така поне детето щеше да има име и поне това щеше да е някъде отплата за преживените ужаси. Мислите й се насочиха към нероденото. Щеше да е с черни къдрици като двамата си родители, ако прилича на баща си, сигурно ще е хубаво дете. Горкото малко същество! Какво ли съдба го очаква? По-добре грозно дете на почтен баща, отколкото плод на насилническа страст, дете, създадено без любов.

Ами ако роди момиче? Капитанът положително беше между мъжете, които искат синове. Само син можеше да погали самолюбие то му. „О господи! – молеше се Хедър със засилващ се гняв – ако се наложи да се омъжа за него, нека детето да е момиче.“

Откъм спалнята долитаха приглушени гласове. Леля Фани беше събудила мъжа си, защото не можеше да изтърпи до сутринта, за да му разкаже за случилото се с Хедър.

Хедър тъкмо беше станала от коритото и се беше увила в пешкир, когато чичо й влезе в кухнята. Изглеждаше състарен с десет години.

– Хедър, дете мое, трябва да говоря с теб.

Тя се изчерви цялата и пристегна пешкира около себе си, но той сякаш изобщо не забелязваше, че под него момичето е голо.

– Хедър, истината ли казваш? Наистина ли си бременна от този янки?

– Защо искаш да знаеш? – попита тя уплашено.

Джон Саймънс потри отчаяно чело. Ръката му трепереше.

– Хедър, Хедър, кажи, Уйлям да те е докосвал? Момиче, той нещо да ти е сторил?

Изведнъж ѝ стана ясно защо чичо ѝ я беше наблюдавал така уплашено, откакто се бе върнала от Лондон. Той познаваше шурей си Уйлям и затова се бе тревожил за нея.

– Не, чичо – увери го тя. – Нищо не ми е направил. Загубихме се от очи на някакъв пазарен площад в един лондонски квартал. Аз исках да прекося площада и да поразгледам сергиите, а той бе така добър да ми позволи. После се загубихме в уличната тълпа и не можах да го намеря. Заблудих се и тогава моряците ме хванаха и ме заведоха при своя капитан. Казах истината, този янки е бащата.

Дълбока въздишка на облекчение доказа на Хедър достатъчно ясно колко разтревожен е бил чичо ѝ за нея. Лека и плаха усмивка премина по лицето на възрастния човек.

– А пък аз все си мислех... Е, да не говорим повече затова. От доста време бях притеснен заради теб, но сега трябва да открием този мъж, бащата на твоето дете. И този път ще бдя по-зорко над теб. Повече няма да изпускам дъщерята на брат си от очи.

Хедър успя да се усмихне сърдечно на чичо си. Съжаляваше го и затова премълча, не му каза, че капитанът никога няма да се ожени за нея. Но нямаше смисъл да тревожи чичо си отсега. И тя премълча.

Когато пристигнаха в Лондон, наеха стая в скъп хотел. Чичо Джон прати на лорд Хемптън бележка, в която съобщаваше за пристигането им в Лондон и молеше за среща. На другия ден лордът прие гостоприемно чичо Джон в дома си. Хедър и лелята останаха в хотела в очакване да разберат резултата от разговора между лорда и чичо Джон. Хедър трепереше от напрежение. Не ѝ се мислеше какво има да става. Когато се прибра, чичо ѝ разговаря най-напред насаме с жена си.

На Хедър ѝ се стори, че разговорът е имал добър обрат, защото настроението на чичо ѝ явно се беше подобрило.

Тази вечер я пратиха бързо да си легне, но преди това чичо ѝ я увери, че лордът е готов да направи всичко, което е по силите му, за да ѝ помогне да реши проблемите си.

– Лордът би желал да се убеди окончателно, че онова, което му разказах, е истина, след което ще вземе необходимите мерки. Ако този янки откаже да се ожени за теб, ще конфискуват кораба и стоката му, а него ще хвърлят в затвора.

Хедър не проумяваше връзката между двете. Какво означаваше това? Та нали не можеха, за съжаление, да го пратят в затвора само защото отказва да се ожени за момиче, на което е направил дете против волята му. Да беше толкова просто, едва ли по света щеше да има толкова много извънбрачни деца. Положително имаха друга причина така да му се заканват. Тъй или иначе, за нея последиците щяха да са ужасни, ако го принудят да я вземе за жена. Положително щеше да превърне живота ѝ в ад. Но колкото и да протестира, никой няма да ѝ обърне внимание. Бяха ѝ отнели всяка възможност тя нещо да решава. В момента наистина не знаеше какво беше по-лошо – да се омъжи за този дявол или да отгледа сама незаконородено дете. Мислите ѝ се объркаха и от изтощение тя заспа.

Посред нощ лелята грубо я разтърси, за да я събуди.

– Ставай веднага, отвратително момиче, чичо ти иска да говори с теб.

Хедър се надигна, капнала за сън и погледна смаяно лелята, застанала със запалена свещ до леглото ѝ.

– И побързай, ако обичаш, нямаме време да те чакаме цяла нощ.

Лелята остави свещта до леглото и излезе. Вратата се тръшна силно зад нея.

Хедър отметна колебливо завивката. За пръв път от толкова време беше спала без да сънува. Равномерното трополене на дъждовните капки по стъклата я беше приспало, беше я накарало да забрави притесненията и страха си. Затова нищо чудно, че напусна с нежелание закрилящата топлина на леглото. Но ако не изпълнеше веднага заповедта на леля си, с положителност не я очакваше нищо добро. Все още като вцепенена, стана и навлече вехтата рокля на лелята. Беше ѝ ясно, че не след дълго ще я пратят отново да си легне. Можеше вече да предположи защо искат да говорят с нея – капитан Бърмингам положително е отказал да я вземе за жена. Та то си беше ясно отнапред, тя беше го очаквала. Можеха да си спестят пътуването до Лондон. Ех, след малко щяха да ѝ обяснят какво е станало.

Почука плахо на вратата на гостната, която лелята веднага шумно ѝ отвори. След което я дръпна рязко за ръката с пълен с омраза поглед. Когато Хедър влезе в стаята, тя беше почти тъмна, само слабият огън в

камината и една единствена свещ хвърляха треперлива светлина над масата, до която седяха чичо й и някакъв непознат. Тя пристъпи несмело. Присъствието на непознатия я притесняваше. Но после разбра, че не чужд човек, а отколешният приятел на баща й, лорд Хемптън седи до чичо й.

С лек вик на облекчение и радост Хедър се озова бързо в прострелените ръце на стария човек.

– Хедър! – възкликна той, потресен. – Малка моя Хедър!

Тя увисна на врата му и се за дави от ридания на рамото му.

От детски години бе обичала след баща си най-много този човек. Винаги се бе отнасял към нея с бащинска доброта, сякаш й беше роден чичо. Веднага след смъртта на баща й той и жена му бяха предложили на Хедър да остане при тях. Но леля Фани предяви правата си на най-близка кръвна роднина.

– Отдавна не съм те виждал, мило дете – прошепна той сега и отстъпи крачка назад, за да я разгледа по-добре. Доброжелателните му сини очи я гледаха с удоволствие. – Добре си спомням времето, когато ти беше още малко момиченце и се изкатерваше на коленете ми да ровиш в джобовете ми за сладкиши – усмихна се той и повдигна хубавата й брадичка. – А сега какво виждам – възплащение на младостта и грацията. Наистина, надминала си майка си по хубост. Колко жалко, че нямам син, за когото да се омъжиш. Бих те приел с радост като член на семейството си. Но понеже нямам и момиче, бих могъл, може би, да те смятам за своя дъщеря.

Тя се вдигна на пръсти, за да го целуне по бузата.

– О, колко бих се радвала да бъда ваша дъщеря! – отвърна му тя нежно.

Лорд Хемптън се усмихна трогнат, подаде й стол да седне. Но леля Фани избута племенницата си, за да се стовари тя върху предложението стол, който изскърца под тежестта й.

Безкрайно учуден от такова грубо държане, лорд Хемптън втренчи за миг в лелята широко отворени очи. После отиде до един стол на другия край на масата.

– Може би тук ще ти е по-удобно, миличка – каза той на Хедър и издърпа стола.

– Не! – протестира с дрезгав глас леля Фани и посочи с протегнатата ръка някъде в тъмното. – Онзи стол там е за нея.

Хедър погледна учудено в тази посока. Не беше забелязала, че в стаята има още някой. Мъжът седеше там, в сянката, тъмнината

скриваше лицето му, а тъй като мълчеше упорито, тя не го беше забелязала.

– Елате тук и седнете при нас, капитан Бърмингам – извика злобно леля Фани, – тук му е мястото за един янки.

Сърцето на Хедър лудо заби и тя се олюля.

– Не, покорно ви благодаря, госпожо! – чу се плътен и ясен глас. – Добре ми е и тук, където съм седнал.

Звукът на познатия глас сякаш отнесе Хедър като ужасна висока вълна. Зави й се свят, коленете й се подкосиха и тя припадна.

Лорд Хемптън изтича с вик на ужас към нея, дано я задържи.

– Навярно ужасно се е уплашила – измърмори той, сякаш искаше сам себе си да успокои с тази констатация. Държеше в прегръдката си вцепененото й тяло и го отпусна внимателно в креслото, което капитан Бърмингам тъкмо беше приближил.

Клепачите на Хедър затрепкаха върху бледото й лице. Лордът се беше навел загрижено над нея, когато тя след малко бавно отвори очи.

– По-добре ли си, мила? – попита той и я погали нежно по косата.

– Моля ви, недейте да прекалявате, лорд Хемптън! – възкликна ядосано леля Фани. – Тя и без туй е ужасно разглезена.

Лордът не я удостои с отговор.

– Ти накара старото ми сърце да се свие от страх – каза той на Хедър с треперещ глас.

– О, толкова съжалявам! – прошепна тя – Не го исках. Пък и се чувствам вече много по-добре.

Но тя отново се разтрепери при мисълта, че погледът на мъжа там в тъмното е вперен в нея. С несигурни пръсти прибра прекалено широката рокля на гърдите си. Спомни си алчните, настойчиви погледи, които я бяха карали там, на кораба, да се изчервява.

– Е, стига с този театър около нея – заяви недоволно леля Фани. – По-добре да чуем какво има да ни каже.

Лорд Хемптън сякаш се поколеба, боеше се, че Хедър може всеки миг отново да припадне. Но тя се накара леко да се усмихне и му кимна окуражаващо. Той се върна, макар и не напълно успокоен, на предишното си място.

– Та да започваме – заяви доволна лелята. – Що се отнася до капитана, лордът му обясни, че може да се откаже от бащинството, тъй като е невъзможно да се докаже, че детето е негово.

Хедър обгърна с несигурен поглед присъстващите. Не разбираше нито дума.

Този път лорд Хемптън наистина се разсърди.

– Бихте ли взели предвид, госпожо – каза той ядосано, – че не съм лишен от дар слово и имам намерение да се възползвам от това.

Леля Фани затвори, обидена, шумно уста и се облегна мълчаливо в креслото си.

– Много ви благодаря – изрече иронично лордът и пак се обърна към Хедър. – Мило дете – подхвана сериозно, – понеже съм човек на закона и държа на честта, не мога да накарам капитан Бърмингам да признае бащинството си, преди да бъде напълно сигурен, че той наистина е баща на детето. И ако и друг човек ти е бил близък...

– Не, нямаше друг – каза тя тихо и погледна ръцете си, скръстени в скута ѝ. Извика в паметта си всичко до последната подробност. – След като избягах от кораба му, взех още следващата кола за селото ни. Слязох на кръстовището и минах пеш остатъка от пътя. Надлъж и нашир не се виждаше жив човек. Леля ми ще си спомни навярно колко часа беше, когато се прибрах в къщи.

– Откакто се е прибрала, двамата с мъжа ми не сме я изпускали нито за миг от очи – допълни триумфално лелята.

Лорд Хемптън погледна към чичото и след като той кимна в знак на съгласие, отново се обърна към Хедър.

– А какво се случи преди да срещнеш капитана, дете мое? – продължи той внимателно да я разпитва.

Хедър силно се изчерви. Не можеше да продума от срам. В същия миг от тъмното долетя заповеднически глас:

– Това е мое дете!

Леля Фани се засмя високо и със задоволство.

– А сега – попита тя победоносно – сега какво ще предприемете, милорд?

– Сега ще се опитам – отговори той, подчертавайки всяка дума, – сега ще се опитам да поправам злото, причинено на това клето дете от вашата безотговорност и алчност. Проклинам деня, в който проявих слабост и не ви попречих да вземете момичето при себе си. Трябваше да проявите много повече внимание и любов, за да опазите този скъпоценен млад живот. – Гневният му поглед се спря сега на чичо Джон, който седеше, посрамен, навел ниско глава и мълчеше. – А вие, най-близкият ѝ роднина, наистина не заслужавате уважението ми. Аз ви презирам.

– Така ли? – възкликна злобно леля Фани. – А какво ще правите сега с нея? В края на краищата тя се е навряла в леглото на това момче.

– Не е вярно! – възкликна Хедър, задъхана от възмущение. Тя не

успя да се дръпне и леля Фани я удари с опакото на ръката толкова силно по лицето, че долната ѝ устна почна да кърви. През сълзи видя как лорд Хемптън бързо стана. Ръцете му се впиха в ръба на масата, той се наведе напред и каза заканително:

– Госпожо, постъпките ви само доказват, че имате долен характер, а държането ви е варварско. Да бяхте мъж, щях да ви поискам удовлетворение за стореното току-що. Смятам, че ще е най-добре Хедър да отиде отново да си легне. Всичко това я разстройва прекалено много.

Хедър стана с чувство на облекчение от стола си и се запъти към вратата, но лелята я дръпна за роклята и я спря.

– А не – изсъска тя. – Нека най-напред отговори. Почтено момиче не се забърква в подобни кашии с един мъж. Положих всички усилия, за да ѝ внуша страх от бога, но тя е слугиня на дявола. А сега вижте всички какво си е докарала за награда! – С пяна на устата от яд лелята направи свлече роклята от тялото на момичето и изложи хубостта му на погледите на присъстващите.

Чу се как в тъмното блъснаха стол. Капитан Бърмингам беше станал рязко. С няколко крачки беше вече до масата, а Фани, внезапно уплашена, се свлече в креслото си. С гняв в зелените очи високият мъж стоеше пред нея – целият гневна закана в черното си дълго наметало. Лелята го гледаше с разширени от ужас очи, беше като парализирана и не можеше да избяга и да се скрие. С ужас си спомни, че често бе наричала Хедър вещица. Колко е била права! Защото този мъж трябва да беше пък самият сатана. Протегна ръце да се предпази от него, но този янки вече не ѝ обръщаше внимание. Беше свалил мокрото от дъжда наметало от раменете си и сега обгърна с него Хедър, която се опитваше отчаяно да прикрие със скръстените си ръце своята голота. Той прикри треперещото ѝ тяло, но тя все не можеше да се успокои. Този път я беше втресло от страх. Близостта на стройното му яко тяло беше повече отколкото тя можеше да понесе.

Мускултът, който трептеше сега на бузата на Брандон показваше, че с мъка потиска гнева си. Огледа ядосано присъстващите.

– Е, стига празни приказки! – заяви той студено. – И понеже това момиче носи детето ми, от сега нататък аз отговарям за него. Ще забавя завръщането си у дома, за да се погрижа Хедър да бъде настанена удобно в собствена къща и да има на разположение необходимата прислуга. Имате думата ми на джентълмен – обърна се той към лорд Хемптън, че тя и детето ще бъдат осигурени както подобава. Повече от ясно е, че не може да живее и занаят с роднините си, още по-малко ще допусна

детето ми да бъде изложено на възпитателните методи и злобата на тази жена, която нарича себе си леля на Хедър. Всъщност намерението ми беше това да е последното ми презморско пътуване, но при създадите се обстоятелства ще идвам веднъж в годината тук, за да съм сигурен, че момичето и детето ми са добре. Още утре ще се погрижа за подходящо жилище, а по-късно и за това гардеробът ѝ да бъде попълнен в съответствие с новото ѝ положение. А сега, сър, бих желал да се върна на кораба си. Ако имате още какво да си казвате с тези хора, ще ви почакам долу в каретата, докато свършите. – Той се обърна и пряко към леля Фани и заяви със закана в гласа, бавно и натъртено:

– Изрично ви подчертавам, госпожо, че докато това момиче е още под вашия покрив, ще направите добре, ако повече не я докосвате, в противен случай ще съжалявате...

С тези думи той се обърна, тръгна към вратата и Хедър хвърли последен поглед към благородните черти на лицето му и високото му стройно тяло. След миг вече го нямаше, а беше ѝ оставил единствено унижителното съгласие да се грижи за копелето, което беше създал и за неговата майка. Никой от присъстващите не бе успял изобщо да спомене дума за женитба. На Хедър ѝ бе отредена явно ролята на държанка.

– На тоя скоро ще му мине фукнята! – изсъска злобно леля Фани – Тепърва ще разбере какво го чака.

Лорд Хемптън ѝ хвърли хладен поглед.

– Много съжалявам, че се налага да изпълня желанието ви – каза той. – Ако не ставаше дума за Хедър, щях да ви откажа съдействието си. Но на карта е поставена нейната съдба и ще се наложи да принудя този мъж да застане с нея пред олтара. Но все пак ви предупреждавам, госпожо. Сама можат да видите колко раздразнителен е този мъж. Бих ви препоръчал да се вслушате в неговия съвет.

– Той няма право да ми нарежда как да се държа с момичето.

– Лъжете се, госпожо. Той е баща на детето ѝ и не след дълго ще бъде неин съпруг.

ГЛАВА ТРЕТА

Един любопитен слънчев лъч се прокрадна през завесите и погали Хедър по лицето. Тя се размърда сънено, отвори очи, за да ги затвори веднага пак и да зарови глава във възглавниците. Беше сънувала, че е отново в бащиния си дом. Влажният от дъжда утринен вятър си играеше със завесите, издуваше ги и изпълваше стаята с острия дъх на есенния ден. Хедър пое дълбоко повея, стигнал до леглото ѝ, който я галеше по бузата. После отвори най-сетне очи и се подпряна възглавниците.

Черното наметало на капитан Бърмингам лежеше върху стола до леглото. Видът му сякаш шибна спомените ѝ. Обзе я страх.

Колко е високомерен! – помисли си тя ядосано – Благоволява да ми отреди снизходително живот в собствена къща и под могъщото му покровителство. Какво си мисли наистина за мен? Надява се да ме направи своя любовница? По-добре да остана без покрив над главата, отколкото да приема толкова унижително предложение!

Навярно си въобразява, че ще съм във възторг да се озова в гнезденцето и направо в неговата спалня. Сигурен е, че ще му бъде само благодарна и лесно ще ме подчини на желанията си. Ако се съглася, значи съм наистина продажна. Не, по-добре да сложа сама край на живота си!

Но какво щеше да стане, ако го принудят да се ожени за нея? Само при мисълта за това цяла се разтрепери. Тогава ще трябва наистина всецяло да му се подчини. На него и на гнева му, а вече знаеше от опит, че бързо пламващият му яд можеше да бъде ужасен.

– О, господи, не му позволявай да ми стори зло! – отправи тя молитвата си към небето.

Почукване на вратата я откъсна от мрачните ѝ мисли. За да не трябва да слага това омразно наметало, тя дръпна чаршафа от леглото и го обви около голото си тяло. После отвори предпазливо вратата. Отвън стоеше приятна белокоса жена, придружена от две млади момичета, натоварени с кутии с най-различна големина.

– Госпожице Хедър – каза усмихната жената – аз съм госпожа Тод, а тези две момичета са мои помощнички. – Лорд Хемптън ни изпрати да ви облечем за сватбата ви.

Смразяващ студ скова сърцето на Хедър. Тя цяла затрепери. Затърси безпомощно с ръка облегалката на стола зад себе си и се хвана здраво

за нея. Струваше ѝ се, че краката ѝ ще се подкосят. За щастие госпожа Тод не забеляза слабостта ѝ, беше прекалено заета да дава нареждания на момичетата.

– Успяхте ли изобщо да закусите, мила? – попита тя загрижено.

– Не – поклати Хедър едва забележимо глава.

– О, но това никак не е добре. Но много ви моля – не се притеснявайте за нищо, не се тревожете за нищо, аз ще направя всичко необходимо. Та нали никой не би искал да припаднете от глад по време на сватбената церемония, нали така?

– Кога ще е сватбата? – осмели се тя да попита.

Възрастната жена сякаш не бе изненадана от странния въпрос на младоженката.

– Днес следобед – отговори тя.

Хедър се олюля и се отпусна в едно кресло.

– О! – беше единственото, което можа да каже.

– Трябвало е да ви го съобщят, мила. Но понеже всичко става толкова бързо, забравили са навярно. Негово превъзходителство каза, че младоженецът държи час по-скоро да бъдете венчани и не желае никакво отлагане. Е, вече разбирам причината за нетърпението му – толкова хубава годеница, дете мое!

Но Хедър изобщо не я слушаше. Въображението ѝ рисуваше ужасните сцени на следващата нощ. Щеше да лежи до капитан Бърмингам, да усеща над себе си учестеното му дишане, а ръцете му щяха да докосват жадно тялото ѝ. Лицето ѝ пламна от срам само при мисълта за всичко това. Той нямаше да се замисля дали ѝ причинява болка или не. За себе си не беше сигурна дали ще може да го изтърпи без да се съпротивлява, дали нямаше отчаяно да се брани и с това да предизвика неговия гняв. Прехапа устна. Защо не ѝ остави повече време? И през ум не ѝ беше минало, че могат в толкова кратко време да го принудят да се ожени за нея. Как можеше при такива обстоятелства да запази спокойствие и да го остави да прави с нея каквото си пожелае?

Помисли си с ужас, че отминават последните скъпоценни мигове на личната ѝ свобода. Остави се като насън на всички приготовления за сватбата, вършеше всичко, което искаха от нея. Покорно хапна, изкъпа се, остави се да я парфюмират. Нито минута от тази сутрин не ѝ принадлежеше. Докато жените се въртяха около нея, вчесваха я и я обличаха, едва се съдържа да не извика отчаяно:

– Вървете си, вървете си, оставете ме сама!

Сервираха ѝ обилен обяд и макар да не беше гладна, тя се престори

че яде с апетит, само за да я оставят за малко на мира. В миг, когато не гледаха към нея, изхвърли част от яденето през прозореца, под който се разхождаше гладна котка. А когато вдигнаха подноса, всичко започна отново. Не остана недокоснат милиметър от тялото ѝ, колкото ѝ мъчително да беше това за нея. Слабите ѝ протести се посрещаха с поток от думи:

– Но миличка, само няколко капки парфюм тук там мъжете обичат това.

Хедър си мислеше, че доброто им намерение е точно обратното на онова, което би искала. Мъжът, за когото щеше да се ожени нямаше нужда от стимулиращи аромати.

Мъчението най-сетне свърши. За пръв път ѝ позволиха да се огледа. Онова, което видя не беше Хедър, която познаваше от обичайното надникване в огледалото, беше съвсем друго момиче. Никога не беше изглеждала така. Беше ѝ необходим дълъг и труден миг, за да възприеме тази красота, която другите виждаха, на която се възхищаваха и която тя изобщо не бе забелязвала. Копринената ѝ коса беше навита на букли и вдигната нагоре в гръцка прическа. Украшена с перли тиара от позлатен филигран коронясваше тази разкошна коса, тъмносини, малко коси очи я гледаха уплашено от огледалото. Кожата на тесните ѝ, красиво моделирани бузи беше нежно розова. Сякаш в учудване от видяното, червените устни бяха леко отворени.

– Не мога да си представя девойка по-красива от вас, госпожице Хедър.

Тя не чу комплимента. Погледна към роклята, в която я облякоха. Беше достойна за царица. С много любов лейди Хемптън ѝ бе изпратила собствената си сватбена рокля, елегантна дреха от синьо кадифе, която напомняше с островърхата си качулка расото на монах. На кръста роклята беше пристегната от златен, богато украсен с перли и рубини колан. И дългият шлейф, подплатен със скъпа коприна, беше златошит и обсипан с перли. Рокля за големи тържества – помисли си тъжно Хедър. Тя свъси чело, отиде до прозореца и се загледа през него. Времето минаваше и часът на нейната гибел ставаше все по-близък. Потрепери при тази мисъл.

Само веднъж в живота ми, боже – молеше се тя тихо само веднъж ми помогни да бъда храбра.

Вратата зад нея рязко се отвори и леля Фани застана на прага.

– Ха, както виждам, вече си тип-топ от глава до пети – каза тя завистливо – и положително се смяташ вече за първа хубавица нали? Бъди

спокойна, не изглеждаш много по-различно отколкото в моите вехти рокли, уверявам те.

Госпожа Тод се обърна към тази внушаваща респект тлъста маса и вирна брадичка. Беше ужасно ядосана, сякаш обидата беше отправена към нея.

– Извинете, но какво казахте, госпожо?

– Бе я си затваряй човката! – отвърна ѝ грубо лелята.

– За бога, лельо Фани – примоли ѝ се тихичко Хедър, – госпожа Тод положи наистина огромни усилия.

– Представям си, около теб винаги има много работа.

– Госпожо – каза госпожа Тод с горчивина – младата дама не заслужава несправедливите ви упреци. Тя е наистина най-хубавото момиче, което съм виждала.

– Тя е щерка на сатаната – изсъска леля Фани. – Хубостта ѝ е от дявола и затова никой мъж, който я е видял, няма да намери спокойствие. Да, точно така, тя е изчадие адово и въздейства на мъжете като вещица, пробуждаща сатанински пороци. За мен е направо грозна, но мъжът, който ще я вземе ѝ е лика прилика. И двамата си имат работа с дявола.

– Каква безсмислица! – възкликна ужасено госпожа Тод. – Та това момиче е същински ангел!

– Ангел ли? Изглежда не ви е обяснила защо се жени толкова рано и толкова набързо?

От отворената врата, където беше стоял досега и беше слушал, чичо Джон изрече бавно и натъртено:

– Причината е, че капитан Бърмингам настоя сватбата да стане час по-скоро, нали, Фани?

Разярената леля се обърна рязко, готова злобно да му отговори, но кой знае какво, може би страхът от капитана янки накара думите ѝ да заседнат в гърлото. Вместо това се обърна отново към племенницата си с израз, сякаш искаше, както обикновено, да я опипе за ръката. Но Хедър се дръпна достатъчно бързо.

– Мога само да ти кажа, че съм щастлива да се отърва от тебе – леля Фани сякаш изплюваше думите – присъствието ти наистина не беше удоволствие за мен.

Очите на Хедър плувнаха в сълзи и тя се обърна безмълвно към прозореца. Откакто се помнеше, бе мечтала да бъде обичана от семейството си. Любовта на баща ѝ беше засенчена от нещастieto, което ги сполетя със смъртта на нейната майка. Лелята я беше намразила. Чичото не намираще смелост да ѝ покаже привързаността си. А сега идваше

още по-лошо, сега беше обречена до края на дните си на живот без любов до един ужасен, принуден да се ожени за нея съпруг. Дори синът, ако роди момче, можеше след време да я отблъсне, настройван от баща, изпълняващ по задължение родителските си задължения. Животът ѝ беше завинаги провален.

Един час по-късно, Хедър се качи, вцепенена и без да се усмихне, в един файтон. Когато стигнаха, чичо Джон ѝ помогна да слезе. Огромната катедрала се издигаше, разкошна и величествена. А тя, дребна и нежна, изкачи, водена от чичо си, стълбите към портала. Едва осъзнаваше какво става. Вършеше всичко механично. Местеше крак след крак, без да разбира накъде я води чичо ѝ. Госпожа Тод вървеше от другата ѝ страна, за да може да оправи някоя гънка на скъпата рокля, или да нагласи сватбената шапчица, обрамчваща нежното лице на Хедър. Добрата стара жена приличаше на угрижена квачка, която иска да опази пиленцата си от опасност. Но Хедър не виждаше и не чуваше нищо. Взираше се, сякаш омагьосана, с втрещен поглед в главния входна катедралата, към който се приближаваше с всяка крачка. Беше там, широко отворен и тъмен, готов да я погълне. Най-сетне влезе в преддверието и спря, защото чичо ѝ спря. Госпожа Тод я огледа още веднъж от всички страни, нагласи шапчицата, нагъна шлейфа на красиви вълни. Някой ѝ сложи в ръката малка бяла библия със златен кръст на корицата, а тя я пое несъзнателно.

Музикантите засвириха бавен, тържествен хорал.

– Време е, скъпа – прошепна ѝ окуражаващо госпожа Тод.

– Той там вътре ли е? – попита тихо Хедър, като се надяваше тайничко, че той в последния миг не се е решил да дойде.

– Кой, мила? – попита учудено жената.

– Има предвид оня янки – намеси се злобно леля Фани, която чу въпроса.

– Но да, разбира се, котенце – успокои я мило, почти нежно госпожа Тод. – Очаква ви пред олтара и, доколкото мога да преценя, наистина е хубав мъж.

Хедър се облегна във внезапен пристъп на слабост на рамото на госпожа Тод. Възрастната жена побърза да я подкрепи и я придружи със снизходителна усмивка до вратата, зад която се издигаше високият църковен свод.

– Само миг и всичко ще е отминало – каза ѝ тя успокояващо.

Сега се приближи лорд Хемптън, подаде на Хедър ръка и я поведе през катедралата. Беше неспособна да мисли. Усещаше само как

сърцето ѝ тупти в гърдите и тежестта на библията в ръката си. Тежкия шлейф забавяше крачките ѝ, сякаш искаше да я възпре, но тя продължи смело да върви. Свещите на олтара горяха и хвърляха треперлива светлина върху застаналата там група, а тя веднага различи мъжа, който щеше да стане след малко неин съпруг. Позна го по стройната фигура – никога не ѝ се бе струвал толкова висок.

Спря за миг като закована, защото бе хвърлила поглед върху мрачното му, навъсено лице. Обзе я неудържимо желание да се обърне и да избяга. Устните ѝ трепереха. Сега, когато лорд Хемптън отстъпи крачка назад и я остави сама, вече не можеше да скрие своята безпомощност. Зелените очи пред нея я наблюдаваха с несъмнено обиден израз. Силна, почерняла от слънцето ръка се протегна напред, готова да поеме нейната. Този жест я накара силно да се изчерви. Сложи против волята си студени пръсти в неговата топла ръка и той я поведе нагоре по последните стъпала до олтара.

Той стоеше, горд и изправен в импониращия си ръст, целият в черно кадифе и бяла коприна. За нея беше самият сатана, красив, зловещ и гневен. Можеше да изтръгне душата ѝ от тялото, без да изпита угризения на съвестта.

Ако искаше да е истински смела, да прояви храброст, трябваше да се махне преди сватбената церемония да е почнала, трябваше да избяга далеч от тази лудост, в която искаха да я тласнат. Всеки ден жени раждаха незаконни деца и успяваха да ги отгледат. Защо да не го стори и тя? Положително щеше да е по-лесно да изпросва ежедневния си хляб и да няма покрив над главата си, отколкото да се пече на адския огън на такъв брак.

Но докато още размишляваше и се опитваше да си вдъхне кураж, вече бе коленичила до него с наведена глава, за да приеме благослова на свещеника.

Сякаш времето спря, когато прозвуча брачната формула. През цялото време всичко в нея се бунтуваше срещу мъжа, коленичил редом. Като омагьосана гледаше силните му тесни длани, с мъка издържаше близостта на тялото му.

Чу го да отговаря спокойно и ясно на въпроса на свещеника.

– Аз, Брандон Клайтън Бърмингам вземам теб, Хедър Райана Саймънс за своя законна съпруга.

Благодарна, че съумя да овладее гласа си, тя произнесе същите думи и миг по-късно той сложи на пръста ѝ златен пръстен. Двамата наведоха отново глави пред свещеника.

Хедър се надигна с треперещи колене. Той също се бе изправил в целия си ръст. Зелените очи я гледаха враждебно и тя извърна, уплашена и унижена, погледа си.

– Прието е, доколкото зная, младоженецът да целуне младоженката – каза той.

Тя се уплаши да не припадне под леденостудения му поглед. Тънките му пръсти повдигнаха брадичката ѝ и така силно я стиснаха, че ѝ беше невъзможно да се дръпне, а другата му ръка легна веднага на гърба ѝ. Той я притегни изведнъж властно към себе си. Хедър отвори широко очи, лицето ѝ стана бяло като вар. Усети погледите на присъстващите, вперени с учудване в нея, но той изобщо не им обърна внимание. Тъкмо обратното, това сякаш му достави удоволствие. Той наведе глава и полуотворените му устни притиснаха нейните в продължителна, страстна целувка. Устните му бяха влажни и възискателни. Хедър опря ръце в гърдите му и се опита да се освободи от коравата му прегръдка.

Чу как някъде наблизко лорд Хемптън се изкашля притеснено, а чичо ѝ измърмори нещо неясно. Най-сетне свещеникът сложи ръка на рамото на Брандон и каза натъртено:

– По-късно ще имате време за това, синко. А сега ви чакат, за да ви честитят.

Най-сетне прегръдката на мъжа се охлаби и тя можа да поеме дъх. Треперещите ѝ устни пламтяха от страстната му целувка, а по нежната кожа на брадичката ѝ личеха следите от пръстите му. Обърна се сякаш насън, когато лорд и лейди Хемптън се качиха по стълбите към нея. Добрият стар човек я целуна бащински по челото.

– Надявам се да не съм ти причинил зло, Хедър – каза той с разтреперан глас и хвърли поглед към капитан Бърмингам, застанал, горд и непристъпен, до нея. – Искях да зная, че си осигурена и под закрила, но...

– О, моля ви – прошепна тя и сложи два пръста на треперещата си ръка на устните му.

Не можеше да го остави да довърши. Ако изкаже с думи собствените ѝ страхове, трябваше да ги изкрещи и да избяга, защото нямаше да овладее обзелия я панически ужас.

Лейди Хемптън погледна колебливо към капитана, но той стоеше и гледаше невъзмутимо пред себе си, скръстил небрежно ръце на гърба. Сякаш беше на палубата на кораба си, вперил поглед в морската далечина. Ръцете на възрастната дама трепереха, когато прегърна Хедър и сълзи потекоха по бузите ѝ. Жените, и двете дребни и нежни, силно се

прегърнаха. И двете разкъсвани от същите страхове.

Сякаш можеше да чете мисли, лорд Хемптън реши да направи едно предложение:

– Искам да ви поканя да прекарате тази нощ в Хемпшир Хол – обърна се той с подчертана учтивост към капитана – там е по-широко отколкото на вашия кораб и има, естествено, повече удобства.

Не каза, разбира се, че там можеше да стигне лесно до всяка стая, ако чуе Хедър да вика за помощ.

Брандон изглежда отвисоко и студено възрастния човек.

– Доколкото разбирам, държите на тази покана, нали така?

Лордът посрещна спокойно погледа му и не сведе очи.

– Да, точно така – каза той твърдо.

Мускултът, който затрептя на бузата на Брандон, показваше, че той едва сдържа гнева си. Замълча все пак и продължи да мълчи, когато лордът предложи да тръгнат веднага за Хемпшир Хол, където ги очакваше сватбеният обед. Капитанът хвана младата си съпруга под ръка и последва гостите си през църковния портал.

Разтреперана от притеснение, Хедър би предпочела лорд Хемптън да я изведе от църквата, но Брандон даде ясно да се разбере, че не желае друг да застава до младата му жена. Още в първите минути след венчавката стана ясно кой ще командва в това семейство. Тя беше обречена да се подчинява да желанията му, да не принадлежи никога повече на себе си, а след време – предчувстваше тя с ужас – този човек щеше да придобие власт и над душата ѝ. Малко преди да излязат от катедралата, шлейфът на Хедър се заплете и тя трябваше да спре. Ядосан от забавянето, Брандон я погледна, учуден, че тя се опитва да измъкне ръката си от неговата.

– Извинете – каза тя с треперещ глас, – но не мога да продължа, шлейфът ми се е закачил за нещо.

Той погледна назад и видя, че причината е ръбът на една молитвена пейка, върна се, освободи шлейфа и го преметна небрежно през ръка. После хвана пак Хедър за лакътя и каза подигравателно:

– Излишно е да плачеш, мила, скъпоценната тъкан не е пострадала, роклята ти е цяла целеничка.

Огорчена, че той не разбира истинската причина за сълзите ѝ, че не гледа на нея сериозно, а ѝ се присмива, Хедър усети как гневът надвива покорството ѝ.

– О – каза със святкащи очи, – да бях мъж, нямаше да смееш да, ме подиграваш.

Той вдигна арогантно вежди и усмивката му стана още по-широка.

– Ако беше мъж, миличка, никога нямаше да се озовеш в подобно положение.

Унизена и пламнала от срам, Хедър се опита да се дръпне от него, но той я държеше със стоманени ръце.

– Вече не можеш да ми избягаш, малката. Отсега изцяло ми принадлежиш – заяви той. – Упорството й явно го забавляваше. – Ти пожела да се омъжиш за мен и ще бъдеш до края на живота си моя съпруга, освен ако не овдөөееш преждевременно. Но не се бой, сърчице мое, нямам намерение да те напускам драговолно в близко бъдеще.

Тези думи я накараха да пребледнее. Краката й се подкосиха, стори й се, че ще припадне. Той я усети, че залита, притегли я към себе си и вдигна брадичката й, за да я погледне в очите. Неговите хвърляха зелени искри.

– Дори лорд Хемптън не може да те защити от мен, въпреки че очевидно би искал. От мен да мине, една нощ не е нищо в сравнение с множеството, които ще последват.

Думите му я парализираха окончателно. Главата й се отпусна безсилно на рамото му.

– Колко си хубава, сърце мое – каза той дрезгаво – мисля, че няма скоро да ти се наситя.

Неспокоен и силно разтревожен от забавянето на младоженците, лорд Хемптън побърза да изкачи отново стъпалата на църквата и видя Хедър в силната прегръдка на съпруга си, отметнала пребледняло лице и със затворени очи.

– Припадна ли? – попита той и пристъпи по-близо. Пламъкът в очите на Брандон угасна и той хвърли на лорда кратък поглед.

– Не – отговори той, погледна към жена си и добави: – След малко ще е вече по-добре.

– В такъв случай, побързайте моля – каза ядосано лордът каляските чакат долу.

Той се обърна и излезе, а Брандон притегли жена си още по-близо.

– Искаш ли да те изнеса на ръце, мила? – попита присмехулно.

Хедър отвори широко очи.

– Не! – възкликна тя и понечи да избяга. Но той беше прехвърлил шлейфа й през ръката си и тя не можа да отиде далеч. Устните на Брандон пак се извиха подигравателно. Само с крачка я стигна.

– Просто е невъзможно да избягаш, скъпа. – Едно мускулче потрепваше насмешливо в гълчетата на устата му. – Трябва да знаеш, че имам

силно развито собственическо чувство. Тъй че само почакай – ще имам време да ти се насладя докрай, та даже до пресищане. А сега ела, чакат ни, както виждам.

Когато излязоха от портала, посрещна ги дъжд от житни зърна. Лейди Хемптън, подготвила сватбата до най-малките подробности, бе пожелала да спази и този стар обичай – нещо като жертвоприношение, с което на младоженците се пожелава щастие и благослов. После всички се качиха в очакващите ги каляски. Леля Фани беше необичайно мълчалива. Непосредствената близост на този янки я лишаваше от дар слово. Пътуването ѝ се стори безкрайно. Най-сетне стигнаха Хемпшир Хол. Брандон скочи пръв и помогна на младата си жена да слезе, което означаваше, че я хвана през кръста, вдигна я високо и направо я пренесе. Без да изпуска нито за миг шлейфа, все още праметнат през ръката му.

Когато престъпиха прага на трапезарията, тържествената трапеза беше вече сложена. Лорд и лейди Хемптън седнаха в единия край на масата, младоженците – в другия, чичо Джони леля Фани в средата. Лордът вдигна тост за новобрачните:

– Нека забравим онова, което се случи тук преди няколко дена – казай той сърдечно. – Сега желая на младата двойка щастие и благоденствие. – И побърза да добави: – Пожелавам детето да бъде едно хубаво и здраво момче.

Лицето на Хедър пламна. Тя вдигна чаша до устните си, но не отпи. Не искаше детето да бъде момче. Това би направило омразния ѝ съпруг още по-самоуверен. Погледна го. Седеше непринудено и отпуснато, като истински господар на положението и пиеше шампанско като да беше плодов сок. Всичко в този мъж я отблъскваше.

Ако зависеше от Хедър, вечерята щеше да се проточи до късно през нощта. Боееше се от мига, в който щеше да свърши. Но беше наистина доста късно, когато станаха от масата. Мъжете отидоха в библиотеката да пият по още един коняк. Лейди Хемптън показа на леля Фани приготвената за нея стая, а после се върна, за да отведе Хедър в стаята в кулата, отредена на младата двойка за брачната нощ. Нощница от тънка като паяжина блестяща синя тъкан вече беше просната на леглото. Като я видя, Хедър пребледня, но лейди Хемптън я заведе до удобна тапицирана табуретка пред огромно огледало и внимателно я накара да седне.

– Когато бъдеш готова, дете мое, ще се върна с чаша вино – каза тя и целуна нежно Хедър по челото – това ще ти помогне малко.

Когато слугините свалиха брачните ѝ одежди и разпиляха косата ѝ по раменете, Хедър разбра, че нищо на този свят не може да ѝ помогне

да преодолее страха си, освен, може би, да припадне и вече да не знае какво става с нея.

– Дори да бях още девствена, нямаше да е по-лошо – помисли си тя и сама се учуди на подобна констатация.

Слугинята беше вчесала старателно косата ѝ и тя се спускаше на лъскави вълни чак до бедрата ѝ. Бяха отнесли дрехите ѝ, не бяха оставили поне едно наметало. Хедър седеше върху огромното легло само по прозрачна като паяжина тънка нощница, която едва прикриваше голотата ѝ. Трепереше от глава до пети в уплашено очакване на онова, което предстоеше.

Лейди Хемптън се върна с малък поднос в ръце, на който бяха сложени гарафа с вино и две чаши. Тя наля на Хедър, огледа критично свършеното от слугините и кимна доволна.

– Колкото и да е невероятно, но сега си по-красива отколкото беше във венчалната дреха, дете мое. А трябва да ти кажа, че изглеждаше фантастично. Толкова се гордеех с теб. Съжалявам, че нямаше как да покана пълна къща гости. Хубостта ти го заслужаваше. С радост бих те омъжила като собствена дъщеря. Колко е тъжно, че майка ти е мъртва и не можеше да те види, тя би се гордяла с теб.

– Би се гордяла с мен! – усъмни се Хедър и погледна към корема си. – Та аз причиних на всички само огорчения – продължи тя, безсилна да съдржа повече сълзите си.

– Глупости, дете, нямаш никаква вина за онова, което ти се случи, ти стана жертва на обстоятелствата – усмихна ѝ се тя с любов.

– И на този янки – допълни Хедър.

– Вярно – засмя се тихичко лейди Хемптън – Но е поне млад, хубав и елегантен мъж. Когато моят съпруг ми разказа какво е станало, когато разбрах, че вината е на някакъв янки щях да се поболее от мъка. Представях си някакъв стар и дебел капитан. После и леля ти призна, че си го е представяла по същия начин. Стори ми се даже разочарована, че очакванията ѝ не са се оправдали. Е да, но този мъж изглежда наистина чудесно, тъй че всичките ви деца ще са хубави. Надявам се, че няма да се ограничите с едно.

Лейди Хемптън изведнъж млъкна. Спомни си невъздържаната прегръдка, с която капитан Бърмингам бе притеглил младоженката в църквата и каменния израз на лицето му на излизане от катедралата.

– Да – отвърна беззвучно Хедър – отпи от виното и добави с горчивина: – Сигурна съм, че той няма да се задоволи с едно.

Спомни си колко безотговорно не я беше пазил Брандон. Не се

съмняваше, че ще ѝ се наложи да даде живот на още много деца.

Лейди Хемптън стана да си върви и Хедър я изгледа умоляващо.

– Наистина ли се налага вече да си вървите? – попита с разтреперан глас.

– Да, мило дете – кимна ѝ майчински възрастната жена достатъчно дълго го държахме далеч от теб. Но ако имаш нужда от нас – ние сме съвсем наблизно.

Това поуспокои Хедър. Знаеше, че ако извика за помощ, има кой да ѝ я окаже, въпреки че домакините им нямаха право да се месят. Отново беше сама и уплашена до смърт.

– Ако не му противореча – мислеше си отчаяна, – ако веднага му се покоря, сигурно няма да ми причини болка.

После чу стъпки във в коридора. Изчерви се, когато той отвори рязко вратата, погледна го и веднага срещна зеления блясък на очите му. А той наведе поглед, за да се наслади на хубостта на тялото ѝ.

Хедър седеше неподвижна, сърцето ѝ биеше лудо. Копринената завивка беше отметната към единия край на леглото и не можеше да я сграбчи веднага, макар да ѝ се искаше да се завие цялата. В нежната си прозрачност нощницата ѝ сякаш повече разголваше, отколкото прикриваше. Струваше ѝ почти нечовешко усилие, за да остане да седи и да понася безцеремонния му поглед.

– Прекрасна си, скъпа – каза той страстно и се приближи към леглото. Очите му пламтяха, струваше ѝ се, че погледът му ще я изпепели. Той я хвана за ръцете и я притегли в скута си. – Ти си по-хубава, отколкото в спомените ми.

Все още коленичила, тя колебливо се приближи. Той я прегърна. Ръцете му се плъзгаха по голата ѝ плът. Той се наведе над нея и тя очакваше, разтреперана, целувката му. Но той се дръпна и се засмя кратко и подигравателно.

– Днес си по-неподатлива от когато и да било, миличка. Нима нещата се променят толкова от един венчален пръстен? Това ли беше цената, на която продаваш тялото си? Пък аз си мислех, че най-сетне съм срещнал жена с чисто сърце, готова да се отдаде на мъж само на цената на истинска любов.

– Ти си чудовище! – извика тя гневно и се опита да се освободи от прегръдката му. – Та имам ли изобщо право нещо да решавам? Та нали ще ме изнасилиш, както го направи и първия път, без изобщо да обръщаш внимание на това дали те отблъсквам или не.

– За бога, я по-тихо – каза той и покри устата ѝ с длан. Или искаш

всичко живо да те чуе и да строят ключалката, за да влязат да те спасяват? Лорд Хемптън само това чака.

– Да не би това изобщо да те трогва! – отвърна тя, щом се посъзвзе. – Нали си по-силен от него. Какво ти струва да го изхвърлиш и да продължиш да си правиш удоволствието с мен.

Един мускул затрептя на бузата на Брандон и Хедър знаеше, че приближава опасност. Той я погледна, зелените му очи бяха леденостудени.

– Дори да беше единствената жена на този свят, не бих упражнил тази нощ с тебе правата си на съпруг – заяви той рязко.

Хедър беше толкова смаяна, че забрави дори да се дръпне от него. Вдигна очи и го погледна. Добре ли чу? Той се смееше предизвикателно.

– Много добре ме чу, миличка. Нямам никакво намерение да правя тази нощ и тук любов с теб. – Той не видя израза на облекчение на лицето ѝ и продължи: – Ако си направя, според твоя израз, удоволствието, скъпа моя, ще го сторя там, където съм у дома си, в моята къща или на моя кораб, а не тук, където друг мъж се ослушва, готов да нахълта и да ме откъсне от теб. И още по-малко, ако този мъж върти над главата ми меч на правосъдието.

– Какъв меч? – тя наистина не проумяваше какво иска да каже. Беше разбрала само и с огромно облекчение, че брачна нощ няма да има.

– Да не почнеш да ме уверяваш, че не си знаела нищо! Положително си била посветена във всички планове. Не е възможно по тези въпроси да не сте били повече от единни.

– Не разбирам за какво говориш – каза тя уплашено.

– Чиста вода ненапита, както винаги, нали дете мое? – засмя се горчиво той.

Погледът му се плъзна по гърдите ѝ, които нощницата едва прикриваше. Пръстът му кръжеше около пъпките им.

– Невинна както винаги – повтори подигравателно – прекрасна както винаги и студена както винаги.

Тя не отблъсна галещите му ръце. Реши, докато не последва нещо друго, да не му се съпротивява. В края на краищата той беше неин съпруг и тя щеше да избягва да предизвиква излишно неговия гняв. Въпреки това продължи да пита, защото беше любопитна да разбере какво иска да каже с този меч на правосъдието.

– Какво те накара да се ожениш за мен? Какво са уговорили с теб?

Устните му докоснаха косата ѝ, спуснаха се по шията и Хедър

потръпна неволно под парещата целувка.

Той продължаваше да гали гърдите ѝ и сякаш нямаше намерение да престане. Тя се дръпна нервно, от страх, че той няма да удържи на думата си. Наведе се и притегли завивката, покри се и се отпусна в леглото.

– Моля те, разкажи ми всичко – прошепна тя и го погледна внимателно.

Настроението му отново се промени, нежността пак отстъпи място на раздразнението.

– Необходимо ли е? Или не знаеш цялата история от игла до конец? Но щом искаш да я чуеш още веднъж от мен, моля: – Твоят прекрасен лорд ме заплаши, че ще ме подведе под отговорност за незаконно пренасяне на оръжие за Франция, въпреки че това не отговаря на истината. Щяха да ме хвърлят в затвора, да конфискуват кораба ми и кой знае какво щеше да стане у дома с плантацията ми. Трябва да му се признае на твоя приятел – действаше наистина много ловко.

Той почна да се съблича, хвърляйки небрежно дрехите върху един стол.

– А да знаеш случайно, че съм сгоден и след завръщането си щях да се ожена? Би ли могла да ми подскажеш какво обяснение да дам на годеницата си? Дали да не ѝ призная, че само като съм те зърнал и съм се влюбил от пръв поглед в теб?

Той замълча, съблече ризата презглава и я изгледа ядосано.

– Никак не обичам да ме принуждават, мила моя. Изобщо не ми приляга. Ако беше дошла при мен веднага след като разбра, че си бременна, щях да ти помогна. Бих се оженил даже за теб, ако ме беше помолила. Но да ми пратиш влиятелните си приятели и те да ми се заканват – това, уверявам те, не беше разумна постъпка от страна на едно малко момиченце.

С широко разтворени от страх очи Хедър се пхна цялата под завивката, сякаш търсеше закрила от нападките му. Той прекоси стаята и угаси свещите. Беше се съблякъл до кръста и продължаваше да го прави, но изведнъж престана и седна в едно кресло до леглото.

Тя го изгледа учудено, въпросът му я беше изненадал и обидил.

– Нямам никаква представа за това дали си заможен или не – каза тя тихо – за мен ти беше единствено и само мъжът, който ми отне девствеността. Омърсена и с детето ти в мен, вече не можех да си избира друг съпруг. Бях в положението на самотна майка, която трябва да дари живот на едно копеле. Никога не бих паднала толкова ниско, че да натрапя на друг мъж твоето дете.

– Честната ви природа е достойна за уважение, госпожо – изрече той небрежно и подигравката му дълбоко я засегна.

– Но защо? – повиши глас тя – защо те оставиха да се измъкнеш безнаказано без да поправиш грешката си?

Той тутакси се озова до нея.

– Много те моля, скъпа – каза натъртено – опитай се да понамалиш височините, в противен случай много скоро ще имаме посещение. Няма да ми е никак приятно твоят лорд Хемптън да ме прати все пак в затвора, само защото е решил, че се държа лошо с теб.

Тя се зарадва да чуе за загрижеността на лорда, но заговори все пак по-тихо и продължи:

– Казваш, че не понасяш насилието. Напълно те разбирам, защото и аз го мразя не по-малко от теб, но как бих могла да ти попреча да ме обладаеш насила. А ето че си ядосан задето ти е било платено със същата монета, защото са поискали от теб да понесеш последиците от грешката си. Сигурна съм, че още не си и помислял за детето, което нося. Изобщо не си помислял какво значи да трябва да родиш дете, което няма баща.

– Аз щях да поема изцяло грижата за детето, както и за теб.

– За извънбрачното си дете и за любовницата си? О не, покорно благодаря. Бих предпочела да се самоубия, но не и да приема подобно предложение.

Мускулът на бузата му отново потрепери. Той впери поглед в нея и няколко дълги минути не го свали. А тя седеше, парализирана от този поглед като мишле от змия. После той отпусна клепачи и подигравателна усмивка се появи в ъгълчето на устата му.

– Жена, издържана от мъж, живее обикновено по-добре от съпруга. Щях да съм ти предан и – уверявам те – повече от щедър.

– Което значи, че спрямо съпругата няма да си такъв, нали? – забеляза тя саркастично.

– Точно така – отвърна той студено и от този отговор по гърба ѝ ползиха тръпки. Той стана от леглото и я погледна, изправен в целия си ръст.

– Вече казах, че никак не обичам да ме принуждават. Затова съм измислил подходящо наказание за теб. Ти пожела да имаш сигурност и име за детето. Ще получиш и двете, мила моя, но нищо, нищо повече. В моя дом ще бъдеш третирана като от слугиня. Да, ще носиш името ми, но ще трябва да ме молиш и за най-малката дреболия. Няма да ти давам нито цент на ръка и затова няма да водиш нормален живот. При това ще се погрижа околните да не разберат нищо за мъчителното ти положение.

С други думи, ако си си въобразявала, че ще имаш завидно положение, много си се лъгала, ще живееш по собствена воля в нещо като таен затвор. Няма да споделяш с мен дори обичайните мигове на съпругеска нежност. Не, никой няма да е нежен към теб. За мен ще си само една от много ми слугини. Като моя възлюбена с теб щяха да се отнасят като с кралица, но сега ще съм само твой господар и повелител.

– Искаш да кажеш, че ние, че ние... няма да имаме нормални съпругески отношения? – попита тя, смаяна.

– Бързо схващаш, миличка. В това отношение можеш да бъдеш напълно спокойна. Няма да си създавам неприятности заради теб. Ти ще си само една жена от многото, а за всеки мъж е лесно да задоволи елементарните си нужди.

Хедър въздъхна дълбоко. Въпреки мрачните му закани, изпита огромна радост, че ще ѝ бъде спестено поне това.

– Сър, с нищо не бихте могли повече да ме зарадвате.

– Е да – отвърна ѝ той с горчивина – виждам, но това не значи, че няма да превърна живота ти в ад, милейди и това е само началото. Никак не е лесно да се съжителства с мен. Избухлив съм и лесно се справям с хора като теб. Тъй че чувствай се предупредено, красиво дете. Не ме ядосвай! Стъпвай на пръсти! Това е единственият ти шанс да останеш жива, разбра ли ме?

Беше заменил товара, който свали от плещите ѝ с друг.

– А сега заспивай, късно е. И аз ще поспя.

Тя го послуша с желанието да не го ядоса още повече и се пхна под завивката. Видя уплашена как той прекосява стаята и излиза на балкона. Хедър се обърна предпазливо на хълбок и го проследи с поглед. Застанал така, приличаше на капитан сред морската шир. Луната осветяваше красивия му профил, широките му рамене. Тъмната му кожа матово блестеше. Заспа както го гледаше.

Хедър се събуди от това, че Брандон се отпусна върху възглавниците. Уплаши се да не се приближи към нея. Седна в леглото и с мъка потисна вик. Скри бързо лицето си с ръце. Той извика неволно и я накара пак да легне.

– Тихо, глупачке! – изсъска той. – Просто нямам намерение да прекарам цялата нощ в креслото, за да се разполагаш в кревата сама.

Обзе я ужас. Той се беше навел в тъмното над нея и горещият му дъх докосваше лицето ѝ.

– Изобщо не съм имала намерение да викам – измърмори тя боязливо – просто се стреснах.

– Е, слава богу. Не виждам и причина да бързаш да се стрякаш, за това ще имаш достатъчно време и по-късно. Защото никак не държа да се озова в затвора.

– Лорд Хемптън никога не би го сторил... – каза тя тихо.

– И още как би го сторил! Сега, след като вече носиш името ми, честта ти е възстановена. Но ако лордът си каже, че е било погрешно да те оставя в моите ръце, може да промени решението си и отново да ме заплаши. Тогава ще ме прати в затвора, за да те освободи от мен. Тъй че моля те най-настойчиво, каквито и чувства да изпитваш към мен, помисли за това, че ако дадеш на лорда повод да ме арестува, нашето дете ще расте без баща.

– Но аз никога не съм искала подобно нещо – отговори тя шепнешком.

– Това би трябвало тепърва да се докаже – заяви той иронично.

– Какъв човек! – възкликна тя отчаяно и се опита да се освободи от ръцете му. – Та ти си същинско чудовище! Господи, защо ме наказва така, защо трябваше да срещна тъкмо тебе! Отвращавах ме!

Той се разсмя, но не я пусна.

– Мило дете, има жени, които няма да са съгласни с тебе по този въпрос.

– Ти си ужасен – възкликна тя, останала без дъх. – Ненавиждам те, мразя те, мръсник, насилник, гаден тип!

Той я привлече най-близо и тя усети коравината на тялото му. После стисна толкова силно и заповеднически китките ѝ, че тя веднага млъкна.

– Бих те посъветвал да си държиш езика. Все още имам правата на съпруг и няма да се поколебая нито миг да ги упражня.

Тя простена, когато той стисна още по-силно китките ѝ и се вцепени от страх. Усещаше коравите му бедра притиснати към нейните и си даде сметка, че нощницата се е свлякла от раменете ѝ, оголвайки пълните ѝ, притиснати към него гърди. С ужас усети доказателството за силното му желание.

– Моля те, не ми причинявай пак болка – простена тя – аз вече мълча.

Той се засмя тихо. Не беше добродушен смях. Но я пусна и я накара отново да легне.

– Хайде, спи, няма да те докосна.

Тя притегли завивката с треперещи пръсти. Лунната светлина изпълваше сега цялата стая. Той лежеше по гръб с отворени очи, с ръце

кръстосани под тила и гледаше в тавана неспособна да заспи, Хедър го попита тихо:

– Къде живееш в Америка?

– В Чарлстън, щата Каролина – въздъхна той дълбоко.

– Хубаво ли е там? – продължи тя да пита.

– За мене да, но на теб може да не ти хареса – отговори той съдържано.

Тя не се реши да продължи с въпросите си. Хладен вятър нахлу през балкона и я събуди в предутринния здрач. Беше спала толкова дълбоко, че в първия миг не знаеше къде е. Но достатъчно бързо разбра, че търсейки топлина се е притиснала към мъжа до нея. Ръката ѝ почиваше на гърдите му, върху гъстите къдрави косми, а бузата ѝ се беше прилепила към рамото му. Той спеше дълбоко с полуобърнато към нея лице.

Не смееше да шавне, за да не го събуди и го наблюдаваше неподвижна. Очите ѝ поглъщаха чертите на лицето му, спираха се на всяка подробност, на енергичната, красиво изрязана уста, която само в съня му изглеждаше по-отпусната и по-мека, на тъмните мигли над бронзовите страни.

Трябваше с нежелание да признае, че е хубав мъж, тъй че нямаше да е все пак чак толкова зле да има от него син.

Погледна халката, която носеше и която сега блестеше на лунната светлина. Стоеше някак странно на ръката ѝ, както беше странно и чувството, което я обзе в този миг. Изведнъж осъзна, че е станала съпруга на този мъж, че предишния ден го беше потвърдила в църквата и се бе заклела да бъде негова жена завинаги, до края на дните си.

Внимателно, за да не го събуди, тя го зави с одеялото, но веднага разбра грешката си: той изобщо не мръзнеше. Само след миг отметна в съня си недоволно завивката и продължи да лежи съвсем гол. Тя усети как се изчервява.

Въпреки това не отмести поглед. Беше я обзело странно любопитство. Погледът ѝ се плъзгаше възхитен по красивото му тяло. Нямаше нужда от нечие мнение, сега виждаше и сама колко добре е сложен. Съразмерност и сила бяха съединени в това тяло в съвършена хармония. Той приличаше на гъвкав звяр от джунглата. Нейната малка бяла ръка се открояваше странно върху бронзовите му гърди. Разтревожена от надигщата се в нея необичайна възбуда, тя се дръпна от него и се опита да забрави впечатлението, което ѝ бе направило голото му тяло. Нощният вятър довя през отворената балконска врата един увехнал лист. Студеният полъх я накара да потръпне. Притегни треперейки завивката към

раменете си и си пожела малко завистливо да е топлокръвна като мъжа до нея, който сякаш изобщо не усещаше нощния хлад. После отново заспа.

Часовникът върху камината отмери девет сребърни удара, когато Хедър чу двете слугини, които ѝ помогнаха снощи да се съблече, да се хият и да шумолят с фустите си зад вратата.

Последвалото плахо почукване я ядоса. Стана да отвори вратата. С поглед през рамо установи, че мъжът ѝ продължава да тъне, съвсем гол, в дълбок сън. Мина предпазливо откъм неговата страна на леглото и го покри с чаршаф. Той се събуди с толкова рязко движение, че тя отскочи уплашено. Беше отворил широко очи. Изчерви се силно под погледа му и в същия миг осъзна, че стои пред него по нощница толкова прозрачна, че повече открива отколкото скрива. Доволна усмивчица се появи в ъгъла на устните му. Тя тръгна отново към вратата, вече абсолютно сигурна, че погледът му я следва. Двете ухилени момичета влязоха с подноси със закуската. Озърнаха се любопитно из стаята, сякаш можеха да открият някаква тайна. Когато видяха Брандон, който лежеше под чаршафа, небрежно облегнат на възглавниците, изведнъж страшно се притесниха. Въпреки това не можеха да откъснат поглед от него и Хедър усети да я обзема силен гняв. Момичетата пристъпиха към Брандон, за да му сервираат богатата закуска на масичката до леглото. Направиха го според безмълвната преценка на Хедър, с неприлична бавност и докато тя наблюдаваше нетърпеливо слугините, усети изведнъж погледа му върху себе си. Той явно беше забелязал, че е ядосана и това го забавляваше. Побърза гневно да му покаже гръб.

След като сервираха закуската, двете момичета си спомниха за своите задължения към младоженката и побързаха да пуснат водата във ваната и да прострат върху един стол брачната рокля – единствената дреха, която Хедър притежаваше. Под любопитно наблюдаващия поглед на съпруга слугините помогнаха на Хедър да свали небесносинята нощница и да влезе във ваната. Заловиха се да търкат гърба и раменете ѝ, но когато понечиха да продължат нататък, тя грабна нетърпеливо сапуна и гъбата от ръцете им и ги помоли сухо да излязат. Миг по-късно съжали за прибързаността си, защото Брандон отметна глава и се разсмя високо и от все сърце. Погледна го без да иска. С мъка подтисна гневните думи, но страхът да не я накара отново грубо да замълчи, беше по-силен от яда ѝ. Освен това не искаше да дава повод за злобни предположения на

двете момичета, които продължаваха да стоят нерешително в стаята.

Тя стана от ваната и позволи, макар и неохотно, на момичетата да ѝ помогнат да се облече. Брандон следеше внимателно усърдното им суетене. Хедър усети, че отново силно се изчервява. Испита облекчение, когато ѝ сложиха ризата, въпреки че прозрачната нежна тъкан и дълбокото, украсено с дантели деколте почти не прикриваха тялото ѝ. Сега едно от момичетата разресваше косата ѝ, а Хедър тайничко се упрекваше, че не успява да овладее притеснението, което я обзема под внимателния поглед на Брандон. Той седеше, нехайно облегнат на копринените възглавници и я наблюдаваше нагло, а слугините сякаш никога нямаше да си свършат работата. Но смущението ѝ достигна върха си, когато Брандон измъкна от леглото дългите си крака, обви с бързо и ловко движение чаршафа около кръста си и се приближи към нея. Без да обръща внимание на присъствието на двете момичета, целуна нежното начало на гърдите ѝ, които се подаваха от украсената с дантели риза и измърмори:

– Това е нещо ново за мен, миличка. Трябва да си призная, че досега не ми е бивала отреждана честта да присъствам при тоалета на една дама.

Погледите им се срещнаха в огледалото. Неговият беше топъл и възхитен, нейният нервен и несигурен. Но нескритото му възхищение я накара отново да се изчерви. Тя сведе очи. Продължаваше да усеща върху гърдите си топлината на целувката му и потрепери от непознатата странна възбуда, която тази целувка бе пробудила. Той я наблюдаваше и тихо се смееше. Хедър се извърна, смутена.

– Свършихте добра работа – обърна се той доброжелателно към слугините – съпругата ми изглежда великолепно.

Сега дойде ред двете ухилени момичета да се смутят. Навярно никога досега толкова хубав мъж не им беше правил подобен комплимент. Затова се заловиха с удвоено усърдие да приготвят и неговата баня. После напуснаха засмени стаята.

Брандон пусна чаршафа.

– Ще имаш, надявам се, добрината да ми помогнеш да се изкъпя, мила – каза той сякаш мимоходом – много ми е трудно да си изтъркам сам гърба.

С какво удоволствие би дала воля на гнева си! Мразеше го за хладната невъзмутимост, с която стоеше тук, съвсем гол, опрял леко ръце на хълбоците и надменен както винаги.

Мълчаливо и със стиснати зъби се наведе да вземе сапуна и гъбата

и зачака ваната да се напълни. Когато чу смеха му зад гърба си, заби по-силно зъби в устните си, но ѝ струваше усилия да продължи да мълчи. Бавно и с огромно удоволствие, той се потопи пред очите ѝ в горещата вода. Тя се поколеба за миг, преди да се реши да изпълни каквото ѝ беше наредено. Само силата, с която го търкаше, издаваше гнева ѝ. Когато се изправи с облекчение, решила, че е свършила каквото трябва, той се ухили широко и визискателно:

– Още не си си свършила работата, котенце, бих желал да ме измиеш целия.

– Цялото тяло ли? – попита тя със слаб глас, сякаш не вярваше на ушите си.

– Ами разбира се – цялото. Толкова хубаво съм се отпуснал, пък съм и прекалено мързелив да го направя сам.

Изруга го на ум. Беше ѝ ясно, че подчертаната му леност е само потвърждение на онова, с което я бе заплашил снощи: в неговия дом и в негово присъствие тя трябваше да се чувства като слугиня.

Нямаше накъде да отстъпва. Тя се наведе над него, овладя нежеланието си и се залови да търка широките му рамене, а той се облегна удобно и се отдаде с удоволствие на нежните ѝ ръце. Нескрито я наблюдаваше. Възхитеният му поглед се плъзна по тъничките ѝ ръце и закръглените гърди, които се откриваха пред очите му при всяко нейно навеждане.

– В селото, в което живееше с роднините си, имаше ли момък, който да ти е харесвал? – попита той внезапно.

– Не – отвърна тя категорично и в същия миг съжали, че е отговорила толкова лаконично.

Той прокара замислено пръст по закръглената ѝ гърда.

– Но не се съмнявам, че мнозина с удоволствие биха ти засвидетелствали симпатиите си.

Тя придърпа ядосано деколтето колкото можеше по-високо, но когато пак се наведе, за да продължи работата си то отново откри белите закръглености и розовите пъпки.

– Да, имаше неколцина – съгласи се тя, – но можеш да си спокоен, не приличаха ни най-малко на теб, защото бяха джентълмени.

– Изобщо не съм разтревожен, котенце – отвърна той снизходително – ти си била денонощно добре пазена.

– За съжаление не от човек като теб.

– Напълно вярно, миличка и за огромно мое удоволствие.

Тя не можеше повече да се владее.

– Допускам, че мъжкото ти самолюбие е особено поласкано от факта, че докато си си правил удоволствието, си успял и да ме оплодиш – изсъска тя. – Сигурно ужасно се гордееш със себе си!

Широката усмивка, с която я гледаше сега в лицето, я раздразни още повече.

– Е да – изрече той надменно – наистина нямам нищо против, че стана така. Понеже трябва да ти кажа, че много обичам децата.

– О, ти си, ти си – в безмерния си яд тя не можеше да намери подходящи думи.

– Хайде, довърши си работата, измий ме целия – каза той и тонът му беше направо обиден.

Беше го измила до кръста. Сега ръцете отказваха да я слушат. Очите ѝ плувнаха в сълзи, миглите ѝ се намокриха.

– Не мога – измърмори безпомощно.

Той я привлече и я хвана за брадичката.

– Но някой ден ще го правиш, нали? – попита мило, почти нежно.

– Да – пошушна тя, а сълзите вече се стичаха по бузите ѝ.

– Хубаво, хайде иди да ми донесеш дрехите. Навярно всички ни чакат да слезем и положително биха искали да видят една сияеща младоженка.

Тя се обърна с облекчение и засъбира дрехите му из цялата стая, благодарна, че беше толкова добър с нея. Даде си клетва да се опита за-напред никога да не дава воля на гнева си и тъй като беше станала негова съпруга, да прави според силите си онова, което той изисква от нея. Е да, беше страхлива както винаги и неспособна да се бори за независимостта си.

Когато излязоха от спалнята, тя вървеше плътно до него и успя дори леко да се засмее, когато той обви кръста ѝ с ръка и я погледна.

В просторния хол двете възрастни двойки вече очакваха тревожно появата им, впрочем леля Фани по причини съвсем различни от тези на останалите. Надяваше се да е станало най-лошото и сега свъси мрачно чело, като видя племенницата ѝ да влиза заедно с мъжа си, а на лицето ѝ съвсем не беше изписано отчаяние, както бе очаквала. Лордът стана и побърза да срещне с прострени ръце младата жена.

– Изглеждаш възхитително и се надявам, че си добре, дете мое! – възкликна той с облекчение.

– Нима очаквахте друго, милорде? – попита го студено Брандон.

Лорд Хемптън се разсмя, беше явно готов на примирение.

– Не ми се сърдете, синко, тъй или иначе, щастieto на Хедър е за

мен най-важното.

– Дадохте ми повече от ясно да го разбере, милорд – отвърна саркастично Брандон, – но се надявам, че нямате нищо против да отведе днес жена си на кораба. Или ще имате любезността да ни предложите още веднъж гостоприемството си?

Лордът се направи, че не е чул неприятната забележка и остана господар на положението.

– Разбира се, че нямам нищо против, драги мой, вземете я със себе си. Получихте благословията ми и се надявам, божията също. Но не се съмнявам, че ще ни доставите удоволствието да закусите с нас. Не ви принуждавам, отправям ви покана. Така ще продължим малко радостта да се порадваме на Хедър, а тя ни е като родно дете.

– Естествено. Нямам нищо против и мога само да благодаря за поканата – отговори съдържано Брандон, – но след това трябва незабавно да се върна на кораба си. Отсъствах достатъчно дълго. Трябва да уредя още куп неща, преди да потеглим.

– Да, да, но ние двамата трябва да обсъдим заедно още някои немаловажни неща. Става дума за зестрата на Хедър. Съпругата ми и аз бихме искали да уредим това с подобаваща щедрост.

– Но аз няма да приема подобно нещо, сър.

Отговорът предизвика огромното учудване на всички присъстващи. Но най-засегната се почувствува Хедър. Лордът изгледа, безкрайно смаян, този янки, сякаш пред него стоеше призрак.

– Чух ли ви добре, сър?

– Да, много добре сте ме чули – потвърди хладно Брандон. – Нямам намерение да ви позволя да ми платите, затето се съгласих да взема Хедър за жена.

– Но така е прието. Искам да кажа, че по цял свят жената донася на съпруга си по-малка или по-голяма зестра...

– Нейната зестра е детето, което носи и друго не ми трябва. Имам щастието да не изпитвам финансови затруднения, но ви благодаря все пак за предложението.

Хедър затвори очи и изпита нужда да седне.

– Щурав янки! – измърмори високо леля Фани.

Брандон чукна токове и ѝ се поклони присмехулно.

– Тези думи от вашите уста трябва да се приемат навярно за комплимент, госпожо.

Тя го изгледа враждебно с готова отровна обида на езика, но после се сети за нещо по-добро и затвори уста.

– Бъдете уверена – продължи той студено, – че мога да се грижа и сам за близките си, както и да изплащам дълговете им...

Хедър не схвана смисъла на думите му, но леля Фани пребледня и стана очевидно неспокойна. От този миг вече избягваше погледа му и не отваряше уста. Влезният слуга доложи, че е сервирано и всички насядаха около масата.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Студена октомврийска буря беше освежила есенния въздух. Сега над Лондон се извисяваше чисто като стъкло синьо небе. Колелата на файтона трополяха по калдъръма в посока на пристанището. Хедър седеше мълчаливо на пейката, облегната на лейди Хемптън, която ѝ говореше тихичко и нежно и ту отмяташе къдрица от челото ѝ, ту потупваше успокоително ръката ѝ. Възрастната дама беше толкова овладяна, че успяваше да прикрие собственото си напрежение, което нарастваше все повече с приближаването на раздялата. Хедър хвърляше от време на време тайничко поглед към стоическото, сякаш каменно лице на съпруга си, който не си даваше труда да води разговор с лорда, седнал до него.

Брандон седеше мълчаливо, поглеждаше от време на време към жена си, но веднага се вираше отново в далечината, файтонът зави и сега пътуваше по тясна уличка до пристанището, където спря пред внушителна висока сграда, фирмата на фасадата гласеше „Чарлстън – внос и износ“. Капитан Бърмингам скочи от файтона и се обърна към младата си жена:

– Имаш малко време, за да се сбогуваш с приятелите си. Трябва да уредя тук някои неща с търговските агенти.

И той закричи към къщата. Вятърът си играеше с тъмните му къдрици и с краищата на неговото жабо. Хедър го проследи с поглед докато се скри във входа, а после се хвърли разплакана на врата на лейди Хемптън. Очите на възрастната дама също бяха пълни със сълзи. Двете стояха, силно прегърнати – осиротялото момиче и бездетната стара жена. Лорд Хемптън също не можеше да сдържа повече чувствата си, но само високо се изкашля. Двете жени погледнаха към него. Лордът почака малко Хедър да си възвърне самообладанието, после хвана нежно ръката ѝ.

– Трябва да се примириш, дете мое – каза той меко, – че има раздели, които са за цял живот. Кой знае дали пътищата ни ще се срещнат някога пак, дали ще прекараме отново заедно дълги часове. Пази се и бъди щастлива.

Хедър се хвърли на врата му и го целуна по бузата.

– Бихте ли дошли още веднъж тук, преди да потеглим? – помоли го тя настойчиво.

– Не, Хедър, не би било разумно и само ще подложи на изпитание

търпението на твоя съпруг. Най-добре ще е да се сбогуваме тук и сега.

Хедър скри глава на рамото му.

– Толкова ще ми липсват и двамата – каза тя сподавено и остави сълзите си да текат.

Лейди Хемптън я привлече с много обич в прегръдката си.

– Затова пък имаш вече съпруг, а след време ще дойде и детето, времето няма да ти стига да мислиш за нас, малка моя. Но някакъв вътрешен глас ми подсказва, че там далеч ще си по-щастлива с него, отколкото си била тук, а сега върви, дете мое, иди да потърсиш избухливия си съпруг и не забравяй, Хедър, че гняв и любов вървят често ръка за ръка.

Хедър с мъка се овладя. Сложи колебливо ръка върху дръжката на вратичката. Отвън долетя нетърпеливият глас на мъжа ѝ, който разговаряше с подчинен. Знаеше, че той стои там и я чака. Като съдържаше с мъка сълзите си, тя вдигна полата на роклята, за да слезе, но Брандон вече бързаше към нея, за да ѝ помогне. Погледите им се срещнаха и този път тя забеляза с благодарност, че той не се подиграва на сълзите ѝ. Повдигна я внимателно от стъпалото и се обърна още веднъж, за да поеме от лорд Хемптън наметалото ѝ и пакетче с прощалните подаръци, приготвено с любов от лейди Хемптън. Като се владееше с огромно усилие на волята, Хедър се отдалечи на няколко крачки от файтона, докато съпругът ѝ разменяше още няколко думи на сбогуване със семейство Хемптън.

Малко по нататък беше закотвен „Бързоходен“, готов да приеме нов товар. На борда всеки си вършеше работата, а на кърмата стоеше мъж, който подканваше високо и с недвусмислени жестове моряците да се трудят още по-усърдно.

По кейовете цареше оживление и суетня. Стоки, бали и бъчви бяха струпани край каменните стени или ги пренасяха в трюмовете на корабите. Безброй шумове и миризми изпълваха въздуха. Още неизтрезнял от пийването предишната вечер, един моряк се беше облегал на ъгъла, издокарани проститутки се разхождаха с надеждата да намерят клиент, та да си осигурят няколко шилинга и легло за през нощта. Стадо гладни плъхове се нахвърли върху куп отпадъци в една канавка и се пръсна с пусукане, когато някой ги замерих камък.

При вида на тази пъстра картина на нищетата, Хедър си помисли ужасена, че е била някога готова да предпочете да остане без покрив на улицата и да роди кой знае къде незаконното си дете. Сега поне детето ѝ щеше да расте в нормална обстановка. Това натежаваше срещу всичките ѝ разсъждения, че ще бъде нежелана и нелюбима съпруга. Нали детето ѝ

щеше да има баща и дом.

Поривистият вятър носеше миризмите на водорасли и вода – стана ѝ безмилостно ясно, че това е неизбежното начало на новия ѝ живот. Трябваше да е готова за него, каквото ѝ да е намислил съпругът ѝ да прави с нея. Ще дойде, може би, време, когато тя вече няма да съжалява, че любовта не е играла в живота ѝ никаква роля.

Хедър трепна уплашено, когато усети внезапно на гърба си ръката на своя съпруг. Беше се приближил нечуто към нея. Той усети как трепери тесният ѝ гръб и сложи наметката на раменете ѝ.

– Трябва да се качим на кораба – каза той тихо.

Подаде ѝ ръка и я заведе в края на вълнолома, където малката лодка на „Бързоходен“ вече се полюшкваше върху вълните. Мъжът, който им протягаше ръце, за да им помогне да се качат, свали фуражката от главата и Хедър позна, смутена, Джордж, личния слуга на Брандон Бърмингам. Мъжът ѝ се поклони дълбоко, а после се обърна към господаря си:

– Надявахме се да се върнете още вчера, капитане, за малко да дадем обява за издирване. Честна дума, вече бях готов да тичам из целия град и да викам високо името ви, защото се опасявах да не сте попаднали в ръцете на бандити. Големи грижи ни създадохте, капитане. – Той направи малка пауза и се обърна учтиво към Хедър: – Добър ден, госпожо. Бъдете добре дошла!

После нахлупи фуражката върху плешивата си глава и се залови да помага на капитана да сваля в лодката пакети и вързопи. Брандон скочи пръв в лодката, а после пренесе на ръце младата си жена. Настаниха я на защитено от вятъра място. Джордж пое кормилото и почна да дава на висок глас команди на моряците:

– Ейрук! – извика той – Хайде, момчета, налегни греблата. Греби, греби, давай, давай и дръж посоката! Доста е ветровито за госпожата, та ще побързаме. Ейрук, момчета, по-бързо, по-бързо!

Лодката се плъзна покрай щевена на огромен търговски кораб към пристанището и все по навътре, към „Бързоходен“. Подухваше лек бриз. По вълничките затанцуваха бели корони от пяна, а от студените пръски Хедър премръзна до мозъка на костите. Тя се загърна по-плътено с наметалото на Брандон, но това не помогна кой знае колко. Стихията правеше всичко възможно, за да ѝ създава неприятности. Лодката ту се издигаше върху гребените на вълните, ту потъваше. От необичайното движение нагоре и надолу на Хедър ѝ прилоша. Погледна плахо към съпруга си, който седеше с лице към вятъра и с явно удоволствие се излагаше на

пръските, заливащи носа. Хвана се инстинктивно за шията.

Ако се оставя сега да ми прилошее, ако позволя да разберат колко ми е зле, ще се презирам до края на живота си разсъждаваше тя, твърдо решена да не се поддава на засилващото се желание да повърне.

Стисна длани, докато нежните кокалчета не побеляха, но лицето ѝ придобиваше постепенно зеленикав цвят. Вече почти беше спечелила битката, но когато допусна грешка и малко преди да стигнат „Бързоходен“ погледна към върха на мачтата, която се олюляваше сякаш безсмислено напред-назад, не можа да сподави тих стон. Брандон я погледна, уплашен. Веднага разбра какво става, прегърна я и ѝ държа главата, докато тя повръщаше.

Срамът ѝ беше неописуем. Не смееше да вдигне очи. Брандон намкри голяма носна кърпа, изви я и я сложи начелото ѝ.

– По-добре ли си? – попита загрижено.

Хедър кимна безсилно. Лодката вече почти не се люлееше, защото вече бяха откъм подветрената страна на „Бързоходен“.

Хвърлиха нагоре въже и въжена стълба, на кораба ги хванаха и закрепиха. Брандон стъпи на стълбата и се усмихна на Хедър.

– Хайде, *ma petite*, ще ти помогна да се качиш.

Той обгърна кръста ѝ с ръка и изнесе лекото ѝ тяло на палубата. Там я сложи внимателно на крака, а после насочи вниманието си към екипажа. Това позволи на Хедър да се поогледа. Стоеше посред навити или опнати въжета и какъв ли не още такелаж. Над всичко това в тъмното небе се извисяваше гигантската мачта. От вътрешността на кораба долитаха многогласен смях, викове и песни. От шумовете и движението корабът беше заприличал на живо същество.

– Трябва да сложиш друга дреха, Хедър. Бях ти купил някои неща, преди да установя, че си избягала. Те са долу в кабината ми. Надявам се, знаеш пътя – добави иронично той с леко вдигнати вежди.

Тя се изчерви силно и погледна колебливо към стълбата, която водеше в трюма.

– Чудесно – засмя се той – ориентираш се, както виждам. Ще намериш роклите в моя сандък. Хайде върви, идвам след малко.

Тя тръгна покорно към вратата. Преди да я отвори, хвърли още един поглед назад и видя мъжа си вече в задълбочен разговор с Джордж. Сякаш изобщо забравил за присъствието ѝ.

Кабината си беше такава, каквато се бе запазила в спомена ѝ, странно подредена и някак уютна, макар и съвсем малка, за да не отнема от скъпоценното място за товарите. Вътре цареше полумрак и само през

предния илюминатор проникваше малко светлина. Преди да се приближи към големия сандък, тя запали една от свещите на масата и окачи на металото на мъжа си на една кука на вратата. После коленичи на килима пред сандъка и вдигна капака.

Не можа да потисне лек вик на изненада, когато видя най-отгоре бежовата рокля, сгъната грижливо. Овладах я спомени. Отново се върна към Уйлям Кърт и нощта, прекарана в тази кабина.

Обърна се разтреперана и погледна към леглото, в което беше загубила девствеността си. Спомни си напразните си опити да се съпротивлява, видя отново страстните, неумолими устни, притиснати към кожата ѝ, силните крайници, които сломиха съпротивата ѝ. Плъзна неволно ръка по леко закръгленото си тяло, а лицето ѝ пламна.

Подскочи, ужасена, когато вратата зад нея се отвори и Брандон влезе. Отметна припряно бежовата рокля и издърпа яркочервената кадифена, която лежеше под нея. Беше с дълбоко деколте и дълги тесни ръкави, украсени на китките снежна дантела. Беше изключително елегантна рокля за зряла жена, а не за неоправно младо момиче. Докато Брандон сваляше връхната си дреха, за да я захвърли небрежно на леглото, тя се залови да разкопчава с несигурни пръсти роклята си, за да я съблече внимателно и да я сгъне в сандъка.

– Съвсем близо до кея – каза съпругът ѝ зад нея – има кръчма, която е същевременно и хан. Предполагам, че там ще се чувстваш по-удобно от тук.

Тя смръщи учудено чело и го погледна уплашено. Той беше навлякъл чиста риза и по-удобен панталон и вече седеше до бюрото си, без изобщо да ѝ обръща внимание. Със същата непринуденост, с която я отстраняваше от обкръжението си, я пъдеше и от обсега на вниманието си. Дали не се канеше изобщо да я остави тук, когато поеме в открито море? Кой можеше да я увери, че не е така?

– Аз съм свикнала с неудобства – отвърна тя тихо – и ако нямаш нищо против, бих предпочела да остана тук. Няма защо да ме водиш в страноприемница.

Той ѝ хвърли бърз поглед.

– Трябва да разбереш, мила – засмя се недружелюбно той, – че тук аз вземам решенията. Намирам, че страноприемницата ще е по-подходяща за теб.

Тя се вцепени от ужас.

Това ли ще е съдбата ми? – помисли си отчаяна. Да дам живот на детето си, изоставена на това пристанище, на произвола на хора, които

познават само мръсотията и порока. Да, синът ми ще има име, но ще живее без дом и семейство. И тя се извърна, разтреперана.

Този човек не знаеше ли милост? Ако иска да я накара да го моли, тя е готова да падне на колене, само и само детето ѝ да расне в сигурност. Но той изглежда изобщо не го желаше. Със студено сърце беше взел решение, а сега я поставяше пред свършен факт. Изпращаше я, значи, в някаква пристанищна странноприемница.

За да надвие страховете си и за да се разсее, тя облече червената рокля и се приближи към него. Той вдигна поглед. Странен израз се появи на лицето му. Тъмночервената рокля правеше очите ѝ по-тъмни, сега бяха почти като вечерно небе, а безукорната ѝ кожа се открояваше, ослепително бяла, до червеното кадифе. Дълбокото деколте откриваше нежните ѝ гърди, покрити оставаха само розовите пъпки.

Засрамена и всъщност разтреперана от страх, защото не знаеше как ще реагира той на молбата ѝ, Хедър се обърна с гръб към него каза:

– Не мога да я закопчая сама, бъди така добър, помогни ми, моля те.

Усети пръстите му върху кожата на гърба си, наведе глава напред и едва се осмеляваше да диша, докато той закопча роклята догоре. После се дръпна облекчено на една крачка и погледна през рамо, за да види дали е ядосан. Той вече седеше пак до писалището, наведен над книгата, а изразът на лицето му беше станал още помрачен.

Движеше се колкото може по-безшумно из тясното пространство и събираше нещата, които щяха да ѝ трябват в странноприемницата. Окачи връхната му дреха на една кука, въведе малко ред, все с грижата да не му пречи с тихата си шетня. Той изглеждаше потънал в книгите и книгата си и не ѝ обръщаше внимание.

Времето течеше бавно. Дълбоката тишина бе нарушена само веднъж, когато Джордж влезе да сервира чая. Направи го мълчаливо и побърза да излезе от каютата. Тя седеше, почти неподвижна, вслушваше се в лекото посърцване на възетата и в силните удари на сърцето си.

Беше вече близо десет, когато Брандон отместил най-сетне книгата, облегна се в креслото и хвърли поглед към нея. Очите му се плъзнаха по деколтето и той свъси мрачно вежди.

– Ще направиш добре, ако си сложиш моето наметало, преди да тръгнем за странноприемницата – каза той рязко – Нямам желание да бъда спрял от някой сутеньор, който ще реши, че можеш да му донесеш добра печалба.

Кръвта нахлу в лицето ѝ. Сведе очи, но веднага се подчини и свали

наметалото от окачалката.

Няколко минути по-късно отново седяха в малката лодка. Джордж, който ги беше чакал и този път, сега подреждаше нещата й под пейката на гребците. Той зае мястото си на кормчия и заповяда на моряците да гребат. В пристанището ги следваше отблизо, като се озърташе да види дали някоя подозрителна личност не се промъква подире им.

Стигнаха без прекеждия до страноприемницата. Когато отвориха вратата, посрещна ги тъжна песен. Един моряк пееше и макар да беше дребен и слаб, гласът му беше силен, изпълващ помещението баритон, изненадващо мощен и чист. Край него бяха насядали мъже, пиеха ракия и слушаха като омагьосани меланхоличните куплети. В камината прашеше огън. Миризмата на печено изпълваше помещението и събуди апетита й. Тя затвори очи и се опита да забрави, че е гладна.

Брандон даде разпореждания на Джордж и той отиде при кръчмаря, да му за даде няколко въпроса. Хедър последва мъжа си до една ъглова маса. Отпусна се на стола, който той й предложи, а след малко им донесоха ядене и вино.

Тя не обръщаше внимание на гладните погледи на мъжете наоколо, не разбра също, че наметалото се е свлякло от раменете й. Вниманието й беше раздвоено между чудесното печено и моряшката песен, която пееше сега мъжът с хубавия глас. Стресна се, когато мъжът й се наведе към нея. Той придърпа отново наметалото върху раменете й, а тя се изчерви, когато погледите им се срещнаха.

– Купих ти тази рокля, мила, за да й се люблювам у дома – каза той спокойно. – Нито за миг не ми е минавало през ума хубавите ти гърди да радват погледите на други мъже. Сега само тревожиш тези тук.

Хедър се зави по-плътнo с наметалото и се огледа плахо. Мъжът й беше прав, беше станала център на внимание. Дори певецът бе млъкнал и я гледаше очарован. След кратка пауза на мълчаливо възхищение, подхвана с пълен глас нова песен:

Тъжна като нощта е косата на най-хубавата девойка.
 Небето я е създало, за да й се радвам.
 Колко светли са очите й, колко нежна ръката.
 Как обичам тревата, по която тя стъпва.
 Обичам възлюбената си сутрин и вечер,
 Обичам земята, по която върви.
 Безкрайна като небето, дълбока като морето е моята любов.
 Колко празен и тъжен щеше да е без нея светът!

Хедър погледна смутено мъжа си и разбра, че песента на моряка явно го е объркала. Беше забил поглед в чинията си, сякаш го интересуваха само храната, но на бузата му потрепваше мускулът, вещаещ гняв. Вече познаваше този признак и седеше, тиха като мишле, за да не удвои припламващия му гняв.

След вечерята ханджията им показа стаята, която Джордж беше запазил. Слугата качи горе вързопите и пакетите и се оттегли заедно с господаря си. Хедър не се съмняваше нито за миг, че Брандон веднага ще ги последва и тя повече няма да го види. Но той се беше отпуснал на един стол и като че ли не бързаше. Тя събра кураж, приближи се към него и го помоли пак да ѝ помогне – този път да разкопчае роклята си. Той го направи без дума да каже. Тя почна да се приготвя за сън, сякаш очакваше той да остане. Отпусна дългата си коса и прокара през нея пръсти, за да я приглади, понеже нямаше нито гребен, нито четка. Знаеше, че мъжът ѝ я наблюдава, когато хвърли роклята и ризата, сложи ги на един стол и облече нощницата – подарък от лейди Хемптън.

Нощницата беше от бяла батиста с дантела отпред и кръгло, много дълбоко деколте. През дантелата беше промушена тясна панделка, придържаща нощницата на гърдите. Ръкавите бяха широки и дълги, и те поръбени на китките с дантела. Макар да не беше прозрачна като нощницата ѝ на младоженка и тази беше създадена да радва очите на мъж. Когато Хедър се нахвана да си ляга, Брандон изрече неочаквано гневно проклетие. Хедър го погледна ужасена. Но той беше вече на път към вратата.

– Ще се върна след час или два – изръмжа той сърдито, преди да излезе. Хедър се отпусна разплакана на пода, ридания разтърсваха тялото ѝ.

– Той излъга – шепнеша тя отчаяно – той никога няма да се върне.

Времето се влачеше бавно, всяка минута беше като вечност. Тя се разхождаше неспокойно из стаята и си мислеше какво ли ще трябва да прави утре и къде ще е най-добре да отиде. Невъзможно беше да се върне при роднините си и да изложи детето на безсърдечността на лелята, невъзможно беше и да се обърне към семейство Хемптън. Беше твърде горда, за да продължи да ѝ занимава с проблемите си. Дали не можеше да стане слугиня в тази странноприемница? Още утре ще попита, но тази нощ искаше да се опита да поспи.

Духна свещта и си легна. Но колкото и да се мъчеше да не мисли за грижите си, сънят не идваше и нощта се точеше безкрайна. Струваше ѝ се, че е минала цяла вечност, когато часовникът на църквата удари един.

Тя скочи с вик на ужас, изтича към отворения прозорец и го затвори. Опря чело на стъклото и тесните ѝ рамене се затресоха от отчаян плач. Страхът ѝ се превърна в дива паника, когато чу пред вратата гласовете на двама мъже. А когато вратата се откряна, тя загуби ума и дума в очакване на най-лошото. Но в светлината на свещта, която гореше в коридора, тя видя в рамката на вратата Джордж и широкоплещестата фигура на мъжа си.

– Ти се върна! – прошепна тя тихо и невярващо.

Той се обърна с лице към нея, преди да затвори вратата и в стаята отново да се възцари мрак.

– Защо не си легнала още? – попита той недоволно, докато палеше свещта, сложена на една масичка. – Да не си болна?

Тя пристъпи от сянката в осветения от свещта кръг и той видя сълзите в очите ѝ.

– Помислих, че си ме изоставил – промълви тя.

Той я гледа един миг учудено, после по лицето му премина мила усмивка и той я привлече към себе си.

– И ти се уплаши?

Тя кимна безпомощно и се опита да потисне риданията си. С почти нежен жест той отметна косата от лицето ѝ и я целуна по челото, за да я успокои.

– Ти изобщо не си оставала сама, *ma petite*. Джордж беше през цялото време пред вратата да те пази. Чак сега отиде да дремне. Нима ме мислиш за нехранимайко, способен да те остави без закрила?

– Не знаех какво да мисля – прошепна тя – толкова ме беше страх, че повече няма да се върнеш.

– За бога, та това наистина не е комплимент за мен, както впрочем и за теб. Никога не бих изоставил една дама без закрила на подобно място. И най-малко собствената си жена, бременна с моето дете. Но ако това ще те успокои няма да те оставям вече никога сама, през цялото време, което ще прекараме тук.

Тя го погледна и съзря в очите му само сърдечност и топлота.

– О не, не е необходимо – пошушна тя. – Ако го зная, вече няма да ме е страх.

Той повдигна брадичката ѝ към себе си.

– Хайде да си лягаме – каза тихо. – Денят беше дълъг за мен, капнал съм от умора.

Тя избърса сълзите и се пхна в леглото, сложено точно до вратата. Сега го наблюдаваше как развързва вързопче, което Джордж беше

донесъл с останалия им багаж. Широко отвори очи от учудване, когато извади от калъфа пистолетите, които тя вече познаваше. Той се приближи към леглото, седна на ръба и зареди един от пистолетите.

– Боиш се от неприятности? – попита тя и се надигна в леглото.

– Просто предпазна мярка – погледна я той с усмивка. – Свикнал съм да я вземам, когато не съм съвсем сигурен в обкръжението си. Но ти няма защо да се тревожиш, скъпа.

Тя го гледаше любопитно как зарежда пистолета и си спомняше отчаянието си, когато се бе опитала безуспешно да проумее механизма на това оръжие.

Брандон се засмя тихо, когато забеляза интереса ѝ.

– Искаш ли да разбереш как се зарежда? – попита усмихнат. – Но нали се оправяш чудесно с тях дори да са празни. Джордж не беше на себе си от яд, когато разбра, че си го надхитрила. обстоятелството, че едно слабо малко женче го е накарало да трепери с помощта на незаредено оръжие, ужасно нарани гордостта му. Известно време след бягството ти беше станал направо непоносим за околните. Впрочем аз също – добави той мрачно – като си спомни как беше обсипал слугата си с ругатни, когато се върна на „Бързоходен“ и не намери момичето. Настроението му се влоши още повече, когато разбра, че е изчезнало без да остави и най-слаба следа.

– Ех, това е вече забравено – каза той. – Ако искаш, ще те науча как се зарежда пистолет. – Погледна я в очите и предупреди: – Само не си въобразявай, че би могла да насочиш оръжието срещу мен, както го направи с клетия Джордж. Аз не съм Джордж и преди да избягаш втори път, би трябвало да ме убиеш. Не смятам, че убийството на мъж е нещо, което ти приляга – засмя се той тихо, – но ще съм по-сигурен, ако държа занаят пистолетите по-далеч от теб.

Хедър само преглътна. Изгледа го мълчаливо с широко отворени очи. Вярваше на всяка негова дума. Не беше мъж, отправящ празни закани.

Двамата седяха съвсем близо един до друг на ръба на леглото. Телата им се докосваха. Той беше протегнал ръка зад гърба ѝ и тя лежеше върху гънка на ношницата. Тя наведе плахо очи и закри колене с полите на дрехата, защото видя, че краката ѝ са почти голи.

– Може ли да се опитам да зареда този? – попита тя и докосна предпазливо пистолета, който той държеше в другата си ръка.

– Щом искаш – отговори той и ѝ го подаде. Оръжието не беше леко, но тя насипа сръчно, следвайки указанията на Брандон, барут от

кесията, натъпка към хартия, както току-що го бе видяла да прави, сложи куршум в цевта.

– Бързо възприемаш, малката – одобри той и взе пистолета от ръката ѝ. – Дали пък няма да излезе от тебе някой ден втора Моли Питчър?

Тя смръщи чело и го погледна въпросително.

– Коя е тя, Брандон? – попита, без да осъзнава, че е произнесла за пръв път малкото му име.

Той се засмя и погали сякаш разсеяно копринените ѝ дрипи.

– Една жена, която е носела по време на американската война вода на огневата линия, често е участвала и в сраженията и е помогнала да се удържи срещу англичаните фронта при Мантмаут.

– Но нали и ти си англичанин, Брандон? – попита тя и го изгледа учудено.

– Положително не, госпожо! – засмя се той. – Аз съм американец. Наистина семейството ми произхожда от тук. Но още дълго преди да умрат, родителите ми решиха да приемат американско поданство. Баща ми подпомагаше борбата срещу метрополията, както впрочем и аз, още като момче. Ще се наложи да свикнеш с мисълта, че там, където отиваме, твоята любима Англия не е никак обичана.

– Но нали търгуваш с нас? – възрази тя. – Идваш с кораба си тук и сключваш сделки със същите хора, срещу които някога си се борил.

– Аз съм търговец – сви той рамене. – Продавам на англичаните памук и други стоки, за да печеля, а те ми продават онова, от което се нуждаят моите хора там. Нямам политически предубеждения, когато става дума за сделки и пари. Освен това правя услуга на страната си, като доставям стоки, търсени в Америка.

– Всяка година ли идваш тук?

– Да, през последните няколко години идвах тук най-редовно, но това ще е последното ми пътуване. Имам плантация, която трябва да поема. Това е сериозен дълг, който не мога да занемаря. Освен това трябва да свърша, преди да се прибера, още една работа. Искам да продам „Бързоходен“ веднага щом пристигнем в Америка.

Хедър се почувствува успокоена при мисълта, че той вече няма да кръстосва моретата, че ще заживее уседнал живот, за да бъде баща на детето си. Кой знае, може би щеше дори да ѝ позволи, поне за пред хората, да заеме мястото на съпруга в неговия дом. Такава перспектива я накара да се почувствува щастлива и тя за малко не се облегна на рамото му. Но мъчителни съмнения бързо отпъдиха подобна мечта.

– И аз ли ще живея в твоята плантация? – поиска да разбере.

– Естествено – отвърна той, учуден от въпроса ѝ. – А ти какво си представяше?

Тя сви рамене и каза плахо:

– Ами и аз не зная, ти нали нищо не спомена.

– В такъв случай вече го знаеш – засмя се той. – А сега бъди добро дете, бързо си лягай и заспивай най-сетне. Това среднощно бърбене умори и мен.

Тя се пхна в леглото, а той почна да се съблича.

– Я мини по-добре откъм прозореца – каза той. – Предпочитам аз да спя до вратата.

Тя се отърколи на другата страна на леглото, но не посмя да поставя въпроси. Разбираше все пак, че той очаква нещо лошо.

Той духна свещта и легна до нея. Долу на двора един мъждив фенер се олюляваше на нощния вятър, хвърляше трепкаща светлина и осветяваше слабо стаята. Хедър скоро потъна в сън без сънища.

Изплува от дълбочините на съня с чувство на див ужас и в първия миг не разбра къде е. Една ръка притискаше устните ѝ, задушаваше нейния вик. Отвори очи и сграбчи тази ръка. После видя лицето на мъжа си близо до своето и се отпусна, малко поуспокоена, върху възглавниците. Но продължи да го гледа с широко отворени питащи очи.

– Тихо! – прошепна ѝ той почти нечуто. – Не мърдай! Нито звук! Преструвай се на заспала!

Тя кимна. Той свали ръка от устата ѝ и легна плътно до нея. Дишаше спокойно, сякаш беше дълбоко заспал. Зад вратата се чуваха приглушени гласове и как нещо дращи дървото и пробива с бургия желязната обкова на вратата. Дръжката на вратата бавно се повдигаше и Хедър едва успя да сподави новия пристъп на ужасен страх.

Тънък лъч светлина проникна откъм вратата и стана най-широк, когато някой я отвори. Тя видя през полуспуснати клепащи как в рамката се появи глава. Чу шепнене.

– Ония къртят, влизай.

Два тъмни силуета се вмъкнаха в стаята и затвориха след себе си вратата. Хедър стисна зъби, когато двамата мъже се промъкнаха навътре и едва не изкрещя, когато една дъска изскърца под стъпките им. Чу се ядосан глас.

– Ако го събудиш, глупако, няма да докопаме малката. Предпочитам да си нямам работа с тоя тип.

– Тя е отгатак, от другата страна на леглото – прошепна другият малко по-високо.

– Шьът! – изсъска първият – дръж си устата, не съм спял.

Бяха стигнали до таблата на кревата, когато Брандон вдигна изведнъж и двата пистолета изпод завивката и седна.

– Стойте и не мърдайте! – заповяда той късо. – Да не ви надупча задниците с олово!

Двамата застинаха като вцепенени.

– Хедър, запали свещта, та да видим лицата на нощните си посетители – каза Брандон.

Тя запали с треперещи ръце свещта на масичката до леглото. Пламъкът озари стаята с мека светлина и на трепкащите й лъчи те познаха двамата мъже. По време на вечерята, те седяха срещу тях и се държаха особено предизвикателно.

– Ама нямахме нищо лошо на ум – захленчи единият. – Нямахме да сторим на момичето нищо лошо.

Другият беше очевидно по-голям реалист.

– Предлагаме ви за нея добри пари, капитане. Тя може да ни донесе повече злато, отколкото тежи. Познавам един херцог, готов да плати в брой. Не му пука даже, че не е девствена. – Воднистите му очи оглеждаха безсрамно Хедър. Той се хилеше грозно, оголвайки два реда развалени зъби.

– За тая може да се вземе добра цена, капитане. В края на краищата можем да разделим сумата на три.

Хедър се притисна разтреперана към мъжа си и притегли одеялото до брадичката си. Неописуем ужас я обзе при мисълта какво можеше да стане, ако двамата мъже бяха успели в намеренията си. Преди да я представят на прословутия херцог, положително щяха да я изнасилят и двамата и то неведнъж. Не бяха по-различни от Уйлям Кърт, който също беше намислил да печели от тялото й, но поиска да задоволи преди това собствените си ниски страсти.

Брандон се изсмя злобно, изправи се и застана срещу двамата. Изобщо не го интересуваше, че е съвсем гол. Държеше двата пистолета в ръце и ги размахваше по начин, който явно притесняваше двамата влезли с взлом мъже.

Хедър усети как кръвта й се качва в лицето. Да бъде сама с голия Брандон беше едно, но да го гледа гол пред на чужди хора – съвсем друго. Присъствието на тези две отрепки я накара да настръхне от ужас.

– Трябва да ви разочаровам, господа – каза той бавно. – Това момиче е бременно с моето дете, а пък аз съм ужасен егоист.

– Абе няма значение, капитане – прекъсна го единият

нехранимайко. – Нашият херцог е готов да яхне такава хубавица, та ако ще и в деветия месец да е. Хич даже няма да му попречи. Пък като му дойде времето, ще я остави няколко часа на мира да си роди копелето и пак ще я възседне. Нали ти казах – ще плати добре. Хайде, готови сме да ви дадем не една трета, а половината и ще се погрижим да си намерите друга курва да ви топли леглото.

Очите на Брандон станаха леденостудени. Кокалчетата на ръцете му бяха побелели, толкова напрегнато стискаше пистолетите. Мускулът на бузата му почна да трепери.

– Тук смърди – каза той бавно – я идете до прозореца, вагабонти недни, и го отворете, ама бързо и много широко, че за нищо не гарантирам.

Двамата мъже побързаха да се подчинят и отново се обърнаха, ухилени, към противника си.

– А сега, мили мои, ви дължа още едно обяснение, преди да сте поели по обратния път – каза Брандон бавно и натъртено, почти любезно. После гласът му се извиси с вече неприкрит гняв, натъртвайки всяка дума: – Това момиче е моя съпруга, бременна с моето дете! – кресна той.

Тези думи накараха очевидно от мътните мозъци на двамата мръсници да се изпари всяка надежда за добра сделка. Очите им се разшириха от страх. Стояха, зяпнали, а по челата им избиха капчици пот. Най-сетне осъзнаха, че са в смъртна опасност.

– Ама капитане, вие... ама то ние... – и двамата пелтечеа в желанието да се оправдаят. Най-сетне единият си върна дар слово: – Ама отде да знаем, бе капитане, ам че то нормална жена не е толко готина в леглото. Искам да кажа, сър...

– А сега вълн! – изкрещя Брандон – и то веднага, докато още знам какво правя.

Двамата тръгнаха към вратата, но Брандон им препречи пътя със зловна усмивка.

– А не, милички, на вас ви приляга да излезете през прозореца.

Те спряха, задърпаха се, ужасени и захленчиха един през друг.

– Ама как така, капитане, невъзможно е, толкова е високо! Или искаш да си натрошим кокалите? Да ни убие ли искате, капитане?

Пистолетите бяха насочени към тях и двамата заотстъпваха предпазливо. Трябваше да побързат. Страхът за животеца надви страха от падането. Първият скочи. Чу се как се стовари върху калдъръма и почна високо да псува и да стене.

– Строшил съм си и двата крака, проклето животно. Свиня си ти, а не капитан! – крещеше той отдолу.

По-хилавият се озърна през рамо, но жестовете на Брандон не предричаха нищо добро и той последва неохотно приятеля си. След като и той се озова долу, последва поток от крясъци, псувни и люти клетви. Брандон затвори невъзмутимо прозореца и залости отново вратата. Врявата отвън постепенно утихна, двамата бяха изкуцукали по-надалеч.

Брандон се пхна със смях в леглото до Хедър, която седеше в средата и го гледаше с широко отворени очи. Той ѝ се усмихна.

– Бих искала да зная какво е станало с втория. Той най-високо крещеше, нали, котенце?

Тя го погледна в очите, кимна, а после звънкият ѝ смях огласи стаята.

– Прав си, прав си – смееше се тя – и мисля, че трябва да се чувствам почти поласкана заради цената, която можех да получа.

Той я изгледа за миг със странен израз, заслушан в звънкия ѝ глас, сякаш попиваше нейния безгрижен, весел смях.

Погледът му се плъзна по меките ѝ гърди, които се подаваха, закръглени и примамливи от деколтето на ношницата, проследи падащите гънки на дрехата, които повече подчертаваха извивките на тялото ѝ, отколкото го прикриваха. Капчици пот покриха челото му, усети как желанието му напират все по-неудържимо. Обърна се рязко, неспособен да потисне желанието да я уязви.

– Като се има предвид колко тежиш, нямаше да е много – каза той грубо, преди да угаси свещта. После продължи в тъмното: – Ако бяха предложили повече, сумата можеше и да ме съблазни.

Смяяна от такава внезапна смяна на настроението, Хедър се зарови плашливо във възглавниците. Не разбираше какво е сторила или казала, което да му даде повод за толкова жестока забележка. Беше непредсказуем, можеше ли изобщо някога да го разбере? Веднъж беше мил, дори нежен, както преди малко, друг път суровостта и жестокостта му я лишаваха от дар слово.

Когато Хедър се събуди на другата заран, леглото на Брандон беше празно. Тя стана и се изми. Когато почна да се облича, трябваше да остави червената рокля незакопчана отзад, защото не можеше да стигне сама гърба си. После намери кураж да се порови в багажа на Брандон, докато намери четка. Макар да се питаше притеснена какво ли ще последва, ако я използва, наложи си да бъде по-смела, защото косата ѝ беше ужасно чорлава и трябваше да се среши. Освен това можеше да

побърза, та той нищо да не забележи. Залови се да четка усилено разкошната си коса, но преди да е довършила прическата си, Брандон беше вече в стаята. Тя направи неопределен жест с четката в ръка и страх в сините очи. Веднага разбра, че е в лошо настроение и денят едва ли е подходящ за подвизи като този да използва четката му.

– Много се извинявам – каза тя, – но нямам четка. Леля ми прибра всичко, което ми принадлежеше.

– След като вече си я извадила без позволение, можеш спокойно да продължиш да я използваш – каза той недоволно.

Тя отстъпи предпазливо назад и се обърна, за да довърши прическата си. Погледна плахо през рамо да види дали той продължава да стои до прозореца, но веднага сведе очи, защото видя, че той внимателно я наблюдава. Разтрепери се и сега ѝ беше почти невъзможно да забодее с несигурни пръсти къдриците си. Започваше отново и отново, докато най-сетне остана доволна от резултата на усилията си. През цялото време усещаше зелените му очи устремени към нея. Най-сетне привърши сложното построение, разкошните къдрици бяха покорени и падаха чак до раменете ѝ.

– Следобед ще те заведе при една шивачка – каза безизразно Брандон – обърна се и се загледа през прозореца. – Имаш нужда от няколко по-прилични рокли от тази, която носиш.

Вниманието му беше съсредоточено върху онова, което виждаше през прозореца и тя забеляза, че потънал в мрачни мисли, той беше смръщил вежди. Отвън долиташе крясъкът на просяците, колела тропяха по паважа, всички улични шумове се смесваха в едно.

Тя седна търпеливо на крайчеца на леглото и зачака нейният мъж да ѝ нареди какво да прави. Очакването трая половин вечност. Гърбът ѝ заболя и тя облегна уморено глава на таблата на кревата. Освен това и червата ѝ куркаха. Брандон най-сетне се обърна и тя с облекчение се изправи, при което роклята се свлече от раменете ѝ.

– Да не би да се каниш да слезеш долу в този вид, или ще имаш добрината да се приближиш, за да ти закопчая роклята? Ако искаш да получиш и нещо за ядене – поразмърдай се!

Тя побърза да изпълни заповедта му, прехапа устна и не възрази нищо, нищо не му обясни. Когато слязоха, Джордж беше вече там.

– Здравейте госпожо – каза той и ѝ подаде стол, а после заговори нещо тихичко на Брандон. Малко по-късно бързо си отиде. Хедър гледаше подире му и се питаше на колко ли мъже е разказал Джордж за предишното ѝ пребиваване на кораба. Ползваше се явно с доверието на

своя капитан.

Изразът, с който гледаше подир Джордж не се изплъзна на вниманието на Брандон.

– Не си прави грижи заради Джордж. Той е изключително дискретен и освен това трябва да се задоволиш с мисълта, че той вече знае, че не си била уличица. Много съжалява за неприятностите, които ти е причинил със заблудението си. И макар че едва ли ще се съгласиш с мене, той съвсем не е глупав. Когато сваляше чаршафите от леглото ми, видя петната кръв, оставени по тях от загубената ти девственост. Направи си, естествено, заключенията.

Хедър би предпочела на умре от срам. Имаше чувството, че никога вече няма да погледне в очите слугата на мъжа си. Тя изстена и закри лицето си с ръце.

– Хайде, скъпа, не приемай нещата трагично и не изпитвай излишно неудобство. Изобщо нямаш основания да се срамуваш. Сигурен съм, че много жени щяха да са щастливи, ако имаха възможност да дадат толкова неоспоримо доказателство за невинността си, когато лягат за пръв път със съпрузите си. Всеки мъж се радва да разбере, че преди него не е имало друг.

– А теб това зарадва ли те? – попита тя с горчивина. Видя засмяното му лице и това още повече я ядоса.

Той се разсмя още по-силно, присви очи и заяви:

– Не съм по-различен от другите мъже, котенце, разбира се, че ме зарадва, въпреки че в твоя случай доказателствата за невинност бяха направо излишни. Нали сама видя колко уплашен бях, когато разбрах, че си девствена. Ако не бях уверен, че бързо си се съгласила да ми се сложи клопка, щях да те моля на колене за прошка. – Той пак се засмя тихичко и продължи: – Ти трябва да ми простиш, защото в твое присъствие ми беше невъзможно да разсъждавам логично.

– Разбира се, че беше възможно! – прекъсна го тя, разтреперана от яд. – Но наистина беше излишно, след като вече беше извършил пакостното си дело.

Той се усмихваше, а в погледа му отново се четеше възхищение.

– Не си съвсем права, мила моя. Когато осъзнах, че си девствена, още не бях довел работата докрай. Ако се бях дръпнал, ти днес нямаше да си бременна. Но понеже вече е факт и животът вече шава в теб, аз отговарям за него. Скъпите ти роднини ме улесниха да повярвам, че детето е наистина мое.

– Нима можех да скрия положението си? – каза тя предизвикателно

и вирна малкото си носле. Сега единственото ѝ желание беше да накърни самоувереността му та макар и за секунда. Погледна го дръзко в очите.

– Наистина не можеше – отвърна той без колебание и без да се остави да го извадят от равновесие.

– Ти нямаш никакви доказателства... – подхвана тя.

– Наистина ли нямам? – възрази той, развеселен и вдигна леко вежди, което означаваше, че е загубила малкото сражение – Забравяш, мила моя, че съм те виждал в цялата ти изкусителна девствена хубост. А сега, макар да не личи много, вече имаш доста закръглено коремче. След месец няма да може да се скрие и от околните.

Тя млъкна и се предаде. Гостилничарят дойде на масата им да вземе поръчката.

След закуска се върна и Джордж и попита:

– Да ви намеря ли сега файтон, капитане?

– Да Джордж, след малко ще сме готови.

Не след дълго файтонът беше пред вратата. Пътуването до града премина в мълчание. Брандон гледаше през прозореца, а Хедър не се решаваше да поставя въпроси. В центъра файтонът спря пред голям магазин за дрехи и те слязоха.

Собственичката, мадам Фонтено, ги посрещна още на вратата и разгърна цялото си обаяние. Капитан Бърмингам беше неин постоянен клиент всеки път, когато спираше в лондонското пристанище. Тя харесваше високия янки. Този хубавец умееше да се държи с жените по начин, който беше омагьосал и нея. Беше все още достатъчно млада, за да поставя изисквания пред живота.

Брандон свали наметалото от раменете на жена си и мадам Фонтено веднага позна червената рокля. Засмя се доволно при мисълта, че тя седеше на младата жена като излята. Някоя друга девойка не би могла да я носи така непринудено и елегантно. Освен това момичето беше толкова нежно, че и по тази причина роклята не можеше да стане на друга. Когато капитанът я купи преди време, това събуди любопитството ѝ. Предположи, че си е намерил в Лондон нова любовница. Ако се съди по мерките, които ѝ даваше, дрехите, които беше купувал дотогава от нея, бяха предназначени за далеч по-едра жена. На това нежно момиче, в разцвета на младостта и с едва напъпила женственост, дрехите, които бе поръчвал преди, нямаше да станат. Девойката, която беше довел, се движеше с походка, на която и тя можеше да завиди, макар да беше опитна жена. Беше наистина поразена. Много преуспяващи куртизанки

посещаваха редовно нейния салон и от много бе чувала неведнъж името на капитан Бърмингам. Станеше ли дума за него, всички изразяваха в хор възхищението си. Тъй че мадам Фонтено знаеше за личния живот на капитана много повече, отколкото той можеше да предположи. Но това тук беше нещо ново и съвсем различно, една нежна малка *demoiselle*, от онези, които мъжете си пожелават за съпруги. Господи божичко! Та мадам беше францужойка и не толкова стара, че да не я привлече един красив мъж. Често беше наблюдавала капитан Бърмингам не само с очите на собственичка на магазин, макар много да се стараше той да не го забележи. Беше достатъчно умна да разбере, че той би изчезнал завинаги, ако забележи, че тя иска от него повече, отколкото е позволено на собственичката на моден салон, изпълняваща, стане ли дума за дрехи, всички негови прищевки. Докато си мислеше за всичко това, изведнъж зърна халката на ръката на момичето.

– Мадам Фонтено, позволете да ви представя съпругата си.

Госпожа Фонтено с мъка прикри смайването си, но бързо се овладя.

– Колко се радвам да се запозная с вас, госпожо Бърмингам. Вашият съпруг е един от най-милите ми клиенти, при това от години. Не може да му се отрече, че разбира от жени. Вие сте приказно красива.

Брандон свъси неволно чело.

– Жена ми трябва да бъде снабдена с пълен гардероб. Ще бъдете ли така любезна да ни помогнете със съветите си.

– *Oui, monsieur*, ще направя всичко, което е по силите ми – побърза да каже, разбрала, че е дрънкала повече от необходимото. Мъжете не обичат да се споменават пред други любовните им подвизи, най-малко пред собствената съпруга. Но изненадата ѝ от тази женитба беше наистина неочаквана. Щом зърна пръстена, забрави всяка предпазливост.

Мадам Фонтено не изпускате от поглед младата жена и видя с колко лека крачка отиде тя до масите, върху които бяха натрупани платовете.

– Тази млада жена има прекрасна фигура, тъничка и грациозна – помисли си тя, с искрено възхищение. – Но тя е и приятно закръглена и за всеки мъж ще е истинско удоволствие да я гали. Нищо чудно, че този янки се е оженил за нея. Истинска хубавица, а двамата заедно са възхителна двойка. Можеше само да ѝ се завижда.

– *Elle est parfaite, monsieur!*¹ – обърна се тя с лека въздишка на приречение към капитана.

1. Тя е свършена, мосю! (фр.) – бел.прев.

Брандон погледна с известна гордост към жена си.

– Oui, madame, magnifique!²

Хедър не разбра нищо от разговора им, изобщо не се опита да разбере. Забеляза само, че Брандон говори свободно френски, без да се запъва. Той непрекъснато ѝ поднасяше изненади. Понеже не разбираше за какво си приказват, тя се разхождаше безцелно из стаята от маса на маса и поглеждаше само от време на време тайничко към мъжа си и французойката. Изглежда добре се познаваха. Той се смееше от сърце, а шивачката го докосваше сякаш неволно по ръката, нещо което тя, законната му съпруга, никога не се бе решавала да прави. Тя се напрегна и си спомни какво каза французойката преди малко. Навярно и тя беше една от многото жени, за които Брандон е избирал и купувал рокли.

Обърна се сърдито. Тайно се сърдеше на Брандон, че я е довел тука. Би могъл да ѝ спести мъчителната ситуация.

Тя взе в ръка една от многото скици, пръснати по масите. Опита се да се съсредоточи върху всички тези модели, вместо да поглежда към мъжа си и госпожа Фонтено. Но скиците не можаха да задържат задълго интереса ѝ. Тази тук беше на елегантна рокля с висока талия, но украсена с прекалено много панделки и рюшчета, моделът беше предназначен за жена, предпочитаща по-лекомислен гардероб. На нея не ѝ хареса.

Вдигна очи и видя, че в стаята е влязъл един младеж и сега стои, вперил в нея с безмълвно възхищение очи. Беше се появил очевидно иззад завесата, която отделяше магазина от ателието. Гладният му поглед беше сякаш готов да я погълне. Тя стоеше, объркана, срещу него, безсилна да се отмести. Момъкът го изтълкува погрешно и придоби кураж. Усмихна ѝ се предизвикателно. За негово нещастие Брандон прекъсна тъкмо в този миг разговора си със собственичката и погледна към тях. Онова, което видя, го възмути до дъното на душата: някакъв мъж се приближаваше с недвусмислен жест към жена му.

За Брандон това бе достатъчно, за да прерасне раздражението му в бяс. Най-напред сутеньори, които се опитаха да задигнат жена му, сега пък този младок! Но тя е негова съпруга, а не обект за забавление на обществото, доколкото то се състои от похотливи мъже. По дяволите, не можеше да понесе някакъв тип да поглъща Хедър със сладострастни погледи.

Прекоси с няколко крачки помещението. Гневът, който го изпълваше, сякаш му отнемаше разума. Вече не се владееше. Хедър го видя да

2. Да, мадам, чудесна е! (фр.) – бел.прев.

идва към нея и отстъпи с лек вик на ужас. Той грабна младежа за яката и почна да го разтърсва, както кучето разтърсва и размахва хванатия плъх.

– Похотливецо проклети! Ще те науча аз тебе да се държиш на почтено разстояние от жена им. Ще те хвърлям от единия край на магазина до другия, докато ти се изпотрошат всички кокали.

Очите на клетото момче изхвъркнаха от орбитите. Можеше само безпомощно да стене. Хедър изобщо не разбра какво става. Стоеше вцепенена от страх и не знаеше какво още ще донесе този пристъп на гняв. Мадам Фонтено дотича и хвана Брандон за ръката.

– Monsieur, monsieur! – умоляваше го тя. – Monsieur Бърмингам, за бога! Та той е още дете. Той не е искал да обиди съпругата ви. Моля ви, не му причинявайте зло! Моля ви...

Брандон пусна неохотно младежа, но лицето му беше все още разривено от гняв. Мадам Фонтено избута твърде безцеремонно младежа в задната стая, като не преставаше да му говори нещо на френски. Преди да дръпне завесата, вдигна ръка, сякаш готова да му удари силен шамар. Брандон и Хедър не бяха помръднали от местата си, когато тя след малко отново се появи.

– Много ви моля да ме извините, monsieur Бърмингам – каза покорно мадам Фонтено. После се приближи към Хедър и хвана треперещата ръка на младата жена.

– Мадам Бърмингам, това е моят племенник, млад човек с все още детски ум. Но мадам – добави тя с театрално вдигнат нагоре поглед – та той е все пак французин, нали разбирате какво искам да кажа. – Тя се разсмя високо и притеснено, но Хедър не я последва. Вместо това погледна уплашено мъжа си и веднага разбра, че той е още сърдит.

– Заповядайте да минем оттук, госпожо Бърмингам – усмихна се шивачката. – Нека изберем най-напред платовете за ризите ви. – Тя поведе Хедър покрай рафтовете, затрупани догоре с огромни топове муселин, лен и батиста.

– Мога ли да ви предложа за всеки ден муселин, а за по-специални случаи тънка батиста? Тези платове са много, много меки, най-подходящото за кожа нежна като вашата. Хедър пак вдигна очи и се озърна за мъжа си да потърси съвет. Брандон стоеше до двете жени със скръстени на гърдите ръце и облегал гръб на голяма маса за кроене. Изразът на лицето му не се беше смекчил и тя още се боеше да не избухне отново. Сведе нерешително поглед и се опита да се съгласява доверчиво с предложенията на мадам Фонтено.

– Осланям се на вас – каза тя тихо. – Вие положително знаете по-добре от мен кои платове са най-подходящи.

Мадам Фонтено хвърли въпросителен поглед към Брандон и зачака съгласието му. Но в себе си се смееше, защото си спомни колко грижливо беше избирал преди време бельо за това младо момиче. Ризите трябваше да са от най-тънък плат и да са прозрачни. Да, добре си го спомняше и предпочиташе да се ръководи и сега от тогавашните му изисквания.

Той е мъж с много силно собственическо чувство – помисли си тя. Ще си има доста грижи, ако иска да държи мъжете настрана от младата си жена. Тъкмо този неин израз на невинност е изкушение за всеки мъж.

– Капитан Бърмингам, ако бъдете така любезен да придружите съпругата си в ателието, можем да почнем да се занимаваме и с роклите. Имам приказни и съвсем нови модели.

Тя поведе с готовност двойката към задните помещения на магазина, отметна завесата и те прекосиха просторна стая, за да минат след това в много по-малка. Тя предложи на Брандон стол, а после се обърна към Хедър.

– Госпожо, ако позволите, сега ще съблечем тази рокля и ще ви взема мярка.

Хедър се обърна покорно и шивачката почна да я разкопчава. Стаята, в която се намираха, с мъка ги побираше и тримата. В теснотията се създаваше доста опасна интимност. Коленете на Брандон докосваха коленете ѝ. Стоеше, полусъблечена, толкова близо до него. Достатъчно беше да протегне ръка, за да я докосне.

Мадам Фонтено държеше да вземе мерките много прецизно. Хедър трябваше да протяга ръце, да се навежда и обръща, да изпълнява всичко, което шивачката изискваше от нея.

– А сега ще благоволите ли, госпожо, да си поприберете корема – каза шивачката, докато мереше със сантиметъра бедрата на младата жена. Хедър се смути, но забеляза, че искането бе развеселило Брандон. Той се смееше беззвучно и раменете му потреперваха. Очарована, че мъжът ѝ е вече в добро настроение, Хедър отвърна по-строго, отколкото би искала:

– Съжалявам, но не ми е възможно.

Госпожа Фонтено отстъпи крачка назад и огледа внимателно клиентката си, учудена, че тази почти съвършена млада жена имаше все пак един недостатък. Но само след миг разбираща усмивка се появи на устните ѝ.

– О, вие чакате дете?

Хедър се изчерви и кимна.

– Та това е чудесно – измърмори госпожа Фонтено и хвърли кос поглед към Брандон. – Значи господинът ще стане скоро щастлив баща, така ли?

– Точно така, мадам Фонтено.

Шивачката се усмихна. Значи не се съмнява нито за миг в бащинството си – помисли си тя със завист. Беше ѝ отговорил без да се запъва. Може би момичето е наистина толкова чисто, колкото изглежда. Високо каза:

– О, господине, чудесно е да чуе човек толкова категоричен отговор, никакво колебание, никакво съмнение в бащинството. Чудесно е, според мен, когато един мъж не се отрича от онова, което е сторил. – Тя обърна Хедър с погледи отново се обърна към капитана: – А вашата съпруга ще стане, сигурна съм, чудесна млада майка.

Брандон се вгледа замислено в жена си. Съвсем нов израз се появи в очите му.

– Тя наистина е очарователна – съгласи се той откровено.

„Виж го ти! – каза си с въздишка францужойката. – Вече очаква с нетърпение наследника. Малката госпожа едва ли ще излиза често от състоянието на щастлива бременност. Няма да я остави нито миг на спокойствие. Тя е наистина за завиждане, бих искала да съм на нейно място.“

– Тази риза, ушита собственооръчно от мен, е наистина изкусително красива, не сте ли съгласен, господине? – продължи тя, докато го наблюдаваше как впива гладен поглед в съпругата си. – Жена ви има тяло на богиня – хубави гърди, тънка талия, сякаш създадена за мъжка ръка, а пък тези бедра, oh, la, la!

Засрамена до дъното на душата си, Хедър затвори очи. Имаше чувството, че е на пазар за робини, отдадена на този мъж и прищевките му. Очакваше да бъде едва ли не опипаното взискателния купувач, та да може той да се убеди колко мека е кожата ѝ. Но тя не е робиня. Тялото, за което госпожа Фонтено правеше нетактичните си забележки, е нейното тяло. Тази жена нямаше право да я унижава по такъв начин.

Прехапа гневно устна, отвори очи и погледна Брандон право в очите, които я наблюдаваха внимателно от огледалото. Времето сякаш спря, когато той улови и задържа погледа ѝ. Дори когато той сведе своя и го плъзна по тялото ѝ, тя продължи да го гледа. Очите му продължаваха да държат нейните в плен. Тя потрепери, обзета от странна премала и

чувство на неизпитвана сладост.

Понеже клиентът не я окуражи с нито дума да продължи да възхвалява хубостта на Хедър, французойката се изправи, след като взе, приведена, мерките.

Беше вече отново овладяна и хладна делова жена.

– Ще донеса моделите. Ако госпожата желае да си сложи роклята, ще я закопчая веднага щом се върна.

Тя излезе бързо от стаичката и Хедър отмести поглед от огледалото, за да се облече. Навлече смутено роклята с тесни ръкави и кръстоса ръце на гърдите, за да я придържи, докато мадам Фонтено се върне. В същия миг усети, притеснена, че Брандон я привлича между коленете си. Изгледа го смаяно с полуотворена уста. Сърцето ѝ биеше лудо и това не се изплъзна на зорките очи на Брандон. Той се засмя тихо, когато видя разтрепераните ѝ гърди и я привлече още по-силно.

– От какво се плашиш толкова, зайче? – засмя се той. – Искам само да закопчая роклята ти.

Тя се опита, объркана, да прикрие гърдите си с ръце, но той ги свали и се разсмя още по-весело.

– Нямах причини да прикриваш каквото и да било! Не те гледат други очи освен моите.

– Моля те – прошепна тя задъхано – госпожа Фонтено ей сега ще се върне.

– Ще ти бъда безкрайно благодарен, ако сега се обърнеш – засмя се той пак. – А госпожата ще види само един съпруг, закопчаваш роклята на жена си, нали...

Още беше зает със закопчаването, когато мадам Фонтено се върна.

– Събрах всички модели, с които разполагам. Не се съмнявам, че някои ще ви харесат. – Тя притегли една масичка и пръсна скиците върху нея. После сложи масичката пред себе си, но така, че Хедър остана пленена между коленете на Брандон. Когато той закопча роклята, коленичи в краката му и заразглежда скиците. Тези модели отговаряха повече на вкуса ѝ. Но се съмняваше, че мъжът ѝ ще похарчи толкова пари – дрехите бяха положително много скъпи. Въздъхна примирено.

– Нямате ли и по-скромни модели, по-евтини от тези тук? – попита тя.

Мадам Фонтено мълчеше, смаяна, а Брандон се наведе към младата си жена и сложи ръка върху голите ѝ рамене.

– Скъпа, аз наистина мога да си позволя да ти купя и тези – каза той, хвърляйки поглед към моделите.

Мадам Фонтено въздъхна облекчено. Капитанът имаше безукорен вкус по отношение на облеклото и предпочиташе по-скъпото. А сега, в медения си месец, положително нямаше да е стиснат. Какво ли бе накарало младата му жена да за даде толкова странен въпрос, след като той можеше всичко да плати? Тя от своя страна щеше да се постарее малката да избере най-скъпото.

– Щом се притесняваш да харчиш парите ми, по-добре ще е май да ти помогна да си избереш гардероба – каза мило Брандон. – Ако не възравяваш, разбира се.

Хедър побърза да поклати глава. Усещаше, трогната, топлината на ръката му върху раменете си. Пръстите му почиваха, сякаш неволно, върху началото на гърдите ѝ. А той се правеше, че не разбира какво отприщва по този начин в нея, че не вижда как тя с мъка успява да си поеме дъх.

Но той не може да не знае, че за мен това е мъчение – мислеше си Хедър. Нали разбира колко се страхувам от него.

Беше изцяло в плен на физическата му близост. Бедрата му, корави като скала, допираха раменете ѝ, ръката му я притискаше надолу. Главата и раменете му бяха наведени над нея и ѝ пречеха да стане. Беше като муха в паяжина. Непредубеден наблюдател би си казал, че тя е седнала влюбено в краката му, щастлива от близостта му.

– Този модел ще е чудесен от синя коприна – посочи Брандон една от рисунките. – Разбира се, ако платът стои добре на очите на жена ми. Имате ли такъв оттенък?

Мадам Фонтено се вгледа в очите на Хедър. После се засмя.

– Да, господине! Това е цветът на сапфир. Имам от него.

– Чудесно! – каза той и измъкна друга скица от купчината. – А това можете да го махнете. Моделът е с прекалено много волани. Жена ми би се загубила в нея.

– Да, господине – съгласи се мадам Фонтено. Този мъж има наистина безукорен вкус – помисли си тя одобрително. Още един модел бе отхвърлен със забележката, че е претрупан. Пет бяха избрани, два не бяха харесани.

Хедър гледеше омаяна, неспособна да пророни дума. Всичко, избрано от него, съответстваше до най-малките подробности и на нейния вкус, а моделите, които не му допаднаха, беше отхвърлила мълчаливо и тя. И тя се възхищаваше на изтънчения усет на Брандон за модерното. Не би могла да направи по-добър избор.

Той избра още рокли и до скиците се трупаха необходимите за

изпълнението платове – коприна, вълна, кадифе, брокат, муселин и газ. Панделки, пайети, перли и гарнитури от кожа бяха грижливо подбрани и добавени, както и най-фини дантели. Хедър следеше със затаен дъх как Брандон избира за нея рокля след рокля. За такива количества не бе могла и да мечтае, дори ако ѝ беше предоставил възможността сама да избере каквото пожелае. Как да съедини тази щедрост с обичайната строгост на Брандон към нея? – питаше се безпомощно. Тъй или иначе поръчката бе дадена без всякакви ограничения.

– Съгласна ли си с всичко, мила? – попита той сякаш мимоходом. А тя имаше чувството, че би му било абсолютно безразлично, ако отговорише отрицателно. В края на краищата той купуваше роклите, за да се радва на това как добре ще изглежда, за да знае, че е облечена според собствения му вкус. И все пак всичко отговаряше и на нейните предпочитания.

Тя кимна.

– Много си щедър – измърмори смутено.

Брандон я погледна. Начинът, по който беше седнал, му позволяваше да надзърта дълбоко в деколтето ѝ. Испита почти болезнено желание да плъзне ръка и да погали копринената кожа на гърдите ѝ.

– Жена ми има нужда от рокля, която да облече веднага – каза той и отмести поглед от нея. – Дали нямате нещо подходящо, не толкова официално като роклята, която носи сега?

– О да, господине – кимна мадам Фонтено – имам една по-скромна рокля, която уших преди няколко дена. Веднага ще я донеса, струва ми се, че е точно това, което си представяте. – Тя изчезна и се върна след малко със синя кадифена рокля. Беше с дълги тесни ръкави, висока бяла копринена якичка и копринени маншети.

– Одобрявате ли я? – попита тя и вдигна роклята така, че той да може добре да я разгледа.

– Да, напълно – отвърна, доволен, Брандон. – Завийте я веднага, а сега трябва да тръгваме, за да се погрижим за аксесоарите. Всичко останало ще е готово след десет дена, нали?

Французойката направо се вцепени.

– Но това е просто невъзможно, господине. Трябва да ми дадете поне един месец време, моля ви.

– Съжалявам, мадам, но след две седмици вдигаме платната. След пет дена ще бъдем тук с жена ми за първата проба, а след десет бих искал да получа всичко на кораба си. Готов съм да платя допълнително за бързата поръчка. Ако не успеете да привършите, загубата ще е ваша.

Какво ще кажете?

Мадам Фонтено не можеше да се откаже от такава поръчка. Дори ако трябваше да раздели печалбата с други шивачки, сумата, която щеше да ѝ остане, пак щеше да е значителна. Щеше да впрегне всички приятелки и цялото си семейство, да ги накара да работят денонощно, но да предаде всичко в срок. Този мъж беше безмилостен в изискванията си, беше свикнал да дава заповеди и да очаква те да бъдат изпълнени. Би приел само отлична работа.

– Както кажете, господине – отвърна, този път без колебание.

– В такъв случай всичко е наред – заяви, доволен, Брандон и стисна леко рамото на Хедър, за да ѝ даде знак да стане. – Време е да вървим, мила и да се опитаме да приключим с покупките за твоя гардероб.

Той ѝ помогна да стане и сложи наметалото на раменете ѝ. След малко излязоха от магазина. Мадам Фонтено стоеше на прага и ги следваше с поглед.

Малката мадам е по-умна от мен – трябваше завистливо да признае – тя иска малко, за да получи повече, а той е щастлив, че може да избере за нея най-хубавото. Всички жени би трябвало да се държат така.

После се обърна и плесна с ръце.

– Клодет, Мишел, Раул, Мари, vite, vite, чака ни много работа.

ГЛАВА ПЕТА

Еlegantно облечени дами и господа изпълваха изисканите лондонски магазини, минаваха край витрините, или се тълпяха пред тях. Хедър имаше чувството, че се е върнала в детството си, когато бе вървяла с баща си по същите улици. Този спомен я разведри. Бъбреше весело и непринудено с продавачите, мереше верижки и колани, усмихваше се на образа си в огледалата, въртеше се чевръсто и очароваше всички наоколо си. Брандон стоеше встрани и мълчаливо я наблюдаваше. От време на време кимваше одобрително, когато мереше нещо, отговарящо на вкуса му, а после го купуваше и плащаше. Тя сякаш бе забравила всичките си страхове. Осмели се дори да го хване за ръката и да го дръпне към една витрина, която ѝ хареса, а той нищо не възрази. Но нито веднъж не го помоли за нещо и не очакваше нищо. Доставяше ѝ удоволствие просто да разглежда витрините. Колко време мина, откакто не се е наслаждавала на оживлението на големия град! Поглеждаше със завист елегантните дами, които дефилираха край нея и се смееше безгрижно по най-малък повод. Очите ѝ сияеха, усмивката не слизаше от порозовялото ѝ лице. Непринудената естественост и грацията, с която се движеше, привличаха възхитени мъжки погледи.

Към края на продължителната им разходка през търговските улици, тя стана изведнъж отново мълчалива и замислена. В един магазин погледът ѝ се спря върху дървена люлка. Докосна я леко с треперещи пръсти и погали гладко полираното дърво. Потънала в мислите си, вдигна изведнъж очи и срещна погледа на Брандон. Отново стана несигурна.

Той дойде при нея и огледа внимателно люлката от всички страни.

– Имам в къщи по-хубава – каза той най-сетне. – Била е моя, но е съвсем запазена и ще е най-удобното легло за детето ни. Хети отдавна мечтае тази люлка отново да бъде използвана.

– Коя е Хети? – попита тя.

– Тя е негърка и моя икономка – отвърна Брандон. Прислужвала е на родителите ми още преди да се появя на този свят.

Той се обърна и излезе бавно от магазина. Хедър го последва и тръгна до него. Когато заговори отново, гласът му беше дрезгав.

– Хети чака нетърпеливо поне от петнайсет години да се ожения и да имам деца. Той я погледна замислено и добави. Сигурен съм, че ще бъде на върха на щастието, само като те зърне. Още повече, че докато

стигнем, ще станеш още по-закръглена.

Хедър се загърна смутено по-плътнo с наметалото и попита тихо:

– Имал си намерение след завръщането си да се ожениш, нали? Но какво ще стане сега? Хети няма да ме приеме, защото измествам предишната ти годеница, нали?

– Напротив, ще те приеме – отвърна той кратко и махна на един файтон.

Резкият отговор не допускаше по-нататъшни въпроси. Хедър се питаше защо ли е толкова сигурен, че негърката ще я приеме добре?

Файтонът спря пред тях и Брандон даде адреса на странноприемницата, нахвърли върху задната седалка пакети и пакетчета и ѝ помогна да се качи. Капнала от впечатленията на дългия ден, Хедър се отпусна върху възглавниците с единственото желание да се добере до леглото и да заспи.

Брандон гледаше малката къдрава главица, облегната на рамото му, после прегърна младата си жена и сложи главата ѝ на гърдите си. Тя въздъхна облекчено в дълбокия си сън. Ръката ѝ легна доверчиво в скута му. На Брандон му секна дъхът. Той пребледня и се разтрепери. Ругаеше се, че си е позволил да загуби контрола над себе си. „Държа се – мислеше си той, обхванат от противоречиви чувства, – сякаш съм отново неопитен юноша, за пръв път влюбен в жена.“ Плувна целият в пот. За него това бяха съвсем необичайни чувства, защото винаги беше предпочитал любовни отношения без особени ангажименти и най-вече заради чувствените наслади. На това момиче той трябваше да даде добър урок, а ето че вместо това едва успя да се възпре от излияния. Къде се бяха дянали студената му, обмислена сдържаност, умението да се контролира? Нима ги бе загубил, въпреки че се закле да не се отнася с нея като със своя съпруга, което означаваше също повече да не я докосва? Тъкмо след доброволния му отказ да я притежава, тя се превърна в единствен обект на неговите желания. Та не беше ли копнял непрекъснато за нея, откакто се примири, че никога вече няма да я види?

Какво, за бога, ставаше с него? Та тя беше по-скоро момиченце, отколкото жена, твърде млада дори, за да е вече бременна. Нуждаеше се от закрила, от майчина грижа, а вместо това, макар да ѝ предстоеше скоро да роди, беше изцяло в негова власт.

Не можеше повече да се заблуждава. Желанието да я прегърне, да я люби, беше по-силно от него. С какво удоволствие би я обладал още сега и тук. Струваше му се, че не може да чака минута повече. Как ще търпи занаят да я има непрекъснато до себе си, да я вижда как се съблича

и как стои гола, без да се нахвърли върху нея и да утоли жаждата си.

Но не биваше да я прегърне, колкото и да го желаше. Не можеше да не изпълни заканата си. Беше се заклел, че тя ще си плати заедо го е впримчила и бог му е свидетел, ще си плати. Не се е родил човекът, който ще си позволи да упражни върху него натиск, а после, на всичкото отгоре, да се чувства щастлив и доволен. Дяволът в него го подтикваше да осъществи заканата си, а името на този дявол беше гордост.

Тя беше само една жена, а всички жени си приличат. Има сили да я прогони от съзнанието си. Не си спомняше жена, с която да не бе успял да го стори.

И все пак, ако иска да е честен пред себе си, трябва да признае, че Хедър е по-различна от другите. Другите бяха прекалено драговолни любовници и прекалено опитни. Това момиче беше девственица, на което отне със сила невинността. Тя не разбираше нищо от мъже и от любовни игри. Само това вече я правеше различна. Та нали не можа да я забрави, когато тя го напусна. Преди да успее да си отговори на безбройните въпроси, файтонът спря пред страноприемницата. Междувременно се беше стъмнило. Смях и песни долитаха от кръчмата, а жена му още лежеше в прегръдката му и спеше.

– Хедър – прошепна той тихо, притиснал устни към къдриците ѝ. – Искаш ли да те кача в стаята ни?

Тя раздвижи глава върху гърдите му.

– Какво каза? – попита сънено.

– Искаш ли да те внесе в страноприемницата?

Клепачите ѝ трепнаха, тя отвори бавно очи, все още неспособна ясно да разсъждава.

– Не – отговори тихо. Но не се опита да стане.

– Ако настояваш, мила – наведе се той усмихнато над нея, можем да минем още веднъж през целия град.

Изведнъж Хедър подскочи с кратък вик на уплаха. Беше безкрайно смутена от подигравателната му усмивка. Изправи се неуверено и се опита да слезе от файтона, за малко не падна, отваряйки рязко вратичката. Той бързо я хвана и я задържа. Беше толкова уплашен, че също извика. Обгърна я с две ръце, вмъкна я обратно във файтона и я сложи на коленете си.

– Какво значи това? – попита той ядосано. – Или искаш да се пребиеш?

Тя закри лицето си с ръце.

– О, остави ме, пусни ме! Мразя те, мразя те.

Лицето на Брандон се вкамени.

– Да, зная – отвърна той, – и все пак, ако не бяхме се срещнали, щеше и досега да живееш с дебетата си леля, да понасяш обидите ѝ, да прикриваш голотата си с дрипи, носени от жена дванайсет пъти по-дебела от теб, щеше и досега да миеш и триеш, докато ти се прекърши гръбнакът и да приемаш с благодарност коравите корички, които ти подхвърля, доволна, че те е оставила да ги изгризеш в някой ъгъл. Ако не те бях срещнал, щеше да си умреш стара мома, без да познаеш майчинството. Колко жестоко, че те откъснах от всичко това нали? Беше толкова щастлива с онези хора, нали? Колко непростимо, че те разделих с тях! – Той помълча малко, а после продължи злобно: – Трудно би ми повярвала колко съжалявам, че се оставих да ме омагьоса женствеността на тялото ти, преди да разбере, че си още дете. А сега ще висиш на врата ми докато съм жив, нещо, което съвсем не ме радва.

Раменете на Хедър потрепераха. Безпомощни ридания разтърсваха тялото ѝ. Сълзите ѝ течеха безспирно, като на уплашено, объркано дете. Тя не искаше да бъде товар, не искаше да бъде само търпяна, нежелана и мразена. Не, никога не го беше искала!

Когато видя как нежното ѝ тяло се тресе от ридания, той загуби желание да продължи да я измъчва. Гледаше намръщено, ъгълчетата на устата му бяха ядно присвити. Сякаш камък притисна гърдите му, затърси неуверено в джобовете си кърпа за нос.

– Къде си сложила кърпата? – попита с въздишка, – не мога да я намеря.

Тя поклати глава, все още в обятията му, опита се да поеме въздух.

– Не зная – измърмори отчаяно. Избърса сълзите с крайчеца на роклята, докато той продължаваше да търси. Междувременно файтонджията се беше приближил предпазливо и надничаше през прозорчето.

– Мога ли да помогна на дамата с нещо? – попита колебливо. – Чух плач и ми се сви сърцето. Не мога да гледам жена да плаче.

Брандон свъси вежди.

– Нямаме нужда от помощта ви – отговори той учтиво. – Жена ми е малко разстроена, защото отказах майка ѝ да дойде да живее при нас. Ще се успокои, когато разбере, че няма да променя решението си.

– В такъв случай предпочитам да се оттегля, сър – ухили се файтонджията. – Знам какво значи да живееш непрекъснато с тъща си. На времето, като се женех, трябваше да се опъна като вас, тогава дъртата вещица нямаше да ми е непрекъснато пред очи.

Файтонджията тръгна към конете, а Брандон намери най-сетне

носната си кърпа и я пхна в деколтето на Хедър. После я издърпа от там, избърса ѝ сълзите, издуха ѝ, като на малко момиченце, носа.

– По-добре ли си? – попита той. – Можем ли сега да се приберем в стаята?

Тя въздъхна и кимна. Той върна кърпата на мястото ѝ и я потупа окуражително.

– Хайде, пусни ме да сляза пръв, за да ти помогна.

Страноприемницата беше пълна с шумни клиенти. Повечето пияни и придружени от съмнителни жени, чийто висок смях изпълваше помещението. Пиперливи моряшки вицове се стрелкаха във въздуха. Брандон дръпна Хедър за ръката да върви плътно след него, та да не се вижда разплаканото ѝ лице. Джордж, който беше седнал до огъня, като ги видя, веднага скочи и ги последва нагоре по стълбата. Брандон отключи вратата и даде път на Хедър да влезе. После слугата получи куп поръчение. Брандон затвори след себе си вратата и погледна към жена си, която се беше навела над легена и се опитваше да измие със студена вода следите от сълзите.

– Джордж ще ти донесе цяла табла вкусотиини. Аз няма да мога, за съжаление, да остана за вечеря, но бих искал да не излизаш от стаята. За твое спокойствие. Ако имаш нужда от нещо, Джордж ще е в коридора и ще дежури непрекъснато. Можеш да му кажеш какво искаш.

Тя го погледна неуверено.

– Много ти благодаря – измърмори смутено.

Той излезе веднага. Тя впери поглед във вратата, която се затвори след него.

Отпусна се върху леглото. Мислите ѝ блуждаеха. Това не опростява нещата, – каза си тя, – но трябва да призная, че той е прав. Невъзможно беше да избягам от селото, колкото и да се надявах, каквито планове и да кроях. Щях наистина да прекарам там целия си живот, ако не се беше появили ако не бях забременяла от него...

Значи ще стана майка и го мразя заради това? Но защо? Толкова ли е трудно да бъде мила с него, макар да зная, че и той ме мрази и проклина обстоятелствата, които са го приковали към мен. Та той често е любезен, въпреки омразата си. Редно е и аз да му докажа, че не съм дете, че съм му благодарна за много неща. Няма да е лесно, защото ужасно се боя от него.

Посред нощ тя се събуди и разбра, че той се е върнал. Събличаше се съвсем тихо. Фенерът долу на двора хвърляше в стаята слабата светлина, на която го виждаше. Той легна до нея с лице към вратата. В

стаята пак стана тихо. Чуваше го само как диша.

На другата сутрин, още преди да отвори очи, чу как дъждът силно плющи по стъклата. Чудесен, очистителен дъжд, който отнасяше прахоляка и сякаш обновяваше всичко. Студеното годишно време започваше с порои, които те караха да мислиш, че никога няма да спрат.

Мъжът се раздвижи до нея и тя отвори очи, когато той отметна завивката. Понечи да го последва, но той свъси вежди.

– Не е нужно и ти да ставаш веднага – каза той. – Трябва да уредя някои неща около товаренето на стоката и, за съжаление, не мога да те взема.

– Веднага ли тръгваш? – попита тя притеснено и се уплаши той да не се намръщи пак.

– Не, не веднага, искам първо да се изкъпя и да закуся.

– Ако не възразяваш – каза тя меко, – с удоволствие бих станала и аз.

– Прави каквото знаеш – отвърна той сърдито. – Все ми е едно.

Донесоха гореща вода и Брандон се отпусна във ваната. Беше в подчертано лошо настроение и нямаше желание да разговаря. Хедър се приближи колебливо към ваната. Боеше се да му предложи помощта си, ръцете й трепереха, когато посегна към гъбата. Той я погледна учудено.

– Какво искаш? – попита нетърпеливо. – Или не можеш да си отвориш устата?

Тя си пое дълбоко дъх, преди да заговори.

– Искях... бих искала да ти помогна да се изкъпеш – изрече найсетне.

Лицето му не се проясни.

– Няма нужда – каза той неприязнено. – Иди да се облечеш и, ако искаш, можеш да закусиш с мен долу.

Тя се извърна, огорчена. Беше повече от ясно – той не иска да има нищо общо с нея.

Смъкна нощницата и се облече. Избра новата синя рокля, която й беше купил. Но както червената и тя се закопчаваше на гърба, и колкото и да се мъчи, можа да закопчае само няколко копчета.

Ех, ще ходя с разкопчан гръб – заинати се тя, – но няма да го моля за помощ. Не желая още веднъж да ми откаже. Когато той излизаше от ваната, тя тъкмо се опитваше да приглади косата си с пръсти. Без да я удостои с поглед, той се избърса и се облече. Само веднъж се обърна в нейната посока, за да си вземе чиста риза от масата. Хедър се извърна с разтуптяно сърце, от страх да не привлече вниманието му върху себе си.

Но плашливото ѝ движение не само привлече вниманието му, то направо го вбеси.

– Защо се държиш толкова глупаво? – кресна ѝ той. – Нали не ти правя нищо.

Хедър стоеше разтреперана под погледа му.

– Съжалявам, много съжалявам – измърмори тя плахо. – Аз просто не исках да ти се пречкам.

Той изръмжа нещо непонятно и навлече ризата.

– Абсолютно ми е все едно, дали си наблизил или те няма. В едно мога да те уверя – няма да те бия, както е обичала да го прави леля ти.

Тя го погледна недоверчиво и не знаеше какво да направи сега – да остане, или да излезе. Беше направо вбесен, между другото и защото все не успяваше да си върже вратовръзката. Нетърпението и лошото настроение само му пречеха. Следвайки някакъв вътрешен подтик, тя се приближи към него и отдръпна ръцете му. Той я погледна смаяно, но тя изобщо не вдигна очи. Преметна с треперещи пръсти вратовръзката през шията му и я върза, както го беше правила толкова пъти за баща си. Когато връзката беше вече безукорно вързана и си застана на мястото, тя взе от стола жилетката и му я държа да я облече. Все още намръщен, той пхна ръце в нея. Тя събра всичкия си кураж и закопча жилетката, въпреки че ѝ стана ясно – той е неспокоен и би предпочел сам да го направи. Когато понечи да му подаде и палтото, той я отстрани с ръка.

– Прощавай – каза той сурово, – но мога и сам да се облека. Вземи по-добре четката и се решеш.

Тя побърза да го послуша и докато се реши, той мина зад гърба ѝ и се залови да дозакопчае роклята. Когато привърши, тя се обърна и му се усмихна благодарно, а той я изгледа някак неуверено. Утринта ѝ се стори малко по-светла, мъничко ѝ олекна на сърцето.

През следващите дни тя си стоя почти през цялото време в стаята, спокойна, защото знаеше, че Джордж пази пред вратата. Виждаше съпруга си сутрин, когато той ставаше, изкъпваше се и се обличаше. После закусваха заедно и той излизаше, за да се върне едва късно вечерта, най-често когато тя вече спеше. Все повече се стареше да стъпва тихо и се събличаше в тъмното, за да не я събуди. Въпреки това тя се събуждаше всеки път за малко и ставаше по-спокойна след неговото завръщане. Изминаха пет дена и тези навици така се вкорениха, сякаш открай време е било така. Лошото настроение му беше попреминало и сутрин дори седеше мирен във ваната, докато тя му търкаше гърба. Тази сутрешна грижа ѝ стана приятна. Радваше се на скритото в нея мълчаливо съгласие.

От време на време някоя мила дума, малките услуги, които си правеха, взаимно бяха добро начало за деня и правеха очакването и самотата по-поносими. Дори на Брандон това изглежда му харесваше и той свикна след закуска да я целува за довиждане по челото, като образцов съпруг.

Тази октомврийска сутрин денят започна както обикновено. Те слязоха заедно по стълбата долу да закусят. Собственичката им донесе с пъшкане сутрешното кафе. Брандон го пиеше черно, а Хедър си слагаше много мляко и захар. Не пиеше с удоволствие кафе, но го правеше, за да не дразни мъжа си със специални поръчки.

– Следобед можем да отидем на проба – каза ѝ Брандон. – Ще се върна след около два часа. Кажи на Джордж да ни поръча за това време файтон.

Тя измърмори плахо, че ще го направи, но се усети притеснена от погледа му, прикован към нея. В негово присъствие ѝ беше трудно да говори, а на въпросите му отвръщаше несръчно. В същия миг вратата се отвори и висок млад мъж влезе в крчмата. Той се огледа, видя Брандон и прекоси помещението, запътен право към него.

– Добро утро, сър – поздрави младежът и се поклони леко на Хедър. – Добро утро, госпожо.

Брандон ѝ представи младия мъж като Джеймс Бонифас, ковчезник на „Бързоходен“. Когато му я представи като своя съпруга, тя забеляза, че господин Бонифас не прояви ни най-малък признак на изненада. Беше осведомен, очевидно, за внезапната женитба. Не знаеше дали са му известни подробности, но се надяваше, че не знае всичко и си обяснява прибързаната сватба с влюбеността на Брандон. Лицето на господин Бонифас просия.

– Същинско удоволствие е за мен да се запозная с вас, госпожо.

Тя му се усмихна приятелски, а Брандон покани младежа да седне.

– Би било прекалено навярно да очаквам в този ранен час добри новини от доковете – каза той. – Предполагам, че има нещо, изискващо моето присъствие, нали?

Господин Бонифас поклати засмяно глава и седна при тях.

– Бъдете спокоен, сър – отвърна. – Всичко е наред. Вдругиден ще можем да натоварим и стоките, които още са на път. Началникът на складовете смята, че тази година зимата ще е по-ранна и навярно сурова, та ще е добре, ако можем след седмица да вдигнем платната.

Брандон въздъхна облекчено.

– Почти бяха изгубил надежда, че ще напусна някой ден това пристанище. Хората стават нетърпеливи, искат да се приберат по домовете

си.

– Така е – съгласи се веднага господин Бонифас. Но Хедър съвсем не беше склонна да сподели мнението му. За нея отпътуването означаваше несигурност и мъка от раздялата. Беше й всъщност все едно дали на ковчежника са му известни или не подробности за нея. В тази страна тя си беше у дома. Не й беше никак лесно да напусне Лондон и да потегли към непознати брегове. Но в гласа на мъжа й звучеа радост и облекчение, каквито досега не бе долавяла. Разбра, че той копнее да се прибере в къщи.

Малко по-късно двамата мъже се запътиха към пристанището, а тя се качи в стаята да чака Брандон. Дълго седя, замислена, докато изведнъж се усети, че е време да почне да опакова вещите си, за да напусне тази страноприемница, която й беше станала временно втори дом. Щеше да замине с мъж, когото едва познаваше, към нещо неизвестно и несигурно. Щеше да роди детето си между чужди, сред хора, които можеха и да не я приемат.

Очите й плувнаха в сълзи. Стана, отиде до прозореца и погледна към улицата. Но в същия миг си помисли и за всички мъки, за срама, който щеше да загърби с това пътуване и в новата си среда. В чуждата страна поне не я очакваха ругатни и позор. Кой знае, може би бог щеше да й даде сили и смелост да види в промените само хубавото. Трябваше да посреща всеки нов ден с мисълта, че всичко може да се промени към добро.

Джордж й донесе лека закуска. После Хедър се облече, за да отиде с Брандон в града. След малко Джордж отново се появи, за да съобщи, че файтонът е пристигнал. Тя слезе да почака долу връщането на Брандон. Скоро чу стъпките на мъжа си пред вратата, а когато той влезе, посрещна го с усмивка.

– Виждам, че си вече готова – каза той навъсено, изненадан от доброто й настроение. През ръката му беше прехвърлено сиво наметало и той й го подаде.

– Вземи го – каза той, – навън е студено, пък на теб и без туй ти трябваше наметало. Това сигурно ще ти стане по-добре от моето.

– О, Брандон! – каза тя, изненадана и си пое дъх. – Колко е красиво!

Той се залови, все още навъсен, да закопчава наметалото на врата й. Щастлива, че е получила толкова красива и модерна дреха, Хедър не можеше да стои мирна, все се оглеждаше, обръщаше се и се въртеше, тъй че в края на краищата Брандон не можа да не се засмее на

детинската ѝ радост.

– Е, ама стой мирно, диваче, – каза той, – та ти си по-лоша от кошница пълна с бълхи.

Тя се разсмя щастливо и наведе глава да се огледа. Косата ѝ погали брадичката му, той усети приятния ѝ дъх.

– Както си се навела, не виждам къде е иликът – закачи я той. Тя вдигна глава и звънко се разсмя. Непринудената ѝ радост от неочаквания подарък разведри лицето му, но само след миг то пак помрачил. Хедър беше сложила неволно ръка на гърдите му и той усети как сякаш го пронизва електричество. Погледите им се срещнаха и останаха задълго във взаимния си плен. Радостта изчезна. Ръцете му, заети допреди малко със закопчалката на наметалото, сега се плъзнаха по раменете ѝ, по гърба и чак до бедрата. Още миг и щеше да я привлече към себе си. Хедър усети как я обзема внезапна слабост, коленете ѝ трепереха, дишаше с мъка. Зелените очи още я държаха сякаш прикована. Дълбока тишина цареше в стаята.

Времето беше спряло. Изведнъж откъм двора долетя пронизителният вик на някоя от слугините и развали магията. Брандон отдръпна ръце, призова се към ред и си наложи сдържаност.

– Ела, миличко – каза необичайно нежно, – трябва да побързаме.

Той ѝ предложи галантно ръка. Пред портата вече чакаше файто-нът, скромна кола с един кон, а Джордж се заизвинява словоохотливо, че не е успял да намери по-просторна и по-удобна.

Брандон го спря с движение на ръката.

– По-голяма не е необходима, Джордж – и тази ще свърши работа. Ще отсъстваме няколко часа и бих искал, когато се приберем, масата в стаята ни да е сервирана за вечеря. Имам още едно поръчение за теб. Жена ми има нужда от голям пътнически сандък. Гледай да намериш нещо много хубаво и веднага го качи в стаята.

Той извади от кожена кесийка няколко жълтици и ги подаде на слугата.

– И внимавай да е наистина хубав сандък – повтори.

Мъжът се ухили и закима усилено:

– О'кей, о'кей, сър!

Мадам Фонтено вече стоеше на прага на салона. Тя ги поздрави свръх любезно и ги заведе веднага в стаичката за проби.

– Всичко ще бъде готово в най-скоро време, капитан Бърмингам, – увери го тя – всичко се уреди по-добре, отколкото предполагаш. Вече нищо не може да попречи поръчката да ви бъде доставена в срок.

– Ето, виждате ли – отвърна доволен Брандон – и това е наистина чудесно, защото след седмица вдигаме платната.

Жената се засмя доволно:

– Бъдете спокоен, господине, няма да допусна госпожата да потегли без гардероба си.

Когато госпожа Фонтено почна да мъкне огромните количества скроени и тропосани рокли, Хедър се обърна с гръб към Брандон, претна косата си през раменете напред и го помоли да ѝ разкопчае роклята. Странен израз се появи на лицето му, когато се залови да разкопчава роклята и пръстите му бяха по-несръчни от обикновено.

Мадам Фонтено помогна на Хедър да премери първата рокля.

– Какво щастие – чуруликаше ласкателно французойката, – че модата е такава, каквато е. Ще можете, въпреки състоянието си, да носите още няколко месеца тези рокли. Високата талия е изключително благоприятна за вас, а ще оставям в шевовите отпред и широка ивица плат, за да отпускате роклите през последните месеци на бременността.

Брандон сви вежди, загледан замислено в закръглеността, която се очертаваше все по-забележимо под талията на Хедър. За известно време беше забравил за тази промяна в тялото и както и за обстоятелствата, довели до женитбата им.

– Отговаря ли тази рокля на представите ви, господине?

Въпросът на мадам Фонтено изтръгна Брандон от мислите му. Той измърмори някакво съгласие и се извърна.

Започнаха да пробват поредната рокля и Хедър обсъждаше спокойно със шивачката необходимите промени, докато Брандон я наблюдаваше като замаян. Една от презрамките на ризата ѝ се беше свлякла от рамото, но тя, изглежда, не беше забелязала. Погледът на Брандон беше прикован към закръглените ѝ гърди и гладката кожа на раменете. Въртеше се притеснено на стола, защото възбудата, която го бе обзела, скоро нямаше да може да се скрие.

– О, за мен тази черна рокля е най-хубавата, – възхищаваше се мадам Фонтено – черното е толкова елегантно и аз съм ви безкрайно благодарна, че ми подсказахте толкова модерно решение. Госпожа съпругата ви изглежда великолепно в нея, не сте ли съгласен?

Брандон измърмори нещо неясно, докато си мислеше дали да стане и да напусне помещението. Челото му беше покрито с капчици пот. Допреди миг се бе отдавал на изкусителната мисъл да забрави за гордостта си, да наруши обещанието и да изживее там, в странноприемницата, нещо вълшебно и желано да вдигне Хедър на ръце, да я сложи върху

леглото и да не позволи никои да му попречи да я люби, да потъне в нея. И все пак в последния миг успя да се овладее. Но това тук, тази принуда да я гледа как се съблича и облича, то беше свръх силите му. Гордостта и мъчителното желание бяха в терзаещо противоречие. Още не му беше ясно какво щеше да надделее.

Той махна нервно някаква прашинка от дрехата си и се загледа отсъстващо през прозореца. Стараеше се да не поглежда към двете жени, заети с обличане и събличане. Ако не престанеха скоро, щеше да завие като животно. На Хедър щеше да ѝ се наложи да се убеди в това в тясната интимност на файтона. Там нямаше да ѝ помогне никаква съпротива. Щеше после още по-силно да го мрази. А изглеждаше така дяволски доволна от негласното споразумение, което бяха сключили. Щеше да се брани като котка, ако той реши да си иска съпружеските права. Кой можеше да я упрекне след опита, който имаше от връзката си с него. Не, той не искаше да отрови още повече отношенията им с насилие, та макар сега и законно.

Пробата се проточи безкрайно, една рокля се сменяше с друга и той тайничко се проклинаше, че поръча толкова много. Лицето му ставаше все по-навъсено, отговорите му към мадам Фонтено все по-кратки. Хедър и шивачката хвърляха към него плахи погледи.

– Може би не сте доволен от роклите, които видяхте досега? – попита предпазливо французойката.

– Работата ви е безукорна, мадам – отговори той някак сковано – Малко съм нервен от проточилата се проба.

Мадам Фонтено въздъхна облекчено. Прие напълно такова обяснение на нетърпелив мъж.

Брандон отново се загледа отчаян в противоположната посока и промени мястото, на което беше седял твърде неудобно. Роклята, която Хедър пробваше в момента, поне прикриваше гърдите ѝ и той се поуспокои за малко – можеше да гледа без да се бои, че възбудата ще го завладее. Тя стоеше, толкова невинна и недоумяваща, и сигурно се питаше на какво се дължи неочакваното му лошо настроение. Наистина ли не подозираше какво предизвиква хубостта ѝ у един мъж? Не се ли досещаше поне? Макар да се беше клел на висок глас, че повече няма да я докосне, това не значеше, че външността ѝ него покорява, особено в тази прозрачна риза.

Мадам Фонтено помагаше на Хедър да облече поредната рокля, придружавайки всичко с типично френска словоохотливост. Корсажът на роклята беше толкова тесен, че гърдите на Хедър буквално преливаха

от дълбокото деколте. В креслото си Брандон беше станал видимо по-неспокоен и по челото му отново изби пот. Ругаеше мълчаливо и вече познатият на Хедър мускул на бузата му силно затрепери.

– Ах, тази Мари! – възкликна ядосано мадам Фонтено. – Никога няма да стане добра шивачка. Навярно си мисли, че всички жени са като нея с плоски гърди. Може би си въобразява, че роклята е за дете, а не за зряла жена? Отивам да я доведа, – нека види каква беля е направила.

Тя профуча разярена през стаята и остави клиентката си вече капнала от умора. Хедър вдигна измъчено ръка.

– О, Брандон, виж, моля те, какво става тук – възкликна тя отчаяно. – Имам чувството, че лежа върху игленик. Това момиче трябва да е забравило в роклята куп карфици. Не мога да поема дъх, без да ме прободат някъде нещо.

Тя вдигна и двете ръце и Брандон преbledня, когато застана най-непринудено между коленете му. На бялата кожа под мишницата ѝ личеше грозна драскотина, дълга карфица се подаваше от плата, изопнат върху гърдите ѝ. Но карфицата беше забодена отвътре и той не можеше да я извади, без да пхне ръка между кожата и плата. Брандон плъзна колебливо два пръста по топлата, мека кожа на гърдите ѝ, а тя стоеше неподвижно и го гледаше с пълен с доверие поглед. Очите им се срещнаха само за секунда и той усети ядосан, че кръвта нахлува в главата му.

„По дяволите! – помисли си ядосано – сега пък се червя заради нея като голобрадо момче.“

Отдръпна рязко ръката си, сякаш се бе опарил.

– Ще трябва да почакаш мадам Фонтено да се върне, – каза сърдито – не мога да я стигна.

Хедър стоеше, смаяна, и не знаеше с какво да си обясни рязката му реакция. Повече от ясно беше, че е притеснен. Беше се облегал в креслото и избягваше да гледа към нея. Тя се обърна уплашена и изпита облекчение, когато мадам Фонтено се върна с Мари. Мари беше тъничко, невзрачно момиче, не повече от петнайсетгодишно.

– Виж сега какви поразии си направила! – повиши глас шивачката.

– Моля ви, госпожо – каза, отчаяна, Хедър – трябва веднага да хвърля тази рокля. Претъпкана е с карфици.

– Mon Dieu! – възкликна ужасено майсторката. – О, мадам Бърмингам, толкова съжалявам! Моля за извинение. Мари е все още само едно глупаво дете.

Тя се обърна към разстроеното момиче и му посочи вратата:

– Махай се, после ще поприказваме!

Побърза да разкопчае злополучната рокля и Хедър беше благодарна, че мъките ѝ най-сетне свършиха. Беше последната рокля за проба и за огромно облекчение на Брандон най-сетне можеха да напуснат тясно помещение и да си тръгнат за странноприемницата.

През цялото пътуване Брандон запази мрачно мълчание. Когато стигнаха пред хана, вече беше тъмно. Брандон пое Хедър на ръце, сложи я доста грубичко да стъпи и отвори вратата на кръчмата, в която беше, както винаги, многолюдно и шумно. Беше претъпкано с моряци, които се забавляваха тук с момичетата си. Когато Хедър влезе, един прилично облечен, но мъртвопиян моряк се залепи за нея с намерение да поведе продължителен разговор. Но макар да беше пиян, тутакси побърза да отстъпи, когато зърна зад Хедър навъсеното лице на Брандон. Стигнаха безпрепятствено в стаята си, където Брандон хвърли безбройните пакети и пакетчета на леглото и застана до прозореца.

Голям пътнически сандък с лъскав месингов обков беше сложен в подножието на леглото. Брандон го огледа навъсено и каза през рамо на жена си:

– Това е твоят сандък, можеш да сложиш в него всичко, което ти принадлежи. И без туй следващите няколко дена ще си заета само с опаковане.

Той се обърна отново рязко към прозореца. Хедър запали свещта на скрина и установи, изненадана и зарадвана, че масата е сервирана с тънка ленена покривка и порцелан. Целия следобед беше така погълната от друго, че беше забравила глада си. Но сега апетитът ѝ само се засили. Зарадва се, когато на вратата се почука и Джордж, придружен от един слуга, внесе цял куп тенджери и чинии. Не беше забравена и гарафа с вино. Щом прислугата излезе, Брандон се поклони сковано и ѝ приближи стол. Когато Хедър седна, той впи омагьосан поглед в извивката на врата ѝ и отново го обзе изкушението да я докосне. Застина за миг неподвижен, вкопчил ръце в облегалката. Най-после седна, облегна се и напълни внимателно чашите с вино. Хедър се отдаде най-непринудено на гастрономическите удоволствия. Вдигна на няколко пъти глава, защото усещаше погледа му върху себе си, но всеки път установяваше, че той гледа друго. Правеше ѝ впечатление, че яде много малко, но за сметка на това често посяга към виното.

Вечерята мина в мълчание. Брандон беше потънал в мисли, зает с нерешимите си проблеми. Когато станаха от трапезата, Хедър отиде мълчаливо, за да не го дразни, до леглото и се залови за отваря многобройните пакети и пакетчета и да подрежда съдържанието им в новия

сандък. Извади от един пакет разкошния маншон от лисица, погали го нежно с връхчетата на пръстите, духна леко в пухкавата кожа и пъхна в него, очарована, малкото си носле. Не беше забелязала, че Брандон се е приближил и я наблюдава. Сега протегна ръка и вдигна внимателно една къдрица от рамото ѝ. Тя се стресна, озърна се и го погледна право в очите. Изразът им беше странен, нещо средно между мъка и възхищение. Той понечи нещо да каже, но думите заседнаха в гърлото му. Изведнъж пак се намръщи. Стисна зъби, пусна буклата и се заразхожда с широки крачки из стаята. Хедър го гледаше и не знаеше как да изтълкува всичко това. Но когато той най-сетне заговори, тя се сви уплашено.

– По дяволите, Хедър, има неща много важни за един мъж и ти би трябвало да го знаеше. Аз не мога...

Спря наред изречението, мускулът на бузата му трепереше. Обърна се отново мълчаливо към прозореца и се загледа навън.

Хедър почака да чуе края на изречението, но когато той млъкна, реши да освободи леглото и да подреди грижливо и останалите пакети в сандъка. Сновеше деловито из стаята и поглеждаше от време на време предпазливо към мъжа си.

После седна в едно кресло и се залови за бродерията, купена преди няколко дена от мадам Фонтено. Брандон се приближи към масата да си налее още чаша вино. Изруга, като видя, че гарафата е празна. Стовари я така ядосано на масата, че Хедър подскочи и си убоде пръста от страх. Брандон стоеше нерешително, а после си привлече един стол и седна до нея. Тя отпусна гергефа и го изгледа очаквателно. Известно време той търсеше думи. Ръцете му лежеха на коленете ѝ, галеха мекото кадифе на роклята.

– Хедър – подхвана той най-сетне – пътуването до Америка е дълго. Ще прекарваме повечето време в една и съща каюта, по-малка от тази стая. Ще спим в едно легло, наполовината колкото това. Ще бъде много студено и неудобно и за теб няма да е удоволствие да бъдеш единствената жена на борда. По същата причина няма да можеш да се движиш свободно из кораба. Няма да се решаващ да напускаш кабината без мен. Трябва да разбереш, Хедър, че моряци, които дълго време не са стъпвали на сушата, не могат да гледат жена, без да... без да... изпаднат в неконтролируемо състояние на възбуда. Ако бъдат предизвиквани често от присъствието на жена, ситуацията може да стане опасна. – Той наблюдаваше внимателно израза на лицето ѝ, за да разбере дали ѝ става ясно какво има предвид. Тя го гледаше сериозно, не отместваше поглед и слушаше най-внимателно, но той въпреки това се съмняваше, че е

разбрала за какво става дума. Въздъхна тежко и пак подхвана: – Чуй, Хедър, когато един мъж вижда отново и отново красива жена, но знае, че не бива да я докосне, обзема го все по-мъчително желанието да спи с нея. Ако, по една или друга причина, не може да го осъществи, някой хубав ден мъчението става непоносимо. Той трябва...

Той не довърши изречението. Бузите на Хедър пламнаха. Тя взе отново гергефа в ръка и наведе глава над него.

– Ще си стоя колкото може повече в каютата, Брандон – каза тя тихо, без да го поглежда – и ще се опитам да не се препречвам никому на пътя.

Брандон изруга безмълвно, както толкова често напоследък и не намери какво повече да каже.

– За бога, Хедър! – възкликна нетърпеливо и стана. – Отколко време се опитвам да ти обясня, че пътуването ще е дълго, по дяволите, много дълго, и че ти ме...

Не довърши. Гордостта му надви и с неочаквано движение той блъсна стола и изтича през стаята навън.

– Не слизай долу и не напускай стаята! – успя да й извика сърдито в бързината. – Джордж ще стои пред вратата и ще внимава нещо да не ти се случи. – Той тръшна вратата подире си и остави Хедър в безпомощна неизвестност. Наистина вече нищо не проумяваше. Беше се разгневил така внезапно и въпреки усилията ѝ да го разбере. Чу го да дава ядосано разпореждания на Джордж, а след миг слугата застана на прага с изразна лицето не по-малко безпомощен от нейния. Поиска разрешение да влезе и раздигне масата. Тя въздъхна тайничко и застана до прозореца. На пейката до него лежеше триъгълната шапка на Брандон. Тя я взе и прокара нежно, почти с любов по нея ръка. Сякаш галеше шапката му.

– Джордж, забравил си е шапката – измърмори тя и продължи да гали мекия филц. – Каза ли ти кога смята да се прибере? – Джордж вдигна глава. – Не, госпожо – отговори ѝ, сякаш се извиняваше. – Не каза нито дума. А после добави, като явно се старяеше да намери подходящите думи: – Той капитанът, госпожо, си е понякога чудат, зная, но ако имате малко търпение, всичко ще си дойде на мястото. Само не бива да губите търпение. Ех, малко е строг и лесно избухва, но е наистина много, много добър човек.

Той продължи смутено да раздига, но думите му бяха оказали въздействието си. Хедър се усмихна мълчаливо и притисна триъгълната шапка към гърдите си.

– Благодаря ти, Джордж – прошепна тя.

Вече на вратата, Джордж ѝ хвърли още един поглед през рамо.

– Желаете ли да ви донеса, както винаги, гореща вода за къпане, госпожо?

Тя кимна, все още усмихната.

– Да, моля, Джордж, както обикновено.

Когато Брандон влезе в стаята, Хедър се събуди. Размърда се сънено под меката завивка, усмихна се със затворени очи, примига срещу светлината на свещта и сложи едната си ръка върху неговата възглавница. Но изведнъж седна с рязко движение. Навън вече съмваше. Брандон стоеше, облегнат на рамката на вратата, олюляваше се и я гледаше. Очите му бяха кръвясали, яката разтворена, жилетката му небрежно разкопчана. Пиянска усмивка блуждаеше на устните му.

– Брандон – каза тя задъхана и вече съвсем будна – зле ли ти е?

Никога не го беше виждала в подобно състояние. Той смърдеше на алкохол, беше мъртво пиян. Когато се заприближава към нея, неприятната миризма на ром и евтин парфюм я накара да затаи дъх. Пъхна се предпазливо под завивката и го наблюдаваше внимателно.

– Проклетата женска! – избоботи той – с тия високи гърди и розовите пъпки успяваш да примамиш мъжа и докато спиш.

Замахна с ръка, сякаш за да помете всичко от масата, а Хедър се дръпна, сериозно уплашена, още по-назад.

– Проклетата да е тая твоя скъпоценна девственост! – изруга той. – Жени! Всичките сте един дол дренки. Готови сте да кастрирате мъжа, та да не може да спи с друга. Издрасквате с дяволските си нокти цялата му гордост, а после танцувате издокарани пред него като кокошката пред петела, показвате на цял свят безценната си девственост и вирите по тая причина нос. – Той направи несигурна крачка напред, спъна се и се вкопчи в таблата на кревата. Отново направи широк жест с ръка, сякаш искаше да я представи на целия свят: – А това, уважаеми господа, е лицата на всички девствени моми, седнала върху трон от лед, обградена от високата стена на своята невинност. Добре де, ами аз? Аз изиграх играта, спечелих наградата и я донесох в къщи, но нямам право даже да я докосна. Той се хвана с две ръце за таблата и потърка в нея чело, сякаш това можеше да поуспокои болката му. – О, девствена съпруго, защо не си поне мършава и грозна, тогава бих могъл да не те забелязвам – ти нали това искаш? Но сред всички жени в Лондон трябваше да налетя тъкмо на теб, на най-нежното пухкаво женче, въвеждало някога мъж в изкушение. А ти се държиш с мене не като със съпруг, а като с дърт сръндък, неспособен да оправя млада сърна. Въртиш се и се фръцкаш пред

очите ми и навярно си мислиш, че ми е все едно. Предизвикваш желанието ми да се възползвам от съпругеските си права, а после отказваш да изпълняваш своите. Господи, жено, да не ме мислиш случайно за евнух! Срещу един шилинг мога да си купя повече нежност, отколкото си готова да ми дадеш. Той се наведе към нея и я погледна право в очите.

– Ще те науча аз тебе, проклета женска! – продължи заплашително и протегна към нея ръце – От тук нататък ще те вземам когато ми скимне.

Погледът му не се отделяше от нея, а гласът му стана опасно дрезгав.

– По дяволите, искам те сега, искам те веднага!

Той се опита да се наведе над леглото с намерението да я хване през кръста. Хедър извика от ужас и изпълзя назад, така че да не може да я стигне. Чу се кратък звук на нещо скъсано и Брандон, който беше коленичил на леглото, погледна смаяно парчето тънък като паяжина плат в ръката си. Вдигна очи и разбра, че е дръпнал и скъсал нощницата ѝ. Тя беше гола, бялата ѝ кожа сякаш светеше в сумрака на разсъмването. Брандон се отпусна бавно върху леглото и тутакси заспа с дълбок пиянски сън. Дланта му се разтвори и скъсаната нощница падна на пода.

Застинала неподвижно, Хедър го наблюдаваше ужасена, той можеше отново да се надигне и да посегне към нея. Приблужи се предпазливо и видя, че очите му са затворени. Дишаше дълбоко и равномерно.

– Брандон? – повика го недоверчиво. Той не помръдна. Тя докосна леко ръката му, готова да скочи, ако отвори очи, но той не реагира и продължи да спи.

Почувствува се по-сигурна. Наведе се над него и се опита да му свали жилетката. Не беше толкова просто, колкото си мислеше. Беше прекалено тежък, за да може да го обърне. Не ѝ оставаше друго, освен да помоли Джордж да ѝ помогне. Сложи друга нощница и се загърна в наметалото. После слезе долу до стаите на слугите и почука на вратата на Джордж.

Вътре се чу шум и сънено боботене. Вратата бавно се откряна, Джордж застана на прага и втренчи в нея смаян поглед, неспособен да разбере какво ли може да означава всичко това. Беше по дълга нощница, с килната на една страна нощна шапчица с пискюл, който подскачаше на рамото му. Като разбра, че Хедър е почукала, отвори широко и учудено очи и побърза да се скрие наполовина зад вратата.

– Госпожо, какво търсите по това време тук?

– Мога ли да ви помоля да дойдете с мене, Джордж – каза тя тихо –

на капитана не му е добре, трябва ми помощ, за да го сложа да си легне.

Той свъси въпросително чело, но отговори с готовност и без дълги колебания:

– То се знае, госпожо, веднага идвам.

Хедър се върна в стаята и малко по-късно дойде Джордж, вече напълно облечен. Видя Брандон проснат по корем и с разперени ръце върху леглото и с мъка прикри изненадата си.

– О, капитанът трябва малко нещо да е прекалил – каза съчувствено. После погледна колебливо господарката си. – Уверявам ви, госпожо, никога не го прави. Не, наистина...

Тя не отговори и се залови да му сваля обувките. Джордж я следеше с поглед и зърна скъсаната нощница на пода до леглото. Без да се колебае повече, помогна на Хедър да съблече Брандон. На тази процедура капитанът реагираше само от време на време с измърморване или дълбока въздишка. Не се събуди нито за миг, толкова беше пиян. Двамата го събличаха, докато остана по долни гащи. Хедър погледна нерешително Джордж и двамата се съгласиха мълчаливо да му оставят тази част от облеклото. После го завиха с одеяло и Джордж тръгна на пръсти към вратата. Там се обърна още веднъж:

– Сигурно ще дойде на себе си чак следобед, мадам – обясни й той. – Та ще донеса още една възглавница, за да лежи малко по-нависоко.

Хедър заключи вратата подире му, свали наметалото и го окачи. После взе своето одеяло, зави се в него и седна в широкото кресло, подвиза крака и се залови да бродира, за да се поразее.

Постепенно се оправи от шока, който й причини появата на пияния Брандон. Сега я обзе гняв. Прокарваше припряно иглата през плата.

Той се мотае из улиците да си търси продажни жени, а като не си намери подходяща, пристига пиян и се мъчи да ме превърне в своя курва – мислеше си с горчивина.

Иглата й хвърчеше стремително. Поглеждаше с отвращение към мъжа си, който се беше излегнал върху възглавниците и спеше със здравия сън на невинно дете. Това само засили яда й. Първо обикаля съмнителните квартали около пристанището, а после идва при мен и ме ругае като последна уличница, която, видите ли, искала да го прелъсти! Ругае всички девственици на този свят, а съвсем доскоро невинността ми много му допадаше.

Неспособна да продължи спокойно да седи, захвърли гергефа на пода, скочи и се заразхожда нервно из стаята. За каква ме мисли? Или си въобразява, че ще чакам смирено да шракне с пръсти, за да скоча в

същия миг като услужлива проститутка в леглото му? С няколко бързи крачки се приближи към кревата и погледна спящия. – Отвратителен тип! – изрече тихо – наистина ли нищо не разбираш? Аз съм жена и единственото си притежание, своята девственост исках да опазя за мъжа, когото доброволно бих избрала, а ти ми я взе. Аз съм живо същество със сърце в гърдите и с искрица гордост, която няма да допусна да ми отнемеш.

Тя изстена тихо, обърна се и се върна при креслото. Загърна се отново в одеялото и седна, свила крака. Дълго седя замислена. Наблюдаваше красивото му лице и лека усмивка се появи на устните ѝ. Каквото и да се бе случило и да се случеше занапред, трябваше да признае – той е рядко хубав мъж.

Беше вече десет часа, когато тя се събуди в креслото си. Брандон продължаваше дълбоко да спи и тя стана тихо, за да се облече. Джордж ѝ донесе закуската. После се залови отново за бродерията си в очакване мъжът ѝ да се събуди. Но чак следобед откъм леглото се чу мъчително пшкане. Наведена над гергефа, тя наблюдаваше с крайчеца на очите как Брандон бавно се надига. Опря глава на двете си ръце и издаде болезнен стон. После видя Хедър седнала в креслото и се опита да стане и да запази равновесие.

– Подай ми дрехите! – каза той недружелюбно.

Тя остави гергефа и му подаде дрехите. Той я гледаше ядосано как стои пред него с дрехите в ръце. Отклони неприязнено предложението ѝ да му помогне, облече се бързо и веднага тръгна към вратата.

– Погрижи се, докато се върна, банята ми да е готова – извика ѝ през рамо – и да е много гореща, ако не искаш да побеснея от яд.

Блъсна силно вратата след себе си, а тя не можа да подтисне злорадия си смях. Последниците от преливането явно не му минаваха безнаказано. Въпреки това побърза да изпълни желанията му, защото вече знаеше, че в подобна ситуация по-умно е да не го дразни. Когато се върна, беше още блед, но стъпката му беше сигурна и походката изправена. Съблече се и натика, без да я поглежда, дрехите си в ръцете ѝ. После стъпи внимателно във вдигащата пара вода. Облегна се с дълбока въздишка и дълго мълча със затворени очи опрял глава на месинговия ръб.

На вратата се почука и той отвори ядосано очи.

– По дяволите, кой се е разтропал! – извика нервно, навъси се, но добави, вече с обичаен тон: – Влез, като си вече тук!

Джордж влезе с табла в ръка. Носеше гарафа бренди и чаша. Пристъпваше внимателно на пръсти. Хвърли на Хедър бърз поглед, за да

разбере по лицето ѝ какво е положението. Реши, че тя успешно е устояла на бурята.

Подаде на капитана си пълната чаша и побърза да излезе.

Брандон изпи чашата на един дъх и пак облегна уморено глава на ръба на ваната. Вече усещаше благотворното стоплящо въздействие на алкохола. Хедър приготви хавлията и подреди дрехите му, после се приближи към ваната, за да му помогне. Стоя известно време неподвижно със сапуна и гъбата в ръка. Брандон беше плувнал в пот. Сякаш всичкият алкохол, който бе излял в себе си предишната вечер, излизаше сега през порите му. Лежеше със затворени очи в горещата вода, сложил ръце на ръба и изглеждаше почти доволен. Тя изпита изведнъж желанието да прекъсне това блажено състояние и изгърва сапуна и гъбата във водата. Високите пръски го накараха да отвори стреснато очи. Погледна я смаяно. По брадата му се стичаха вадички, но той не я бършеше. Хедър изведнъж се уплаши, обърна се и се престори, че разтребва. Имаше неприятното чувство, че той следи всяко нейно движение. Когато след малко отново се приближи към ваната с намерението да му помогне и поsegна към сапуна, той загуби самообладание:

– Изчезвай, жено проклетя! – изкрещя той. – Махай ми се от очите. Ще се изкъпя и сам. Не понасям да ме обикалят на пръсти. И хич не ми е изтрябвала помощта ти.

Хедър изгърва уплашено сапуна и изтича към вратата. Когато я отвори, той попита язвително:

– А къде смяташ да вървиш в този вид, ако мога да зная?

Беше съвсем забравила, че роклята ѝ е откопчана на гърба. Вирна предизвикателно малкото си носле:

– Ще слеза долу и ще помоля Джордж да ме закопчае! – отвърна предизвикателно. И се измъкна през вратата, без да дочака отговора му. Чу го как крещи и ругае, сигурен признак, че никак не е съгласен с държанието ѝ. За нейно щастие една от слугините тъкмо се качваше по стълбата и Хедър я помоли да я закопчае.

Беше неделя и в странноприемницата беше по-спокойно от обикновено, просторната кръчма беше почти празна. Хедър си поръча чай и седна на запазената за тях маса, замени няколко любезни приказки с кръчмарката. Брандон слезе след малко и седна до нея. Мърмореше мрачно пред себе си, докато им сервираха закуската. Чак когато келнерката се отдалечи, той отвори уста, за да се закани на Хедър:

– Ако не искаш да те сложа на коляно и да ти насиня розовото дупе, бихте ти препоръчал най-сериозно да премисляш какво вършиш.

Тя го погледна спокойно със самата невинност в небесносиния поглед:

– Какво ли би могло да те накара, скъпи мъжо, да набиеш бременната си жена?

Той вирна брадичка.

– Хедър – изрече бавно, като едва се владееше, – не ме дразни, не съм в добро настроение!

Хедър преглътна и се залови за закуската си. Трепкащият мускул на бузата му беше достатъчно строго предупреждение. Отново беше загубила кураж. Когато си легнаха вечерта, Брандон забеляза скъсаната нощница, която висеше на закачалката. Той я докосна леко и свъси чело, като видя, че Хедър си ляга с обичайната нощница. Духна свещта, съблече се на тъмно и сега лежеше, потънал в мислите си. Когато я усети да се размърдва, погледна към нея. Беше му обърнала гръб и се беше дръпнала колкото може повече. Беше се завила презглава, сякаш търсеше в одеялото защита от него. И той ѝ обърна, ядосано, гръб. Сигурен, че на нея нищо ѝ няма и само той не може да се отпусне. Реши, че между тях не е имало нищо. Бил е толкова пиян, че при най-добро желание не можеше да си спомни какво е ставало тук миналата нощ.

На другата заран Брандон вдигна в тъмни зори жена си от леглото, без да обръща внимание на протестите ѝ.

– Побързай, няма време за губене! Трябва да докараме тази сутрин „Бързоходен“ в пристанището и се налага да съм рано-рано на дока.

Той ѝ помогна да се облече, облече се и той с мълниеносна бързина. После изтича надолу по стълбата, като влачеше Хедър след себе си. Закусиха на две, на три. Хедър полагаше всички усилия да потисне прозявките си. Най-сетне Брандон излезе и се прибра чак вечерта. Както и друг път се съблече на тъмно и легна до нея, като внимаваше да не я събуди. Следващите дни си приличаха като близнаци. Като се изключат още тъмните утринни часове, когато закусуваха заедно, почти не си приказваха. Докато го нямаше, Хедър си стоеше в стаята и убиваше времето както можеше. Обикновено обядваше горе, само когато кръчмата биваше празна, слизаше долу и се хранеше там, на запазената маса, под почтителните погледи на охраняващия я Джордж.

На четвъртата вечер Брандон се прибра по изключение малко по-рано. Тя не го очакваше и лежеше във ваната. Когато вратата изведнъж се отвори, пое задъхано въздух.

Застанал на прага, Брандон се поколеба за миг. Не можеше да се откъсне от магията на интимната сцена, която се разиграваше пред

погледа му. Тя се беше изправила във ваната и стоеше, скръстила ръце на гърдите, с широко отворени сини очи. Бавно се съвзе от изненадата. Мократа ѝ кожа проблясваше на меката светлина на свещта. С вдигнатата нагоре коса и измъкналите се непокорно кокетни къдрици, беше наистина най-прелестното нещо, което му бе подарил изминатият ден.

До месинговата вана имаше малка пейчица, върху нея шишенце с ароматни соли за баня, а в една чинийка – голямо парче дъхав сапун. Той вдъхна с удоволствие нежния аромат и се облегна на рамката. После затвори внимателно вратата зад себе си. Приблужи се към ваната и се наведе над Хедър, за да я целуне по челото.

– Добър вечер, сърчице мое – прошепна той тихо.

Объркана от приятелското му, почти нежно държане и със страх да не би да е капан, Хедър се потопи цяла във ваната, докато водата не покри раменете ѝ. Наложил се да отвърне на усмивката му, но устните ѝ препереха. Той се засмя, развеселен от страха ѝ, протегна ръка и пусна сапуна във водата. Той вдигна високи пръски и я накара да затаи дъх. Озърташе се безпомощно сред водните капки, опитваше се да посегне към хавлията, оставена наблизко върху един стол.

– Избърши си и лицето, сладка моя – засмя се той. – Цялото е мокро.

Тя дръпна гневно хавлията от стола и я притисна към очите си.

– О, ти, ти си...! – извика ядосано.

Той се засмя и се отдалечи. Когато можа отново да се огледа, без да примигва, тя видя, че се е отпуснал в едно от креслата, изпънал е крака и я наблюдава, доволно усмихнат.

– Изкъпи си се с кеф, миличко! – каза той и понечи да стане. – Искаш ли да ти изтрия гърба?

Тя стисна решително устни, готова веднага да излезе от ваната, ако я докосне, но той се отпусна отново в креслото и само ѝ кимна:

– Хайде, без нерви, Хедър! И както вече ти казах – вземи си спокойно ваната – добави той вече сериозно. – Ще ти е навярно последната за много дълго време.

Тя седна и го погледна озадачено. Дали не беше ново наказание, което искаше да ѝ наложи?

– Брандон, моля те! Наистина не съм капризна и малкото удоволствия, които си позволявам, са много скромни. Но от това наистина имам нужда. Заклевам те, Брандон – погледна го тя умоляващо, – не ми забранявай да се къпя, моля те, недей. Необходимо ми е, за да се чувствам добре.

Устните ѝ отново затрепераха и тя сведе очи.

Смехът изчезна от лицето му. Той стана и се приближи към нея. Облегна ръце на ръба на ваната, наведе се и я погледна внимателно. Тя продължаваше да седи, свела очи, като боязливо дете, което се страхува от наказание. Гласът, с който ѝ заговори, беше спокоен и топъл:

– Несправедлива си към мен, Хедър, ако смяташ, че съм способен да ти отнема нарочно това удоволствие. Тъкмо обратното, оставям ти го от все сърце. Споменах го само защото утре ще се качим на кораба и най-късно след три дена ще излезем в открито море.

Тя вдигна глава и го погледна. Отблясъкът от свещите трепкаше върху малките ѝ корави гърди.

– О, Брандон, извинявай – измърмори смутено – колко глупаво от моя страна да помисля нещо друго. – Тя млъкна и забеляза, че погледът му се е плъзнал към гърдите ѝ. Брандон беше преbledнял и мускулът на дясната му буза отново трепереше. Хедър измърмори извинение и притисна голямата гъба към гърдите си. Брандон стана рязко и отиде до прозореца.

– Ако имаш сега намерението да напуснеш ваната, госпожо – каза той малко неприязнено – бихме могли в обозримо време да вечеряме. Ще поръчам на Джордж да ни донесе нещо.

Хедър побърза да последва час по-скоро предложението му.

Струваше ѝ се, че си е легнала преди малко, когато Брандон я разтърси, за да я събуди. Вън беше още тъмно, но той беше вече облечен. Издърпа я безцеремонно от леглото и ѝ подаде дрехите. С негова помощ тя бързо се заоблича. После той ѝ сложи наметалото и застана нетърпеливо до вратата, докато тя се опитваше да избърше с мокра гъба последните следи от сънливост от лицето си. Слязоха да закусят и след малко се запътиха пеш към кораба, вече закотвен на близкия кей.

Целият екипаж беше вече събран, за да натовари последната стока. Мъжете прекъснаха само за миг работата си, за да погледат как капитанът им се качва с жена си на борда. Очите им проследиха и двамата, докато изчезнаха под палубата.

В каютата Хедър свали наметалото, легна на койката и тутакси заспа. Дори не забеляза, че Брандон я покри с одеяло.

След обеди, който той ѝ донесе в каютата, Хедър се качи на палубата и стоя известно време до релинга да наблюдава работата на моряците и суетнята на пристанището. По доковете продавачи предлагаха евтино пресни плодове и зарзават, с които моряците разнообразяваха с удоволствие менюто си от осолено месо, боб и сухари. Богато облечени тежки

търговци се смесваха в тълпата с просяци и джебчии, които полагаха усилия да ги поосвободят от кесиите им. Моряци се размотаваха, хванали под ръка момичетата си. Галеха ги и ги целуваха невъзмутимо пред очите на всички, файтонджии чакаха на кея за клиенти. Пред очите ѝ се разстилаше пъстрата картина на пристанищното ежедневие. Товареха и разтоварваха кораби, моряшки ругатни се смесваха с команди и с кръсците на хвалещи стоката си улични търговци. Хедър не беше виждала досега толкова оживена суетня. Заинтригувана и леко задъхана, тя се облегна на релинга, за да не изтърве нито една подробност. От време на време до нея долиташе дълбокият, заповеднически глас на Брандон. Виждаше го да разговаря с господин Бонифас или с някой моряк. Понякога слизаше на брега да преговаря с търговци.

Беше вече късно следобед, когато видя Джордж да пристига с конска кола, натоварена с нейния сандък, моряшката торба на Брандон и, за нейна огромна изненада, с месинговата вана от страноприемницата. Хедър наблюдаваше объркана как слугата разтоварва багажа и го качва на борда. Когато сложи ваната върху дъските, той се обърна засмян към нея и Хедър разбра, че Брандон е купил ваната заради нея. Погледна към мъжа си, който стоеше зад Джордж и разговаряше с господин Бонифас. И той тъкмо се озърташе да види дали Джордж е качил всичко цяло и невредимо на борда. И той вдигна очи към нея. Погледите им се срещнаха и Хедър се почувства изведнъж много щастлива – сърцето ѝ се изпълни с радост, че живее. Далеч по-скъп подарък не би могъл да ѝ достави толкова радост като тази стара месингова вана. Устните ѝ се отвориха леко, а усмивката, която изгря на лицето ѝ, беше събрала всичко, което изпитваше в този миг – радост, благодарност, привързаност. Брандон стоя един миг сякаш прикован от магията на тази усмивка, а Джеймс Бонифас се изкашля и повтори въпроса, който преди малко беше за дал.

Вечерта мадам Фонтено донесе с две от момичетата си гардероба на Хедър. Брандон прегледа внимателно всичко, изказа голямото си задоволство, а после извади от дълбочините на сандъка си желязно ковчеже и наброи върху масата цената, поискана от шивачката. Мадам Фонтено хвърли през рамото му поглед към съдържанието на ковчежето и шумно си пое дъх, когато прецени стойността му. Брандон се обърна и вдигна ядосано вежди, при което шивачката побърза да се дръпне. Сега погледна към Хедър, коленичила до големия сандък и заета да подрежда грижливо рокли и аксесоари. После мадам Фонтено се обърна отново към Брандон с пресметлива усмивка в очите. Видът на пари винаги я

възбуждаше.

– Вашата съпруга ще ви придружи ли и когато дойдете догодина пак, monsieur?

– Не – отвърна кратко Брандон.

Усмивката на мадам Фонтено стана още най-широка. Тя отметна кокетно къдрица от челото си.

– Ако дойдете сам, ще се отбиете, надявам се, при мен, да поръчате нови рокли за госпожата, нали? С удоволствие ще работя отново за вас. За мен ще е щастие да поставя всичките си способности на ваше разположение, monsieur – изчурулика тя накрая малко двусмислено.

Забележката ѝ мина покрай неопитните уши на Хедър, без тя да долови подтекста им. Младата жена дори не вдигна глава от сандъка. Но Брандон много добре разбра всичко. Той изгледа мадам Фонтено съвсем спокойно и по начин, който я притесни. Гледаше я, сякаш преценяваше стойността на вещ, плъзна поглед по твърде пищния ѝ бюст на матрона, а после с нескрито пренебрежение по широките ѝ бедра. След което се залови отново за парите, сякаш нищо не било.

– Не ме разбрахте добре, мадам. Искам да кажа, че изобщо няма да се връщам повече в Англия. – Това беше последното ми пътуване до Лондон.

Жената направи, ужасена, крачка назад. Миг по-късно Брандон ѝ подаде парите в една кесия. Мадам Фонтено изобщо не си направи труда да ги брои. Завъртя се на токчета и изчезна без да пророни нито дума.

По време на вечерята мислите на Брандон бяха толкова заети с какво ли не, че съпрузите едва размениха по някоя дума. Хедър беше си легнала в койката, а той продължи да седи до бюрото, зает със списъци, сметки и корабни дневници. Отдавна беше минало полунощ, когато духна свещите, съблече се в тъмното и си легна до нея. Хедър се събуди. Дръпна се, за да му направи място, но възможностите не бяха големи. Брандон се обърна на другата страна, с гръб към нея. Лежеха така, гръб до гръб, и се опитваха и двамата – всеки по свои причини, – да не мислят за онова, което се случи в това легло, когато лежах последния път заедно в него.

Следващите два дена минаха бързо. Товарът беше подреден, провизиите качени, последните думи на раздяла разменени. Няколко големи лодки дойдоха да извлекат „Бързоходен“ от пристанището, след което щяха да вдигнат платната и да чакат вечерникът да ги изпъне. Всички на борда бяха сега мълчаливи и замислени, само корабът сякаш очакваше нетърпеливо свежият зефир да изпълни платната. Беше спокойна вечер

и водата гладка като огледало. Платната висяха, отпуснати. Слънцето тъкмо залязваше зад лондонските покриви, когато топселът изведнъж силно заплющя. Всички очи се впериха нагоре. Беше се вдигнал хладен бриз. Застанала на палубата до мъжа си, Хедър усети върху лицето си бодливото му студено появяване. Платното отново силно изплющя, а после, със засилването на бриза, бързо пое вятър. Гласът на Брандон прозвуча сега, силен и ясен:

– Моряци, вдигни котвата! – потегляме за дома!

Макарата на котвата заскърца и гласът на Брандон отново изкъртя радостно над кораба:

– Дясно на борд!

Котвите се вдигнаха бавно от водите на Темза и корабът пое постепенно курса си. Хедър видя как светлините на брега започнаха да се отдалечават и гърлото ѝ се сви.

Брандон се върна в каютата чак на разсъмване и легна да си доспи. По време на закуска той ѝ обясни какво я очаква по време на пътуването.

– Хедър, сутрин палубите принадлежат на екипажа. Ако ти скимне да се озовеш там твърде рано, онова, което става на един кораб ще те накара да се изчервиш. Затова моят съвет е да си оставаш до късно следобед в кабината.

С поглед забит в чинията, тя измърмори покорен отговор. Бузите ѝ бяха пламнали...

– На долната палуба пък изобщо нямаш какво да търсиш – продължи той. – Там са каютите на екипажа, а на такъв дълъг път ти ставаш за мъжете твърде голяма съблазън. Не бих искал да се видя принуден да застрелям някое от момчетата си, защото се е забравило. Тъй че изобщо не стъпвай там и избягвай да пресичаш пътя на мъжете.

Късно следобед Хедър чу вик:

– Земята се скри! Четири румба дясно на борд!

Денят беше сив, сякаш зимен. По небето пълзяха ниски облаци. Духаше североизточен вятър. Хедър се качи на палубата. Мъжът ѝ стоеше на кормилото и наблюдаваше как най-южният нос на Англия постепенно изчезва от погледа му. Тъкмо казваше на кормчията:

– Поеми сега ти. Дръж курс право на запад. – А после викна нагоре: – Внимавайте с платната, момчета и сменете топсела!

Известно време стоя така, с ръце на гърба и широко разтворил крака, гледаше към мачтите и усещаше равномерното олюляване на кораба. Платната бяха силно изопнати, слънцето, вече ниско над хоризонта,

рисуваше златисточервени ръбове по краищата на облаците. Последната ивица земя изчезна зад тях в падащия здрач.

С тъпа болка в гърдите Хедър видя как Англия изчезва от погледа и от живота ѝ.

ГЛАВА ШЕСТА

Четири дена по-късно слънцето изгря на изток студено и заплашително. Силният източен вятър беше станал пронизващ. През първите два дена от пътуването времето беше сравнително добро и „Бързоходен“ можеше да напредва, вдигнал платна. Беше порил спокойно почти гладкото море в западна посока. Но сега вятърът свистеше във вантите, а платната сякаш да се пръснат. Наведен на една страна, „Бързоходен“ се плъзгаше по високи пенести бели гребени, но се подчиняваше на всяко движение на кормилото.

Брандон не сваляше бдителен поглед от струпалите се на хоризонта ниски облаци, работеше ревностно със сектантите и се навеждаше на често над картата.

Вятърът предвещаваше лошо време. Въпреки това Брандон се усмихваше, доволен: при темпото, с което се движеше „Бързоходен“, напредваха достатъчно бързо. Той влезе в каютата, пръсна наоколо си карти и сектанти, наля си от тенджерата на печката чаша кафе. Докато отпиваше с удоволствие от горещата течност, гледаше замислено Хедър. Тя още спеше в койката. Ръката ѝ лежеше върху неговата възглавница, притиснала разпилените ѝ къдрици. Помисли си за топлината и мекотата на тялото ѝ, запита се дали щеше много упорито да се брани, ако се опита сега да я обладае. Тя се раздвижи леко, сякаш бе прочела насън мислите му и той побърза да пропъди от въображението си мъчителните желания. Хедър се протегна и се раздвижи под одеялото, после бавно отвори очи. Когато го видя, усмихна му се за добро утро, после стана и се загърна в леко наметало.

В същия миг Джордж почука тихичко на вратата. Когато Брандон извика: – Влез! – слугата престъпи прага, понесъл таблата със закуската. После извади от джоба си един портокал и го подаде на Хедър, която му благодари, изненадана и зарадвана. Брандон, който наблюдаваше усмихнат сцената, се запита дали слугата не е вече напълно покорен от чара на Хедър, от нейното лице на беззащитно момиченце.

– Ще имаме днес гости за вечеря, Джордж – каза той малко сухо и се извърна. Усети, разбира се, че Хедър го гледа учудено, но не пожела да реагира. – Поканил съм господин Бонифас и помощник капитана Тори Мак Тевиш да ни правят компания. Та ще те помоля довечера да ни сервираш...

– Тъй вярно, капитане! – каза Джордж и хвърли бърз поглед към Хедър. Но тя се беше обърнала, изцяло погълната от желанието да си стопли ръцете на печката. Личеше й все пак, че е ядосана и Джордж поклати глава – той не одобряваше суровото държане на своя капитан. Редно ли е така упорито да държи на навичите си на стар ерген дори сега, вече на път да стане баща и глава на семейство! – мислеше си Джордж.

Вечерта беше по-студена от предишните. В една от новите си рокли, Хедър стоеше, трепереща, до печката и чакаше Брандон да свърши тоалета си. Беше избрала тази рокля, защото й се стори по-топла от другите – беше от зелено кадифе с дълги ръкави и висока яка, корсажът беше украсен с бродерия с лъскави малки перли. Беше си направила красива прическа. Беше много елегантна и, застанала така, беше в радвашо като контраст с подчертано мъжката си среда. Брандон, който я наблюдаваше благосклонно, установи със задоволство, че тя би била изключително хубава капитанска съпруга. Той се засмя весело, когато Хедър се приближи още повече към печката и повдигна поли, та да проникне топлината и отдолу.

– Начинът, по който си се залепила за печката, ме карат да предположа, мадам, че няма да оцениш високо времето, което тепърва ни предстои.

– Нима ще става още по-студено, Брандон? – попита тя, ужасена.

– То се знае – засмя се Брандон. – Поехме по северния път и плуваме в посока Нюфаундленд. За нас е много важно да спечелим време, защото и без туй потеглихме с голямо закъснение от Англия. Както вървят нещата, едва ли ще пристигнем преди Нова година у дома. И все пак, нали съм оптимист, вярвам, че ще я преварим с поне няколко дена.

Помощник капитанът и ковчезникът явно се радваха и на хубавата вечеря, и особено на присъствието на Хедър. Дори да бяха разбрали, че е бременна, не дадоха да се забележи. Когато влязоха в каютата на капитана, поднесоха й подарък – малък модел на „Бързоходен“ и благодариха словоохотливо за поканата. Брандон беше изненадан да установи с какъв ентузиазъм я приеха. Той стоеше до жена си и наблюдаваше, леко присмехулен, как Хедър прие с нескрита радост подаръка на гостите, как ги увери, че грижливо ще го пази.

Вечерята мина приятно. Двамата мъже разказваха разни моряшки истории и явно се стараеха да направят добро впечатление, като се надпреварваха да вдигат падналата й салфетка, или да я настаняват удобно да седне. Хедър долавяше от време на време, че съпругът й се ядосва на

искрената непосредственост, с която тя се смееше на веселите разкази на гостите. Обзе я страх при мисълта за силата на собственическото му чувство. Докато се хранеха, на често поглеждаше към него, за да разбере какво е настроението му. Начинът, по който беше наградил бясно момъка в модния салон, безмилостният му гняв към онези двамата, които бяха нахлули в стаята им, ядът му, когато чу, че тя е готова да помоли слуга да ѝ закопчае роклята, веднага изплуваха в паметта ѝ. Въпреки това беше сигурна, че той не изпитва към нея любов, тъкмо обратното, смята, че е бил принуден против волята си да се ожени, че е бил впримчен и вързан. Но каква е тогава причината за лесно възпламенилия му гняв? Тесногърдие? Едва ли. Имаше достатъчно доказателства за ненадейно проявявана щедрост скъпия елегантен гардероб, който ѝ бе поръчал, избобилните им обеда и вечери, ваната, купена специално за нея. Не, не беше дребнавост и въпреки това го обземаше странен гняв всеки път, когато други мъже проявяваха интерес към нея. Колко странен беше този човек, за когото я омъжиха! Щеше ли животът с него да стане един ден нормален, или щеше да си остане една несигурна игра, в която тя ще бъде принудена непрекъснато да отгатва какво ли е сбъркала пак?

Привършиха вечерята, масата беше раздигната. Мъжете запалиха с хиляди извинения пурите си. Разговорът се завъртя около делови въпроси. Господин Бонифас попита дали не би било по-сигурно, ако предпочетат южния път. Брандон отпиваше замислено от виното си, той помълча малко, после отговори:

– Една седмица преди да вдигнем котва, други два търговски кораба вече потеглиха за Чарлстън. Трюмовете им бяха претъпкани със стока. И двата поеха по южния път. Ако стигнат преди нас, за онова, което караме, ще вземем едва половината цена. Но ако успеем да ги преварим – а аз се надявам, че ще можем – тогава печалбата ни ще се удвои. Това е последното ми голямо пътуване и бих искал да получа възможно най-висока печалба, не само за себе си, но и за всички.

– Това е наистина чудесно, капитане! – засмя се доволно Тори Мак Тевиш. – Той беше човек, който умее да цени звънката монета.

И Джеми Бонифас кимна в знак на съгласие.

– Брат ми Джеф и аз вложихме доста пари в закупената в Англия стока – продължи Брандон. – Бих искал похарченото да ни се върне удвоено. Ако пристигнем навреме, ще стане точно така.

Господин Мак Тевиш сучеше дългите си мустаци.

– Тъй, тъй, капитане – каза той. – Залогът си заслужава играта. И моят дял в стоката ще ми донесе много по-висока печалба, ако стане

както сте го замислили.

– Същото важи и за мен! – усмихна се ковчезникът.

– Джеф ще се отдели ли от вас, капитане, след като сте вече женен?
– попита Мак Тевиш.

Брандон хвърли през масата бърз поглед към Хедър, преди да поклати с тих смях глава...

– Доколкото ми е известно, Мак Тевиш, – той предпочита да води неотклонно живота на ерген, въпреки че Хети не го оставя на мира, мърмори и се опитва да го убеди в необходимостта да се ожени.

– Като види колко сполучлив избор сте направили вие, капитане – заяви Мак Тевиш и се усмихна приятелски на Хедър, – може пък да се изкуши да последва примера ви.

Хедър се изчерви и отвърна плахо да усмивката му. Виждаше, че Брандон я наблюдава и сякаш размисля дали помощникът му е прав. Ръцете ѝ трепереха, когато тя най-сетне вдигна глава и погледите им се срещнаха над масата.

Господата Бонифас и Мак Тевиш размениха с усмивка многозначителни погледи, с които се разбраха скоро да се оттеглят. Но когато вратата се затвори зад тях, Брандон се върна към писалището и потъна отново в книгата, а Хедър взе гергефа и седна колкото може най-близо до печката. Малката печица не излъчваше много топлина и тя непрекъснато се местеше, за да се погрее от всички страни. Честите ѝ премествания разсейваха Брандон, затова той накрая остави перото и отмести книгата. Седя известно време така, наблюдаваше я навъсено, облегал един лакът на масата, сложил другата ръка в скута. Най-сетне стана и се приближи към нея. Хедър ставаше все по-неспокойна под втрещения му поглед. После и тя отпусна гергефа и вдигна очи към него.

– Какво има, Брандон? – попита тя уплашено.

Той сякаш изобщо не я чу. Вместо това се обърна на пети, отиде до сандъка си и вдигна капака. Започна да изхвърля безразборно дрехи, докато откри малко вързопче, извади го и ѝ го подаде.

– Не е изключено тези неща да ти се сторят отначало доста неудобни, мадам, но се надявам, че все ще ти помогнат срещу студа.

Тя развърза вързопя и зяпна смаяна съдържанието му. Брандон се засмя широко, развеселен от безпомощния ѝ вид, протегна се и вдигна високо една от дрехите, та тя да може добре да я разгледа.

– О! – възкликна тя изненадана. – Мили боже! И аз трябва да го облека? Съмняваш ли се в моята добродетел, та искаш да ме опаковаш в подобно нещо?

– Тези тук са скроени точно по чифт наполеонки – заяви той и раменете му се тресяха от смях. Трябва да ги навличаш под роклите, за да не мръзнеш толкова.

Хедър гледаше объркана и все още не проумяваше докрай.

– Представа нямаш колко трудно беше да ги поръчам за теб – смееше се той. – Всеки шивач, към когото се обръщаш с подобно желание, решаваше, че съм си загубил ума, никой не желаше да повярва, че ми трябва за една жена. Наложил се яко да се изръся, за да ми ги ушийт най-сетне.

– Казваш, че трябва да нося тези неща под дрехите си? – попита тя все още недоверчиво.

Объркаността ѝ ужасно го забавляваше.

– Ами твоя работа, мадам, щом искаш студеният вятър да се промъкне под полите ти. Уверявам те, настоях да ти ушийт „тези работи“ само с най-добри намерения. Не бой се, не ти играя лоша шега. Единственото ми желание е да не мръзнеш.

Хедър докосна предпазливо мекия, топъл плат и на устните ѝ най-сетне се появи лека усмивка.

– Благодаря ти – измърмори тя мило.

Минаха още пет дена и времето ставаше все по-лошо. Хедър вече не се съмняваше в предимствата на странното бельо с дълги крачоли, което Брандон ѝ даде. Беше му по-скоро много благодарна. Когато ги обу за пръв път, високо се разсмя не беше виждала нищо по-забавно. Наполеонките ѝ стигаха до глезените, а се връзваха с нещо като панделки високо под гърдите. Изглеждаха наистина смешно. Тя още се усмихваше, когато Брандон влезе за закуска и тя вдигна поли, за да му покаже новото си бельо. Брандон трябваше да си признае, че не насърчава особено възхищението и желанията му.

Вече сваляше новото си бельо само когато си лягаше. Топлината на неговото тяло беше достатъчна, тя я привличаше като магнит, докато той спеше. Когато се събуждаше изведнъж посред нощ, често разбираше, че се е притиснала към гърба му. Или разбираше сутрин, че той лежи по гръб, а тя е сложила глава на гърдите му или коляно върху краката му.

Това я стряскаше и изненадаваше всеки път, беше смаяна, че може дотолкова да се забравя в съня си. Този път Брандон пак лежеше по гръб, но и двамата бяха будни. Бяха си легнали рано, за да се спасят от студа в каютата. Топлата койка беше същински удобен рай. Печката вече не можеше да стопли цялото помещение.

Миналата вечер тя разказа на Брандон какъв е бил животът ѝ преди да го срещне, макар да допускаше, че лорд Хемптън вече го е осведомил за много неща. Той я слушаше с голям интерес, като поставяше от време на време, целият внимание, по някой въпрос.

– Как се беше озовала в Лондон вечерта, когато се срещнахме? – попита той, след като Хедър свърши разказа си. Обърна към нея лице върху възглавницата, отметна от рамото ѝ една къдрица и се заигра разсеяно с нея.

Хедър се запъна.

– Дойдох в Лондон с брата на леля Фани – измърмори тя. – Той искаше да ми помогне да си намеря работа като учителка в женско училище. На някакъв многолюден пазар се загубихме. Беше още първата ми вечер в Лондон.

– Що за човек е този твой вуйчо, та ти е позволил, без да се замисля, да го придружиш?

– Ех, един наистина богат човек, Брандон – сви тя рамене.

– По дяволите! Не те питам за това, Хедър! Ами чичо ти, толкова неопитен ли е, та те е поверил на този мъж единство заради обещанието да ти намери място на учителка? Не му ли мина през ума, че е могъл да те продаде на други мъже, или той самият да злоупотреби с теб? Може да е било по-добре, че си го загубила.

Хедър лежеше притихнала до него. Разбираше колко гняв крие в думите му. Запита се дали той не е единственият човек, доловил с безгрешен инстинкт, какво е имал на ум Уилям Кърт. Сега вече не я заплашваха английските затвори. Но как ли би приел да истината, ако можеше да разбере, че жена му е убийца?

Страхът ѝ беше по-силен от желанието да му се довери.

– А ние тъкмо този ден бяхме спрели в пристанището – прошепна той и продължи да навива къдрицата ѝ на пръста си. – Ако не беше първият ден след толкова дълго пътуване, може би щях да се държа по-разумно, но бях неспокоен и помолих Джордж да ми намери нещо подходящо. Неговият избор беше същинска изненада за мен – недокосвана жена с влиятелни приятели.

Хедър се изчерви и извърна лице. Брандон наблюдаваше нежната линия на тила ѝ, меката кожа, която изглеждаше още по-бяла там, където започваха тъмните коси. Изкушението да целуне това прелестно място беше огромно, беше му безкрайно трудно да запази самообладание и да забрави, че тя е всъщност негова. На него принадлежеше това нежно късче кожа под копrienената коса, местенцето, което с такава радост би

галил и целувал.

– Ще ми е доста трудно да обяснявам всичко това на брат си – каза той тихо.

Хедър го погледна изненадана. За пръв път чуваше, че я очаква среща с девер.

– Представа нямах, че имаш брат – каза тя учудено.

Брандон вдигна вежди и известно време мълчаливо я наблюдава.

– Известно ми е, че нямаш представа. Ще трябва да научиш още много неща за мен. Не мога, като тебе, да изкаканижа наведнъж цялата история на своя живот.

Хедър реагира бурно на обидата. Издърпа с гневно възклицание къдрицата си от пръстите му и се извърна. Разплака се от яд и му обърна гръб, докато той продължаваше предизвикателно да се смее. Ругаеше го безмълвно, но не посмя нещо да му каже.

Брандон бавно се събуждаше. Беше все още изцяло в плен на усещането за нейната топлина и мекота, защото Хедър лежеше, притисната към него. Стори му се, че нежните ѝ гърди оставят на гърба му пламтящи дири, бедрата му лежеха под нейните, изящното ѝ тяло беше притиснато към неговото. Струваше му се, че ще се пръсне от набъбналото желание и си мислеше какво ли ще стане, ако я обладае сега насила. Все още в полусън му се стори, че косата ѝ го придърпва към нея, сякаш копринените ѝ къдрици го галеха, а устните ѝ се притискаха към неговите. Прегръдката ѝ беше разтворена и сякаш готова да го приеме. Мислено вече проникваше между бедрата ѝ, в дверите към щастието, а Хедър се извиваше под него, преливаща от сладострастие и възбудата на двама им се извисяваше до екстаз.

Собственото му разгорещено въображение го беше заслепило. Чест, мъжка гордост, самообладание, всичко бе пометено от бурята на страстта, която го връхлетя и му отне разсъдък. Тъкмо искаше да се обърне към нея, решен да потърси облекчение за продължилото със седмици мъчение. Той се притисна към малкия ѝ корем, който бе започнал леко да се закръгля, но усети лекичко движение, което го накара да се дръпне. Погали нежната закръгленост и го долови отново, този път поясно. Бебето риташе в нея, сякаш се противеше на намеренията му. Пламналата му кръв се поохлади и сега отново беше на себе си. Не, не би си позволил да загуби самообладание.

Успя да стане, без да събуди Хедър. Наметна се. Луната светеше толкова ясно, че нямаше нужда от свещ. Наля си чаша бренди и се разхожда неспокойно из тясната каюта.

Междувременно се беше събудил окончателно и се чувстваше много смутен. Та значи тялото му се опитваше да вземе надмощие над разума. Напоследък такива сънища най-вече бяха станали все по-чести и по-настойчиви. Ако не се вземе в ръце, ще превърне някоя нощ сънищата в действителност. Застана до койката, загледан в младата си жена, която спеше в нея, невинна, нежна, не подозираща нищо. Мислеше си за всички ужаси, които бе изживяла, за начина, по който те можеха да променят това полудете, както дори желязото се превръща при висока температура в стомана. Но тя бе устояла на всичко, на неговите пристъпи на гняв, както преди това на всички ужаси в дома на лелята. Въпреки всичко беше запазила очарованието си на дете, то ѝ бе свойствено като неизменна част от самата ѝ същност.

Спомни си за Луиза, зрялата жена, която сега очакваше с нетърпение завръщането му. Тя беше от съвсем друга материя в сравнение с нежното момиче, което споделяше леглото му. Луиза беше разглезена любимка на родителите си. Не познаваше лишенията, не ѝ се беше случвало нищо лошо. Като личност не беше никак сложна, беше, тъй да се каже, прозрачна. Не беше възможно и да я обиди човек. В отношенията ѝ към мъжете нямаше място за изтънчени чувства. Наслаждаваше се свободно на радостите на леглото и онова, което караше Хедър боязливо да се дърпа, би могло да очарова Луиза.

Стоеше и си мислеше, че всичките му планове бяха разстроени, самоувереността му разколебана. Остави се да го впримчи една девственница, сякаш беше неопитно селянче, което не може да се оправя.

Хедър се събуди и се сви, разтреперана, защото ѝ липсваше неговата топлина. Загърна се по-плътено в одеялото.

Брандон се усмихна трогнат, съблече се пак и се пъкна внимателно, за да не я събуди, под завивката, прегърна я, за да я стопли. През този къс миг беше готов да забрави и страстното си желание, и гордостта си и да гледа на нея само като на малко момиченце, което има нужда някой да се грижи за него.

Когато Хедър се събуди на заранта, той вече беше излязъл от кабината. Беше ѝ метнал второ одеяло. Като го видя, тя се усмихна зарадвана и си помисли, че е наистина странно: та той биваше понякога толкова мил и се сещаше и за най-дребни неща.

Той слезе за закуска в каютата, беше мълчалив, но внимателен и дълбоко замислен. Хранеха се мълчаливо. Лицето му беше зачервено от студа. Носеше дебел моряшки пуловер с висока яка, тъмен панталон и високи ботуши. Когато влезе, свали вълнената си шапка и тежкото

палто. Беше всичко друго, само не елегантен, но Хедър установи изведнъж, че той изглежда чудесно както и да е облечен. Каквото и да сложеше, му стоеше добре, имаше вид на благородник, независимо от това дали носеше скъпо или работно облекло, което сякаш подчертаваше още повече неговата мъжественост.

Късно следобед Хедър излезе от каютата. Беше сложила тежко дебело наметало и искаше да глътне малко чист въздух на палубата. Брандон не се виждаше никакъв.

Тя застана до кормчията, едро момче с едва забележим мъх по гладките бузи. Смутен, младият моряк беше забил поглед в компаса и се преструваше, че не я вижда.

– Мислех, че капитанът е на вахта.

Морячето вдигна мълчаливо ръка и посочи нагоре. Тя погледна натам и не можа да потисне вик на уплаха. Горе Брандон прескачаше от ванта на ванта и проверяваше нещо по платната. Хедър пребледня от страх и отстъпи крачка назад, когато видя мъжа си горе, на главозамайваща височина. Отдолу мачтата изглеждаше толкова тънка, почти чуплива и тя се уплаши, че може да не издържи тежестта на Брандон. Усети как сърцето ѝ бие в гърлото от страх. Затисна устата си с длан, за да не последва още по-силен вик след първия ужасен възглас. Порив на вятъра разлюля платната и Брандон трябваше да потърси опора, защото мачтата се наведе по-силно. Когато погледна надолу, за да извика нещо на моряка, зърна Хедър и прекъсна работата си. Спусна се надолу, скочи последните няколко метра и докосна леко палубата. Обърна се най-напред към морячето:

– Горе някои възгата трябва по-яко да се вържат. Както са закрепени сега, при по-силна буря няма да издържат. Бъди така добър, погрижи се всичко да е час по-скоро отново наред.

– Тъй вярно, капитане – отговори момчето и лицето му пламна, защото Хедър бе станала свидетелка на забележката, която му бе направена.

Брандон се наметна с палтото и Хедър въздъхна облекчено.

– О, Брандон, какво правеше там горе? – попита тревожно. Испитаният току-що страх беше изпълнил очите ѝ със сълзи.

Изненадан от тона ѝ и неочаквания изблик на чувства, Брандон се обърна към нея и прочете по лицето ѝ страха. Гледаше я известно време смаян, сякаш не можеше да повярва, че е толкова загрижена за него. После радостно се разсмя.

– Няма защо да се страхуваш. Не съм бил в смъртна опасност там

горе. Исках само да прегледам такелажа.

– Да прегледаш такелажа ли? – намръщи тя чело.

– Тъй вярно, мадам – отвърна той, вперил очи в хоризонта. – Идните три дена ще изживеем твърде сериозна буря и съвсем не държа тя да ми съдере платната.

– Но не може ли друг да свърши тази работа вместо теб? – попита тя загрижено.

Той пак се засмя весело и докато ѝ завързваше наметалото под брадичката, заяви:

– Дълг на капитана е да се грижи за кораба, негов дълг е също да следи всичко да е наред.

На Хедър този отговор никак не ѝ хареса, но пък от друга страна трябваше да признае, че не може да го помоли да престане да взема необходимите предпазни мерки.

– Но поне внимаваш, когато го вършиш, нали Брандон?

Той я погледна със светнали от радост очи.

– Нямам никакво намерение, да те оставям млада вдовица, госпожо.

Прекалено си хубава!

Следващият ден започна в сиянието на кървавочервен изгрев, сигурно предзнаменование, че се за дава буря. Вятърът се бе засилил и често сменяше посока. Моряците трябваше отново и отново да се катерят по вантите, за да осигурят такелажа. И вълните промениха посоката си и тежко натовареният кораб с мъка напредваше и се поклащаше от борд на борд. Тъмни парцаливи облаци се гонеха по небето. Морето беше оловносиво и някак тежко – мрачна гледка, която не предвещаваше нищо добро. Нощта, която последва беше катранено черна. Единствената светлина на горната палуба идваше от олюляващия се фенер над кормилото.

Преди да почне отново да се съмва, вятърът изведнъж утихна. На хоризонта проблясваха светкавици. Платната плюсяха, отпуснати, а морето изглеждаше измамно спокойно и беше гладко като огледало. Хоризонтът не беше ясно очертан, защото краищата на облаците сякаш се сливаха с водата, образувайки мъгливо единство. От време на време внезапно появили се облаци скриваха топсела. Корабът едва се движеше. Нощта настъпи без преход. Екипажът беше обзет от нервно напрежение в очакване на онова, което идеше.

През нощта се вдигна силен вятър. Корабът бе грижливо подготвен да устои на бурята, която можеше всеки миг да ги връхлети. На разсъмване вълните вече се вдигаха високо, а корабът се носеше много по-

бързо.

Само най-необходимите платна бяха вдигнати и закрепени, през палубата бяха протегнати въжета, за да могат хората да се държат за тях и водата да не ги отнесе през борда. Отсега нататък никой нямаше да посее да се катери по вантите.

Денят премина. Морето ставаше все по-неспокойно, бурята все по-силна.

„Бързоходен“ стенеше и скърцаше с всичките си дървени части. Сякаш стон премина през тялото на кораба, когато „Бързоходен“ се озова сред едва различимите маси от вода, пръски и бързи облаци. Хедър вече трудно различаваше, дали започва денят или се смрачава. Всички дрехи, всяко парче плат на борда беше влажно и студено. Виждаше Брандон само на рядко, когато слизаше, целият мокър и премръзнал, в каютата, за да се преоблече и да пийне нещо топло. Почти нямаше време за сън и хапваше само набързо и съвсем нередовно. Когато се появяваше, тя му помагаше да се съблече, увиваше го в одеяло, което беше стоплила за него край печката. Очите му бяха зачервени от солената вода, беше раздрознителен. Тя правеше каквото ѝ беше по силите, за да облекчи живота му. Но най-вече бдеше над съня му. Обикновено почивката му не траеше дълго. Той скоро ставаше и се обличаше, за да се качи на палубата и да води кораба си сред развилнелите се стихии.

Няколко дена се изнизиха монотонно. Една заран палубата бе цялата заледена. Бурята бе станала снежна. Брандон слезе в каютата със заскрежени вежди и мигли. Седна, увит в одеяло, плътно до печката, обгрънал с ръце, за да ги стопли, голяма чаша кафе с ром.

Хедър тъкмо окачваше дрехите му да се сушат, когато подскочи от глухия шум на падащ предмет. Озърна се – чашата за кафе се търкаляше на пода. Брандон дори не го забеляза – беше потънал от крайно изтощение в дълбок сън. Тя го покри внимателно с още едно одеяло, а когато господин Мак Тевиш влезе, за да даде на капитана си няколко въпроса, тя го накара много внимателно, но решително, да излезе. В каютата се чуваха само скърцането на кораба и монотонното свистене на бурята. Тя седна с ръкоделието в ръце, твърдо решена да бди ревниво над съня на съпруга си. Минаха няколко часа, преди той да се събуди. Надигна се, вече бодър и готов да поеме отново задълженията си. Хедър остана в каютата, доволна и с чиста съвест, защото му беше осигурила необходимата почивка.

По здрач се появи Джордж, за да съобщи, че бурята е поутихнала и изглежда, най-лошото е минало. Брандон се прибра късно след

полунощ, капнал от умора. Тя се събуди и искаше да стане, за да му помогне да се съблече, но той отказа. След това се пхна, треперещ от студ, под завивките и тя се притисна към него, за да го стопли. Той прие с благодарност желанието ѝ да му помогне и я привлече към себе си. Постепенно спря да трепери и потъна в сън без сънища, прекалено изтощен, за да се обърне на другата страна, с гръб към нея.

Той се събуди на разсъмване. Хедър още спеше, когато той се върна към задълженията си. Някъде след обед слезе в каютата и въпреки че бурята още вилнееше, не побърза да се върне на палубата. Просна към печката дългите си крака и разкопча жилетката, за да се постопли. Хедър се бе изправила и, както често правеше, вдигаше усърдно поли, та да стигне топлината най-близо до кожата ѝ. Брандон я наблюдаваше замислен и в себе си почти съжеляваше, че ѝ поръча наполеонките.

На вратата се почука. Хедър си смъкна стреснатото полите.

Брандон извика:

– Влез!

Джордж влезе с поднос с кана горещо кафе и чаша. Наля на капитана и се обърна към Хедър:

– Ей сега ще ви донеса чая, госпожо.

Брандон го погледна мрачно и си каза, че старият наистина я глези. Суровият израз не слезе от лицето му и когато изгледа Хедър. Тя разбра какво мисли и побърза да смекчи нарастващия му гняв.

– Много ви благодаря, Джордж, и аз ще пия кафе.

Старият слуга ѝ наля една чаша и я погледна колебливо.

Добре знаеше, че тя не обича кафе.

Смутена от насочените към нея погледи на двамата мъже, Хедър си сложи захар в кафето и го разбърка. После отпи храбро глътка и потисна изпитаното отвращение. Усмихна се измъчено и помоли слугата, без много-много да се замисля:

– Ще може ли да ми донесете малко мляко, Джордж?

Брандон издаде клокочещ звук и изплю, сякаш щеше да се за дави, кафето си обратно в чашата.

– Какво благоволихте да кажете, мадам? – избухна той. – Или си въобразяваш, че ще срещнем стадо крави наред Северния Атлантик?

Тя се сви уплашена от грубото му навикване, извърна се и наведе глава над чашата, за да скрие напирещите сълзи. Той нямаше право да разговаря така с нея, при това в присъствието на подчинен.

Брандон изпи на един дъх кафето си, а Джордж само поглеждаше нерешително ту единия, ту другия. Много би искал да успокои

господарката си, но не смееше. Предпочете вместо това незабелязано да се оттегли, взе таблата и тихичко излезе. Брандон стана и го последва, мърморейки нещо относно жените изобщо и в частност.

Когато се прибра късно след обед в каютата, тя още не беше преодоляла обидата си от гневните му подигравателни думи.

Той свлече мокрите дрехи, сложи си халата и се изпъна удобно в едно кресло пред печката, а Хедър стоеше зад него и го наблюдаваше намусено.

Вечерята бе сервирана и изядена в мълчание.

Хедър се залови за ръкоделието си. Брандон седеше до нея и гледаше тънките дълги пръсти, които се движеха толкова сръчно. След известно време той взе книга и се зачете. Хедър му обърна гръб, свали роклята и ризата. Погледът на Брандон сновеше от книгата към нея. Наблюдаваше я как се съблича. Тя застана за миг гола до кръста и той успя да види закръглените ѝ гърди, когато тя се наведе, за да си вземе нощницата. Пламъчетата в очите му лумнаха по-високо. Тя побърза да навлече нощницата, а после свлече наполеонките. Брандон се върна с въздишка към книгата си.

Тя застана отново до печката, за да си среше косата. Междувременно Брандон беше загубил всякакъв интерес към четивото си и остави книгата. Сега я наблюдаваше неприкрито как развързва косата си и по раменете и гърба ѝ се разпиляват златните ѝ къдрици. Крехкият ѝ силует се очертаваше ясно на светлината на свещите зад гърба ѝ. Цялото внимание на Брандон беше приковано към тялото ѝ. За пръв път установи, че бременността ѝ вече не може да се скрие. Когато пристигнат, няма да има никакви съмнения относно състоянието ѝ. Хората положително щяха да си за дават въпроси, да разпитват и него. Щяха да коментират с тънки усмивчици, че той явно не си е губил времето. Нали знаеха да смятат. Представяше си смаяните лица, когато представи Хедър като своя съпруга. Истинските приятели и добри познати щяха да проявят такт и да не му поставят пряко въпроси, а останалите ще се пазят да не предизвикат гнева му. Но членовете на семейството и годеницата му – те щяха да питат и какво щеше да им отговори? Въпреки всичко тези мисли го забавляваха.

Той стана и се приближи толкова тихо към Хедър, че тя подскочи и отпусна четката. Той се засмя, сложи ръка на корема ѝ и дълго я държа там.

– Започваш хубавичко да се закръгляш, госпожо – закачи я той. – Цял Чарлстън веднага ще разбере, че не съм си губил времето и веднага

съм ти направил дете. Малко по-трудно ще е да обясня всичко на бившата си годеница.

Хедър издаде гневен възглас и отблъсна ядосано ръката му.

– Ти си отвратителен! – каза рязко. – Как смееш изобщо да обмисляш в мое присъствие на висок глас какво ще разкажеш на бившата си годеница. Ти не гледаш на мене като на своя жена и майка на твоето дете, третираш ме толкова пренебрежително, сякаш съм прахта под краката ти. – Очите й блестяха. – Абсолютно ми е все едно какво ще разкаваш за мен. Предполагам, че думите ти ще са сладки като мед, когато ще й обясняваш, че си бил принуден да се ожениш за мен, защото съм била вече бременна. Ще се представиш многословно като невинна овчица, впримчена от една алчна и рафинирана личност. Сигурна съм също, че ще разкажеш как си ме измъкнал от калта и си ми дал името си само защото върху тебе бил упражнен натиск. Не ще и дума, ще бъдеш много убедителен. Не се съмнявам, че още преди да довършиш разказа си, ще си отнел и нейната невинност.

Той смръщи чело и пристъпи към нея. Уплашена, Хедър побърза да сложи помежду им един стол и да се дръпне.

– Не ме докосвай! – извика тя. – Ако ме пипнеш, заклевам се, ще скоча през борда!

Брандон протегна ръка да отмести стола. Хедър отстъпваше крачка по крачка, докато гърбът ѝ опря в стената.

– Моля те – прошепна тя, когато той ѝ хвана ръцете. – Моля те, не ми причинявай болка, Брандон! Мисли за детето!

– Не съм имал нито за миг намерение да ти причинявам болка, мадам – каза той бавно – но необузданият ти език предизвиква гнева ми. Внимавай! Имам и други начини да те накажа!

Хедър се сви. Гледаше го с широко отворени от страх очи, устните ѝ трепереха. Брандон видя колко е уплашена, пусна я и тръгна с ругатни към койката.

– Ще направиш по-добре, ако си легнеш – каза той, вече по-спокойно. – Капнал съм от умора. Искам днес най-сетне да се наспя.

Хедър отметна глава. Гневът ѝ надделя над страха.

Как можеше да я подканя да легне до него, след всичко, което ѝ каза! В края на краищата и тя си имаше гордост.

Сълзите се стичаха по бузите ѝ, но тя беше вирнала упорито брадичка. Отиде до койката, измъкна възглавницата и одеялото си, пренесе ги в предната част на каютата и се залови да си постила върху широката пейка под прозореца.

Брандон я наблюдаваше намръщен.

– Да нямаш случайно намерение да пренощуваш там? – попита я недоволично.

– Да – измърмори тя и се наклони да се пъхне под одеялото върху коравото си легло.

– Мястото едва ли е подходящо за пренощуване – опита се да я разубеди той. – Бурята още не е отминала. До прозореца е влажно и студено. Ще ти е ужасно неудобно.

– Остави ме на мира – отвърна тя упорито. – Все ми е едно.

Брандон изруга тихичко, съблече се и хвърли небрежно дрехите си на един стол. Седна объркан на койката, втренчил очи в Хедър. Тя продължаваше да се опитва да легне по-удобно и се въртеше от една на друга страна.

Брандон дълго седя и я гледа мълчаливо, преди да си легне. Гледаше празното място до себе си, където тя бе лежала до него всяка нощ от началото на пътуването и осъзна учуден, че тя ще му липсва. Миналата нощ тя му бе отдала доброволно топлината на тялото си, за да го запази от студа. Отново погледна към нея и гласът му беше дрезгав, когато каза:

– Хедър, на този кораб човек наистина не бива да пилее топлина. Ела при мен да се топлим взаимно.

Тя вирна носле и притисна рамо към ъгъла, за да не пада от пейката на пода, всеки път когато корабът се накланя.

– Аз съм толкова глупава, сър, че бях сигурна – и посред Атлантическия океан могат да се срещнат стада крави. Малкият ми врабчи мозък ми забранява да стана от тази пейка и да прекарам нощта в едно легло с теб.

Брандон изсумтя ядосано.

– Е, в такъв случай – повиши той глас – прави каквото знаеш, но съм сигурен, че там, на пейката под прозореца ще направиш приятно запознанство с ледено студеното море. Няма да те моля повторно да спиш до мен. Само ми кажи когато ти омръзне да лежиш там, – готов съм да ти сторя място. Не се съмнявам, че ще е твърде скоро.

Хедър с мъка съдържаше гнева си. Не, няма да се пъхне в леглото му, та ако ще да замръзне тука до смърт, не, няма да му даде основание да ѝ се подиграва.

С напредването на нощта одеялото, в което се бе увила, ставаше все по-влажно. Студените пръски проникваха през процепите на прозореца. Температурата в каютата падна под нулата. Хедър стискаше зъби, за да

не се чува как тракат от студ. Беше напрегнала всеки мускул на тялото си, за да не трепери. Копнееше за топлината на койката, но гордостта не ѝ позволяваше да постъпи разумно и да легне до Брандон. Призори задряма за малко, но това беше тревожен унес от изтощение. Подскочи рязко и се събуди уплашена, защото вратата шумно се тръшна. С мъка отвори очи – те я боляха и сълзяха. Успя да види, че мъжът ѝ излиза от каютата. Опита се да седне, но каютата се олюляваше и се въртеше по силно отколкото можеше да се очаква при затихващата буря. Вече не усещаше студ, сега я изгаряше сух огън. Опита се да отметне влажното одеяло, но не успя и ръцете ѝ затрепериха от усилието. Струваше ѝ се, че кабината продължава тревожното си въртене. Хедър се надигна с мъка, одеялото, което беше увила снощи така плътно около себе си, висеше сега на нея като живо същество, което не желае да я пусне. Коленете ѝ се подкосиха от притискащата му тежест. После тя се свлече цяла на пода. Лежеше, дишайки тежко и се опитваше отново да събере сили. Вместо това я втресе изведнъж толкова силно, че не можа да помръдне. Надигна с мъка глава и видя, че печката е съвсем близо. Помисли с копнеж за нейната топлина. До печката беше креслото. Да можеше само да преодолее ледената тежест и да стане, щеше да ги стигне. Запълзя бавно на колене. Струваше ѝ се, че печката се скрива в мъгла и се дърпа от нея. Напрежението изчерпа всичките ѝ сили, но успя да стигне все пак до креслото, хвана се за краката му и се вдигна с огромни усилия дотолкова, че можа да сложи, коленичила, глава на седалката и да поеме дъх. Каютата отново се завъртя пред очите ѝ, стените се въртяха все по-бързо. Призля ѝ от вихрушката, в чийто център се намираше. А после всичко стана изведнъж черно и тя потъна в бездънна, тъмна пропаст.

Малко по-късно Брандон слезе от палубата. Настроението му беше малко по-добро. Корабът беше устоял на продължителната буря, той бе спечелил започнатата игра. Вятърът беше силен, но ги беше тласкал на юг и така бяха спечелили още няколко дена. Времето беше вече по-добро, но морето си оставаше неспокойно, а студът почти непоносим. И все пак беше истинско щастие, че успяха да устоят без особени щети на изпитанията. После си спомни изминалата нощ и отново се навъси. Не, нямаше да позволява на това инат женче да му се налага, трябваше да ѝ прочете едно конско, та да проумее най-сетне как трябва да се държи съпругата на един Бърмингам. Мимоходом кресна на Джордж да благоволи по-бързо да сервира обедата. Запъти се с широка крачка към вратата на каютата, твърдо решен да поговори на Хедър и да ѝ обясни колко глупаво се е държала. Вече кипеше от гняв, когато дръпна рязко

вратата, но застина на прага и ядът му се изпари, когато я видя, коленичила на пода, сложила безпомощно ръка и глава на седалката на креслото и наметната с одеялото.

Извика задъхано името ѝ. Тя отвори бавно очи. Размърда глава и се опита да каже нещо, но треската я разтърси отново с такава сила, че не можа да изрече нещо членоразделно. Брандон я освободи от тежкото подгизнало одеяло, вдигна я на ръце. Главата ѝ се клатеше безсилно, преди да се опре на рамото му. Чу го как вика Джордж. После я сложи в койката и я зави със сухи одеяла. Джордж влезе. Брандон му дадена висок глас нареждания. Почти в безсъзнание, Хедър не разбираше нищо. Той пак се наведе над нея. Този път отметна одеялото. Тя потрепери от внезапния студ и се опита да се вкопчи отчаяно в одеялото, защото помисли, че той иска да я накаже. Нали винаги я наказваше...

– Хедър, не се противи – изрече той сподавено – нощницата ти е влажна, ще се стоплиш по-лесно, ако я хвърлиш.

Пръстите ѝ пуснаха завивката и тя лежеше без съпротива, докато той вдигна нощницата и я издърпа през раменете ѝ. Отново я загърна в одеялата. А тя потъна в дълбок припадък.

Хедър усети нечия ръка на челото си, прохладата на тази ръка ѝ носеше безкрайно облекчение. Отвори бавно очи и погледна Брандон. Не, не беше Брандон – баща ѝ стоеше до леглото, сложил ръка на челото ѝ.

– Хедър Бриана – настоя той – бъди добро дете и си изпразни чинијата, ако не искаш татко да се разсърди.

– Не ми се яде, татко.

– Но как мислиш да станеш един ден хубава млада дама, ако не се храниш, Хедър Бриана? Много си слаба за твоите шест години.

Сега фантазията ѝ нарисува нова картина.

– Наистина ли трябва да излезеш, татко?

– Ти ще останеш със слугите и всичко ще е наред – усмихна се той.
– Нали днес е десетият ти рожден ден! Бива ли толкова голямо момиче да се страхува да остава само?

Тя го видя да се отдалечава и устните ѝ затрепериха. Очите ѝ плувнаха в сълзи.

– Ще правя каквото поискаш, татко, нали виждаш, вече го правя, но моля те, върни се.

– Баща ти е мъртъв, миличко, умря на игралната маса, не си ли спомняш?

– Не ми отнемай снимката на мама, недей. Само това ми е останало от нея.

– Аз трябва да отида да платя дълговете на баща ти. Трябва да взема всичко, дори портрета му.

– Дойдохме да те вземем, Хедър, от сега нататък ще живееш с леля си и с мен.

– Тъй, значи ти си момичето. Едва ли те бива много за работа, прекалено си мършава. Ех, поне роклите ми ще ти стават. И хич не си въобразявай, че ще можеш да домъкнеш един ден някое копеле в къщата ми. Ще те изхвърля – да знаеш! Защото ти си вещица, Хедър Саймънс!

– Не, не съм вещица!

– Това е моят брат Уйлям, дошъл е да те отведе в Лондон.

– Ти си очарователна, дете мое. Ще позволиш ли да ти представя моя асистент Томас Хънт? Ех не е тъкмо онзи тип мъже, които съблазняват жените с хубостта си.

– Моля ви, оставете ме на мира. Не ме докосвайте.

– Намерението ми е да те притежавам напълно и докрай, миличка. Та няма защо да ми се опъваш.

– Той се надяна на ножа. Беше нещастен случай. Той се опита да ме изнасили. Те са по петите ми. Той не знаеше, че съм убила човек. Той ме мисли за уличника.

– Нима мислиш, че ще ти позволя отново да избягаш?

– Този янки ме изнасили. Детето, което нося, е негово. Никой друг не ме е докосвал. Той си въобразява, че може да ме направи своя любовница, иска да родя детето му тук, а той да се ожени в родината си за друга. Толкова е високомерен. Господи, нека е момиче. Не исках да викам. Ти ме уплаши, моля те, не ми причинявай болка! Джордж, той си е забрави шапката. Ще се върне ли скоро?

– Капитанът е добър човек.

– О, Брандон, какво правиш там горе? Той се държи с мен като с дете... Той гали корема ми, а после ми разказва за годеницата си.

Горещината беше непоносима. Тя се мятеше в койката, за да избяга от нея. Нещо хладно и влажно докосна тялото ѝ, плъзна се с бавно, успокояващо движение по него. Силни и нежни ръце я преобръщаха и същата влажна прохлада докосна голия ѝ гръб.

– Глътни го – чу да ѝ казва един глас, – хайде, глътни го.

Отново видя баща си, той доближаваше чаша към устните ѝ. Тя изстена. Послушна, както винаги, изпи чашата.

Леля Фани стоеше до леглото и почна да вика, когато видя, че тя държи в ръце мъртвия ѝ брат. От гърдите му стърчеше нож. Хедър се опита да обясни, че е било нещастен случай, че тя всъщност не го е

убила, а той е паднал върху ножа. Томас Хънт пристъпи до леля й, поклати отвратителната си глава и я посочи с обвиняващ пръст. Тя видя секирата на палача, лицето му под качулката и голите му гърди. Той притисна главата й към дървника и отрязва дългите й къдрици. Отново усети нежната прохлада, а баща й отметна косата й от челото.

– Пий, Хедър!

– По-добре ли е, капитане?

Треската я разтърсваше отново и отново, беше й ужасно студено. Завиха я в нещо топло. Тежките одеяла отново я притиснаха.

– Татко, не ме изоставяй, татко!

– Хенри, аз не мога да се омъжа за теб и не ме питай защо. Господи, колко много кръв, а раната беше съвсем малка.

Уилям Кърт се изсмя и я изгледа с воднисти пияни очи. Господин Хънт стоеше до него и двамата се приближаваха към нея. Опитваха се да я сграбчат с ноктите си, но тя се обърна и избяга от тях, право в обятията на капитана янки.

– Умолявам ви, защитете ме! Не допускайте да ме сграбчат. Аз съм ваша съпруга.

– Ти не си моя съпруга.

После дойде горещината, на огромни вълни. И отново прохладното движение, която й носеше облекчение.

Видя Брендон седнал до нея – той бършеше внимателно тялото й с влажна кърпа.

– Брендон, не допускай бебето ми да умре.

Ръката му погали нежно корема й, той я погледна:

– Живо е, миличко.

Леля Фани стоеше зад него и се смееше:

– Чу ли, никаквице, чу ли – копелето ти е живо.

Лицата на Уилям Кърт, Томас Хънт, леля Фани и чичо Джон се наведоха над нея. Всички се смееха, смееха се, смееха се с широко отворени уста.

– Убийца! Убийца! Убийца!

Тя притисна ушите си с ръце и се замята диво в леглото.

– Не съм, не съм, не, не съм!

– Изпий това! Трябва да го изпиеш!

– Не ме оставяй сама, татко – умоляваше тя.

После пропадна отново в дълбокия, всепоглъщащ мрак.

Хедър отвори очи и видя над себе си таблата на леглото. Наоколо й всичко беше мирно и спокойно. Чуваше се само равномерният плисък

на водата. Един миг лежа неподвижно и се опитваше да си спомни какво се бе случило. Беше се опитала да стигне до койката, но навярно беше паднала.

Помръдна леко и изпъшка. Всяко местенце от тялото я болеше, сякаш са я били, чувствуваше се безкрайно отпаднала. Обърна глава върху възглавницата и видя Брандон, който спеше в един хамак, вързан за двете големи подпорни греди на каютата.

Хамак тука? А Брандон изглеждаше толкова изтощен! Имаше тъмни сенки под очите, косата му беше разчорлена, неподстригвана. Колко странно! Той обикновено така държеше на външността си.

Обърка се още повече, когато огледа цялото помещение. В него цареше невъобразим хаос. Дрехи бяха нахвърляни по столовете, ботушите на Брандон се търкаляха на пода. На стол до леглото имаше леген с вода. На въже опнато до печката, висяха ленени парцали. Хедър размишляваше трескаво какво ли се беше случило и защо Джордж не е разтребил.

Тя се надигна с нечовешко усилие на лакът и Брандон тутакси отвори очи. Скочи от хамака и се приближи бързо до леглото ѝ. Спря, изумен, когато срещна ясения ѝ поглед, лицето му просия и той седна на ръба на койката. Докосна внимателно челото ѝ.

– Вече нямаш температура – каза с облекчение.

– Какво ми беше? – попита тя тихо – чувствам се така безкрайно уморена и всичко ме боли. Паднах ли?

Той отметна нежно кичурите от челото ѝ.

– Ти беше болна, сладка моя, и то много, много дълго. Днес е шестият ден.

– Шест дена! – попита тя недоверчиво. Всичко ѝ изглеждаше сега като отминал лош сън. Бяха минали шест дена, а ѝ се струваше, че са били само няколко часа.

Изведнъж очите ѝ се разшириха от ужас. Протегна две ръце към одеялото над корема си.

– Бебето. Загубила съм бебето, нали? – извика тя уплашено. Очите ѝ плувнаха в сълзи. Обзе я паника. – О, Брандон, кажи ми истината, Брандон...

Той се усмихна нежно и сложи покровителствено ръка върху нейната.

– Не – прошепна той – бебето е живо и често шава.

Тя изхлипа от облекчение. Толкова ѝ се искаше да го прегърне за такава новина, но не смееше. Избърса сълзите от лицето си и му се

усмихна. Усети как се успокоява и се отпусна, изтощена, върху възглавниците.

– Никога нямаше да ти простя, ако след всичко, което трябваше да понеса заради теб, малка моя, беше загубила сина ми – усмихна й се той закачливо. – Отсега правя големи планове за него.

Тя се взираше боязливо в лицето му и не можеше да повярва на ушите си. – Правиш големи планове за него?

– Ще се гордееш ли с него, с моето дете?

– С *нашето* дете, мила – поправи я той нежно. – Нима мислиш, че мога да не го обичам, собствения си син? Засрами се, госпожо, как си могла! Нали ти казах вече, че обичам децата. А собствения си син! Чудя ти се наистина на ума!

Тя го гледаше с широко отворени очи, все още недоверчиво, а после се осмели да заговори най-сетне за онова, която отдавна я измъчваше:

– Брандон, аз първата... – подхвана тя колебливо – това първото... искам да кажа, имаш ли и друго дете, от друга жена?

Той се облегна на стола, явно твърде озадачен. Тя се изчерви под погледа му. После сведе очи и измърмори смирено извинение.

– Прости ми, Брандон, не исках да те наранявам. Не зная защо попитах, честна дума. Прости ми, моля ти се.

Той изведнъж се разсмя. Повдигна брадичката й и погледите им се срещнаха.

– Като тридесет и пет годишен мъж наистина не мога да твърдя, че досега не съм спал с друга жена, нали така? – ухили се весело. – Но с твърде голяма сигурност мога да те уверя, че преди теб никоя жена не ми е раждала дете. Всеки случай не са ме задължавали да плащам издръжка за извънбрачни деца. А сега доволна ли си, миличка?

Тя се засмя щастливо. По неизвестни причини отговорът й достави дълбоко задоволство.

– Да – отвърна облекчено. Чувствуваше се много по-добре и се опита да се надигне. Хвана се здраво за него, когато той й помогна да седне и оправи възглавниците зад гърба й.

– Гладна ли си? – попита я той нежно и продължи да я държи в прегръдката си. – Одеядлото се беше смъкнало от раменете й и тя беше гола до кръста. Буйната й коса покриваше раменете и гърдите й. Той се поколеба, но я пусна. – Трябва поне да се опиташ да хапнеш нещо. Отслабнала си.

Тя вдигна очи към него.

– Но и ти също – прошепна.

Той се засмя тихичко и ѝ помогна да се отпусне върху възглавниците.

– Ще поръчам на Джордж да ни сготви нещо вкусно. Той ще се зарадва, като разбере, че вече си добре. Много е привързан към теб и се боя, че от страх за теб е остарял поне с десет години. – В очите на Брандон светеха подигравателни пламъчета. – Надявам се, че няма нужда те първа да ти обяснявам, мила, че няма да спиш вече върху пейката под прозореца.

– Прекарах една ужасна нощ – призна си тя с тих смях.

– Ти си едно безкрайно упорито малко женче – разсмя се той, – но следващия път ще имаш по-малко възможности да го доказваш. – От тук нататък – каза той, отново сериозен, моят здрав човешки разум ще решава всичко и ще се погрижа ти покорно да го следваш.

Тя се засмя притеснено, защото разбираше, че той не се шегува. Когато той стана и се запъти към вратата, друга мисъл ѝ мина през ума.

– Брандон! – извика преди той да успее да излезе.

Той се обърна, изчакайки какво има да му каже. Тя си играеше притеснено с ресните на одеялото. От една страна се боеше да изрече каквото я тревожеше, не знаеше как ще реагира той на въпросите ѝ, но от друга страна беше уверена, че трябва да го попита. Отново измърмори извинение:

– Брандон... – събра всичката си смелост и го погледна право в лицето... – Ще разкажеш ли на семейството си, че си бил принуден да се ожениш за мен?

Той я гледа няколко секунди с каменно лице. После се обърна и излезе без дума да каже.

Хедър обърна отчаяно лице към стената, нещастна до смърт, че бе за дала този въпрос. Той не ѝ отвърна, но и това беше отговор. Стори ѝ се, че няма да понесе такъв срам.

Докато Брандон се върна, тя успя да се пооправи от уплахата и се закле повече да не се връща към този въпрос.

Той извади от сандъка една нейна нощница и я сложи на леглото.

– Хедър, ако нямаш нищо против, ще ти помогна да я облечеш.

Надяна ѝ дрехата през главата и закопча копченцата на гърдите ѝ, а тя не сваляше очи от него. Изглеждаше безкрайно изтощен и уморен. Косата му, обикновено грижливо вчесана, беше чорлава, тъмните сенки под очите и около носа свидетелстваха за дълги безсънни нощи. Не беше жалил силите си и тя изпита страстното желание да протегне ръка,

да погали лицето му, да изглади бръчките, които умората беше изорала по него.

– Джордж не се е грижил добре за тебе – прошепна тя нежно, – трябва да му се скарам.

Внезапно смутен, той скри лице и застана до писалището си. Но щом я чу да се раздвижва, веднага се обърна.

– Ох! – изпъшка тя с гримаса – от това кораво легло ме боли цялото тяло. – Може ли да поседна? – погледна го тя въпросително. – Моля ти се, Брандон.

Той взе одеялото от леглото и го постла върху креслото до печката, донесе ѝ малките пантофки и я обу. После я вдигна на ръце и я пренесе. Хедър склочи ръце на тила му. Съжали, че пътят до креслото не е подълъг. Брандон тъкмо я загръщаше внимателно в одеялото, когато Джордж почука на вратата. Той влезе с широка усмивка на добродушното лице. Носеше голяма табла, отрупана с тенджери и чинии.

– Ох, ох, госпожо, ама вие хубавичко ни изплашихте – каза той, – за малко да помислим, че ви е ударил последният час. Горкият капитан не се отдели нито за миг от леглото ви, ни деня, ни нощем. Не даде никой друг да се грижи за вас.

Брандон изгледа мрачно слугата.

– Много ти е дълъг езикът, Джордж – изръмжа той.

Възрастният мъж му се усмихна предано:

– Тъй вярно, капитане! – призна си той без особени признаци, че се е уплашил и сложи таблата на масата.

Хедър нямаше апетит, въпреки че супата пред нея вдигаше ароматна пара. Само за да направи удоволствие на двамата мъже, изяде една лъжица, после още една, а после апетитът наистина дойде с яденето. Ставаше ѝ все по-вкусно. Вдигна поглед от чинията и видя как двамата я гледат, очаровани да установят, че заедно с апетита се завръщат и силите ѝ. Пусна смутена лъжицата и се опита да отклони вниманието от себе си.

– Не сте се грижили достатъчно за вашия капитан, Джордж – обърна се тя към слугата.

Брандон изсумтя и се извърна. Джордж запристъпва объркан от крак на крак, стиснал ритеснено ръце.

– Какво да правя, мадам, капитанът не ми позволи. Забранил ми беше изобщо да престъпвам прага. И за да бъдат думите му още по-убедителни, побърза да добави: – Той се грижеше сам за вас и само благодарение на него прескочихте трапа.

Брандон изрѣмжа нещо неясно и понечи да награби Джордж за яката. Слугата се дръпна не много уплашено, но достатъчно бързо.

– Във всеки случай много се радвам да ви видя отново здрава, госпожо – каза той вече от вратата.

Хедър си изяде супата докрай и пристъпи без колебание към ястията в другите тенджери. При това не откъсваше поглед от явно сърдития си съпруг.

Тази вечер, когато той се съблече, за да си легне, тя се отмести драговолно и отметна подканящо одеялото. Той погледна колебливо свободното място до нея, но после извърна очи.

– Мисля, че ще е по-добре да не спя вече в койката – каза той с бърз поглед към нея и видя колко е разочарована. После се изкашля и продължи: – Вече е по-топло и не е необходимо да споделяме леглото. Освен това... хъм... помислих също, че... че мога да се обърна някоя нощ рязко в съня си и да направя някоя беля на теб и на детето. Пък и без мене... без мене ще имаш повече място.

С малко несръчно движение той се метна в хамака и се зави на пашкул, за да заспи най-сетне спокойно.

Хедър се нацупи недоволно и пусна края на одеялото. После се обърна настрани и се зави до ушите.

Дните се превърнаха в седмици. Колкото по на юг отиваха, толкова времето ставаше по-меко. Под топлите лъчи на слънцето бузите на Хедър отново порозовяха и последиците от болестта постепенно изчезваха. С всеки изминат ден изглеждаше все по-свежа. Всеки път, щом се появяше на палубата, неизменно придружавана от Брандон, погледите на мъжете се устремяваха възхитени към нея, но моряците не дадоха нито веднъж да се разбере, че виждат нещо друго освен една дама от благородно потекло.

Новото разпределение на спалните се отрази очевидно много добре на Брандон. Сенките под очите му изчезнаха, бузите му понапълняха, бръчките от изтощителното будуване се изгладиха, вече имаше вид на отпочинал човек. Кожата му почерняваше бързо на слънцето и беше придобила меден оттенък. Хедър все по-често се хващаше, че го гледа с възхищение.

Приближаваха Бермудските острови и имаха намерение да спрат, когато отново ги налетя лошо време. По време на бурята, Брандон се качи на горната палуба и забеляза как Джордж връзва празна делва за релинга. Над нея закрепил много търпеливо и находчиво къс платно, та да хваща като във фуния дъждовната вода и да пълни делвата.

– Джордж, по дяволите, да не си си загубил ума! – извика ядосано Брандон. – Какви са тия играчки? Ти друга работа нямаш ли си?

– Помислих за младата лейди, капитане – отвърна Джордж, без да обръща внимание на гневното навикване. – Сигурен съм, че с удоволствие би се изкъпала, та ми се ще да събера малко дъждовна вода – морската не става за баня, нали така?

Брандон изгледа критично конструкцията, а Джордж запристъпва притеснено от крак на крак, уплашен да не би капитанът да му заповяда веднага да разкара всичко. Но Брандон само поклати глава, обърна се бавно и изгледа изпитателно и продължително слугата, който се сви притеснено под погледа му.

– Понякога – натърти някак странно Брандон и Джордж потръпна в очакване на нещо лошо – понякога ме караш много да ти се чуда!

Хедър се отпусна с блаженство в горещата вода. Наслаждаваше се безмерно на топлата баня. Когато видя ваната, пълна и вдигаща пара, издаде вик на радост и целуна Джордж по бузата. Изчервен от радост и смущение, старият човек побърза да излезне от каютата.

Хедър изстена от удоволствие, отпусна се и облегна глава на ръба на ваната. Потопи ръце дълбоко във водата, отново ги вдигна и остави капките да се стичат от тях. Седнал до бюрото, Брандон изруга на ум, когато събра за осми път с неверен резултат колоната от числа. Хедър изпитваше толкова пълно щастие от необичайния лукс на горещата баня, че изобщо не забелязваше лошото му настроение.

Той хвърли пачето перо, затвори тетрадката и стана от писалището. После се изправи до прозореца и се загледа в проблясващото на лунната светлина нощно море, опитваше се да насочи вниманието си към нещо друго, а не към забранения плод – очарователната му млада жена във ваната. Усилието се оказа напразно и той се улови, че не откъсва жаден поглед от нея, от примамливо закръглените ѝ гърди. Не можа да се сдържи и отиде при нея. Погали нежно малкото ѝ ухо, прокара леко пръсти по тила ѝ. Тя вдигна към него влажно блестящи очи, усмихна му се и потърка буза в дланта му. Брандон изстена, впи зъби в долната си устна и се дръпна в сигурния противоположен край на каютата.

Хедър, която бе свикнала постепенно с внезапните промени в настроението му, не позволи да ѝ отнемат радостта от къпането и продължи да се плиска във ваната.

– Брандон – каза тя мило – мога ли да те помоля да вземеш от

печката тенджерата с гореща вода и да я излееш във ваната?

Той побърза да изпълни молбата ѝ, доволен, че това ще го отвлече от неспокойните му мисли. Изля водата във ваната и застана безпомощно с празната тенджера в ръка, а тя се протегна блажено в новата топлина и благодарно му се усмихна. Потопяше се до рамене във водата, отново се подаваше над нея и розовите ѝ гърди блестяха влажно на светлината на свещите.

Брандон се извърна и измърмори нещо от рода на „да ида за още вода“, само и само да поуталожил мъченията си.

Хедър отново се отпусна във ваната. Идеше ѝ да мърка от удоволствие. Водата беше мека като коприна, рядък лукс, на който тя се наслаждаваше с благодарност след толкова бани с шипеща морска вода.

Някакъв шум над главата ѝ я накара да се ослуша. Позна стъпките на Брандон, който се разхождаше напред-назад. На равномерни интервали сянката му падаше върху люка на кабината и тя реши, че е станал много нетърпелив в желанието си най-сетне да слезе от кораба и да се прибере у дома.

След банята тя сложи чиста, ухаеща нощница и седна, метнала върху коленете си одеяло, до печката да се срещне. Още четкаше косата си, когато мъжът ѝ се върна. Брандон застана нерешително в рамката на вратата. Деколтетото на нощницата ѝ не прикриваше пълните ѝ гърди, а като видя копринената ѝ кожа и твърдите зърна, които се очертаваха под плата, обзе го трескавото безпокойство, което бе изпитвал вече толкова пъти. Заразхожда се нервно из каютата, спря пред сандъка, върху който тя беше сложила роклята си и докосна предпазливо с връхчетата на пръстите мекото кадифе, сякаш галеше Хедър. Изведнъж осъзна какво прави и тихичко изруга. Вдигна роклята, приближи се към Хедър и я наметна, та поне гърдите ѝ да не се виждат. Тя му се усмихна и измърмори благодарност.

– Хедър, за бога – каза той тихо – аз не съм дете и онова, което изпитвам при вида на голите ти гърди... аз съм зрял мъж и не мога повече да издържам да те гледам така разголена!

Тя придърпа покорно дрехата по-плътено около раменете.

С течение на времето Брандон ставаше все по неспокоен. Непрекъснато се занимаваше с уредите на кораба. Двамата с Мак Тевиш сравняваха наблюденията си и можаха да установят приблизително кога ще стигнат сушата. Но избягваха да говорят за това на висок глас, от страх да не са сбъркали нещо.

Беше през един декемврийски ден. Екипажът коментираше дали ще успеят да стигнат преди Коледа в родното пристанище. Двата кораба, напуснали Англия преди тях, щяха да пристигнат някъде към Нова година. Ако „Бързоходен“ успее да ги превари, те ще са първите, който се завръщат от Англия и докараната стока щеше да им донесе по-голяма печалба. Хората знаеха, че Бермудските острови са вече наблизко, а зърнат ли ги веднъж, пътуването е към края си. На другия ден, осми декември, късно след обед се разнесе гласът на моряка, наблюдаващ от кошницата на главната мачта: Земя на хоризонта!

От палубата още не се виждаше нищо. Брандон разгърна картите, нанесе данните в корабния дневник, но не промени курса, докато островите не се появиха на хоризонта. Тогава даде дългоочакваната заповед да сменят курса в посока родното пристанище.

Една седмица преди Коледа, след повече от шест седмици пътуване по море, хвърлиха котва в залива на Чарлстън. Когато сушата се появи на хоризонта, вдигнаха знамето. Загърната в наметалото, Хедър се качи на палубата, за да хвърли пръв поглед към чуждата страна, която скоро щеше да стане нейно второ отечество. Първото, което видя, беше синьосивкава ивица далеч на хоризонта. Когато приближиха и брегът се очерта по-ясно, Брандон разбра, че са няколко мили по на север, отколкото трябваше. Коригира курса с няколко румба и сега заплуваха най-близо до брега. Хедър гледеше смяяна безкрайния простор, който се откриваше пред погледа ѝ. От прочетени книги и чути разкази на пътешественици въображението ѝ бе нарисувало съвсем друг пейзаж: безрадостен, с бедни селища сред влажни блатисти равнини – картината на една негостоприемна страна. Затова гледаше учудено прозрачната, тъмносиня вода, по която се плъзгаше корабът, ослепително белия пясък по плажовете, които се простираха на мили надалеч. Зад тях се издигаха гъсти гори от мангрови дървета, бук и кедър, а когато заобиколиха силно издаден навътре в морето риф и се озоваха най-сетне в самото пристанище, дъхът ѝ секна от хубостта на града, чиито светли къщи се издигаха по крайбрежието, весели и пъстри на ослепителното слънце. Докато „Бързоходен“ изминаваше последните мили по пътя за дома, Хедър различи в далечината огромната човешка тълпа на кея. Помисли си, ужасена, че там чакат не само приятелите на Брандон, но и неговият брат и годеницата му. Сърцето ѝ почна лудо да бие, като си представи, че не след дълго ще трябва да застане пред тях. Слезе бързо в каютата да се облече

както подобаваше, според нейните представи, за съпругата на един капитан. Прегледа внимателно гардероба си и избра розова вълнена рокля с пелерина от същия плат, общита, като хусарски кител, с мек като коприна астраган и украсена отпред с ширити. Отдели особено внимание на фризура си. Вдигна къдриците си високо на главата и ги закрепил с тъмна мрежа. Дълго преди корабът да хвърли котва, вече беше готова. Не ѝ оставаше друго освен да чака. Седеше в любимото си кресло до изстиналата печка и гледаше замислено в здрача, изпълнил каютата. Пъхна дълбоко ръце в маншона, защото изведнъж се бе разтреперила от страх пред онова, което я очакваше.

Изведнъж усети как корабът се удари в стената на кея. Малко покъсно Брандон отвори вратата и влезе. Огледа критично Хедър, после отиде до писалището, отвори едно чекмедже, извади бутилка бренди и си наля. Изпи го на един дъх.

Хедър прехапа нервно устна, приближи се и застана до него. Взе чашата от ръцете му и я протегна умолително. Имаше чувството, че трябва да се подкрепи за онова, което я очакваше долу на кея. Брандон се усмихна. Наля ѝ малко. Хедър изпи като него брендите на един дъх. Резултатът: с разширени от ужас очи тя пое шумно въздух, дано спре парещата болка, която се плъзна от гърлото ѝ чак до стомаха. Пъшкеше, кашляше, струваше ѝ се, че никога няма да се съвземе. Най-сетне пое още веднъж дълбоко въздух и усети как ѝ става приятно, защото паренето се бе превърнало в живителна топлина. Погледна с плувнали в сълзи очи засмяното лице на Брандон и му кимна храбро, вече готова да се срещне с хората на кея.

Брандон остави шишето, сложи под мишница купчина книжа и я побутна внимателно към вратата, после нагоре по стълбата и до палубата, където вече бяха сложили трапа. Там спряха за миг, очите им се срещнаха, преди той да ѝ предложи любезно ръка. Хедър го хвана, пое си дълбоко дъх и го остави да я заведе на сушата.

Когато се появиха на релинга, от тълпата се отделиха двама и се затичаха към тях – бяха млад мъж и млада жена.

Мъжът беше висок колкото Брандон и само малко по-слаб, но приликата им беше очевидна. Жената беше висока, с пищни гърди и чудесна руса коса – това сигурно беше годеницата му. Тя се хвърли с разтворени обятия към Брандон, прегърна го и го целуна по-продължително и страстно отколкото беше прилично пред очите на всички дори за влюбена двойка. Брандон стоеше, отпуснал ръце и не отговори с нищо на нежностите ѝ. Хвърли само къс поглед към Хедър, която беше отстъпила

крачка назад и наблюдаваше сцената по-скоро с любопитство. Луиза пусна най-сетне Брандон. И тя отстъпи назад и впери в него учуден поглед. Не проумяваше защо приема толкова хладно радостта ѝ от срещата. Хвана ръката му и я притисна към гърдите си. Най-сетне се огледа и хладният ѝ поглед срещна Хедър.

Двете жени се изгледаха с погледи изпълнени с омраза. Хедър виждаше пред себе си пищната хубост на опитна жена, която знае как да се държи с мъжете и какво иска. Луиза видя едно очарователно, изключително красиво младо момиче, едва напъпило, излъчващо нежност, каквато Луиза никога не бе притежавала. Всяка откри в другата тъкмо онава, от което най-много се боеше и от първата секунда на срещата си станаха врагове.

Луиза първа се окопоти и се обърна към Брандон:

– Кого си ни довел, мили? – попита високомерно. – Някакво нещастно малко същество, което си намерил из улиците на Лондон? – Тонът ѝ беше рязък.

Джеф беше наблюдавал внимателно сцената и си направи изводите. С мъка успя да не се размее доволно, когато Брандон отвърна сдържано:

– Не, Луиза, това е съпругата ми Хедър.

Луиза загуби дар слово. Пое си въздух, очите ѝ бяха широко отворени. Лицето ѝ пребледня и тя го гледаше безмълвно.

Брандон, който много се надяваше бурята скоро да премине, побърза да продължи:

– Хедър, това е брат ми Джефри, Джеф, това е жена ми.

– Жена ти ли? – изкрещя Луиза, която си бе възвърнала дар слово. – Нима искаш да кажеш, че си се оженил за тази личност?

Джеф се разсмя, без да обръща особено внимание на избухването ѝ. Той взе ръката на Хедър в своята, наведе се и каза сърдечно:

– Много се радвам да се запозная с тебе, госпожо Бърмингам.

Хедър също му се усмихна и вече знаеше, че е спечелила в негово лице бъдещ съюзник.

– И аз се радвам да се запозная с теб – каза тя тихо. – Брандон ми е разказвал много за теб.

Джеф погледна със съмнение брат си.

– Хъм, доколкото го познавам...

– Проклет идиот! – изкрещя Луиза, побесняла от яд. – Значи чисто и просто си ме зарязал! Аз те чакам, чакам да изпълниш лъжливите си обещания, а ти се размотаваш из улиците на Лондон на лов за жени. –

Тя сви юмрук и го протегна така, че пръстенът на ръката ѝ заблестя право пред очите му. – Ти ме помоли да те чакам, каза, че това ти е последното презморско пътешествие, след което ще ме заведеш в дома си като своя съпруга. Дявол знае къде си намерил тази личност, която слагаш сега на мястото, което би принадлежало на мен. Мога ли да знам какво си си мислил? Ти се подигра по най-долнопробен начин с чувствата ми! Не се съмнявам, че доставяш по този начин огромно удоволствие на брат си. Той се хили толкова безсрамно, сякаш сам е измислил целия план и го е осъществил заедно с теб.

Тя пристъпи към Хедър и я погледна злобно. Гласът ѝ беше леден, когато ѝ изкрещя:

– Долнопробна малка мръснице! Много бих искала да зная от кой бордей те е измъкнал. Ти ми го открадна! Толкова млада и вече толкова покварена! – продължи тя да крещи, пристъпвайки най-близо към Хедър. – Не се съмнявам, че си се пъкнала драговолно в леглото му, курво недна!

Луиза вдигна ръка, сякаш готова да удари Хедър по лицето, но Брандон я спря.

– Внимавай, Луиза – каза той натъртено – тя е моя жена и носи моето дете. Можеш да изливаш колкото си искаш гнева си срещу мен. Но няма да ти позволя да вдигнеш срещу нея ръка не смей да я обиждаш. Чувствай се предупредена!

На Луиза ѝ пролича, че се е уплашила. Брандон я пусна и застана предвидливо между двете жени. Но вече не беше необходимо, защото Луиза се бе предала.

– Твоето дете? – попита тя недоумяващо. Погледът ѝ се плъзна по закръгленото тяло на Хедър, сякаш едва сега забеляза, че жената е бременна.

Тя обърна гръб, но присъстващите разбраха, че се заклева жестоко да си отмъсти.

– Е, след като станахме с лекота център на вниманието – ухили се Джеф – не е ли най-добре да тръгнем към каляската. Той изгледа злато-косата си спътничка: – Луи, момичето ми, ще дойдеш ли с нас до Хартхевън, или да кажем на Джеймс да спре в Оукли?

Тя го изгледа мрачно, прецени бързо, взе решение и се обърна към Брандон:

– Трябва и вие да спрете в Оукли, скъпи, вече съм сложила масата за посрещането ти – погледна го тя с престорена веселост. Настоявам да бъдете мои гости и зная, че няма да ми откажеш.

Джеф погледна със съмнение брат си и видя, че Брандон не е никак възхитен от поканата. По-малкият брат се забавляваше чудесно. Той привлече Хедър, застанала зад брат му, в общия кръг и й смигна лукаво, преди да се обърне към Луиза:

– Луиза, тази покана за всички членове на семейство Бърмингам ли важи, или е от много личен характер? Не мисля, че снаха ми би искала да се лиши за дълго от присъствието на своя съпруг.

Очите на Луиза изпращаха мълнии, но тя великолепно се овладя:

– Разбира се, че поканата важи за всички без изключение, драги, сигурна съм, че в нейното състояние малката би изпила с удоволствие чаша топло мляко.

Джеф се ухили още най-широко и прокара игриво пръст по меката пелерина на Хедър:

– Пие ли ти се топло мляко, госпожо Бърмингам?

– Да – отвърна тя примирително и му се усмихна. Младежкият му чар вече я беше покорил. – Но бих предпочела все пак чай – добави тя смутено.

– Ами да, чаят е все пак по-подходящ след дълъг път, нали Луиза? – попита той иронично.

Погледът на Луиза беше като на змия, фиксираща жертвата си.

– Разбира се, щом така мислиш, у дома има всичко.

Тя беше решила да се държи, за сега поне, колкото може тактично.

– Малката ще има каквото поиска – добави тя.

– Според мен тя вече има всичко, което е пожелала – каза си развеселен Джеф.

Луиза обърна ядосано гръб на Джеф, а Брандон му хвърли предупредяващ поглед. Но малкият брат не допусна да му развалят чудесното настроение и предложи, безгрижно засмян, ръката си на Хедър.

– Ела, госпожо Бърмингам – каза той – трябва да се съобразяваме със състоянието ти. Най-добре ще е да се качиш веднага в каретата.

Докато си проправяха път през любопитно зяпащата ги тълпа, Джеф се стареше да използва колкото може по-често обръщението „госпожо Бърмингам“, защото наблюдаваше с нескрито удоволствие как Луиза всеки път потреперва.

Луиза вървеше напред, хванала здраво Брандон под ръка. Очите й бяха присвити от потисканата с мъка ярост. Чуваше шушукането в тълпата, беше й повече от ясно, че новината за женитбата на Брандон и скъсания им годеж ще се разпространи из Чарлстън с бързината на мълния.

Брандон, който бе придружавал до не толкова отдавна с гордост Луиза из града, усети изведнъж близостта ѝ като товар, беше му освен това много неприятно да гледа как брат му нескрито ухажда Хедър. Знаеше, че Джеф никога не бе харесвал Луиза и изпитваше ужас при мисълта, че ще трябва един ден да я приеме като своя снаха. Никога не беше прикривал неприязънта си. Затова нищо чудно, че се държеше сега толкова предизвикателно. Показваше по този начин облекчението си. Брандон гледаше крехката фигурка на жена си, която пристъпваше енергично с развети поли редом с брат му и погледът му помрачня.

Джеф помогна с подчертана загриженост на Хедър да се качи в калсяката и не се поколеба да седне до нея. Посрещна спокойно яростния поглед на брат си. Нямахме как Брандон се видя принуден да помогне на свой ред на Луиза да се качи. Не му оставаше нищо друго освен да седне на единственото останало свободно място. Луиза използва възможността да се притисне към него, да сложи сякаш неволно ръка на коляното му, с което да демонстрира на присъстващите интимните отношения, които продължаваха, въпреки всичко, да я свързват с него. Брандон седеше със стиснати устни и ругаеше в себе си от все сърце брат си.

Хедър гледаше смутено ръката, сложена на коляното на Брандон. Най-сетне вдигна въпросително поглед, за да види как реагира той на докосването. Луиза хвана погледа ѝ и присви в злобна усмивка пълните си устни.

– Я ми кажете, миличка – подхвана тя коварно – Брандон разказа ли ви всичко за нас?

– Да, разбира се – измърмори Хедър, но преди да продължи, Луиза я прекъсна, извила подигравателно вежди:

– Допускам все пак, че не е било наистина всичко. – Тя погледна, кокетно засмяна, към Брандон и дългите ѝ копринени мигли затрептяха: – Надявам се, че не си я посветил във всички подробности, скъпи, вярвам, че не си отишъл чак толкова далече, нали?

Удар по лицето не би бил толкова болезнен. Хедър наведе смутено очи. Мислите се объркваха в главата ѝ, мъчителни въпроси и подозрения напиреха едни през други. Не беше ѝ минавало през ума, че Брандон и тази жена са споделяли леглото. Нищо чудно, че се ожени за нея против волята си! Макар да беше бременна с неговото дете, макар да носеше името му, тя беше сега самотна и изоставена, тя, а не Луиза. Не ѝ ли бе казал през онази ужасна брачна нощ, че в неговите очи ще бъде само слугиня?

Прехапа разтреперана устна и загали нервно кожата на маншона си.

Двамата мъже разбраха колко е потисната. Мускулът на бузата на Брандон затрептя. В очите на Джеф също се четеше нескрит гняв, когато се наведе напред и каза:

– Има ли значение какво е било споделено и какво не, мила Луиза. Важното е, че Хедър носи под сърцето си доказателството за неговата привързаност.

Той я погледна право в очите и тя се поотдръпна, вече не толкова сигурна, от Брандон. Ударът на Джеф беше я улучил. Брандон продължаваше да мълчи. Беше доволен, че Джеф държи Луиза в шах.

Сякаш за да подчертае думите си, Джеф стисна леко ръката на снаха си, но тя продължаваше да седи мълчалива и потисната и да гледа през прозореца. Трябваше да се бори с напирещите сълзи.

В същия миг Джордж се приближи до каретата и като го зърна, Хедър не можа да не се усмихне. Той свали шапка и отговори с широката си добродушна усмивка.

– Мили боже! Чудесно изглеждате днес, госпожо! Слънцето свети сега два пъти по-силно.

Тя му кимна благодарно и го възнагради с приятелско кимване. Облегната на възглавниците, Луиза наблюдаваше малката сцена и ругаеше на ум. Уважението в погледа на слугата беше така подчертано. С горчицина се видя принудена да признае, че тъкмо този моряк, когото Брандон ценеше особено високо, беше проявил към Хедър уважение, каквото никога не беше оказвал на нея. Тъкмо обратното – той и сега сякаш изобщо не я забеляза, когато каза:

– Натоварихме целия багаж в колата, капитане, Лък и Етан искат да подарят мулетата преди добичетата да са заспали във впряга. Ако нямате нищо против, ние можем да тръгваме.

Брандон кимна:

– Кажете на Джеймс да дойде, ние също искаме да потеглим. Ще откараме мис Уелс до Оукли и ще останем там за малко. Тъй че вие си продължете спокойно за в къщи.

– Тъй вярно, капитане – каза Джордж, но преди да си тръгне, погледна с подчертано безразличие Луиза.

Миг по-късно дотича един възрастен негър, качи се на капрата, изцъка с език, опна юздите и накара конете да препуснат.

Четиримата в каретата не бяха особено приказливи. Джеф сочеше от време на време по някоя забележителност, способна, според него, да заинтересува Хедър, а тя с удоволствие се вглеждаше в нея, за да се разсее. Беше под силното впечатление от града, елегантните фасади на

къщите и очевидното благосъстояние на обитателите.

Пътуването за Оукли минаваше в мълчание. Когато каретата спря пред голямата господарска къща, Джеф отново съсредоточи цялото си внимание върху Хедър, но силен удар с лакът го накара да си седне на мястото. Брандон стана, хвана ръката на младата си жена и ѝ помогна да слезе. Погледите им се срещнаха за секунда. Той я хвана под ръка и я въведе в къщата. На Джеф не му остана нищо друго освен да предложи намръщено кавалерските си услуги на Луиза и да я заведе неохотно до къщата.

В просторния салон един слуга веднага се погрижи за тях. Обгърнал с ръка талията на Хедър, Брандон я въведе през двукрила стъклена врата в голямата гостна. Джеф се присъедини ухилен към тях, докато Луиза даваше разпореждания на слугата. След това и тя отиде при гостите.

Брандон беше седнал съвсем близо до Хедър и дясната му ръка почиваше зад гърба ѝ на облегалката на канапето. По този начин искаше да избегне Джеф да се настани още веднъж между тях. Но Джеф съвсем не беше ядосан от подобно поведение на брат си, защото беше постигнал каквото искаше – Брандон да поеме решителната защита на жена си. Сега застана пред двамата и ги увлече в подробен разпит за презморското им пътуване.

Преди да отиде до бара, за да предложи на гостите си питие, Луиза се обърна към Брандон и го попита доверително:

– Както винаги, скъпи? Зная много добре как точно го обичаш... – натърти тя. Хедър скръсти ръце в скута и сведе поглед. Наистина не знаеше какво да мисли.

В стремежа си да нарани Хедър колкото може по-дълбоко, Луиза се обърна сега към младата жена:

– Ще трябва да научите още много неща за съпруга си, мила моя. Той има твърде претенциозен вкус, особено що се отнася до напитките. Ще трябва да съберете опит – изгледа тя подигравателно Хедър. С удоволствие ще ви кажа какво обича и какво не, а също и към какво проявява особено предпочитание.

– Убеден съм, Луиза, че имаш огромен опит – намеси се най-непринудено Джеф, – съмнявам се само дали е подходящ за една млада съпруга.

Тя му хвърли злобен поглед, преди да сервира питието на Брандон. После застана зад съпрузите, та да може да наблюдава Хедър, без да среща погледа ѝ. Но Джеф я върна отново към бара с молбата да му

налее едно уиски.

Само че, намислеше ли нещо, Луиза не се отказваше така лесно.

– Изисква се наистина голям опит, за да бъде задоволен вашият съпруг – изгука тя. – Аз го зная много добре и жалко, че сте толкова млада и неопитна.

Брандон сложи ръка на рамото на Хедър. Загали нежно с пръст ушенцето ѝ.

Хедър го погледна, смаяна от нежностите му в присъствието на тази жена.

Меката кожа на пелерината ѝ докосваше ръката му. Той я погали леко. За Луиза тези малки жестове означаваха нежно съгласие. Имаше чувството, че ще се пръсне от злоба. Ревността клокочеше в нея и най-съкровено то ѝ желание беше да ги дръпне грубо един от друг. Тук и веднага. Когато отмести очи, срещна подигравателния поглед на Джеф.

Той я беше наблюдавал през цялото време и добре си представяше какво изживява. Усмихна се леко, кимна и вдигна чашата си, сякаш искаше да произнесе тост.

Млада негърка влезе с табла в ръце. Луиза се настани срещу канапето, на което бяха седнали Брандон и Хедър, за да продължи двубоя със съперницата си. Наблюдаваше с високомерна арогантност младата жена, която бъркаше смутено с лъжичката в чая си.

– Я ми кажете, драга моя, откога познавате всъщност Брандон?

Чашката иззвънтя върху чинийката. Ръката на Хедър затрепери и тя побърза да върне чашата на масата. Събра ръце в скута, за да не се види, че треперят и погледна Луиза.

– Срещнах го още първата вечер след пристигането му в Лондон, мис Уелс – каза тихо.

Луиза не откъсваше поглед от нея. Присвитите ъгълчета на устните ѝ издаваха презрение:

– О, толкова скоро? Е да, разбира се, другояче не е могло и да бъде, ако се има предвид напредналата ви бременност! А откога сте оженени?

Все още с ръка върху рамото на Хедър, Брандон се усмихна неопределено и привлече жена си към себе си.

– Във всеки случай от достатъчно дълго време, Луиза – изрече той с тон, не търпящ възражение.

Луиза поглеждаше ту единия, ту другия и установи със задоволство, че Хедър е преbledняла. Престори се, че изобщо не е чула забележката на Брандон и продължи да обсипва с въпроси изплашената Хедър:

– Едно нещо ужасно ме интересува: какви обстоятелства ви

срещнаха, мила? Мислех, че е ужасно трудно една благовъзпитана млада английска дама да се запознае с капитан и то янки.

Изразът „благовъзпитана млада английска дама“ беше натъртен по начин, подчертаващ ясно съмнението на Луиза, че Хедър е наистина такава.

– Запознахме се благодарение старанията на лорд Хемптън, добър приятел на семейството на съпругата ми, – изгледа я хладно Брандон. Той упорито настояваше да се видим. За него беше въпрос на чест и той не се спря и пред закани, които би изпълнил, ако се противопоставех на желанието му. Един енергичен възрастен човек, с голяма дарба да урежда бракове... – Брандон се позасмя, в ъгълчетата на устните му трепкаше ирония.

Хедър изгледа учудено Брандон. Не бе излъгал с нито една дума. Беше успял да придаде на обстоятелствата напълно коректен вид и да й спести мъчителни подробности. Усмихна му се благодарно, а бебето в нея направи рязко движение, сякаш усетило облекчението на майка си. Хедър отвори широко очи когато установи с учудване, че и Брандон го е забелязал. Той се наведе, погали косата ѝ с устни и топлина се разля по цялото ѝ тяло.

– Енергично момченце, нали мила? – прошепна той с устни в косите ѝ.

Ядосана от интимните нежности между двамата, Луиза попита кротко:

– Какво каза, Брандон?

– Струва ми се, Луиза – намеси се Джеф, – че този път каза нещо, което по изключение, не те засяга. Беше, тъй да се каже, разговор *a trois*.

Луиза го погледна неразбиращо. Не беше схванала поантата. Поглеждаше разгневено ту към единия, ту към другия брат. Двамата си разменяха многозначителни весели погледи. Не за пръв път си приказваха в нейно присъствие с нещо като таен код, който тя не разбираше. И този път се ядоса, че я изключват от разговора си, още повече, че омразното момиче, което се беше натрапило между тях, изглежда бе разбрало какво има предвид деверът ѝ. Добре де, тъпкано ще ѝ го върне!

– Брандон, мили, искаш ли още едно питие? – попита тя.

Брандон отказа и Луиза насочи отново отровното си внимание към Хедър.

– Надявам се, нямате нищо против да наричам съпруга ви „мили“, нали така? Толкова отдавна го познавам, че ми е станало навик, бяхме на път да се оженим, както навярно помните.

Хедър си беше възвърнала самообладанието. Тя се усмихна приятелски на Луиза.

– Наистина не виждам причини да прекъсвате приятелските си отнoшения със семейство Бърмингам, мис Уелс – отговори тя. – Бих добавила, че ще бъдете винаги желан гост. Посещавайте ни когато поискате.

Джеф се разсмя очарован.

– Е, Луи, мисля, че младата дама може да дава частни уроци по гостоприемство. Жалко, че ти не би желала да се възползваш.

Луиза отметна глава и го изгледа злобно.

– Ще бъдеш ли така добър да си държиш мръсната уста и да не демонстрираш непрекъснато, че си един недодялан хлапак – срязва го тя.

Брандон се засмя тихо и погали жена си по раменете.

– Скъпи братко, ако продължаваш със същата упоритост, ще трябва да воюваш с Луиза докато си жив. Нима не познаваш темперамента ѝ?

– Аз не – отвърна ухилено Джеф, – но ти изглежда си забравил, Брандон, защото ако продължиш да милваш жена си в присъствието на Луиза, в края на краищата тъкмо ти ще станеш жертва на нейния темперамент.

Сега и по-големият брат се разсмя. Дръпна ръка от рамото на Хедър. После стана.

– Крайно време е да си тръгваме, Луиза, пътуването беше много изморително за Хедър. Тя трябва най-сетне да си почине, пък и аз копнея да се прибера у дома.

Той благодари учтиво за поканата за чай и помогна на Хедър да стане, докато Джеф още си допиваше чашата. В хола я наметна с пелерината и държа маншона ѝ, докато тя се закопчае. Болна от завист, Луиза наблюдаваше внимателно колко предано се грижи Брандон за младата си жена. За пръв път ѝ стана ясно, че другата е спечелила играта. Придружи гостите до изхода. Беше ѝ трудно да намери сега думи, които да ѝ станат оръжие в борбата срещу съперницата.

Брандон помогна на Хедър да се качи в чакащата ги карета и още веднъж се сбогува най-учтиво. Луиза стоеше сама на верандата. Дълго гледа подир каретата.

По време на пътуването Брандон и Джеф си приказваха така приятелски, че беше ясно – тези двама братя чудесно се разбират.

След време Брандон посочи на Хедър един крайпътен камък, от който започваха неговите земи. Хедър се надигна любопитно, за да

хвърли през прозореца на каретата поглед върху къщата. Но видя само безкрайни гори. Отново се отпусна, разочарована, върху възглавниците. Джеф я наблюдаваше и весело се смееше.

– Ще мине още доста време, преди да стигнем – обясни ѝ той – до къщата има още поне две мили.

Хедър се обърна смаяна към Брандон:

– Означава ли това, че всичко това е твое? – попита тя, сочейки към пейзажа зад прозореца.

Брандон кимна утвърдително, а Джеф се ухили:

– Ти май не си имала представа в каква авантюра се впускаш, като се омъжваш за един Бърмингам, малка снахо.

Изведнъж Брандон протегна ръка напред:

– Ето го и Хартхевън.

Тя погледна в същата посока и се наведе малко напред, за да вижда по-добре, но видя само тънък стълб пушек, който се издигаше малко по-надалеч над върхарите на дърветата.

Свиха в алея от дъбове, чиято безкрайност отново смая Хедър. Много далеч, в другия ѝ край се издигаше къща, каквато не бе виждала през живота си: огромни дорийски колони подпираха покрива, над което се извисяваха само върхарите на дъбовете. Просторната веранда на първия етаж беше и гостоприемна, и величествена.

Двамата братя се смееха на смайването на Хедър. Сякаш мълния проблесна в нея съзнанието, че това ще бъде новият ѝ дом, мястото, където ще се роди детето, което шава в нея. Почти загубена надежда изпълни отново сърцето ѝ. Въздъхна и се облегна назад. Почувства се обгърната от мир и спокойствие, отново изпита доверие в бъдещето.

ГЛАВА СЕДМА

Две малки негърчета си играеха в прахта пред голямата къща, когато каретата спря пред нея. Само като зърнаха Брандон, хлапетата хукнаха да бягат, оставяйки зад себе си пълна тишина. Най-сетне някъде отдалеч долетяха гласове. После откъм единия край на къщата се чу детски смях, друго дете се смееше приглушено някъде на терасата. Последва цял хор смехове и шушукания. Иззад къщата се чу момчески глас:

– Мастър Брандон пристигна, мастър Брандон си дойде!

Последва възгласът на възрастна жена:

– Божке, момчето най-сетне се е прибрало!

Изтрополяха множество нозе. От всеки ъгъл, от всеки храст изскачаха деца. Каретата се озова плътно заобиколена от детската тълпа. Външната врата на къщата се отвори. На прага стоеше едра негърка. Тя си избърса ръцете в престилката и слезе тромаво по стъпалата. Надникна, присвила очи през прозорчето на каретата.

– Мили божке, господин Джеф, ама да не сте си направили труда да домъкнете от брега всичко изхвърлено от корабокрушенията? – разсмя се тя.

Брандон скочи от каретата и щастливо се засмя.

– Хети, добрата ми, стара Хети. И да знаеш, някой близък ден ще те сложа на място!

Старата жена се разсмя щастливо и отвори широко прегръдка. Брандон я притисна радостно към себе си, а когато най-сетне я пусна, тя шумно си пое въздух.

– Исусе! Исусе! Мастър Бран, силен сте както винаги. Някой ден ще ми строшите ребрата.

Тя надникна пак през прозорчето:

– Ами кой е с вас, господин Джеф? Кого се опитвате да скриете от старата Хети? Хайде, кажете й веднага да слезе, та по-хубавичко да я разгледам. Искам да разбера какво е открил пък сега мастър Брандон. Последният път беше булдогът Артоломей, дето се оказа женски. Тъй де, ама това тук изобщо не прилича на булдог. Не е и госпожица Луиза.

Докато тя още гадаеше, Джеф стана, скочи от колата и помогна на Хедър да слезе. Хети продължаваше да си бърби.

– Хайде, побързайте, господин Джеф – подканяше го тя нетърпеливо – нека застане там, та по-хубавичко да я разгледам. Махни се от пътя,

момче, от край време си доста нескопосан за възрастта си.

Джеф отстъпи встрани, за да може старата негърка добре да разгледа Хедър. Хети спря внимателен поглед върху младото лице, после доволно се засмя.

– Божке, та тя е още дете! Къде открихте толкова сладко момиченце, мастър Бран?

След миг погледът ѝ падна върху закръгленото тяло на Хедър и тя стана сериозна. Обърна се рязко към Брандон. Вече не го наричаше по име, а попита, вдигнала високо вежди:

– Господин Бърмингам, ще се ожените ли за малката госпожица? Тя има по-голяма нужда от вас, отколкото госпожица Луиза. Покойната ви майчица ще се обърне в гроба, ако някой стори зло на това детенце.

Брандон се ухили и погледна весело старата в очите.

– Помислих за това още в Лондон, Хети. А сега искам да ти представя съпругата си Хедър.

Доволна усмивка се появи на лицето на старата негърка. Очите ѝ сияеха.

– Ох, божке, господин Бран! – възкликна тя щастливо – най-сетне сте се отказал от ергенските магарии, най-сетне доведохте в Хартхевън нова госпожа Бърмингам. Значи скоро в къщата ще има деца, много, много деца! Ами то крайно време беше. Исусе, Исусе, накарахте ни дълго да чакаме и да се косим заради оназ, другата. Старото ми сърце вече едва издържаше. Почти се бях отказала от семейството ви.

Сияеща, сложила двете ръце на кръста, тя се обърна към Хедър.

– Госпожо Бърмингам – засмя се тя – това име ви приляга. Не съм срещала жена, по-подходяща за семейство Бърмингам. Хубава сте като прасковка, детенце, приличате на цвете.

Тя хвана Хедър за ръката.

– Елате с мен! Тия мъже ви оставиха да стърчите тук в прахта, без да се съобразяват с положението ви. – Тя хвърли укоризнен поглед към Брандон. – Толкова ужасно и дълго пътуване през широкото море с малко корабче и само мъже наоколо ви – сигурно сте капнала от умора. Но сега вече нямате грижи, госпожо Хедър, сега старата Хети е при вас и ще ви пази. Хайде да идем да хвърлим пътните дрехи и да ви намерим нещо удобно и хубаво. От Чарлстън до тук пътят също не е бил кратък – нито за вас, нито за бебето. Трябва да си починете преди вечеря.

Малко безпомощна, но и щастлива, Хедър хвърли поглед през рамо към Брандон, докато Хети вече даваше нареждания на две млади момичета.

– Хайде, по-чевръсто и се погрижете скоро да има горе гореща вода за господарката. Тя иска да се изкъпе. И не се размотавайте, ясно?

Джеф се размя високо и се облегна на каретата. Брандон поклати глава и също се размя.

– Както виждам, старата Хети не се е променила, докато ме нямаше.

– Като пристигнат Джордж и Лък, кажете им веднага да качат багажа на господарката на първия етаж – добави бързо Хети, – то дъртите мулета сигурно ще има още дълго да се влечат.

Пътната врата се затвори зад тях. Хети и Хедър се озовал в огромен, великолепен хол. Лъснатият до блясък паркет миришеше хубаво на восък. Никъде не се виждаше нито пращинка. Широка виеща се стълба водеше към първия етаж. Скъпи мебели придаваха на обширното помещение изискана елегантност и свидетелстваха за трайно благополучие. Преобладаваха жълто и синьо кадифе и златотъкан брокат. Стените, боядисани в бледожълто, създаваха подходяща фон.

Хедър се озърна с широко отворени очи, а Хети, забелязала възхищението ѝ, я поведе из долната редица стаи, без да спира нито за миг да приказва. Тя посочи един портрет на камината в голямата гостна. Беше нарисуван мъж, който много приличаше на Брандон, но имаше тъмни очи и по-резки черти. Това е старият господар. Той и старата господарка построиха тази къща.

В гостната стените бяха тапицирани с коприна с цвета на охра, а пердетата бяха от кехлибарено кадифе, драпирани от двете страни на прозорците с широки копринени панделки. Огромна двукрила стъклена врата водеше към терасата. Меката мебел беше тапицирана със зелена коприна. Столчетата стил Луи XV-ти сякаш те канеха да седнеш. Подът беше застлан със скъп килим в бежово, кафяво и златно. Над великолепен скрин висеше скъпо венецианско огледало. Голям френски секретер стоеше до вратата към трапезарията. И тя беше мебелирана изключително елегантно. Централно място заемаше дългата маса. Над нея блестеше кристален полилей. Хедър гледаше безмълвна цялото това великолепие. С горда усмивка Хети я поведе обратно към салона, а от там по стълбата нагоре.

– Откъде сте, госпожо Хедър? – попита тя, но изобщо не даде на новата си господарка възможност да ѝ отговори. Сигурно сте от Лондон. Господин Брандон там ли се запозна с нея? Поддържахме силен огън в неговата камина, за да е топла стаята му, като си дойде, вашата баня също ще е готова след малко. Още няколко минути само и всичко

ще е наред, и ще ви е хубаво и удобно.

Негърката заведе Хедър в просторна спалня с огромно широко легло с балдахин в средата. На дървената горна табла беше скулптиран семейният герб, между колонките, подпиращи балдахина, беше опната мрежа против комари. Стаята беше топла и светла и Хедър веднага се почувствува тук спокойна и защитена. Сърцето ѝ заби малко по-силно при мисълта, че сега ще споделя отново леглото на съпруга си, каза си още, че това е леглото, в което ще роди своето дете, тук ще зачене и други деца, ако ѝ е съдено да има и други.

Ваната беше вече пълна и докато Хети ѝ помагаше да се съблече, погледът на Хедър се спря на миниатюрата в златна рамка – портрет на жена – сложена върху тоалетката. Тя я взе в ръка и я заразглежда с любопитство. Очите бяха зелени като тези на Брандон, а усмивката със същия израз на ненакърнимо добро настроение като тази на Джеф. Светлокестенявата коса и тясното лице не напомняха на нито един от братята, но очите, о, тези очи!

– Това е госпожа Кетрин – просия Хети, – майка им. Беше едно сладко младо момиченце, също като вас, само че тя, божичко, тя как си държеше къщата в ръце! Двамата вагабонти, дето ги роди и милият им татко цял живот ѝ вървяха по гайдата. Когато момчетата правеха някоя пакост, тя им говореше много-много тихичко, но те пак се свиваха после засрамени в някое къше. Тия мъже изпърво не се усещаха, че ги държи в ръце, също като домакинството си. Когато най-сетне го проумяха, бяха вече доволни, че е така. Тя беше нежна, мила и обичаше стария господар и двете си момчета над всичко на света. Пък старият господар – той беше такъв един... Твърдоглав, кавгаджия, готов сякаш да обяви война на всеки и на всички и, то се знае, непременно да победи. Господин Бран на него се е метнал. Пък е и горд, божичко, колко е горд! Толкова се страхувах, че госпожица Луиза ще го впримчи. Много лошо щеше да е. Нямахте да мине много време и той щеше да я убие.

Хедър погледна изненадано старата жена.

– Защо ми казваш това, Хети?

Негърката присви устни.

– Господарят все ме кори, че съм много бърлива – отговори тя, вдигна очи към небето и побърза да отиде да донесе шампоана.

Хедър седеше, смаяна и замислена. Любопитството ѝ беше събудено, но негърката явно не искаше, поне засега, да каже нещо повече.

Вик, заповед и гневно цвилене долетяха отвън и привлякоха вниманието на Хедър. Отиде до прозореца и видя Брандон на гърба на черен

кон, който се вдигаше на задни крака, пръхтеше непокорно и очевидно не обичаше да го яхат. Джеф стоеше редом и наблюдаваше с любопитство двубоя между кон и конник. Хети се върна и също погледна навън. Конят се противеше отчаяно на юздите и шпорите. Изправяше се отново и отново на задни крака и вдигаше с копита облаци прах, но Брандон го притискаше с бедра и го шибаше с камшика, за да го подчини на волята си. Животното изглежда най-сетне се примири. Брандон го накара да обиколи няколко пъти поляната, преди да го спре, плувнало в пот и с треперещи хълбоци, пред голямата порта.

Хети поклати глава.

– Този проклет кон позволява само на господаря Брандон да го язди. Но колкото пъти се връща от пътешествие, трябва отново да му прекършва ината.

Когато Джеф отвори портата, за да пусне коня и конника да излязат, Хедър дръпна завесата, за да види по-добре отдалечаващия се Брандон. Сега мъжът и конят бяха точно под прозореца. Брандон вдигна глава и я видя как стои в прозрачната си нощница. Жребецът ровеше нетърпеливо с копита, но господарят му държеше юздите изкъсо и гледаше нагоре към Хедър. Погледите им потънаха за миг един в друг. Като видя, че Брандон сякаш няма намерение да минава. През портата, Джеф се обърна и проследи погледа му. Хедър се дръпна засрамена и пусна пердето. Брандон насочи отново вниманието си към коня. Жребецът прелетя в луд галоп през ливадата, Брандон отпусна юздите – отдаде се изцяло на липсвалата му толкова дълго наслада от ездата.

– Хайде, детенце – подкани я Хети – водата ще изстине, ако продължим да стоим така. Господарят знае как да язди Леополд, не бива да се притеснявате.

Хедър се потопи с въздишка на удоволствие в топлата вода, а Хети разпореждаше в това време на двамата слуги Джордж и Лък да качат по стълбата багажа ѝ в съседната стая. После старата негърка се залови да вади дрехите от сандъците и да ги окачва в гардероба. Предвидливо избра една розова рокля и я приготви, за да може Хедър да я облече след банята.

– Добре ли съм ви избрала роклята, госпожо Хедър? Толкова е хубава. Господарят Брандон ще я хареса. Той ли ви купи всички тези рокли?

Хедър остави с усмивка старата жена да решава. Вече знаеше, че като отвори веднъж уста, Хети не може да млъкне. Говореше без да спира и за по-лесно сама си отговаряше на повечето от въпросите, които за

даваше. Но добротата на старата жена беше наистина покоряваща.

Хети застана до ваната с огромна стоплена хавлия в ръка, готова да завие в нея младата си господарка.

– Хайде, вдигнете сега красивото си телце от ваната, а после хубавичко ще ви избършем, детенце – заповяда тя меко. – След това ще ви намажа с розово масло и ще имате време да си легнете за малко преди вечеря. Мастър Бран сигурно също ще иска да се изкъпе, като се прибере.

Малко по-късно Хети затвори вратата и остави една уморена, но щастлива Хедър, блажено отпусната в огромното легло, под мека пухена завивка. Когато се събуди, вече се беше здрачило и негърката, усетила по необясним начин, че Хедър не спи и се нуждае от помощта ѝ, се появи, за да ѝ бъде под ръка за вечерния тоалет...

– Каква чудесна коса имате, детенце – каза тя, докато четкаше с умиивка дългите копринени букли. – Не се чудя, че господарят се гордее с вас – и вече повече от себе си, добави: – Дори госпожица Луиза не може да се сравнява с вас...

Миг по-късно Хедър чу стъпките на Брандон в хола. Хети побърза да довърши фризура ѝ.

– Оле ле божке, оле ле божке, мастър Брандон се е прибрал, а ние още не сме готови.

Вратата се отвори. Брандон влезе с праметната през рамото връхна дреха. Още беше зачервен и задъхан от ездата.

– Ох, божке, божке, само след минутка ще е готова – побърза да го увери Хети. Той се засмя, погледът му се спря замислено на Хедър, седнала пред голямото огледало само по една риза.

– Няма нужда да се разкъсваш на парчета, Хети, вече съвсем разстроена.

Брандон хвърли връхната дреха на един стол и почна да си разкопчава жилетката, докато негърката превърна майсторски косата на Хедър във висока, закрепена с панделка фризура. Погледът му беше топъл и възхитен, докато наблюдаваше как слугинята помага на Хедър да си облече роклята. Но когато негърката понечи да я закопчае на гърба, той побърза да я измести.

– Остави на мен, Хети, ти иди виж какво става с банята ми.

– Божке, божке, мастър Бран – ухили се тя и излезе безшумно от стаята.

Брандон се залови да закопчава роклята, бавно и с удоволствие, като внимаваше нещо да не сбърка. Хедър усещаше близостта му, мъжкия

дъх на конска пот, кожа и тютюн. Когато ръцете му стигнаха до врата ѝ, той сякаш се поколеба. После наведе глава, докато лицето му докосна леко нейната коса. Пое дълбоко нежния ѝ аромат. Хедър стоеше с полуотворени очи, неподвижна, тя го чуваше, поемаше миризмите му, усещаше го и едва се решаваше да диша, за да не развали магията на този миг.

– Гъй, а сега внесете водата тук. Мастър Брандон вече чака банята си.

Хедър се обърна, за да погледне мъжа си в лицето, но той вече се беше отместил и си разкопчаваше ризата. Хети отвори вратата, за да внесат слугите големите кофи с гореща вода. Те напълниха ваната до край и припряната стара жена веднага ги изгони. Обърна се към Брандон и попита:

– Да имате още някакво желание, сър?

– Да – отговори той, вече започнал да събува панталона, което прируди Хети бързо да се оттегли.

Хедър подреди хавлията и дрехите му, докато го наблюдаваше скришом как се съблече гол. Възхищаваше се в себе си на мускулестото му тяло, тесните бедра и широките рамене. Изведнъж изпита нещо като собственическа гордост. Той ѝ принадлежеше и никоя друга жена нямаше върху него права, даже Луиза.

Докато той влизаше във ваната, тя отиде до леглото, седна на ръба и сложи чорапи и обувки.

– Хети успя ли да ти покаже къщата? – попита Брандон и се загледа как тя издърпва елегантните жартиери към бедрата.

Тя поклати отрицателно глава.

– Не, само гостната и трапезарията, но съм ужасно любопитна да видя всичко. И на сън не съм си представяла къщата толкова голяма и прекрасна. Ти не си ми казвал, че ще е господарска къща – добави тя с радостен смях.

Брандон весело се засмя, когато тя стана и оправи полата на роклята си.

– Не си ме питала, сърчице мое.

Тя се засмя, потопи пътьом ръка във ваната и остави няколко капки да паднат върху гърдите на Брандон.

– Побързай – помоли го тя весело, – умирам от глад.

Докато той се обличаше, Хедър се разхождаше любопитно из стаята, погали с ръка леглото и възглавницата на едно кресло. Брандон я наблюдаваше.

– Това е било някога гостна, но след моето раждане майка ми е наредила да внесат тук леглото ѝ. Не е искала баща ни да бъде смущаван, когато Джеф и аз сме лежали от разните детски болести. Така мама можеше да остава при нас, всеки път когато се разболявахме. Съседната стая е детската.

Той я следваше с поглед докато тя минаваше от мебел към мебел, за да свикне с обстановката. Беше целият устремен към нея, изпитваше непреодолимото желание да я прегърне, да я гали.

Сега вниманието ѝ беше приковано към леглото. Разглеждаше тънкото ленено, украсено с дантели спално бельо. Той застана зад нея, готов да я привлече към себе си, но успя да се овладее.

Какво щеше да стане, ако тя отново го отблъсне, ако започне с всички сили да се съпротивлява? Ако ли се поддаде на желанието си и я обладае насила, нали можеше да стори зло и на нея и на детето.

Мислите му се объркваха. Близостта ѝ го правеше неуверен. Разкошната ѝ копринена коса, парфюмът ѝ, бяха изкушения, на които не можеше да устои. Но беше твърдо решил никога вече да не я принуждава. Нямаше да използва сила, за да я покори. Тя трябваше да му се отдаде доброволно.

„Нека тя реши – помисли си той – да остане в тази стая, или да дойде в моята, да предпочете самотното си легло, или друго, което ще дели доброволно с мен. Сама да избере.“

– Това легло – изкашля се той – искам да кажа, тази стая е твоята, ако го пожелаеш, Хедър.

Направи пауза и затърси думи. Не можеше да продължи да прикрива колко е объркан.

Хедър усети как я полазват студени тръпки. Гърдите ѝ се свиха от болка. „Господи! – помисли си тя, – той стои толкова близо до мен и толкова ме ненавижда! Не би понесъл да споделям леглото му. Вече си е в къщи и може да поднови връзката си с Луиза, а мен отблъсква, както се беше заканил. Бърза час по-скоро изобщо да забрави за съществуването ми.“

Очите ѝ плувнаха в сълзи, когато си спомни за надеждите си, измамните надежди за щастлив, нормален съвместен живот с него. Наведе се, отчаяна, и погали мекото ленено бельо на леглото.

– Красиво легло – каза тя – пък и стаята е до детската. Струва ми се, че е най-подходящата за мен.

Брандон отпусна примирено рамене.

– Ще кажа на Хети да върне дрехите ти – въздъхна той, обърна се и

излезе мълчаливо от стаята.

Той затвори вратата зад себе си и се облегна на нея откъм другата страна. Беше разочарован и ядосан на себе си. Защо трябваше да подхваща тази тема? Идеше му да се прати по дяволите.

„Господи, какъв глупак съм, какъв безнадежден идиот! Защо не си държах езика зад зъбите?“

Той слезе ядосан в трапезарията. Наля си мрачно от шишето на масата щедра порция бренди. Стоеше, втрещил поглед в чашата в ръката си. За кой дявол ми трябваше да играя ролята на кавалер и да я оставям да избира? Изпи чашата на един дъх. Е хубаво, в такъв случай за глупак като мене – приятни студени зимни дни в самотното легло!

Сложи шумно чашата на масата и излезе с широки крачки от стаята.

В хола видя Хети и каза сърдито:

– Госпожа Бърмингам реши да избере по-малката стая за своя спалня. Погрижи се, преди да се върна, дрехите ѝ да бъдат преместени в другия гардероб.

Смаяна от новината и лошото му настроение, старата негърка го гледаше зяпнала. Измърмори покорен отговор, а той хукна по стълбата нагоре и изчезна. Тя поклати глава знаеше колко е избухлив – качи се горе и отвори вратата на стаята, в която беше Хедър. Младата ѝ господарка седеше на ръба на леглото и по бузите ѝ се стичаха сълзи. Когато слугинята влезе, тя бързо се извърна и ги избърса.

– Изглеждате чудесно, детенце – каза нежно Хети и се престори, че не е забелязала нищо. – Масгър Джеф вече ви чака долу. Той рече, че ако брат му не внимава, щял да ви отмъкне изпод носа му.

Хедър се засмя смутено с разтреперани устни и погледна благодарно старата негърка.

Тъмните очи на Хети се опитаха да прочетат нещо по лицето на младата господарка. Продължи все така успокояващо:

– А сега си оправете хубавото лице и слезте да хапнете нещо. Иначе бебето, току виж, примряло от глад.

Непрекъснатият мил брътвеж на негърката пооткъсна Хедър от мрачните ѝ мисли.

Няколко минути по-късно тя влезе в салона. Джеф я посрещна с букет от комплименти. Хвърли колеблив поглед към Брандон, преди да хване ръката ѝ, но брат му стоеше с гръб към тях, сякаш втрещен в празно пространство. Джеф се наведе над ръката на младата си снаха, сякаш беше принцеса, а Хедър му се усмихна благодарно, но и тя

хвърли плах поглед към съпруга си. Беше решила да не показва мъката си. Не, нямаше да му достави удоволствието да разбере колко я е заболяло, задето я прогони от спалнята си.

– Ах, лейди Хедър, от твоята хубост душата ми разцъфва като полята и горите напролет – въздъхна с комична патетика Джеф – личеше, че докато е чакал младите да слязат, вече е обърнал някоя и друга чаша уиски. – Старите ми очи ти се възхищават като на най-прекрасен плод – продължи той със същия високопарен тон.

– О, сър! – подхвана тя със смях – това доказва само, че имаш добър апетит. Сигурно си разгневен, защото вечерята ще бъде сервирана със закъснение? Признай си, че възторгът ти е предизвикан от мисълта за яденето, а щедрите ти комплименти имат за цел да ме накарат да забравя колко съм грозна. – Тя подражаваше майсторски неговия тон. С удоволствие се включи в подхваната от Джеф игра. А той и обърна театрално гръб, сякаш дълбоко обиден.

– О, скъпа снахо – думите ти ми прободоха сърцето. Когато те гледам, в клетата ми ергенска душа няма място за апетит, камо ли за ядене.

– О, благородни рицарю! – въздъхна тя, сякаш го съжаляваше от сърце – милите ти думи звучат като музика в ушите ми. – Тя протегна ръка и посочи Брандон. – Но там, зад теб е застанал мрачният дракон и се боя, че ей сега ще те погълне. О не, мили рицарю – вдигна тя ръце, сякаш за да го защити – разбирам, че се налага да му бъдат принасяни жертви, иначе той ще изяде и двама ни.

Тя се засмя весело на шегата си.

Брандон се обърна, настроението му не се беше подобрило от това, че стана предмет на неуместните им шегички.

– Не ми стигат другите неприятности, ами бог ме е дарил и с брат идиот, готов да играе ролята на шут в някое провинциално театърче, при това с партньорка, чиято глупост съперничат само със способността ѝ да ми се подиграва. Вижте какво, като си изиграете тъпите детинщини, ще съм ви премного благодарен, ако най-сетне можем да вечеряме. Гладът ми е по-силен от желанието да гледам аматьорското ви театро.

Джеф се изсмя и предложи на Хедър ръка.

– Струва ми се, че скъпият ми брат е ядосан, милейди и най-добре ще е да се погрижим за доброто му настроение, не сте ли съгласна?

Хедър погледна през рамо към мъжа си, който ги наблюдаваше мрачно и вирна малкото си носле:

– О, разбира се, скъпи девере, разбира се, че трябва да му влезем в положението, та нали веселите дни на ергенския му живот вече няма да

се върнат. Сега е приведен под тежестта на съпругата си, както съпругата му е приведена под тежестта на неговото дете. Такъв товар се оказва непосилен за мнозина мъже. Можем само да му съчувстваме.

Брандон я изгледа мрачно, но тя се обърна към Джеф и весело се засмя. Поклати кокетно глава и буклите ѝ се разхвърчаха.

– Сега трябва да намерим жена и за теб, мили девере, за да останеш и ти в най-скоро време сериозен и навъсен, забравил за всякаква радост и смях. Няма ли да е справедливо?

Джеф отметна глава и гръмогласно се разсмя.

– Ако жената прилича на теб, мила снахо, няма да имам нищо против – ухили се той, – но ще трябва за съжаление да почакам, докато бъде изготвено твое точно копие.

Двамата още се смееха, когато Джеф заведе Хедър през стъклената врата в трапезарията. Масата беше тържествено сервирана. Мястото на Брандон беше в единия ѝ край, това на Хедър – в другия, между тях стояха два кристални свещника, а Джеф трябваше да седне в средата. В най-добро настроение, малкият брат придружи Хедър до мястото ѝ, после застана като вкаменен, мерейки със смръщено чело разстоянието между трите прибора.

– Мили Брандон, ти може и да предпочиташ възвишената самота, но аз съм човек социален по природа и мисълта да оставя клетата си снаха да вечеря сама там долу, ме измъчва. Той взе чинията, приборите и чашата си и седна съвсем близо до Хедър на долния край на масата. Брандон го изгледа, объркан за миг, после въздъхна, взе и той приборите си и се присъедини към тях. Така вечерята мина много по-непринудено и оживеният разговор между брат му и жена му не можа да не пооправи най-сетне и неговото настроение.

Слугите раздигаха масата и наляха накрая по още една чаша мадейра. Хедър се отпусна на облегалката на стола и въздъхна, доволна. Беше си хапнала с нескрито удоволствие и беше сега сита и уморена. Усещаше се капнала и изпита нужда да стане да се поразтъпче. Брандон побърза да дръпне стола ѝ. Тримата минаха в гостната, където мъжете запалиха дълги пури. Но Хедър имаше нужда от чист въздух.

– Брандон – прошепна тя – боя се, че понатежах от изобилната вечеря. Имаш ли нещо против да изляза за малко да поема въздух?

Брандон веднага се съгласи, погледна загрижено закръгленото ѝ тяло, отиде до вратата и викна на едно слугинче да донесе шал на госпожа Бърмингам. После я наметна с шала и я придружи до вратата към терасата. Отвори я и понечи да придружи жена си в градината. Но тя опря

леко ръка в гърдите му.

– Недей – каза тя тихо – Зная, че трябва да обсъдите с Джеф куп неща. Аз няма да се бавя. Искам да направя само няколко крачки и да подишам дълбоко.

Той се поколеба за миг да я остави сама, но после кимна.

– Добре, но не се отдалечавай, моля те, много от къщата. Тя му се усмихна и излезе през терасата. Той затвори вратата след нея. Беше приказна вечер, прохладна и свежа. На ясното, обсипано със звезди небе нямаше нито облаче. Цареше пълна тишина, само от близката гора долиташе от време навреме закъснял сънен вик на птица. Прозорците на стаите на прислугата светеха. Хедър слезе по стълбите. Тръгна бавно между огромните дървета, чиито странно преплетени клони се издигаха срещу сребърния сърп на месеца. Това – помисли си тя – е първата ми нощ в чуждата страна. Въпреки това имам странното и приятно чувство, че съм едно цяло с този пейзаж. Толкова е просторно и красиво, че изпитвам неизказана радост. Тук бих могла да бъда щастлива.

Въпреки шала след известно време ѝ стана хладно. Тя се върна и се изкачи по стълбите към входната врата, отвори я тихо и я затвори пак така тихо след себе си, защото не искаше да безпокои двамата мъже. Докато сваляше шала от раменете си, чу гласа на Джеф откъм гостната. Водеше разпален разговор с брат си.

– Защо трябваше, ако смея да запитам, да ходиш днес след обед отново при нея? По дяволите! Не я ли видя как се държа с Хедър? Не загуби минутка време да я осведомява за интимните ви отношения. Луда е от желание да си отмъсти.

– Разбери от дума и ти, мили братко – отвърна му спокойно Брандон. – Трябва да се съгласиш, че Луиза изживя ужасен шок. Тя очаква годеника си да се върне, за да се хвърли в прегръдките му, а вместо това я представят на съпругата му. Наистина не ѝ беше лесно, пък и ние с тебе не бяхме особено галантни. Бихме могли да ѝ поднесем някак повнимателно новината за женитбата ми. Аз специално съвсем не се гордея с държането си, отнесох се зле с нея.

Хедър стоеше нерешително и не знаеше дали да не се върне в градината. Мисълта, че Брандон е бил сам при Луиза, накара сърцето ѝ да се свие.

– По дяволите, Бран, да не си въобразяваш случайно, че докато те нямаше, тя е играла ролята на върната очакваща годеница? Ами, как не! Успя да обиколи доста легла, живя си, сякаш приближава края на света. Приятелите ти могат да го потвърдят.

Отговор не последва, но се чу подигравателният смях на Джеф.

– Я не ме гледай толкова мрачно, Бран, ти наистина ли си въобразяваше, че тя може да издържи толкова време без мъж? Вярно, за нея ти си най-добрият, ти си фаворитът, но когато жребецът не е в обора, кобилката пак не остава вързана. Освен това не мога да скрия и друго от теб, а именно, че ще ти се наложи да плащаш доста тлъсти суми. Докато те нямаше, тя спокойно трупаше дългове, сигурна, че е бъдещата госпожа Бърмингам. Пострадавшите идваха със сметките при мен, за да потвърдя, че ще се ожениш за нея. Ще научиш, че е прахосала над петстотин фунта.

– Петстотин фунта? – възкликна Брандон. – И какво, по дяволите, е направила с тях?

– Ами накупи си бижута и рокли – засмя се весело Джеф, всичко, което ѝ доставяше удоволствие. Освен това поднови господарската къща в Оукли от мазето до тавана, та и петстотинте фунта едва са ѝ стигнали. Бас държа, тя е най-скъпият сладкиш, от който си вкусвал през живота си. Пестеливостта никак не ѝ е присъща. Да не беше така, тя спокойно можеше да си изживее живота с онова, което ѝ остави нейният баща. Но тя му пропиля парите за време по-кратко от необходимото да се одере заек, а плантацията ѝ все повече запада.

Когато приключи обвинителната си реч, Джеф прекоси стаята, за да си напълни отново чашата и видя Хедър на вратата. Тя стоеше там с безизразно лице, сякаш вкаменена. Той я погледна и бузите ѝ пламнаха, защото се чувстваше така, сякаш са я сварили да подслушва. Сви нервно рамене.

– Съжалявам... много – измърмори тя, – но навън стана хладно и аз... тъкмо исках да ида да си легна.

Сега и Брандон се приближи към вратата. Тя се изчерви още по-силно. Загърна се, съвсем объркана, по-плътно с шала, прекоси бързо хола и изтича нагоре по стълбата. Брандон направи крачка напред, но видя, че тя бяга, съвсем разстроена, от тях. Когато се върна при брат си, лицето му беше мрачно. Брандон пресуши чашата си, отиде до бара, напълни я отново и отново я изпи на един дъх. Джеф го наблюдаваше учуден. Брат му имаше навика да си пие бавно и с удоволствие питието, но сега беше явно излязъл от релси и се наливаше с бренди, сякаш беше билка срещу зли духове.

– Изглежда, има основание да се твърди, че семейният живот не ти понася, Брандон – изрече бавно Джеф. – Виждал съм те в по-добро настроение, когато си имал работа с някое леко момиче. За съжаление не

мога да проумея какви са сега проблемите ти. Гледаш младата си жена като жребец, надушил пламенна кобилка. Изглеждаш като мъж, който се влюбва всеки изминат час все повече и повече в нея, но е достатъчно тя да заговори, за да влезеш в ролята на суровия съпруг. Човек остава с впечатлението, че се боиш да я докоснеш, но не изпускаш случай да я смърриш. Освен това, какво, по дяволите, чувам за отделни спални? – Погледна Брандон и видя, че мускулът на бузата му трепери. – Онемя ли? – продължи Джеф. – Такова момиче е същинска радост за окото, да ме вземат мътните, ако не е приказно хубава жена. И толкова мила. И прелестна. Всичко, което един мъж може да си пожелае. И тя ти принадлежи. Но по някаква странна причина, която не мога да проумея, ти страниш от нея.

– Моля те, остави ме на мира, Джеф – каза кратко и натъртено Брандон, – това наистина не е твоя работа.

Джеф поклати угрижено глава – просто не можеше да повярва.

– Брандон, щастието е било особено благосклонно към теб, като ти е дало възможност да намериш тази жена. Тя заслужава да направиш всичко, за да я задържиш. Просто не проумявам как си могъл да попаднеш на толкова сладко същество. Съмнявам се, че се дължи на неоспоримия ти талант да си подбиращ подходящи приятелки. Досега си проявявал подчертано предпочитание към леки момичета и също тъй леки дами. Сред тях нямаше създаване очарователно като Хедър. Но едно ще ти кажа, Бран: Ако успееш един прекрасен ден да я загубиш, загубата ти ще е положително много по-голяма, отколкото би могъл дори да предположиш сега.

Брандон се обърна рязко и каза ядосано:

– Джеф, ходиш ми по нервите! Умолявам те, дръж си устата. Границите на моето щастие са ми известни и не се нуждая от бащинските ти напътствия, за да го осъзная още по-добре.

Джеф сви рамене.

– Аз пък съм убеден, че ти е безкрайно необходим човек, който да ти подсказе какво да направиш, за да не погубиш щастието си.

Брандон вдигна нетърпеливо ръка.

– В края на краищата това е моят живот и него ще погубя, дори да си прав.

По-малкият брат си изпи уискито.

– О'кей, оттеглям се, за да наблюдавам само отдалеч как си решаващ проблемите. А сега лека нощ, скъпи братко, желая ти приятни сънища в самотното легло.

Брандон го изгледа сърдито. Но Джеф вече се беше обърнал и излизаше.

Брандон остана сам с празната чаша в ръка. Дълго я гледа и вече усещаше самотата, която щеше да го притисне в стаята му. Изруга и запокити чашата в камината.

Беше прекрасно утро. Хети почука леко на вратата на господарката си и побутна едно младо момиче да влезе в стаята, представи го като племенницата си Мери. Девоичето трябваше да заеме почетното място на камериерка на Хедър. Старата негрка побърза да увери Хедър, че племенницата ѝ е сръчна, пъргава и на нея може да се разчита.

– Научила съм я да върши добре всичко, госпожо Хедър – сияеше гордо старата, – от самото начало съм я подготвяла да бъде камериерка на бъдещата госпожа Бърмингам. Тя е много добра фризьорка, сръчна шивачка, чудесно бродира, с една дума – отбира от всичко.

Хедър се усмихна приветливо на младата негрка:

– Щом ти го казваш, Хети, вярвам, че е най-добрата. Много ти благодаря.

Старата жена просия.

– За мене беше удоволствие, госпожо Хедър. Освен това господин Бърмингам поръча да ви предам, че заминава за няколко дена за Чарлстън. Трябва да се погрижи за кораба.

Хедър наведе глава над чашата и си помисли за разговора, който бе чула без да иска предишната вечер. Не се съмняваше, че Луиза е приела Брандон с отворени обятия. Сега старата любов щеше да си влезе в правата, а нея, законната съпруга, той беше готов да отблъсне. Не беше сметнал за необходимо дори да се сбогува с нея, преди да замине за Чарлстън.

Тя въздъхна. Беше поне приятелски посрещната в тази къща и можеше да намери известна утеха в това че ще живее сред доброжелателни хора, готови да ѝ помогнат.

Докато закусваше, банята ѝ беше вече готова. Стана и отиде в спалнята си, където беше сложена ваната. Мери я последва с гребен и четка и вдигна косата ѝ на висок кок на тила, за да може тя да се потопи веднага във вдигащата пара вода. Докато Мери подреждаше дрехите на новата си господарка, Хети се върна да види дали племенницата ѝ се справя добре. Тя кимна доволна, когато видя сресаната за къпането коса на Хедър.

– Добре си се справила, детенце – каза тя, но хвана все пак гребена и пооправи някоя и друга букла. – За госпожа Хедър – каза тя наставнически – само „добре“ не е достатъчно добре – трябва да е просто безукорно.

Дневната програма почна с това, че Хети помоли господарката си да прегледа менното. Хедър последва старата жена по стълбите надолу, а после до кухнята в съседната пристройка, за да се запознае с „лея Рут“, негърката готвачка.

Кухнята беше огромна и блестеше от чистота. В средата беше сложена голяма маса, печките бяха две. Четири млади негърки с бели шапчици и престилки чистеха зарзават, режиха месо и белеха картофи.

После Хети я заведе обратно в господарската къща и по пътя дотам я засипа с куп подробности и обяснения. Отново в къщата, старата жена я поведе през всички стаи. Прегледаха всяка мебел, за да се убедят, че е добре почистена и поддържана и Хети вдигаше на крак целия персонал, ако откриеше и най-малко недоглеждане. Хедър с мъка успяваше да я следва. Когато направиха малка почивка в гостната, Хедър се отпусна със смях в едно кресло.

– О, Хети, трябва да си почина. Струва ми се, че продължителното пътуване не е най-добрата подготовка за домакински задължения.

Хети направи знак на Мери, която ги следваше отблизо и момичето се върна след малко с голяма чаша изстуден плодов сок. Хедър я пое с благодарност и настоя двете жени също да пийнат от сока.

– И моля те, Хети, седни.

Хети измърмори благодарност и седна предпазливо на крайчеца на един стол. Хедър се отпусна на облегалката, затвори за миг очи и въздъхна.

– Хети, когато срещнах Брандон и на сън не съм мечтала, че ще живея с него в къща като тази. – Замислена, почти нежна усмивка се появи на младото лице. – Дори след като се оженихме, знаех само, че е капитан на кораб. Мислех, че ще прекарам остатъка от живота си във влажни пристанищни страноприемници. За нещо подобно на този замък не съм и помисляла.

– Е да, такъв си е мастър Бран – засмя се Хети. – Хората, които най-обича, тях най му харесва да ги води за носа.

След като обядваха, обзета от любопитство, Хедър реши да обиколи още веднъж сама всички стаи. Под силното впечатление от красотата на балната зала, тя се върна най-напред там и се възхити на гладкия като стъкло, идеално лъснат дъбов паркет. Погали мекото моаре, с което бяха

тапицирани стените, постоя под кристалните полилеи, загледана в святкащите с всички цветове на дъгата красиви висулки.

Детски глас откъм вътрешността на къщата я изтръгна внезапно от съзерцанието.

– Търговецът дойде, амбулантният търговец е тук и иска да говори с уважаемата госпожа.

Хедър се поколеба за миг, дали изобщо да излезе, сигурно беше някой вехтошар, но когато Хети дойде и тя да ѝ съобщи новината, последва я на верандата. Там стоеше възрастен мъж, който поздрави негърката като стар познат. Хети отвърна на поздрава му и го представи на господарката си.

– Госпожо Хедър, това е господин Бейтс, търговски пътник, който предлага от време на време стоката си и на нас. Господин Бейтс, вижда те новата стопанка на Хартхевън, съпругата на мастър Бран.

Мъжът свали учтиво шапка и дълбоко се поклони.

– О, госпожо Бърмингам, това е голяма чест за мен. Вече чух, че е имало сватба в семейството.

Хедър му се усмихна мило.

– Ако позволите, госпожо Бърмингам, бих искал да ви покажа стоката си. Мога да ви предложа куп неща, необходими за всяко домакинство. Ще намерите, може би, нещо, отговарящо на вашия вкус.

Когато Хедър кимна в знак на съгласие, той изчезна, за да стовари от малката си кола сандъци и кутии, да ги домъкне и извади съдържанието им на пода.

– Най-напред бих искал да ви покажа неща за кухнята, госпожо. Нося и най-различни подправки. – Пъргавият стар човек хвалеше красноречиво качеството на своите тенджери и тигани, лъжици и бъркалки.

Хедър не се интересува кой знае колко от тези предмети на бита, но за сметка на това Хети ги разглеждаше най-критично. После мъжът извади ароматни ориенталски сапуни, от които Хети избра най-различни и попита господарката си, дали би желала да ги купи.

Хедър любезно отказа, защото не можеше да признае на слугинята, че не разполага с нито цент.

Сега търговецът се залови да разгръща големи топове плат. Хети си избра един на цвета за празнична рокля, а Хедър я гледеше развеселена. А когато търговецът разстла едно тъмнозелено тежко кадифе, бе събуден и нейният интерес. Представи си колко добре щеше да стои този цвят на Брандон. Загледа се мечтателно в плата. Изведнъж нещо ѝ мина през ума. Тя помоли търговеца да почака малко и влезе бързо в къщата,

качи се по стълбата в стаята си, затършува припряно из гардероба дано намери роклята, която реши да предложи за замяна. Най-сетне я намери и я издърпа. Държа я, замислена, известно време, в ръка. Тази бежова рокля носеше през нощта, когато видя за пръв път съпруга си. С нея бяха свързани все лоши спомени и тя не съжаляваше, че ще я даде. Отхвърли неприятните спомени, праметна роклята през ръка и изскочи от стаята, изтича бързо по стълбите навън, на терасата.

– Склонен ли сте на една размяна, господин Бейтс? – попита тя търговеца.

Той кимна в знак на съгласие.

– Ако предметът си заслужава, разбира се.

Тя разгърна пред него роклята и човекът зяпна от учудване. Пролича му, че е очарован. Хедър посочи зеленото кадифе и го помоли и за подходящи коприна за хастар и конци. Когато той се качи в колата си да потърси едното и другото, Хети прошепна на ухото на господарката си:

– Моля ви, не си давайте хубавата рокля! Та мастър Бран винаги оставя в къщи пари за покупки. Мога да ви покажа къде са.

Хедър поклати глава.

– Много ти благодаря, Хети – каза тя мило, – но това трябва да е изненада за него и не бих искала да платя с негови пари.

Негърката се извърна, намръщена, явно ужасно недоволна от постъпката на Хедър, но не посмя да повтори възраженията си.

Междувременно нисичкият търговец се беше върнал с исканата стока.

– Зеленото кадифе е наистина великолепно, мадам – подчерта той. – Пазил го бях като зеницата на окото си. Както благоволихте да видите – най-високо качество.

Тя кимна и с удоволствие похвали на свой ред онова, което бе предложила в замяна:

– Роклята положително струва повече, господин Бейтс. – Тя посочи перлите по корсажа. Скъпата украса проблясваше следобедното слънце.

Почувствува се задължен да похвали още веднъж качеството на стоката си, но на Хедър тази игра вече й беше досадила и тя приключи делово и бързо замяната. Търговецът й подаде с дълбок поклон зеленото кадифе, взе в замяна роклята, която грижливо отдели и загърна. След което почтително се сбогува.

Хедър му кимна още веднъж, докато колата напускаше двора, а после отнесе щастлива придобитите съкровища в стаята си, а Хети поклати неодобрително глава и измърмори:

– Наистина не разбирам какво ви прихвана, госпожо Хедър, та му дадохте толкова хубава рокля. Мастър Брандон е много богат, той не е някой беден бял емигрант.

– Хети, не дай боже да изтървеш една дума, като се прибере! – закле я Хедър. – Искам да му направя коледен подарък, нека бъде изненада за него.

– Ами добре, госпожо – избоботи Хети, пристъпваща тежко след господарката си.

На другия ден към полунощ Брандон се върна от Чарлстън. С изключение на прислужника му Джоузеф и на Джордж, които го чакаха, всички останали спяха. Но внезапната суматоха из къщата събуди първо Джеф, а после и Хедър.

Тя стана, наметна пеньоара и пъхна крака в пантофките, после влезе в стаята на Брандон, където свари братята и двамата слуги. Когато Брандон стана да я посрещне, тя се усмихна и се облегна леко на рамото му. Той я целуна по челото:

– Не искахме да те будим, сърчице мое – измърмори той и я прегърна нежно.

– Хъм – каза тя сънено – изобщо не знаех, че се прибираш днес, иначе щях да те дочакам. Продаде ли кораба?!

– След Коледа, мило. Дотогава „Бързоходен“ ще е лъснат от горе до долу, та купувачите да останат доволни. Ще го откарам в Ню Йорк и там ще го продам.

Хедър вдигна очи и го погледна, вече съвсем разсънена, с широко отворени очи:

– Заминаваш за Ню Йорк? – попита тя. – Дълго ли ще отсъстваш?

Той отметна с усмивка кичурите от лицето й.

– Не, няма да се бавя много, миличко, навярно месец, може и по-малко, а може и повече. Още не съм сигурен. А ти се върни сега най-добре в леглото. Утре трябва да станем рано, за да не закъснеем за църква.

Той я целуна още веднъж по челото и я проследи с поглед, докато тя излезе от стаята. Обърна се, леко смръщил вежди, отново към другите и установи, неприятно поразен, че Джордж и Джеф са го зяпнали. Слугата бързо наведе очи, но Джеф поклати бавно глава и изглеждаше ядосан. Брандон не им обърна внимание, наля си едно бренди и го изпи бавно и замислено.

Когато Хедър се събуди на другата заран, видя, че Мери вече пали огън в камината. Студеният декемврийски вятър свистеше в короните

на дърветата и проникваше през всяка цепнатинка.

Хедър се облече много грижливо за църква. Избра рокля от сапфирено синя коприна. Беше онази, която Брандон ѝ поръча, защото синьото на плата беше като цвета на очите ѝ. Когато застана, вече готова, пред огледалото, малката слугиня зад гърба ѝ затаи дъх:

– О, госпожо Бърмингам, не съм виждала по-красива жена от вас!

Хедър се усмихна на момичето. После се огледа критично в огледалото. Тази заран искаше да е особено хубава, защото щеше да се запознае с много от приятелите и познатите на Брандон. Заради него трябваше да се постарее да направи добро впечатление. Беше облякла над роклята подходящо по цвят също синьо палто. Към него носеше качулка и маншон от сребърна лисица.

Слезе бързо по стълбата, но още се колебаеше дали да не сложи все пак шапчица вместо качулката.

Мъжете вече я чакаха в хола. Когато тя престопа прага и двамата сякаш онемяха. Гледаха я възхитени, пленени от крехката ѝ хубост. А тя се усети изведнъж смутена под погледите им. Дватамата братя едновременно го разбраха, едновременно станаха, за да отидат при нея. И се сблъскаха. Джеф сподави смеха си и отстъпи предимството на брат си.

– Подходящо ли съм облечена? – попита тя плахо Брандон, като се надяваше на одобрението му.

Той се усмихна и я погали нежно по рамото.

– Бъди напълно спокойна, скъпа, уверявам те, ти ще си най-хубавото създание, което старата ни църква ще приюти днес. – Той се наведе и ѝ прошепна на ухото: – Ще накараш всички мъже да загубят спокойствие и всички жени да завидват.

Тя радостно се усмихна. Всички страхове пред срещата с неговите приятели изведнъж се изпариха.

Когато каретата спря пред църквата, енориашите, които си приказваха, събрани на групички, обърнаха глави, за да наблюдават пристигането на семейство Бърмингам. Пръв слезе Джеф, после Брандон, а когато помогна на младата си жена да слезе от каретата, любопитството на присъстващите достигна връхната си точка. Хедър се появи и през тълпата премина шепот. Няколко девойки, толкова невзрачни, че не бяха успели да минат през венчило, си позволиха язвителни забележки. Майките на старите моми изпухтяха пренебрежително, но мъжете стояха затаили дъх и гледаха възхитени. Жените събраха глави и зашущукаха. По лицата на мъжете разцъфтя одобрителна усмивка.

– Както гледам, нашата очарователна млада дама предизвика тук

известно вълнение – ухили се Джеф.

Брандон се огледа и видя как някои хора извърщат смутено глави, за да не се издадат, че са се зазяпали в Хедър. Той се засмя подигравателно и я хвана под ръка. Докато минаваха покрай енорияшите, той поздравяваше на ляво и на дясно.

В притвора на църквата стоеше дебела матрона. Тя се встрещи непокрито с изпъкнали очи във влизащата двойка, а дъщеря ѝ също побърза да я зяпне, стиснала устни, през рамото на майчицата си. Всъщност вниманието и на двете беше приковано към Хедър. Интересът, с който мереха от глава до пети младите жена, съвсем не беше благосклонен. Майката имаше широки ханшове, грубо лице и рядка коса. Дъщерята беше по-висока и доста стройна, но кокалестото ѝ лице и леко изпъкналите зъби съвсем не бяха привлекателни. Кожата ѝ беше бледа и осеяна с лунички. Беше скрила рядката си коса под смешна, украсена с панделки шапчица. Зад кръглите очила с никелирана рамка воднисто сините очи бяха неотклонно устремени към Хедър. Погледите и на двете жени бяха особено силно привлечени от закръгленото ѝ тяло. В очите на дъщерята лесно можеше да се прочете горчива завист. Брандон свали шапка и поздрави най-напред възрастната, а после и младата.

– Госпожо Скот, госпожице Сибила, доста студеничко е днес, нали?

Майката се усмихна кисело, дъщерята се изчерви силно и изпелтечи някакъв отговор.

– Да, да, прав сте.

Брандон водеше сега Хедър по пътеката към семейната пейка в първата редица. Хората, които бяха вече седнали, проточиха вратове, гледаха и поздравяваха. Брандон и Хедър пуснаха Джеф да мине на мястото си и чак тогава седнаха. Двамата снажни, широкоплещести мъже сякаш обрамчваха крехката Хедър и докато Брандон ѝ помагаше да си свали палтото, Джеф се наведе и ѝ прошепна:

– Ти имаше току-що удоволствието да се запознаеш с водната ни биволица госпожа Скот и плахата ѝ телица по име Сибила. Момичето е влюбено от години в мъжа ти, а майка ѝ, в очакването на богат зет, полагаше неимоверни усилия, за да привлече към щерка си вниманието на Брандон. Беше ужасно обидена, че той просто не благоволяваше да спре поглед върху малката ѝ любимка. Бас държа, че в момента, двете ти пробиват дупка в гърба. И други, застанали малко по-надалеч стари мими, правят сега същото. Съветвам те да наточиш зъби и нокти за предстоящата си среща с тях. Тук са се събрали днес не едно и две млади същества, които не са имали никога щастие и успех при Брандон.

Хедър се засмя и погледна Брандон. Той наведе към нея глава, когато тя се опря леко на рамото му.

– Не си споменавал, че не една, а много жени са очаквали твоето завръщане – прошепна тя. – Джеф смята, че ще трябва да се браня от куп млади дами. И Сибила ли е момиче, което лесно изгубва самообладание? Изглежда ми доста силна. Няма да ми е никак приятно, ако ме нападне. Както и някое от другите девойчета тук.

Брандон изглежда строго брат си, но Джеф само се засмя и сви рамене.

– Уверявам те, мила – прошепна ѝ в отговор ядосано Брандон, – че не съм лежал в леглото на нито една от тези дами. Не са ми по вкуса, а що се отнася до Сибила, едва ли трябва да я причисляваш към девойките, тя е поне с десет години по-голяма от теб.

Няколко реда зад тях Сибила и майка ѝ наблюдаваха семейство Бърмингам и нямаха основание да се радват на онова, което виждаха: Младата жена се усмихна на съпруга си, после махна някаква прашичка от безукорното му палто и го погали интимно и нежно по ръката. Едва ли можеше да има съмнение – двамата са щастлива влюбена двойка.

След литургията семейство Бърмингам се запъти към изхода, за да поздравят свещеника. Брандон му представи младата си жена и пасторът изказа сърдечните си благопожелания за брака им. Когато слязоха по стъпалата на площада пред църквата, група млади хора задържаха Джеф. Малко по-късно двама мъже заприказваха Брандон, преди той да успее да се качи в каретата. След взаимното представяне, те го запридумваха да остане с тях.

– Ти толкова разбираш от коне, Брандон – каза усмихнато единият, – хайде ела за малко да решиш един спор.

Мъжете го наобиколиха и го поведоха със себе си. Брандон извика, засмян, през рамо на жена си:

– Веднага се връщам, мила.

Когато свещеникът вече не можеше да ги види, двамата младежи спряха. Единият извади от джоба шишенце, отвори го и вдигна тост за Брандон. Хедър не можа да не се засмее, когато видя как приятелите на мъжа ѝ го удрят с енергични жестове по раменете. Личеше, че не липсват и високи възгласи. Вече се съмняваше дали проблемът, който трябвало да реши е чак толкова сериозен.

Постоя за миг в нерешителност, наблюдавайки как жените наоколо ѝ се събират постепенно на по-малки и по-големи групи. Почувствува се доста самотна сред това мнозинство, в което нямаше нито едно познато

лице. Вниманието ѝ бе привлечено от много елегантно облечена възрастна дама, която си търсеше, изглежда, местенце на завет пред църквата. Тя носеше елегантен чадър, но сигурно го използваше само като бастун. Слуга в ливрея побърза да ѝ донесе малко столче. Тя седна и се огледа наоколо си. Зърна Хедър и енергично ѝ закима да дойде при нея. Когато Хедър изпълни желанието ѝ, старата дама тропна изведнъж с чадъра по земята и извика:

– Застанете сега така, детенце, та да мога да ви разгледам.

Хедър се подчини, малко объркана и понесе търпеливо продължителния критичен оглед.

– Великолепно! Вие сте изключително красива млада дама. Просто да ви завиди човек – добави тя със смях. – Сигурна съм, че сте дали на женската половина от населението в този край богата храна за приказки през следващите няколко седмици. Ако още не знаете коя съм – казвам се Абигейл Кларк, а вие, миличка?

Слугата на старата дама донесе одеяло и го разпротря върху коленете ѝ.

– Хедър – отвърна послушно младата. – Хедър Бърмингам, госпожо.

Старата дама изпухтя пренебрежително.

– Преди доста време позволих веднъж да се обърнат към мен с „госпожо“. Но откакто съпругът ми почина, предпочитам да ме наричат Абигейл. И без да даде на Хедър възможност да ѝ отговори, веднага продължи: – Значи вие сте младата госпожа Бърмингам. Радвам се, дете мое, от все сърце се радвам. Знаете, разбира се, че сте отнели надеждите на много млади дами от града и околностите. Брандон беше най-желаният ерген, когото съм познавала. Не му беше никак лесно. Толкова голяма е радостта ми, че е направил разумен избор. Известно време бях наистина твърде загрижена за него.

Междувременно доста голяма група дами се бе събрала край двете и слушаше с огромен интерес разговора им. Джеф си проправи път между тях, застана до Хедър, прегърна я покровителствено през раменете и се усмихна на Абигейл Кларк. Но старата дама продължи без прекъсване:

– Предполагам, че сега Джеф ще привлече вниманието на момите за женене и ще трябва да се брани от тях. – Тя се разсмя на предсказанието си, Джеф също.

– Ще трябва много да внимаваш, мила Хедър – наведе се той към снаха си. – Тази дама има остър език и темперамент на женски алигатор.

Уверен съм, че ѝ се е случвало да отхапе нечий крак.

– Слушай, вагабонтино, да беше малко по-малък, сякаш да те сложа на коляно и да те напердаша – заяви категорично госпожа Кларк.

Джеф се присъедини към всеобщия смях:

– О, Абигейл, скъпа, нямаш ли за мен поне една топла дума?

– Ти си ужасен ласкател! – прекъсна го с нетърпелив жест старата дама. – На теб не може да ти има вяра човек.

– Веднага си личи, Абигейл – ухили се Джеф, – че топлото зимно слънце още не е докарало любовта ти към мен до точката на кипенето.

– Ха! – възкликна старата дама. – Това очарователно младо същество до теб напълно те засенчва. Брат ти е направил чудесен избор. Освен това трябва да е бил много активен погледна тя засмяно Хедър. – Кога очакват детето на Брандон, скъпа?

Хедър усети как всички погледи се насочват към нея и отговори тихо:

– В края на месец март, госпожо Кларк.

– Охо! – възгласът беше на госпожа Скот, която се бе приближила незабелязано. – Значи не си е губил времето с нея. Доказателството е на лице! Беше по-скоро изсъскано, отколкото изречено. В гласа ѝ звучеше нескрита злоба, когато се обърна към Хедър: – Вашият съпруг е известен с това, че удостоява с присъствието си леглата на млади дами, но вие едва ли сте на възраст да износите дете.

Госпожа Кларк заби гневно върха на чадъра си в земята.

– Внимавай какво приказваш, Миранда. Излишно е да ни заливаш с отрова, само защото не можа да го впримчиш за твоята Сибила.

– Ами да, беше само въпрос на време някой да му заложим капан и да го хванем – отвърна ѝ госпожа Скот и се озърна, очаквайки одобрение. – След безкрайните му любовни авантюри, същинско чудо е, че някоя още не го беше впримчила тъкмо по този начин.

Хедър усети как бузите ѝ пламват, но Джеф се намеси без колебание в разговора.

– Всичко, което казахте, госпожо Скот, се отнася за времето преди той да срещне Хедър.

Жената изгледа подозрително Хедър – явно още не искаше да се предаде.

– Ами кога се оженихте, мила моя? – попита тя кресливо.

Чадърът на госпожа Кларк отново влезе в действие.

– Това не е твоя работа, Миранда – прекъсна я тя рязко, въпросът ти е просто неприличен.

Но госпожа Скот не обърна внимание на забележката на възрастната дама и продължи:

– Но как успяхте да го примамите в леглото си? Хайде разкажете ни де!

– Миранда! Да не си полудяла? – навика я Абигейл и стисна дръжката на чадъра, сякаш готова да премине към физическа атака. – Ти имаш ли изобщо ум в главата?

Брандон тъкмо се за даваше иззад ъгъла, достатъчно навреме, за да чуе последната реплика. Той се приближи с бързи крачки и застана до Хедър. Очите му святкаха от възмущение. Госпожа Скот побърза да се откаже от предизвикателното си държане и дори отстъпи предвидливо крачка назад.

– Добре знаете, че от някои млади дами съм предпочитал, да бягам – подхвърли й рязко Брандон.

Госпожа Скот вирна глава и му обърна гръб. През групичката жени премина шепот. Брандон се усмихна благодарно на госпожа Кларк, хваната ръката на Хедър и я прегърна през рамо.

– Е, Абигейл, отново си, както винаги, в центъра на събитията.

Тя се засмя.

– Ти направо разбуди града, като се ожени за чужденка, Брандон, но що се отнася до мен, мога да твърдя, че си върнах доверието в теб и в здравия ти разум. Нали знаеш, че никога не съм одобрявала предишния ти избор. Но тази жена и тя погледна Хедър със симпатия, ако не и с любов – струва ми се, че майка ти би се гордяла с нея.

Той се засмя сърдечно и отвърна, доволен:

– Благодаря ти, Абигейл. Вече ме хващаше страх, че можеш да почнеш да ревнуваш.

– Би ли седнал за малко до мен да си поприказваш с една стара жена? – попита тя. – Много бих искала да разбера как успя да спечелиш това очарователно същество?

– Нека оставим за друг път – отвърна той учтиво – но пътят до дома е дълъг и като имам предвид състоянието на Хедър, бих предпочел веднага да тръгнем.

Тя кимна с разбиране и погледна към госпожа Скот.

– Добре те разбирам, Брандон, днешният ден беше сковаващо студен.

– Хартхевън отдавна не е имал удоволствието да те посрещне като свой гост, Абигейл – намеси се Джеф.

– Само това липсваше! – чу се доволен старчески смях. – Можеш ли

да рискувам добрата си репутация с посещение във вашето ергенско гнездо? Но след като в къщата вече има жена, която да ви дърпа юздите, мога и да помисля дали да не ви посетя...

Джеф се наведе да ѝ целуне ръка.

– Ела ни скоро на гости, мила. Всичко е съвсем различно, откакто Брандон доведе съпругата си. Дори Хети се е променила.

Семейство Бърмингам се сбогува с Абигейл и Брандон преведе Хедър през тълпата, следван от Джеф. Когато минаваха покрай госпожа Скот, тя вирна надменно нос.

– При толкова много и толкова хубави момичета в града ни, трябваше да бие път до Англия и да си доведе британка – каза тя високо, та всички да я чуят.

Джеф се ухили и докосна периферията на шапката си.

– Е да, но пък най-хубавата британка, която съм виждал – каза той.

Малко преди да стигнат до каретата, Хедър забеляза, че Сибила Скот вече е седнала в своята. Изглеждаше толкова нещастна, толкова изоставена и отчаяна, че на Хедър ѝ дожаля за нея и дори за майка ѝ, която гледеше подире им, лишена завинаги от най-хубавите и най-съкровениите си надежди. Тя най-много заслужаваше съчувствие, защото беше загубила самообладание в присъствието на толкова хора, а с това и уважението на мнозина.

Докато двете Скот, майка и дъщеря, продължаваха да ги гледат, Брандон помогна галантно на Хедър да се качи в каретата. Тя се отпусна върху възглавниците и метна върху коленете си одеяло, а после ги вдигна високо, подканяйки Брандон да го подпъхне отдолу. Той я погледна изпитателно в лицето, предполагайки, че всички тези приказки са могли да я наранят, но тя изглеждаше напълно спокойна. Усмихна му се и се притисна към него. Той погледна замислено малката ѝ ръка в ръкавица, легнала доверчиво върху неговата, а после надникна през прозореца. Студен северен вятър огъваше върхарите на пиниите. Когато потеглиха по главната улица, студът взе да прониква през всяка пролука и цепнатинка на каретата. Хедър се гушеше в одеялото и в Брандон, но на седналия срещу тях Джеф му беше много по-студено. Тя се засмя весело, като го видя да си постила одеяло на студената седалката и да увива колената си във второ, а краката в трето, та дано поне малко се постопли. Седеше с нещастен вид в ъгъла, вдигнал високо яката на палтото. Найсетне тя се притисна още по-силно към Брандон, за да направи място и за Джеф.

– Както се казва, където двама, там и трима, Джеф – засмя се тя. –

Имаш ли нещо против да седнеш до мен и да се стоплиш в тълпата?

Той се озова без колебание на поканата и струпа одеялата върху коленете и на тримата. Хедър се притисна към рамото на Брандон, а Джеф ѝ се усмихна благодарно.

– Засрами се, мадам! – закачи я той – или мислиш, че не разбирам? Хич не те беше грижа за мен, ами търсеше начин да се стоплиш по-хубавичко и от другата страна...

Слугите бяха получили подаръците си още преди Бъдни вечер, благодарни за щедростта на господарите. Сега празнуваха Христовия празник по свой начин, бяха се отпуснали, хапваха и пийваха, предволни и щастливи.

Хедър бе решила да даде на Брандон подаръка си на Коледа сутринта, за да са насаме. Беше се събудила рано и дебнеше да чуе шум откъм стаята му.

Най-сетне го чу как се протяга, после пликването на вода в легена, хлопване на вратичка на гардероб. Стана, взе красиво опакования подарък и отвори тихо вратата между двете стаи. Той беше с гръб и не я чу как пристъпва на пръсти. Стоеше по панталон и чорапи, отчаяно си търсеше риза и нямаше за нищо друго очи и уши. Тя сложи подаръка на леглото, промъкна се до креслото край камината и седна, подвила крака под себе си. Брандон намери най-сетне риза. Докато я обличаше, забеляза отворената врата. Озърна се из стаята. Откри жена си свита върху креслото, тя го гледаше със светнали очи.

– Добро утро, Брандон – каза тя. – Честита Коледа.

– Добро утро, сладка моя и аз ти желая весела Коледа.

– Донесла съм ти нещо – каза тя тайнствено и посочи към леглото – няма ли да го отвориш?

Той взе любопитно пакетчето и почна да го развързва. После вдигна, смаян, кадифената жилетка високо във въздуха. Най-силно впечатлението му направи семейният герб, който Хедър беше извезала със златни конци върху левия джоб.

– Харесва ли ти, Брандон? – попита тя, затаила, дъх. – Моля те, обличи я да видя как ти стои.

Той сложи жилетката. Ставаше му като по мярка. Той погали мекото, лъскаво кадифе.

– Ушила си нещо наистина много елегантно, Хедър, не съм и подозирал, че си толкова талантилива.

Хедър се засмя щастливо, скочи от креслото и закръжи край него, възхитена от жилетката и мъжа, който я носеше.

– Наистина ти стои като излята – установи тя с гордост. – Изглеждаш чудесно в нея.

Той отиде до моряшкия си сандък и извади от него малка продълговата кутийка, която сложи в ръката ѝ.

– Боя се, че малкото ми подаръче ще бъде засенчено от сиянието на твоего личице и едва ли ще има предвидения ефект.

Гледаше я през рамо как отваря кутийката. Останала без дъх, Хедър не можеше да повярва на очите си: върху мекото кадифе лежеше приказно красива брошка. Едри смарагди, обградени от по-малки диаманти, блестяха на светлината на сутрешните лъчи. Тя вдигна бавно очи, сякаш все още не можеше да повярва.

– Това е за мен? – попита тя.

Той тихо се засмя, извади брошката и захвърли кутийката върху леглото.

– Та за кого, мадам, бих избрал такъв подарък, ако не за теб? Тя е твоя.

Той закопча брошката за пурпурночервеното кадифе на гърдите ѝ. Пръстите му трепереха от докосването на нежната ѝ кожа и му отне доста време докато най-сетне я закопча.

– Ще можеш ли? – попита тя, наблюдавайки тесните му тъмни ръце. Изразът на очите ѝ се беше променил. Докосването на неговите ръце беше запалило в тях мека, топла светлина. Странен трепет бе овладял тялото ѝ.

– Да – отговори той, намери най-сетне малкото ушенце и прокара в него иглата.

Тя се облегна на него, за да му попречи да се отдалечи и загали брошката с връхчетата на пръстите.

– Благодаря ти, Брандон – прошепна тя.

В този миг някой почука на вратата и Брандон гневно се обърна. Хети влезе с претрупана табла. Хедър седна на масата, а Брандон веднага закачи старата негърка:

– Къде е чадърът, който ти подарих, Хети? Мислех, че ще минеш тази заран с него през цялата къща, та всеки да го види. Госпожа Кларк сигурно ще ти завиди, нейният чадър не е толкова хубав.

– Исусе, Исусе, мастър Бран – изпъчи се старата жена – хем сигурно ще ми завиди. Толкова хубав чадър тя никога не е имала. Ама и вие сте облякъл приказна жилетка! – Тя хвърли крадешком поглед към

Хедър и вдигна очи към небето.

– Благодаря за комплимента, Хети – отвърна той със смях, – жена ми ми я уши.

Старата негърка му сервира закуската с присвити устни и се запъти към вратата, но преди да излезе, хвърли още един поглед върху жилетката.

– Исусе, Исусе, наистина чудесна жилетка. – Тя направи обмислена пауза, после каза бързо: – И все пак, жалко, че уважаемата госпожа трябваше да даде за плата и хастара една от най-хубавите си рокли.

Брандон остави вилицата и понечи нещо да попита. Но Хети вече се беше обърнала и беше напуснала стаята с доволна усмивка на широкото лице.

Сега Брандон се обърна към жена си. Хедър гледаше през прозореца, сякаш на двора имаше нещо безкрайно интересно.

– Ти си дала рокля срещу плата? Какво означава това? – попита той натъртено.

Тя се обърна с невинен израз в сините очи и сви рамене. – Нямах пари, а толкова исках да те изненадам с подарък. Дадох една стара рокля.

Той я погледна смяян.

– Но ти нямаше стари рокли.

Тя се усмихна весело и възрази:

– Не е вярно, имах една.

Той се замисли за миг, но не можа да си спомни. Като се изключи булчинската рокля, беше дошла при него гола голеничка.

– За коя рокля реши, че е „стара“, мила моя?

Тя избягна погледа му, облегна се и погали корема си.

– Тази, с която те срещнах. Не си ли спомняш?

– О! – каза той, успокоен, взе вилицата и почна да се храни. Но след миг отново остави вилицата. Когато заговори пак в гласа му звучеше недоволство.

– Бих предпочел да не го беше направила, Хедър. Неприятно ми е да си представя как жена ми уговаря с някакъв амбулантен търговец размени пред пътната врата.

Взе още няколко залька, а после продължи:

– В писалището ми винаги има пари. После ще ти покажа къде. Оставил съм ги, за да имаш на разположение, когато ти потрябват.

Тя пиеше притеснено чая си.

– Ако те разбирам добре, трябвало е да похарча за коледния ти

подарък твои, а не мои пари?

Този път вилицата издрънча силно върху чинията и той я погледна сърдито.

– Забравяш, че си дала вещ, която също е моя, мадам – каза той сърдито. – Преди да се оженим ти беше извадила пари от чекмеджето ми и беше оставила роклята срещу тях. За мен тя беше трофей от спечелена битка, спомен за очарователното младо същество, което бях срещнал. Затова го запазих.

Хедър беше безкрайно огорчена. Тя го гледаше безпомощно и от очите ѝ капеха сълзи.

– Извинявай, Брандон – прошепна тя – и през ум не ми мина, че можеш толкова да държиш на роклята. Тя беше сложила притеснено ръка върху брошката.

Това напомни на Брандон, че е Коледа. Поразмина му се и беше вече готов да съжали, че ѝ е развалил радостта от подаръка. Побърза да заглади неприятния разговор. Той коленичи до стола ѝ.

– Сладка моя – прошепна тихо и хвана нежно ръката ѝ – жилетката е прекрасна и съм горд, че ти си ми я ушила. С удоволствие ще я нося. Но чуй ме, аз не съм стиснат съпруг и не искам жена ми да предлага на амбулантни търговци дрехите си срещу стоката им, сякаш е някоя селянка. Имам достатъчно пари и те са и твои пари. Хайде, ела. – Той стана, дръпна я да се изправи и я привлече към себе си. – Искам да отпразнуваме весело Коледа. Хайде, избърши си сълзите. Никак не отиват на хубавичкото ти лице.

Денят беше дъждовен, къщата тиха. Бяха останали съвсем малко слуги. Джеф беше заминал за Чарлстън да обиколи приятели и да занесе подаръци. Щеше да се прибере чак вечерта за празничната вечеря. Брандон запали огън в камината и седна на пола до креслото на Хедър. Беше изпружил крака, облегнат на коленете ѝ и ѝ четеше Шекспировия „Сън в лятна нощ“.

Тя слушаше внимателно и шиеше ризка за бебето. От време на време се смееше възхитена, защото той сполучливо имитираше на различни гласове действащите лица. До тях стоеше свещник с ароматни восъчни свещи. Над камината висеше клонче имел. Спокойствие и уют царяха в стаята и Хедър се наслаждаваше на възможността да е насаме със съпруга си. Малко по-късно той извади дъска за шах и започна да я учи да играе. Но многото фигури с различно значение я объркваха и тя се смееше на грешките, които непрекъснато правеше. Дойде вечерта. Хедър се извини – трябваше да се качи горе да се приготви за празничната

вечеря.

Когато слезе пак, носеше тъмнозелена кадифена рокля, на която брошката се открояваше чудесно. Гърдите ѝ, едва прикрити от дълбокото деколте, бяха изкусително примамливи за мъжки очи.

Брандон ѝ целуна ръка и я обгърна с възхитен поглед.

– Брошката не е и наполовина толкова красива, колкото жената, която я носи – прошепна той.

После ѝ наля чаша мадейра.

Вятърът свистеше край къщата и отнасяше дъжда към прозорците. Но вътре пламтеше силен огън и хората бяха весели. Хедър си помисли, щастлива, колко чудесен беше изминалият ден – щеше да го скъта като скъпоценност в паметта си. Като я видя така замечтана, Брандон се приближи към нея и погледна през рамото ѝ в тъмнината зад прозореца.

– Обичам дъждовното време – каза тя тихо – особено когато навън бушува буря, а вътре е толкова уютно. Баща ми често ме извеждаше в такова време. Навярно затова толкова обичам бурята. Никога не съм се плашила от дъжд и вятър.

– Сигурно много си обичала баща си.

Тя кимна.

– Да, така е. Беше добър баща, но всеки път, когато излизаше, ме обземаше ужасен страх. Не съм много смела – усмихна се тя. – Татко често ми го повтаряше. Бях боязливо дете.

Той хвана нежно ръката ѝ.

– Малките момиченца не трябва да са храбри, сладка моя. Те трябва да бъдат прегръщани, галени и защищавани, за да не ги е страх.

Тя го погледна, учудена от такъв отговор. После се изчерви и сведе очи.

– Отново ти досаждам с разкази за моя живот. Извини ме, моля те.

– Никога не съм казвал, че това ми досажда, скъпа – прошепна той. После я привлече към малкото канапе.

Тъкмо седнаха, когато на терасата се чуха стъпки и Джеф нахлу като ураган. Вятърът, който го последва през отворената врата вдигна в камината танцуващи искри. Джеф беше мокър до кости. Той избърса капките от лицето си.

– Боже милостиви, какъв ден! – възкликна той. След което побърза да си налее щедра порция уиски. Вече поуспокоен и постопен, той извади от джоба на дрехата си продълговата кутия и я подаде на Хедър. – За малката британка. Донесох ти подарък, въпреки че в ден като днешния ползата от него може да бъде поставена под въпрос.

– О, Джеф, не трябваше! – каза тя смутена, но доволна. – Засрам-ваш ме, защото аз нямам нищо за тебе.

– Радвай се на подаръка, Хедър, пък аз ще си взема моя някой ден.

Тя отвори, любопитна, кутията и извади чудесно ветрило, изкусно изработено от слонова кост и испанска дантела. Разтвори и го размаха с грациозно движение на ръката.

– О, Джеф! – възкликна тя – наистина умееш да отгатваш женски желания.

– Надявам се, Хедър – засмя се той. – Но се боя, че сравнено с подаръка на брат ми, скромното ми малко ветрилце навярно изглежда смешно.

– Не е ли чудесна? – попита тя тихо и щастливо и вдигна леко брошката, за да я покаже. Усмихна се благодарно на съпруга си, която я гледаше с нежност.

Джеф размени с брат си многозначителен поглед.

– Брат ми прави винаги добър избор, вече имах възможност да се убедя.

Хети почука, за да каже, че масата е сложена. Хедър стана от канапето и си оправи роклята. Дълбокото деколте откриваше разкошните ѝ закръглени рамене и розовите ѝ гърди. Лекотата, с която се движеше въпреки бременността не можеше да не очарова всеки мъж. Джеф беше най-доброто доказателство за това. Той стоеше, безмълвен от възхищение. Брандон, комуто това не избегна, хвана почти бащински брат си за брадичката.

– Ела на себе си, Джефри! Тя е вече омъжена! Но не се отчайвай, може и ти да си намериш един ден не по-малко очарователно момиче.

Той се обърна и отведе Хедър до мястото ѝ край голямата маса. По-малкият брат ги последва и като сви рамене, каза почти с тон на извинение:

– Е да, Луиза никога не е изглеждала така!

Брандон го изгледа намръщено. Хедър поглеждаше смутено ту единия, ту другия и се опитваше да отгатне какво се е случило между двамата братя, но по-нататъшни коментари не последваха. Седнаха и първото ястие на празничната вечеря бе поднесено. Беше шедьовър на кулинарното изкуство, доказателство за изключителния талант на „леля Рут“. Но успоредно с гастрономическите наслади разговорът на двамата братя се насочи отново към делови въпроси. Брандон разряза печената гъска и сложи голямо парче в чинията на жена си.

– Можа ли да разбереш нещо повече за дъскорезницата и за

Бартлет? – попита той по-малкия си брат.

– Не, нищо – отвърна Джеф, – във всеки случай нищо определено. – Разбрах, че е работил предимно с негри, с роби, които превивали гръб от сутрин до вечер, а също, че е продавал стоката си много скъпо. Но сега били вече на загуба.

– Бихме могли много бързо да оправим нещата – каза сякаш на себе си Брандон. После погледна брат си. – Ако махнем робите и наемем добре платени работници, положително ще успеем. Търсенето на дървен материал за корабостроителниците в Деллауер е огромно. Пък ако строителството в Чарлстън продължи да се разраства със същото темпо като през последните няколко години и тук ще се отвори добър пазар. Можем още веднъж да обмислим всичко и да решим кое как да подхванем. Няколко седмици ще отсъствам, за да откарам „Бързоходен“ в Ню Йорк и да го продам. Добре би било да вземем още преди това решение за дъскорезницата и щом се прибера, веднага да почнем да действаме.

– А какво реши за Луиза? – попита Джеф, без да вдига очи от чинията си. – Срегнах я днес в града. Направо ме притисна на един ъгъл и ме попита дали си успял да прегледаш сметките за дълговете ѝ и какво си казал. Отговорих ѝ, че представа нямам.

До този момент Хедър следеше разговора им с половин ухо, но щом се спомена името на Луиза, любопитството ѝ се събуди. Брандон го забеляза и отвърна бавно:

– Тя идва преди няколко дена и при мен на „Бързоходен“, за да поговорим за финансовото ѝ положение. Предложих ѝ да уредя всичките ѝ дългове и да ѝ дам допълнително доста голяма сума срещу земята. Но тя прояви, както винаги, самонадеяност и инат, при това в твърде непристойна форма. Ще платя малките дългове, които е направила в очакване на сватбата ни. Но няма да уредя по-значителните, преди тя да се съгласи да ми продаде земята. Много ѝ се ще хем да изплатя всичките ѝ борчове, хем да си остави земята като постоянна примамка за мен. Само че аз нямам никакво желание това да продължава. Ще ѝ го заявя още веднъж съвсем категорично и ще се свържа с търговците, които са ѝ отпуснали кредити, само защото са предполагали, че един ден ще се оженим. Ще сложа ред в тия неща още преди да потегля за Ню Йорк. Тъй че ще имам много работа, още повече, че проектът за дъскорезницата ми се струва много привлекателен. Исках да те попитам – готов ли си да вложиш и ти немного голяма сума, ако сделката се окаже печеливша?

– Мисля, че е излишно да питаш – ухили се Джеф.

Разговорът се насочи към делови подробности и когато вечерята

свърши, Джеф побърза да скочи да помогне на Хедър да стане от стола си, преди Брандон да е успял да го стори. Без да обръща внимание на смръщените вежди на брат си, той придружи снаха си до гостната. Спря точно под полилея, погледна нагоре и измърмори достатъчно високо:

– Горкото малко същество! Виси там и, както виждам, никой не се е сетил за него.

Тя проследи погледа му и видя, че на полилея виси клон имел, вързано с червена панделка. Джеф се изкашля и каза усмихнат:

– А сега, мадам, ще ви помоля за подаръка, за който споменахте преди малко.

Без да обръща внимание на смущението ѝ, той я прегърна, наведе се над нея и я целуна продължително и по начин, който далеч не беше братски. Хедър остана сякаш вкаменена в бурната му прегръдка и беше явно уплашена. Гневът, предизвикат от наглата атака на брат, му беше изписан повече от ясно върху лицето на Брандон. Джеф прекъсна най-сетне дългата целувка, взря се в потъмнялото лице на брат си и се усмихна широко и доволно.

– Я ела на себе си, Брандон. В края на краищата подчиних се само на един стар обичай.

– Това ме кара сериозно да се замисля дали да оставя Хедър с тебе, докато ме няма – отвърна доста рязко Брандон.

– Я ми кажи, Брандон – разсмя се иронично Джеф. – Кое е това огромно, отровно зелено чудовище, дето се е покатерило на рамото ти? Доколкото си спомням, не много отдавна ти заяви великодушно, че си имунизиран срещу демона на ревността...

Седмиците прелетяха като един ден и вече наближи времето Брандон да отплува за Ню Йорк. Беше все много зает, защото трябваше да се погрижи за кораба, за дълговете на Луиза и за дъскорезницата, която братята твърдо решиха да купят. Рядко се задържаше в къщи. На няколко пъти остана да преспи на „Бързоходен“ и се прибираще на всеки три-четири дена. В къщи седеше най-често в кабинета си, потънал в книга, касови книги и сметки. Само неделни дни бяха заедно с Хедър. Когато се появяваха в църква, всички поздравяваха младата жена с уважение и много доброжелателно.

Този ден Брандон изведе малко след закуска Леополд от конюшната, за да поязди до насита, преди да потегли отново през морето. В късния следобед конят се върна и предизвика паника, защото беше без

ездача. На Хедър вече й се струваше, че ще полудее от страх, когато един от слугите посочи към ливадата. Тя видя Брандон – слава богу, беше жив и здрав, вървеше, макар и бавно и с усилие към къщата. Когато приближи, видяха, че е целият в прах, а потта се стича на ручейчета по ядосаното му лице. Накуцваше и настроението му никак не се подобри, когато разбра, че го очаква цяла тълпа. Леополд изгледа накриво господаря си, но беше явно много доволен, сякаш триумфираше, че най-сетне е успял да надхитри своя повелител и господар. Брандон изруга с вдигнат камшик и се отпусна, изтощен, на една пейка.

– Дъртата кранта комай ви видя сметката, а мастър Бран? – ухили се доволна Хети.

Той пак изруга грубо и захвърли ръкавиците си по старата жена, но тя се наведе и побърза весело, но с подobaваща скорост, да премине в отстъпление.

Джеф се смееше гръмогласно.

– Едно е сигурно – извика той подигравателно – по този начин ще си протриеш гърба на жилетката преди дъното на панталона.

Джордж извърна зачервеното си лице, изкашля се и положи всички усилия, за да придаде отново равнодушен израз на лицето си.

Само Хедър продължаваше да е сериозно обезпокоена.

– За бога, какво ти е, Брандон, та ти куцаш!

– Това проклето добиче използва моментното ми невнимание и препусна под един нисък клон – отговори той сърдито. – А куцам, защото съм си протриел крака. Тези ботуши не са правени за продължителна езда.

С тези думи показа на присъстващите прашния си гръб и тръгна с припряна стъпка към къщата. Когато се отдалечи, жребецът разтърси грива и високо изцвили. Брандон се обърна и му се закани с юрук.

– Ти май ще ме накараш да те убия, проклето добиче!

С тези думи изчезна в къщата.

Джордж потисна усмивка и каза:

– Най-добре ще е май да ида да му приготвя банята. Изглежда ми на човек, който има нужда да се изкъпе.

Вечеряха мълчаливо. Брандон отвръщаше немногословно и не поощряваше продължаване на разговора. Беше повече от ясно, че от нараненото самочувствие на ездач го боли повече отколкото от натъртванията и мазолите.

И на другия ден все още беше в лошо настроение. Когато Хедър почука на вратата на кабинета му, направи го доста притеснено.

– Влез! – извика той ядосано, седнал до затрупаното с книжа писалище.

– Би ли имал минутка време за мене, Брандон? – попита тя плахо. Никога досега не му беше пречила да работи.

Той кимна.

– Да, ако няма да е много задълго.

Тя седна в едно кресло до бюрото. Той чакаше с нарастващо нетърпение да чуе какво ѝ е на сърцето, но тя продължаваше да пригласяда нервно роклята си.

– Искаш да обсъдиш нещо с мен, така ли? – попита я той най-сетне.

– Да... тоест не. Исках само да те попитам колко време имаш намерение на отсъстваш? Ще се върнеш ли преди бебето да се е родило?

Той намръщи чело.

– Да, разбира се. Не смятам да отсъствам повече от месец – отвърна той малко ядосан от незначителния въпрос, който не даваше, според него, основание, да бъде обезпокояван. И се залови отново за работата си.

– Брандон – продължи тя тихо – мисля, че бих могла, докато те няма, да направя някои промени в детската стая...

– Но да, естествено, – отвърна той кратко – кажи на Етан да намери работници и изобщо всичко, което ти е нужно.

Убеден, че вече всичко е уговорено, той понечи да се залови отново за книгата си.

– Бих искала... бих желала да променя някои неща и в гостната, ако нямаш нищо против.

Той я погледна.

– Скъпа жено, ако ти доставя удоволствие, можеш, докато ме няма, да обърнеш цялата къща наопаки – заяви той саркастично.

Хедър сведе очи към скръстените си ръце. Брандон я изгледа навъсено и подхвана решително работата си. В кабинета цареше мъртва тишина, но Хедър явно не се канеше да излезе. След малко Брандон отново вдигна очи. Пъкна гъшето перо в мастилницата и се облегна в креслото.

– Още нещо ли има? – попита той не особено любезно.

Ясни сини очи се срещнаха с гневни зелени. Хедър вирна леко брадичка и запrikaзва от притеснение толкова бързо, че беше трудно човек да я разбере.

– Да, ще ми позволиш ли, докато оправят гостната, ще може ли да използвам твоята стая като спалня? Нали няма да си тук.

Той плесна с длан по бюрото, стана и се заразхожда гневно из

стаята. Струваше му се направо смешно собствената му съпруга да го моли за разрешение да използва стая, предназначена всъщност и за двамата.

– По дяволите! Бива ли да ми ходиш по нервите, като ме питаш за неща, които се разбират от само себе си. Можеш да използваш всичко в тази къща, когато съм тук, а също и когато отсъствам. Много те моля, започни най-сетне да бъдеш господарка на този дом. Макар да не желаяш да споделяш леглото ми, с удоволствие ти давам възможност да споделяш с мен всичко останало. Тъй че не ме питай повече. А сега съм зает, както виждаш. Имам нужда от спокойствие и затова те моля да си вървиш.

Почти изкрещя последното изречение. Избухването му я накара да пребледнее. Тя стана и почти изтича от кабинета, но спря на прага, защото видя, че Джеф и Джордж тъкмо бяха влезли през входната врата, а на всичкото отгоре и Хети беше застанала като вцепенена долу на стълбата. Широко отворените очи на тримата потвърдиха предположението ѝ: бяха чули и разбрали всяка дума от разговора. Тя се разплака и изтича, хълцайки, по стълбата към стаята си.

Хвърли се на леглото, продължи да плаче и ѝ се струваше, че никога няма да спре.

Брандон излезе от кабинета. Най-голямото му желание беше да я последва и да я помоли да му прости избухването. Вместо това срещна ядосания си брат, а на всичкото отгоре и неодобрителните погледи на останалите. Хети се обърна към Джеф и избоботи:

– Някои мъже наистина нямат капчица разум – след което се обърна и излезе.

Джордж пристъпи за пръв път към капитана си без дължимото уважение, но с неприкрит гняв. Той отвори уста, затърси думи, но после нахлупи шапка и побърза да изчезне.

Джеф погледна брат си право в лицето.

– Има обстоятелства, мили братко – каза той на все по-силно изчервяващия се Брандон, – при които позориш нашите родители. Ако си решил на всяка цена да се правиш на луд, защо трябва други да страдат от това?

И той обърна гръб и остави Брандон сам на прага.

По-големият брат гледаше смутено подире му. Проумя с болезнена яснота колко отвратителни и съдбоносни могат да са последиците от необуздания му гняв. Достатъчно лошо беше, че двамата му верни слуги – негови истински приятели – се обърнаха срещу него. Страдаше, защото

се разкайваше дълбоко, че е причинил мъка на Хедър – в притихналата къща хълцането ѝ ясно долиташе от горния етаж. Но най-лошото беше, че родният му брат се присъедини към всеобщото порицание и го осъди толкова строго.

Брандон се върна в кабинета си и седна, дълбоко замислен, до бюрото. Тишината в къщата сякаш лягаше като тежко бреме върху плещите му. Чувствуваше се като прокуден в собствения си дом. Не знаеше как да преодолее изолацията, за която сам си беше виновен.

По време на вечерята цареше потискаща тишина. Столът на Хедър остана празен. Хети сервира на двамата мъже и сякаш намираше удоволствие в това да слага блюдата така, че Брандон да трябва с мъка да се пресяга към тях. Джеф привърши вечерята си без да пророни нито дума, после пусна приборите си така рязко, че те издрънчаха в чинията, запокити салфетката и стана от масата, без да удостои брат си с поглед. Когато беше вече в антрето, Хети се приближи към него и каза достатъчно високо, та да я чуе Брандон:

– Мастър Джеф, госпожа Хедър седи горе до прозореца и не иска да хапне. Кажете ми, какво да правя? И тя, и бебето имат нужда от храна.

Джеф отговори меко:

– Аз не бих се безпокоил чак толкова, Хети. Струва ми се, че най-доброто е да я оставим сега за малко сама. Тя ще се оправи, пък и той утре заминава.

Хети поклати глава, измърмори нещо неразбираемо и излезе.

Прекалено възбуден, за да легне да спи, Джеф излезе от къщата, взря се в тъмното, все още поразен от това колко невъздържан може да е брат му и какъв е глупак. Дочу откъм конюшната пръхтенето и тъпкането на Леополд. Джеф прекоси двора, влезе в обора и погали неспокойното животно. Приглушен глас отвлече вниманието му от коня. Видя лъч светлина, който падаше върху пътеката между боксовете – вратата към помещението, в което спеше Джордж, беше открената. Учуден и любопитен да разбере с кого ли си приказва старият човек по това никое време, той отиде до врата и надникна през пролуката. Джордж седеше, облечен на леглото е кръстосани крака. Държеше между коленете си полупразна бутилка, а една задрямала котка в края на леглото трябва да беше слушателката на пиянския му монолог.

– О, Веби, толкова съм виновен, задето му я доведох. Виждаш ли как се държи с нея сега и то когато носи детето му. Но можех ли да зная – сви той рамене, – че тя е едно клето, уплашено момиченце, Веби? Повечето момичета, които се разхождат нощем сами из улиците на

Лондон, са курви. Пък на капитана тъкмо такова нещо му трябваше за първата нощ в пристанището. Имаше нужда от жена в леглото. Но защо, боже милостиви, трябваше да налетим тъкмо на нея! Горкото дете, то беше изгубило семейството си и не знаеше накъде. А той сигурно ужасно зле се е отнесъл с нея онази нощ. Пък тя беше още девствена. Ей това е най-лошото, Веби, това малко, невинно момиченце трябваше да преживее такъв кошмар. Та това е ужасен срам, Веби, ужасен срам!

Той вдигна шишето и отпи дълга глътка. После избърса устата си с ръкава и се засмя.

– Ама лорд Хемптън яко притисна нашия капитан. Накара го да се ожени за малката госпожа, понеже се беше разбрало, че е бременна. Представяш ли си какъв яд го друсаше нашия капитан! Не са много тия дето могат него да принудят да направи нещо против волята си.

Старият слуга изведнъж млъкна, главата му се свлече на възглавницата, очите му се впериха с пиянски поглед в бутилката.

– Е, да – измърмори той след малко – обаче капитанът сигурно се беше влюбил в нея, понеже обърна като луд Лондон с главата надолу, когато тя избяга. Не го бях виждал по-гневен, отколкото в деня, когато разбра, че му се е изплъзнала. Трябваше всички до един да обикаляме да я търсим. Сигурно и до днес това щяхме да правим, ако старият господин не му я беше върнал, за да се ожени за нея.

Той седна отново и отпи още една голяма глътка.

– Но аз, аз пръв му я домъкнах, Веби, да, аз! Проклет да съм, аз му я натиках в ръцете. А колко много трябваше да изтърпи от него клетото същество и продължава да търпи... – Езикът му почна да се заплита, главата му се отпусна тежко върху гърдите. Беше заспал тежък сън. Пиянското му хъркане кънтеше силно в нощта.

Джеф се върна, дълбоко замислен, в конюшната.

– Аха, значи така я е намерил – измърмори той. – Въпреки всичко трябваше да се засмее. – Горкият Бран, ама че дяволска история! Но какво говоря, – клетото малко момиченце! – така би трябвало да кажа.

Почна тихичко да си свирка и излезе от конюшната. Чувството му за хумор беше взело връх. Върна се в къщата. Вратата на кабинета беше затворена и когато мина край нея, отдаде подигравателно чест.

На другата заран Джеф слезе в най-добро настроение по стълбата и влезе в трапезарията. Но и на закуска мястото на Хедър остана празно. Джеф нямаше намерение да щади брат си. Изчака само Бран да си напълни добре устата и веднага подхвана:

– Нали знаеш, Брандон, че на една жена й трябват към двеста и

седемдесет дена, за да износи детето си. Любопитно ще е да видим колко ще му са необходимо на това тук, за се появи на бял свят. Особено интересно ще е да се позамисли човек как са протекли нещата, ако си се оженил за Хедър на кораба, тоест докато сте били по море. И тъй като капитан на кораба си бил ти, трябва да е имало известни трудности да венчаеш сам себе си, цъцъцъ... – Джеф отново се залови за изобилната закуска, сякаш продължавайки да разсъждава върху обстоятелствата на Брандоновата сватба. Брандон го изгледа изпитателно, но премълча. Джеф привърши закуската си, избърса уста със салфетката. После се отпусна на облегалката на стола и измърмори тихо, сякаш на себе си:

– Ще трябва най-сетне да попроуча този въпрос.

И преди брат му да каже дума, той стана и го остави да седи смаян и ядосан.

Багажът беше натоварен на каретата. Обут с високи ботуши, Джордж седна до кочияша Джеймс и присви болезнено подпухналите си очи срещу ослепителното слънце. Двамата братя стояха до колата, когато Хедър се появи на терасата.

– Надявам се, че ще пътуваш добре, Брандон – каза тя меко. – Моля те, постарай се да се прибереш колкото може по-скоро.

Той изкачи стъпалата до терасата. Беше навъсен. Спря и я погледна изпитателно. После се обърна със сподавена ругатня и скочи в каретата. Джеф погледна подир колата, която се отдалечаваше по алеята. После отиде при Хедър.

– Имай малко търпение, момиче – измърмори той, – не е чак толкова глупав, колкото изглежда понякога.

Тя му се усмихна плахо, благодарна за разбирането.

През следващите дни тя нямаше много време за размисли. Беше подхванала куп неща. Детската и съседната малка стая трябваше на бъдат преобразени, стените претапицирани. Тя избра платове за нови тапети и пердета в подходящи цветове. Когато си даваше малко почивка, обикновено шиеше, за да попълни необходимото за бебето. Само нощем, легнала в кревата на Брандон, галеше с нервни пръсти дърворезбата по таблата над главата си и си даваше сметка колко празен е Хартхевън без него и колко самотна се чувствава.

ГЛАВА ОСМА

Брандон влезе в кръчмата, хвърли наметалото и шапката си на един стол и седна на масата в ъгъла. Не забеляза, че Джордж е застанал съвсем близо, до бара, на халба бира. Поръча си ядене и чаша мадейра, изпи я разсеяно, потънал в мислите си, когато вратата се отвори и в кръчмата влезе многочленно семейство. Тези хора изглеждаха недохранени, а за силния студ навън и твърде леко облечени. Брандон наблюдаваше малката процесия. Най-отпред вървяха две източили се дванайсет-тринайсет годишни момчета и майката. Те избързаха към камината да си постопят ръцете, докато мъжът се здрависваше с гостилничаря и явно уреждаше с него нещо. Брандон предположи, че жената трябва да е на негова възраст, но лицето ѝ беше сбръчкано, с хлътнали бузи, а зачервените, загрубели ръце подсказваха, че животът ѝ не е лек. Носеше скромна, кърпена рокля. Но както и децата, беше спретната, чиста. Държеше в скута си бебе на около годинка. Малко по-голямшко момченце се беше хванало с две ръчички за полата ѝ. Друго момче, изглежда най-голямото от десетте деца, стоеше притеснено встрани. Водеше за ръка по-малко сестриче. Останалите деца седяха кротко и прилично на столовете си, вперили очи в келнерката, разнасяща яденето. Бяха отворили широко очи при вида напълните тенджери и чинии.

Бащата се приближи към масата на Брандон. Държеше в ръка вехтата си шапка.

– Моля да ме извините, господине – каза мъжът, – вие ли сте капитан Бърмингам? Гостилничарят ми каза, че вие сте човекът, когото търся.

– Да, аз съм капитан Бърмингам – кимна Брандон. – С какво мога да ви бъда полезен?

Човекът въртеше притеснено шапката си в ръка.

– Казвам се Джеремай Уебстър, господине, научих, че търсите човек, дето да отбира от дъскорезници. Та много бих искал да получа мястото, господине.

Брандон му посочи стол.

– Заповядайте, седнете, господин Уебстър.

Мъжът прие поканата и Брандон го попита:

– Какъв опит и какви препоръки имате за това място, господин Уебстър?

– Ами аз от край време работя в дърводобива. Повече от двайсет и пет години. От последните осем години шест бях калфа, две майстор. Познавам бранша като десетте си пръста, господине.

Брандон тъкмо се канеше да отговори, когато му донесоха яденето.

– Господин Уебстър, ще имате ли нещо против да обядвам, докато разговаряме? – попита той. – Не бих искал яденето ми да изстине.

– Разбира се, че не, господине. Яжте си спокойно и приятен апетит.

Брандон кимна в знак на благодарност и докато се хранеше, подхвана отново деловия разговор.

– Защо сте сега без работа, господин Уебстър?

Мъжът преглътна, преди да отговори.

– До миналото лято имах и работа, и хляб, господине. Но преживях трудова злополука. Лявото ми рамо и ръка бяха премазани от падащо дърво. До началото на зимата бях на легло. Оттогава намирам само временна работа като обикновен секач. По-добрите места бяха вече заети. Освен това от студеното и влажно време тук на север раните непрекъснато ме болят. Едва ли ще мога да остана по-дълго. Не е лесно да изхранваш голямо семейство с надницата на обикновен работник.

Брандон кимна, облегна се на стола и изгледа изпитателно мъжа.

– Господин Уебстър, аз наистина търся ръководител за дъскорезницата си. – Той помълча малко, а клетият човечен щеше сякаш да се строполи от стола си. – Вашето име не ми е непознато – продължи Брандон. – Препоръчан сте ми от господин Бристол, който купи кораба ми. Той ми каза, че сте добър човек и по-опитен от мнозина. Аз тепърва ще навлизам в дърводобива и бих искал да поверя дъскорезницата на човек, познаващ работата из основи. Готов съм да приела, че сте подходящ и, ако сте съгласен, можете да получите мястото.

Уебстър седя един миг като вкаменен. После широка, щастлива усмивка озари лицето му.

– Благодаря ви, господине, уверявам ви, че няма да съжалявате нито за миг за решението си – обещавам ви. Ще позволите ли да съобщя веднага на жена си добрата новина?

– Разбира се, господин Уебстър, направете го, а после ще трябва да обсъдим още някои неща.

Мъжът стана и отиде при жена си. Брандон наблюдаваше децата, които се интересуваха очевидно много повече от хубавото ядене наоколо си, отколкото от новината, донесена от баща им. Сети се изведнъж, че докато се хранеше, очите на мъжа бяха неизменно приковани към чинията му. Докато наблюдаваше сега семейството, му стана ясно, че те

сигурно от доста време нямат какво да сложат в уста.

Бащата се върна при Брандон, а той побърза да каже:

– Много ви моля да ме извините, господин Уебстър, не се сетих да ви попитам – яли ли сте?

Уебстър се засмя притеснено и отвърна:

– Ние току-що пристигнахме, господине и няма никакво значение, че още не сме яли. Имаме във фургона малко запаси, та ще хапнем по-късно.

– Господин Уебстър – усмихна се Брандон, – тъй като ви ангажирах току-що за твърде отговорна работа, имаме малък повод да празнуваме, нали така? Ще позволите ли да ви поканя да бъдете мои гости? Ще бъде истинско удоволствие за мен.

Мъжът наведе притеснено поглед.

– Да, да, разбира се и много ви благодаря, господине каза той.

Уебстър отиде бързо при семейството си, а в това време Брандон направи поръчката. Гостилничарят веднага донесе достатъчно столове до двете събрани маси. Семейството насяда благопристойно и тихо край приготвената набързо трапеза. Брандон стана, когато господин Уебстър му представяше съпругата си.

– Капитан Бърмингам, това е жена ми Лиа.

Брандон се поклони леко и каза учтиво:

– Радвам се да се запозная с вас, госпожо. Надявам се, че вие двамата и децата ще се чувствате при мен като у дома си.

Жената сведе смутено поглед. Тя продължаваше да държи бебето в ръце. Брандон седна и изчака обяда да бъде сервиран и семейството да поутоли глада си. Едва тогава продължи деловия разговор.

– Още не сме говорили за заплатата ви, господин Уебстър – подхва-на той – давам ви двайсет фунта на месец, а жилището ви ще е съвсем близо до дъскорезницата. Ако работата потръгне, можете да разчитате в бъдеще на дял от печалбата.

Мъжът отново сякаш онемя и можа само мълчаливо да кимне. Брандон извади от джоба чековата си книжка.

– Ето ви непопълнен чек за моята банка в Чарлстън. С него ще можете да покриете предварителните си разходи, пък ако ми намерите още няколко добри дървосекачи и ги доведете с вас, ще имате възможност да се оправите и с техните разходи. Имате ли дългове, които трябва да върнете, преди да смените местожителството си?

Господин Уебстър поклати отрицателно глава.

– Е, чудесно! – каза Брандон, извади кесията си и отброи на масата

десет златни монети. – Това е за пътните ви разноски. Надявам се, че като се върна след седмица у дома, ще ви сваря вече там. Имате ли други въпроси?

Мъжът се поколеба, но после каза:

– Да, има още нещо, господине: Не бих искал да работя с роби или със затворници.

Брандон се засмя.

– Подхождаме си, господин Уебстър! Добра работа вършат само добре платени хора.

Слугите раздигаха масата. По-големите деца си шушнеха, а по-малките, отмалели от необичайно изобилната храна, вече дремеха. Брандон гледеше замислено семейството и си помисли изведнъж за собственото си дете.

– Имате чудесно семейство, господин Уебстър – каза той, – а моята жена очаква първото си дете. Трябва да се роди някъде през март, та бързам да се прибера и да съм си в къщи за раждането му.

Жената му се усмихна сърдечно и с разбиране.

Договорът беше сключен. Двамата мъже станаха и си стиснаха ръце. Брандон гледеше замислен как семейството излезе в дълга редица от кръчмата. После седна и си наля още чаша мадейра.

Твърде привлекателна дама със смело деколте, прекалено пъстра рокля, огнено рижа коса и начервени устни стана от стола, на който бе седяла през цялото време, без да изпуска нито за миг Брандон от очи. Видът на кесията му очевидно я бе зарадвал. Като полюшваше предизвикателно бедра, тя се приближи бавно и се облегна на масата му.

– Какво ще кажете джентълмен като вас да плати на дама едно питие, може, нали? – каза тя.

Брандон я изгледа хладно от глава до пети.

– Боя се, че тази вечер имам уговорена среща – каза той кратко, – тъй че ще трябва да ме извините. – Подкани я с движение на ръката да си върви и тя побърза да се махне.

Джордж, който вече беше забелязал интереса на жената, се усмихна и въздъхна с облекчение. Откакто пристигнаха преди четири седмици с „Бързоходен“, наблюдаваше внимателно капитана и беше свидетел как той отпъжда проститутките една след друга и всяка вечер се прибира сам в стаята си. На другия ден си тръгнаха за в къщи. Той щеше да се прибере при съпругата си, чиято бременност беше толкова напреднала, че не можеше да задоволява мъжките му потребности. Въпреки това не докосна тук друга жена. Джордж изпита съвсем ново чувство на

уважение към капитана си и кимна доволен.

– Да, да – каза си той, – капитанът наистина е влюбен до уши! Сигурно сам не знае как стана, та малката госпожа се вмъкна толкова трайно в сърцето му. Седи сега тук и докато курвите маршируват пред него, мечтае за нея. Ох, ох, горкият капитан! Времената се промениха.

Джордж вдигна леко чаша, сякаш искаше да се чукне с капитана и я пресуши до дъно.

Брандон стана от масата. Не подозираше за присъствието на Джордж. Но слугата видя как господарят му се качи сам, както всяка вечер, по стълбите към стаята си.

Брандон затвори вратата след себе си и почна бавно да се съблича. Мислите му течеха все в една посока. Докато си събличаше ризата и я мятеше на един стол, той се оглеждаше в голямото огледало, окачено в стаята му. Виждаше дългокрако, мускулесто тяло, мъж с чудесен ръст и правилни черти на лицето. Можеше да е доволен от външността си, но вместо това се извърна, потиснат.

– По дяволите, – каза си – толкова ли съм грозен, та една жена да няма желание да споделя леглото с мен? Какво трябва да направя, за да промени отношението си към мен, да приема не само лицето ми, но и моето присъствие в леглото?

Замисли се мъчително:

„Познавам толкова много красиви жени тук и в чужбина. Защо само тази ме прави на идиот? Защо ме отблъсква? Молил съм най-изискани дами да си разтворят бедрата за мен и те са го правили драговолно и с най-голямо удоволствие. А като застана пред Хедър, губя дар слово и сякаш се оплитам в собствените си думи.“

Отиде до прозореца и погледна в тъмното с пълното съзнание, че в не една къща с осветени прозорци за него е приготвено топло легло. Желанието му ставаше все по-силно. Но не беше желание да притежава други жени. Носеше в себе си един спомен, една мечта и копнееше тя да стане действителност. Мислите му се върнаха с нежност към познати картини: златна светлина на свещи, отразена от копринена кожа, още влажна след вечерната баня. Къдрава черна коса. Тъмносини очи. Представяше си с копнеж какво ще изпита, ако меките ѝ ръце обвият врата му, ако пълните розови устни се притиснат към неговите, ако младото ѝ тяло се прилепи, топло и потръпващо от желание, към неговото.

Отдалечи се от прозореца. „Боже милостиви – помисли си той, – тази нежна малка девственица ме отблъсква и тялото и душата ми търпят адски мъки. Копнежът по нея не ми дава мира.“ Той взе чаша, напълни я

догоре, отпусна се в креслото и продължи да разсъждава върху нерешимите си проблеми.

„От онази първа нощ, когато ми я доведоха в кабината, не съм спал с друга жена. Това крехко момиче, това нежно цвете плени сърцето ми. То ѝ принадлежи. А тя не го иска. Но и аз не искам друга жена. Господи, толкова я обичам! А си мислех, че това е чувство, което никога няма да изпитам. Толкова бях сигурен, че съм неуязвим за онова, от което страдат други мъже. Имах се за светски лъв, който не се поддава на толкова простички чувства и се радва само на плътските наслади от близостта с жена. Но невинността на това момиче така ме е омагьоса, че не мога да изпитам поне физическо облекчение в леглото на друга жена.

Още когато ѝ отнех насила девствеността, това ми достави наслада, превъзхождаща всичко, което бях изпитвал дотогава, – продължи да си спомня. – Тя пое в себе си семето ми, тя не познава друг мъж освен мен. От първия миг, в който я привлякох към себе си, вече можех да мисля само за нея. Само нея виждам в мечтите си, в най-хубавите си сънища сънувам, че тя ме обича.“

Вдигна глава, облегна се уморено и отпи от виното.

„Наближава тя да роди. Ще оставя времето да работи в моя полза, ще бъда съдържан, ще я моля на колене, ще се боря за нея с нежността си, кой знае, може би тогава тя ще дойде сама при мен...“

Той допи чашата, стана и отиде да си легне. Безпощадните размишления, в които най-сетне си призна откровено, че е влюбен, надеждата, че разрешаването на проблемите е близко, му дадоха възможност от много месеци насам да потъне най-сетне в дълбок сън.

Проливен дъжд се лееше над Хартхевън. Облаците пълзяха ниско. Нощта беше черна и неспокойна.

Хедър се озърна в просторната стая, за да се увери, че е заличила всички следи от присъствието си. Беше прекарала много нощи в тази спалня. Беше свикнала с нея през изтеклите седмици. Тя погледна широкото легло, което я бе приело радушно и което трябваше да напусне. Тази мисъл прободеше сърцето ѝ.

Въздъхна дълбоко и се запъти неохотно към другата стая. Вратата към детската беше отворена. Тя взе свещ, за да я огледа още веднъж. Погали дървеното конче, което Брандон е яздил като дете, пристъпи към люлката и оправи воланите на одеялото.

„Странно – помисли си тя, – всички сме убедени, че ще е момче.“

Погали дрешките от тънък плат. „Е да, – продължи тя мислите си – съпругът ми заяви, че ще е наследник и кой може да му оспори желанието да има син?“ Засмя се като си спомни, как се бе молила да е момиче. „Клета дъще! – ако наистина родя дъщеря. Сигурна съм, че ще те възпитава като момче.“

Тя мина от детската през малката гостна отново в просторната спалня, където в камината прашеше силен огън. Там седна в удобно кресло и се загледа в пламъците. Мислеше си за Брандон – очакваха го тези дни да се върне. Преди две седмици получи от него кратко писмо, в което определяше само приблизително времето на завръщането си.

„Как ли ще се държи, когато се прибере? Дали ще е по-мил или, може би, още по-сърдит? Дали не си е намерил в Севера някое момиче, с което да се забавлява? След като на нея, на съпругата си посочи друга спалня, прогони я от леглото си.“

Не може да ме гледа – помисли си тъжно, – особено сега, когато съм станала толкова тровава и непохватна. Клатя се като патица! Не мога да му се сърдя, че не му харесвам такава. Тя се облегна и затвори очи.

О, Брандон, ако ми дадеш възможност, ще бъда много, много по-нежна. Дали не бих могла тогава да споделям леглото ти и отново да усещам твоята топлина. Сигурна съм, тогава няма да пожелавах друга жена...“

Погледна отново танцуващите пламъци и този път усети, че я обзема гняв. Каква ли отвратителна, развалена жена си е намерил, за да си прекарва времето с нея! Или е вкарал в леглото си някоя сладка малка глупачка?

Но гневът ѝ бързо премина.

– Та нали никога нямаше да видя тази страна, да имам този дом и да срещна всички тези мили хора, ако съдбата не бе решила девствеността ми да е цената, която трябва да платя – помисли си тя. – Трябва да се помъча да видя всичко откъм добрата му страна, а когато детето дойде, когато си върна предишната външност, тогава ще се науча на всички женски игри и уловки, за да спечеля своя съпруг.

Тя се замечта, стоплена и от спомените: за онзи миг в страноприемницата на лондонското пристанище, когато се бе държал толкова нежно, почти влюбено с нея. А безкрайните му грижи на кораба? Дори пред Луиза бе престанал да се мръщи и се бе държал като нежен любовник.

„Възможно ли е? – питаше се, закопняла – някъде в сърцето му да е скътана и любов към мен? Ако му бъда нежна и предана съпруга, би ли могъл един ден да ме обикне? О, мой таен любими, толкова те обичам,

ще можеш ли някои ден да ме обичаш и ти? Да ме вземеш в обятията си, да ме галиш, бурно и страстно, като истински любовник, като любещ съпруг?“

Огънят беше намалал. Хедър се изправи и застана в мекото сияние на жаравата до изкусителното легло.

Въздъхна, а после се върна в гостната. За нея продължаваше да бъде гостна и само временно спалня, само докато заеме полагаемото ѝ се място. Легна си в своето легло и бързо заспа.

Няколко дена по-късно изпратиха Леополд, една карета и няколко слуги в града да чакат Брандон. Беше топъл ден в ранната пролет и Хедър го използва, за да прескочи до кухнята и да научи от „леля Рут“ нещо повече за странните американски специалитети и преди всичко за любимите ястия на Брандон. Сега седеше на един стол и пиеше чая, който старата жена ѝ бе приготвила. Слушаше внимателно обясненията на негърката, която се впускаше с удоволствие в подробностите на многобройните си рецепти.

Приятното бърбене на двете жени бе прекъснато изведнъж от далечни викове и миг по-късно Хети се втурна, останала без дъх, в кухнята и извика:

– Матър Брандон идва по алеята! Как само бърза! Ще съсипе черния кон!

Хедър отвори широко очи, пое си дълбоко въздух и стана. Оправи набързо косата си и роклята.

– О! – възкликна тя, – сигурна съм, че изглеждам ужасно! Би трябвало всъщност...

И изхвърча от кухнята, без да довърши изречението. Изтича в господарската къща и се втурна нагоре по стълбата. Извика възбудено Мери. Момичето веднага дотича. Хедър я помоли да ѝ извади друга рокля от гардероба и вече смъкваше бързо сутрешната. Докато Мери бързаше да я закопчае, Хедър я подканяше нервно:

– Побързай, Мери, моля те! Господарят си идва! Всеки миг ще е тук! – Приглади си косата с ръце, поразтри си бузите и прехапа устни, та да станат червени. После слезе бързо по стълбата и застана долу преспокойно, сякаш е съвсем случайно тук, на верандата. Мъжът ѝ вече се приближаваше по главната алея. Вървеше бавно, повел Леополд за юздата. Но хълбоците на коня веднага издаваха лъжата. Бяха плувнали в пот. Брандон беше яздил като луд. Нямаше търпение да види отново младата си жена. Но сега се приближаваше бавно към терасата, сякаш изобщо не е бързал. Предаде коня на един от конярите със заръка още

да го поразходи, а после грижливо да го избърше и да не му дава много студена вода. След като свърши всичко с подчертана бавност, най-сетне се обърна към жена си. Нежна усмивка се появи на лицето му. Успя, докато изкачваше стълбите, да я огледа и да поеме всяка черта на скъпото лице. После я прегърна и я поздрави с почти бащинска целувка. Тя се засмя и се облегна на рамото му, докато влизаха в къщата.

– Добре ли мина пътуването? – попита го тя мило. – Времето тук беше толкова лошо! Тревожех се за тебе.

Той я привлече най-близо.

– Не е бивало, мъничката ми. Изчакахме най-лошото в Ню Йорк и обратният път мина съвсем гладко. Какво ново откакто ме няма? Приготви ли детската стая?

Тя кимна със светнали очи:

– Искаш ли да я видиш?

– Разбира се! – отговори той радостно.

Тя се засмя щастливо, хвана го за ръката и го остави да я води нагоре. Той погледна замислено вече съвсем изпъкналия ѝ корем и попита:

– През цялото време ли се чувствувахте добре?

– О да – увери го тя, – чувствах се чудесно. Хети казва, че не е виждала бъдеща майка да понася всичко толкова добре. Наистина, нищо ми няма. – Тя погледна почти засрамено корема си, а когато стигнаха до площадката на стълбището, каза, сякаш се извиняваше: – Боя се само, че не изглеждам никак привлекателно и не се движа особено грациозно.

Той се засмя, хвана я през кръста, повдигна брадичката ѝ и я погледна дълбоко в очите.

– Не съм и предполагал, че ще изглеждаш като елфа, докато носиш сина ми, миличко, но дори с този товар можеш да накараш всяко тъничко младо момиче да пребледнее от завист.

Тя се засмя и допря буза до гърдите му, безкрайно зарадвана от отговора.

Той обиколи бавно детската стая, а тя стоеше с ръце на гърба и чакаше плахо да го чуе какво ще каже. Брандон дръпна дантелените перденца на креватчето. После полюшна леко люлката и се засмя от удоволствие. Гледаше небесносините стени и белите пердета. Мина внимателно по дебелите килими, постлани върху лъснатия до блясък паркет, отвори любопитно едно от чекмеджетата на скрина, в което бяха грижливо подредени мънички бебешки дрешки. Позна някои от тях, защото Хедър ги беше шила преди заминаването му.

Хедър застана до дървеното конче, прокара предпазливо пръст по

червеното седло и побутна кончето, за да го залюлее.

– Намерихме го на тавана – обясни тя. – Хети ми каза, че е било твое и аз помолих Етан да го свали тук. Когато порасне достатъчно, синът ни ще може да го яха.

– Чудесна мисъл... – кимна той.

Хедър продължи да му показва и да му обяснява нововъведенията си, но изведнъж спря и възкликна, ужасена:

– О, божичко, Брандон! Та ти още не си ял, навярно примираш от глад, а аз съм седнала да те занимавам с такива дреболии.

Веднага извика Мери, поръча ѝ да приготви за Брандон ядене, а после и гореща баня. Когато влезе в спалнята му, той си беше съблякъл жилетката и тъкмо сваляше обувките.

– Аз вече не съм капитан, котенце – каза той. – Продадох „Бързоходен“ на добра цена. Ще трябва да се примириш с това да ме виждаш всеки ден у дома.

Хедър се усмихна незабелязано. Тази перспектива съвсем не ѝ беше неприятна.

Докато раздигаха масата, ваната се напълни. Преди да освободи слугинята, Хедър опита с ръка дали водата е достатъчно гореща. Докато мъжът ѝ се събличаше, тя му приготви чисто бельо. Брандон седна в горещата вода и се облегна с въздишка на удоволствие на ръба на ваната. Когато отново стана, за да почне да се мие, Хедър бързо се приближи и посегна към гъбата. Той я изгледа продължително и замислено, после се наведе и ѝ подложи гърба си.

– Изтъркай ме хубавичко, мила. Имам чувството, че съм ужасно мръсен.

Тя се залови, щастлива, с тази задача. Сапуниса мускулестия му гръб, изрисува с пръст в пяната едно голямо „Б“ и се засмя, когато той добави едно „Х“. Той я гледаше през рамо, повдигнал вежди, с доволна усмивка на устните.

– Но какво правите, мис?

Тя се засмя и изстиска гъбата над главата му.

– Белязах те с огнен знак.

Той разтърси мократа си коса и я изпръска цялата. Тя нададе къс весел вик, отскочи и захвърли от сигурно разстояние гъбата по него. Нададе възглас на изненада, защото той стана, излезе от ваната и се запribлижава, целият мокър и сапунисан, към нея.

– О, Брандон, какво правиш? – извика тя през смях. – Веднага се върни във ваната!

Обърна се, уж за да избяга, но той я обгърна с ръце, вдигна я високо и я прехвърли през ваната. Тя се радваше на играта, а той се престори, че ей сега ще я пусне във водата. Тя прегърна здраво врата му и извика, уж сърдито:

– Брандон, да не си посмял! Ще ти се разсъдя!

Той я погледна, засмян, право в очите.

– Но сладка моя, ти проявяваш такъв интерес към къпането! Бях сигурен, че искаш да споделиш ваната с мен.

– Пусни ме да стъпя – помоли тя и добави с мила усмивка: – Моля те!

Очите му светеха от удоволствие.

– О, вече разбирам истинската причина, мадам. Ти си фетишистка, специалистка по търкане на мъжки гърбове, познах ли?

Пусна я внимателно да стъпи и се ухили, когато тя вдигна ръце и се завъртя на пети, за да огледа от всички страни мократа си рокля.

– О, Брандон, ти си непоносим, погледни само какво си направил!

Той се разсмя от все сърце и я притегли отново в мократа си прегръдка. Двамата продължаваха весело да се кискат. Той притисна лице към меките ѝ гърди и погали корема ѝ.

– Не че искам да се оправдавам, но трябва ли все още да ми се сърдиш за лошата постъпка? – закачи я той. – Минали са все пак цели осем месеца.

– Но аз имах предвид роклята си – прекъсна го тя възмутена. – Цялата ме измокри и сега трябва да се преобличам. Бъди така добър и ме разкопчай отзад. Не искам да викам втори път Мери на помощ.

– Втори път ли? – попита той.

– Е, няма значение – прекъсна го тя, – разкопчай ме, моля те. Той изпълни желанието ѝ, после седна отново във ваната. Тя се обърна и съблече роклята презглава. – Благодаря ти – усмихна се Хедър и се наведе към него, за да го целуне по бузата. После се обърна и отиде в стаята си.

Целувката ѝ сякаш пламтеше на бузата му. Брандон вече не можеше да се облегне спокойно и да се радва на топлата баня. Някакво движение в съседната стая привлече вниманието му. През полуотворената врата виждаше Хедър в голямото огледало как сваля роклята. Обзе го силно, неудържимо желание. Искаше веднага да я попита дали е съгласна да дели с него голямата спалня, дали е готова тази нощ да лежи в леглото до него, дали ще му позволи да я държи за ръката. Но после се замисли и реши, че е по-добре да бъде предпазлив. До този миг беше

проявила доброволно известна нежност, което още не значеше, че е готова да споделя леглото му. Беше явно толкова доволна и щастлива от сегашното състояние на нещата. Може би по-късно, помисли си той, когато вече няма да може да се извинява с бременността си. Тогава ще я попита.

Отново му олекна. Сега го стресна почукване на вратата. Тя се откряна и се подаде сияещото лице на Джеф.

– Можеш ли да твърдиш, че си почтен човек, големи братко? – попита той закачливо.

– Сигурно повече от теб – навъси се Брандон, ядосан че попречи на мечтите му посред бял ден. – Затвори вратата. За предпочитане отвън.

Без да обръща внимание на заповедта, Джеф влезе и блъсна вратата с ток, за да я затвори.

– Но скъпи ми Брандон – каза той с шутовски поклон, та аз дойдох само за да те развлечам, а освен това – извика той високо в посока към съседната стая, където с основание предполагаше присъствието на Хедър, – за да предпазя милата си снаха от ужасно избухливата ти природа.

През отворената врата към съседната стая долетя кикот и Джеф се разсмя на собствената си шега. После сложи на една масичка пълна чаша уиски и неразпечатана кутия пури и я приближи до ваната.

Брандон кимна с благодарност, изпи уискито и замачка с пръсти една пура.

– Добре де – каза той благосклонно, – смятам, че можеш да останеш. Случаят ти не е съвсем безнадежден.

Хедър влезе, сияеща, в стаята и поздрави Джеф. Не се вслушваше в разговора на братята, заета, като добра съпруга, да приготи дрехите на Брандон. Едва когато той почна да разказва за срещата си със семейство Уебстър, тя се приближи към мъжете. Брандон взе ръката ѝ, сложена на ръба на ваната и потърка нежно ухото си в нея, продължавайки да разговаря с Джеф. По-малкият брат веднага го отбеляза и си помисли, учуден, каква ли е тази промяна в отношенията на двамата. Когато Брандон свърши разказа си, Хедър трябваше да признае, че познава всъщност твърде малко съпруга си. Беше трогната от историята за неволите на семейство Уебстър и същевременно безкрайно горда от начина, по който Брандон им бе помогнал.

– Те ще пристигнат някъде другата седмица – каза Брандон.

Джеф си запали една от донесените пури.

– Значи ще трябва да им приготвим жилище.

– Край дъскорезницата има няколко сгради. Те биха могли да заемат къщата, в която живееше господин Бартлет. Доколкото си спомням, той я използваше само като кантора.

– Предположих, че имаш желание да задържиш тези хора – изсумтя недоволно Джеф. – А така, само като хвърлят поглед на съборетината и веднага ще си заминат за техния Север. Бартлет живееш като прасе в кочина. Изразявам се меко, разбира се. Къщата изглежда по-зле и от кочина. Бартлет имаше навика да се забавлява с робините в наслaganите из къщата легла. А клетите жени бяха възливи до една. И прасета не биха се чувствали добре там, а ти искаш да предложиш сградата на семейство Уебстър за дом. Хайде влез вътре – ще си видиш червата.

– Влизал съм – отговори спокойно Брандон. – Затова ще отидем утре там и с обединени сили ще разчистим.

– Ех, значи пак е било за предпочитане да си държа езика зад зъбите – измърмори Джеф.

– Много бих искал да видя как си държиш устата! – разсмя се Брандон. – Уверявам те, веднага ще пратя за свещеника.

Хедър се правеше, че не чува заядливите шепи на двамата мъже и каза решително:

– Ще дойда с вас. Не мога да ви имам доверие, че ще съумеете така да изчистите занемарена къща, че там да може да живее семейство. – Видя, че двамата мъже я гледат с колебание. Затова побърза да добави: – Ще се постарая да не ви преча и да не ви ядосвам много.

Погледите на двамата братя бяха вторачени в корема ѝ, съмненията им се засилиха. Брандон даде пряко воля съгласието си.

Малката група доброволни чистачи стоеше и гледаше с отвращение изоставената, обрасла с бурени къща.

– Ама че гадост! – сви презрително устни Хети. – Нищо чудно, че собственикът е искал да се отърве от нея. През живота си не съм виждала толкова скапана барака.

Брандон си съблече жилетката и заяви:

– Ами в такъв случай да се хващаме веднага за работа. Струва ми се, че нямаме време за губене.

Той заповяда на две млади негърчета да изкоренят бурените в двора, а после да го пометат. После влезе в къщата да види за какво най-напред да се захванат. Хети и Хедър го последваха, като правеха свои,

чисто женски забележки относно състоянието на къщата. Хедър присви устни при гледката, която се разкри пред тях. Подът беше покрит с дебел слой боклуци и нечистотии. В стаите смърдеше на гнилоч от развалени остатъци храна.

– Мисля, че имаш право, Хети. Тук наистина са живели свине.

Слугите изнесоха преносимите вещи, за да ги почистят на двора. Джеф се залови да претърсва всички помещения за все още годни за използване мебели. Хети командваше слугините и не след дълго те вече усърдно стържеха, миеха и триеха из всяко кътче на къщата. Етан, съпругът на Хети и племенникът ѝ Лък се заловиха с фасадата на постройката, която бяха решили да варосат. Брандон остави жените да си вършат работата и отиде с Джордж да види какво има да се оправя в двора и в градината. Всичко беше толкова занемарено, че почти всяка врата и прозорец, а също и покривът трябваше да се ремонтират.

В суматохата бяха оставили Хедър да прави каквото си ще. Тя се пребради с кърпа, запретна ръкави, грабна четка и се залови да търка дъските пред камината. Силен вик я стресна посред работата.

– Госпожо Хедър, за бога, бива ли така, детенце. Ще повредите бебенцето!

Хети дотича и издърпа решително четката от ръцете на господарката си.

– Госпожо Хедър, как не разбирате, че не бива да работите, детенце! Разрешено ви е само да сте тук и да давате от време на време по някой съвет. Ако мастър Бран види, че работите, ще ме пречука. Оставете младите момичета да се потят, но за бебето в корема ви това никак не е добре. Можете само да седите и да гледате.

Хедър се озърна в празното помещение и се засмя.

– Ами къде да седна, Хети? Изнесли са всички столове да ги чистят на двора.

– Е, все ще намерим нещо и ще ви настаним удобно.

Малко по-късно Хедър вече седеше в сравнително добре запазен стол люлка с книга в скута и се опитваше да чете. Успя да се съсредоточи за малко в четивото си в сумрака на стаята, но не издържа дълго. Стана, напльончи пръст и го прокара по стъклото на прозореца. В мръсотията се очерта, по-светла бразда. Затвори енергично книгата и след малко вече беше смъкнала съдраните пердета. Въръжена с кофа и парцал, донесени от антрето, веднага се залови да мие стъклата. Тъкмо се беше качила на една пейка, внесена от момчетата, и лъскаше горните стъкла, когато влезе Брандон. Той пристъпи тихичко зад нея, хвана я с

две ръце и я свали долу. Хедър така се уплаши, че високо извика.

– Как мислиш, какво ти се позволява да вършиш тука?

– О, Брандон, така ме уплаши!

Той я пусна да стъпи.

– Само да те видя още веднъж качена на пейка или стол, мило дете, наистина ще имаш основание да се страхуваш. Не си тук, за да работиш – закачи я той. – Доведохме те само, за да ни правиш компания.

Тя разтърси гневно глава.

– Но Брандон, аз...

– Доброто ми момиче – каза Брандон, – ти си най-упоритата жена, която съм срещал. Разбирам, трябва да ти намерим някаква занимавка.

Позамисли се и не можа да измисли работа за нея, но в това време Джеф извика нещо откъм двора. Брандон излезе да види какво става. Няколко млади мъже бяха довели сандъци с различна големина и ги бяха стоварили пред Джеф. Той беше почнал да разковава капациите. Сандъците бяха пълни с домакински съдове, с тенджери, казани и какво ли не още.

– Слушай, Брандон, сега проумявам някои неща – извика той. – По всяка вероятност Бартлет е накупил всичко това под предлог, че ще го раздаде на робите. Сандъците бяха струпани в един навес край дъско-резницата и се съмнявам, че Бартлет би раздал някога всичко това на клетите роби. Сигурен съм, че никога не са виждали, нито са чували за сандъците.

– Господин Бартлет женен ли беше? – попита Хедър, която беше излязла на двора подир Брандон. Тя си спомни за казаното от Джеф предишния ден.

– Да и, както съм чувал, на всичкото отгоре и за много сваятна жена – кимна Брандон. Трябва да е била сляпа, защото в Чарлстън всичко живо знае каква стока е Бартлет.

– Ами бял боклук – това е! – намеси се Хети. Тя сви презрително устни, влезе в къщата и измърмори: – Тоя тип трябваше отдавна да бъде обесен.

Брандон провери съдържанието на сандъците. После погледна към Хедър, решил, че най-сетне ѝ е намерил работа.

– Е, хубаво, работливо мое мишле, надявам се, че сега ще бъдеш доволна. Можеш да избереш от сандъците най-доброто и да го отделиш за семейство Уебстър. Нямам никакво намерение да ги връщам на госпожа Бартлет, защото би се наложило да ѝ обяснявам какви ги върши съпругът ѝ.

Докато ѝ помагаше да отваря сандъците, тя се смееше така лъчезарно, че той усети как се разтапя от нежност, а после как го залива гореща вълна. Не беше в състояние да се съсредоточи и да разбере какво му говори Джеф, защото я гледаше как въодушевено се залавя за новата си задача. Наложил се да ѝ обърне гръб, за да проумее какво му обясняват. Малко по-късно Джеф се озърнал и откри, че Хедър, наведена над голям сандък, се опитва да измъкне със сила някакъв казан, който очевидно се беше заклешил.

– По дяволите! – изруга той невъздържано.

Казанчето падна на земята. Хедър се изправи и отметна кичур от изпотеното си лице. Кърпата ѝ се беше свлякла, бузата ѝ беше цялата в сажди. Джеф се разсмя високо, но Брандон поклати глава.

– Джеф, кажи, моля те, на момчетата да разопаковат всичко и да го занесат на терасата – каза той доста рязко. После извади от един сандък чаша и я навря на Хедър под малкото носле. – Виж какво, Пепеляшке, няма да вдигаш нищо по-тежко от тази чаша. Разбра ли ме?

Тя кимна и се опита да избърше лице с престилката.

– Уф, само го размазваш! – въздъхна Брандон. – Дай аз да го избърша.

Той вдигна крайчеца на престилката ѝ, избърса внимателно саждите от бузата.

– А сега бъди добро дете – каза ѝ в заключение, – или ще накарам да те откарат в къщи, да не направиш тук пак някоя бела.

– Да, сър – отвърна тя, а Брандон я погали с поглед.

Хедър имаше най-сетне занимание и остави останалите на мира. Брандон и Джордж прекараха остатъка от сутринта в оправяне на дръжки и ключалки по врати и прозорци. Джеф продължи да обикаля къщата и събра доста мебели, които още можеха да се използват. Малко преди обед Хети можа гордо да съобщи, че горният етаж е почистен. Фасадата на къщата също беше прясно боядисана.

После всички прекъснаха работа, от колите бяха смъкнати огромни кошници и компанията не показа липса на апетит по време на изобилния обед.

След това всички си починаха – кой на слънце, кой на сянка. За Хедър простряха меко пухено одеяло. Брандон легна до нея, а Джеф, който се изтегна наблизко, ги наблюдаваше, усмихнат.

– Вече се питах дали ще благоволите някога да използвате заедно едно и също одеяло – ухили се той, – и въпреки всичките си усилия, не можех да проумея по какъв начин се е озовала Хедър в сегашното си

състояние, без да сте го вършили някога... Ех, достатъчна е и една единствена нощ, за да се постигне такъв резултат, нали, Брандон?...

Настъпи неловка тишина и Хедър размени с мъжа си смутени погледи. Брандон сви леко рамене. После се обърна към брат си, за да му отправи безмълвно предупреждение, но Джеф вече му беше дал гръб и беше затворил очи.

И следобедът мина в усилен труд. Заловиха се усърдно и с долния етаж, докато и там всичко светна, въпреки че отначало сами не вярваха, че ще им е по силите да изринат толкова дебел пласт мръсотия. Но сега в почистените из основи стаи се разнасяше само приятната миризма на течен сапун.

Хедър си помисли с облекчение, че денят преваля, защото рече я болеше всяко кокалче. Беше изпотена и мръсна. Косата ѝ се подаваше, рошава, изпод забрадката, широката престилка беше цялата на мазни петна – едва ли някой би могъл да познае в нея господарката на Хартхевън. Беше поразкопчала тесния корсаж на роклята, нежната кожа на гърдите ѝ беше осеяна с капчици пот. След като внесоха мебелите, в къщата не беше влизал друг мъж освен Брандон. Защото оставаше всъщност само женската работа. Слугините застилаха леглата с чаршафи, плакнеха чинии, чаши и ги подреждаха в долапите. Хедър стоеше до Хети край лъснатата готварска печка и обсъждаше с нея какво още има да се свърши.

И двете жени стояха с гръб към вратата и не можеха да видят кой влиза. С измачканата рокля и широката престилка Хедър не се отличаваха от шетащите наоколо слугини. Непознатият, който се приближи изотзад, можеше спокойно да реши, че е някоя дребничка и много стройна негърка. Тъкмо тази съдбоносна грешка направи господин Бартлет, когато се вмъкна през вратата и видя Хедър, застанала до старата негърка. Тихо се приближи още повече. Хедър забеляза присъствието му чак когато той я плесна яко с длан по задника и гръмогласно избоботи:

– Я какво екстра парче си намерих. Дърго, хайде, разкарай се от тук и кажи на господаря си, че господин Бартлет е дошъл и иска да говори с него. Е, няма нужда много да бързаш. Докато те няма, аз ще си поиграя хубавичко с това очарователно малко дяволче.

Препледняла от гняв и уплаха, Хедър се обърна с рязко движение. И Хети се беше обърнала, вперила ужасен поглед в нашественика. Бартлет се посмути като видя цвета на кожата на по-младата, но продължаваше да е убеден, че си има работа с някое от слугинчетата. Не

подозираше, че току-що е обидил една Бърмингам. Като видя деколтето на Хедър, той облиза лакомо устни. Ухили се от ухо до ухо. Хвана я грубо за ръката.

– Е, съкровище, както гледам и преди мене вече те е яхал някой. Господарят ти навярно, а? Има вкус, не може да му се отрече. – Той посочи към вратата, за да накара Хети да се махне. – Марш, дъртофелнице, туй, дето го имам предвид, е за бели. Господарят ти сигурно няма да има нещо против и аз да се пооблажа. – Беше вперил присвити очи в негърката И те съветвам да не дрънкаш много-много, че ще ти изрежа езика от черното гърло.

Хети и Хедър си възвърнаха едновременно дар слово. Хедър се опита да се освободи и извика:

– Как си позволявате, как си позволявате?

Хети хвана оставената наблизко четка, насочи я към Бартлет и изкрещя:

– Веднага я пуснете и се измитайте, бял боклук неден! Моят мастър Брандон ще ви направи на кайма.

Бартлет пристъпи напред и вдигна ръка да стовари ядно юмрук върху негърката. Но бе нападнат внезапно изотзад. Хедър също го удари на свой ред по лицето.

– Изчезвайте, веднага изчезвайте! – извика тя, извън себе си.

Бартлет се хвана, замаян, за ударената буза и я изгледа злобно:

– Проклетата женска! – изруга той.

Тя вдигна гордо глава и го изгледа високомерно. Посочи му вратата:

– Напуснете веднага къщата! – каза тя заповеднически – и да не сте посмял да стъпвате повече тук!

Той я привлече с брутално движение към себе си.

– Брей, пък много си позволяваш като за слугинче, нищо че си хубава.

Хедър барабанеше с юмруци по гърдите му, опитваше се да се освободи от яките му като стомана ръце. Той само се разсмя и я притисна още по-силно в потната си прегръдка.

– Сигурно имаш намерение да браниш дъртата, нали глупаче? – хилеше се той. – Да, ама не се захващаш правилно. Единственото, което можеш да направиш, е да си мила с мен. Защо да не получа същото, каквото и господарят?

В същия миг Хети го цапардоса с четката, а Хедър вдигна крак и заби с всички сили тока си в крака му.

Бартлет изпита двойна болка, загуби равновесие, олюля се и падна по гръб на пода. Като зърна старата негърка, която продължаваше с кръвясали очи да го налага с четката и малката дива котка, която явно се канеше да му издраска очите, той се надигна и хукна да бяга. Но в бързината си на терасата се просна още веднъж в цялата си дължина. Стана, пое си дъх, бесен от ярост, че се остави две нищо и никакви слугини да се държат така безсрамно с него и да го накарат да бяга. Какъв позор – две жени. Младата го гледаше сега от горното стъпало пред пътната врата. Очите ѝ пламтяха от гняв.

– Хайде, ставайте и изчезвайте веднага, ама по-бързичко! – изкрещя тя гневно, – или! – тя вдигна многозначително вежди – или господарят ще ви накара да хукнете презглава.

– Мръснице проклетата! – викна ѝ той, – ще ти дам да се разбереш... Беше се надигнал и се приближаваше заканително към нея, но четката се размахваше на педа от лицето му и го ръсеше с мръсни капки. Хети дръпна Хедър зад себе си и гласът ѝ трепереше от яд, когато се обърна подчертано бавно и натъртено към него:

– А сега чуйте, господин Бартлет, – ако се опитате да докоснете още веднъж госпожа Бърмингам, така ще ви цапардосам с четката по главата, че ще оглушеете и ще ослепеете.

Мъжът не успя да отговори, защото чу зад гърба си бързи стъпки. Обърна се и видя господаря на Хартхевън да се приближава към него, почервенял от яд. В този миг Бартлет най-сетне проумя каква каша е забъркал. Беше обидил съпругата на един Бърмингам и то не на кой да е Бърмингам, ами точно на Брандон Бърмингам, добре известен с бързия си гняв. На Бартлет му побеляха даже устните и той застана като вцепенен. Единственото, което изпитваше беше страх. Беше чувал предостатъчно за Брандон и разбираше какво го чака.

Брандон виждаше мъжа пред себе си като през червено було, единственото му желание беше да чуе как кокалите на този тип изпращават в ръцете му. В следващия миг вече го удряше. Юмруците му улучиха дясната вежда на Бартлет и я разкъсаха. Мъжът се завъртя около оста си и падна. Брандон понечи отново да го удари, но Бартлет скочи с учудваща пъргавина и хукна през глава към колата си с бързина, невероятна за неговата възраст и дебелина. Брандон нямаше намерение да го остави толкова лесно да му се изплъзне и се нареди да го преследва, когато на преден план се появи Джеф. Той разбра веднага, че брат му е обезумял от гняв и се хвърли да го спре. Братята се отърколиха на моравата и почнаха да се боричкат, а още преди Брандон да може да стане и да продължи

преследването, колата на Бартлет вече беше префучала край него.

Брандон бързо се успокои. Отупа дрехите си, прокара пръсти през косата, обърна се и подаде ръка на Джеф. Гневът му отстъпи пред грижата за Хедър. Той побърза да отиде при жена си, който се хвърли със смях и сълзи в прегръдките му. Целуваше го трескаво, вдигна края на престилката, за да избърше и лицето му, и сълзите си. Очевидно беше изживяла шок, по друг начин не можеше да се обясни бурната ѝ реакция. Брандон я отведе до стола люлка, опита се да я успокои.

Хети му разказа какво се бе случило. Като я чу, Брандон почти съжали, че не е последвал първия си импулс и не е пречукал този човек. Изруга високо и стана, сякаш готов да навакса изпуснатото.

Хедър веднага го разбра и сърцето ѝ се разтуптя още по-силно.

– Недей! – каза тя умоляващо и го хвана за ръката, – моля те, Брандон. – Тя го привлече към себе си и сложи ръката му на корема си. Той усети как бебето шава и я погледна в очите. – Днес имах достатъчно преживявания – продължи тя изморено, – хайде да се прибираме в къщи.

Когато Джеремай Уебстър видя за пръв път къщата, предназначена за него и семейството му, помисли, че е домът на Бърмингам. Каза учтиво, но малко сдържано, че постройката му изглежда великолепна. Тримата Бърмингам го погледнаха доста изненадани и Брандон побърза да му обясни. Мъжът беше толкова смаян, че това ще е за в бъдеще неговият дом, че направо изгуби дар слово. Най-сетне разбра и се обърна към жена си:

– Чу ли, Лиа? Чу ли? Това ще е нашата къща!

Откакто бяха пристигнали, тази потисната жена за пръв път отвори уста. Очите ѝ бяха плувнали в сълзи и тя забрави притесненията си.

– Прекалено е хубаво, за да бъде вярно! – Тя се обърна към Хедър, сякаш искаше да се убеди, че съпругът ѝ не е сбъркал. – Ние ще живеем тук? В истинска къща? – попита тя, все още неспособна да повярва.

Хедър кимна утвърдително и възнагради мъжа си с усмивка, изпълнена с мекота и благодарност за добротата, проявена към тези хора. А после хвана Лиа за ръката:

– Елате, аз ще ви покажа всичко.

Докато двете жени влизаха в къщата, последвани отблизо от Джеремай Уебстър, братята останаха вънка. Брандон гледаше замислен по-дир жена си, която се скри в къщата. Джеф кимна ободряващо и

сърдечно на по-големия си брат:

– Още няколко добри дела, скъпи мой, и ще се превърнеш за нея в рицар без страх и упрек, сияещ в лъскавите си доспехи...

В средата на март дните станаха по-топли и слънчеви. Сега дъскорезницата поглъщаше най-много време на Брандон. Рядко го виждаха в къщи. Двата с Уебстър сновяха непрекъснато между дъскорезницата и станове на дървосекачите по горното течение на реката. Работниците свличаха по нея огромни трупи и ги откарваха в заливчето зад дъскорезницата, където трионите вече ги очакваха. Бяха подновили изцяло полусрутутените бараки, където бяха живели робите. От Ню Йорк пристигнаха двама мъже със семействата си и неколцина ергени. Уебстър ги беше наел, за да попълни персонала на дъскорезницата.

Горещите дни и хладните мъгливи нощи бяха почти непоносими за Хедър.

После се изля пролетен дъжд и следващият ден донесе пълна промяна в природата. Хедър беше смаяна от внезапната метаморфоза, която донесе дъждът. За една нощ избуяла пролетна зеленина измести сухите кафяви багри на зимата. Магнолиите пръскаха сладък дъх от полуразпуцани пъпки. Азалии, олеандри и кремове разцъфнаха с разсипническа щедрост. Потоци от глицинии се изляха от перголата над верандата. Върбите блестяха сребристо, а гората се събуждаше за живот.

Сред тази напрацяла пролетна хубост, Хедър усети, че времето на раждането приближава. Коремът ѝ се отпусна, вече ѝ беше трудно да върви. Въпреки пъстрия разкош, с който пролетта бе дарила всичко наоколо, тя вече рядко излизаше навън.

Беше петъчен ден и в къщата се правеха големи приготовления за пролетен празник на открито. Още от сутринта нагласиха шишовете. Малки момчета бяха натоварени със задачата да ги въртят и да пекат говеждото месо и прасенцата сукалчета. Огромни бъчви с бира се изстудяваха в поточето, в кухнята приготвяха какви ли не ястия.

Празненството започна в късния следобед. Свещеникът Файрчайлд и съпругата му, заобиколени от седем деца бяха сред първите гости. Малко по-късно по главната алея се появи лъскавата черна каляска на Абигейл Кларк. Поканените заприиждаха на плътен поток и с настъпването на вечерта събралите се ставаха все повесели. Добрият пастор Файрчайлд беше ужасно зает – трябваше непрекъснато да възпира мъжете да не пият прекалено много, освен това да бди и над младите

двойки, които бързаха да се скрият в храсталака, за да разменят нежности и романтични клетви в любов. Брандон нареди достатъчно бъчви бира да се сложат право на ливадата под дърветата, а Джеф пожертвува бъчонка от своето добро, отлежало бърбонско уиски. Всички бяха в отлично настроение. Децата тичаха и си играеха по полянките. За тях имаше неограничени количества лимонада. Събрани на групички, с гергефи в ръце, жените оживено си бърбеха, а възторзите на мъжете бяха разделени между женската хубост и достойнствата на Брандоновите коне. Не забравяха, разбира се и да пресушават усърдно халбите.

Всеобщото внимание беше насочено към Сибила Скот, облечена в рокля със смело деколте, която сигурно струваше куп пари. Някакъв възпълничък търговец на средна възраст не се отлепяше от нея. Намеренията му бяха ясни за всички с изключение на Сибила. Тя отговаряше с креслив кикот на дебелашкото му шепнене на ушенце. Изглежда момичето беше изненадано от необичайния интерес на един мъж. Освен това явно се радваше на отсъствието на иначе толкова бдителната си майчица.

Хедър беше безкрайно учудена – тази обикновено доста притеснена девойка сега се кикотеше и флиртуваше със спътника си и твърде слабо се съпротивляваше на опипващите ръце на мъжа. Близо до нея госпожа Кларк даваше израз на гнева си, като забиваше ядно в земята върха на чадъра си.

– Миранда Скот тепърва ще съжалява за деня, в който е дала на дъщеря си такава свобода. Горкото момиче ще умре някой ден от разбито сърце. Този тип й купува скъпи рокли, прави й подаръци, но не обещава нищо, а тя беше толкова дълго под зоркото наблюдение на майка си, че не разбира нищичко от мъже, включително и от този. Клетото дете, то има нужда от водеща ръка.

– Аз я мислех за скромно младо момиче – каза тихо Хедър, – напълно объркана от подобна промяна.

– Мила моя, Сибила вече не е младо момиче – намеси се госпожа Файрчайлд, – а както виждаме, загубила е и скромността си.

Госпожа Кларк поклати тъжно глава:

– Ами да, откакто Миранда се убеди, че няма да впримчи един Бърмингам, оставила я да върши каквото си ще.

Тя погледна към Хедър, която беше все така хубава, въпреки бременността. Освен красотата си притежаваше и онова особено, меко очарование, което често излъчват бъдещите майки. Носеше рокля от небесносиви органди с колосани дантели на яката и маншетите, тъмните й

букли, хванати с широка панделка, падаха сякаш копринени по рамене-те и гърба ѝ. Въпреки напредналата бременност, продължаваше да бъде предмет на мъжкото възхищение и женската завист. Старата дама се обърна сега направо към нея.

– Трябва да ви кажа, че Сибила беше безнадеждно влюбена в съпруга ви, въпреки че не проумявам как не е разбирала, че никога няма да има какъвто и да било шанс. Та той едва поглеждаше и към най-красивите момичета в града. Освен това до него беше Луиза, а трябва да признаем тя е красива жена. Въпреки това Сибила е продължавала тайничко да се надява. Но в деня, в който видя вас, трябваше да погребее мечтите си. Начинът, по който Миранда я насърчаваше да флиртува с Брандон, беше наистина срамен. Защото той просто не забелязваше клетото момиче. Госпожа Кларк изгледа критично Сибила и заяви убедено: – Вината е на Миранда, но тя си седи сега намусена вкъщи, кълне Брандон и изобщо не помисля за дъщеря си.

И тя заби чадър в земята, сякаш за сложи печат под думите си.

Брандон и Джеф се за дадоха по алеята и видяха как Сибила обикаля едно дърво, за да избяга от упорития си ухажор. За малко не налетя на Брандон. Той отстъпи встрани и кимна леко. Клетото момиче отвори широко очи, позна го и пребледня. Гледаше го, отпуснала ръце, сякаш прокудена. Видя го как взима стол и сяда до жена си. В това време бързо приближаваща се каляска скри от Сибила съпружеската двойка, която тя следеше със свито сърце. Колата спря прел бъбрещата групичка и Луиза, облечена много елегантно, слезе от нея с кавалера си.

Хедър отпусна гергефа в очакване гостенката да се приближи. Луиза се усмихна малко пресилено. Насочи цялото си внимание към бившия си годеник, пренебрегвайки напълно новия обожател, който я следваше по петите. Когато Брандон стана, за да мине зад стола на жена си, тя смръщи чело. Злобата ѝ се изля отмъстително върху Хедър:

– Господи, детенце! – възкликна тя пренебрежително, оглеждайки Хедър с неприлична настойчивост, – това положително ще развали завинаги фигурата ви.

– Откъде черпиш опит? – попита я саркастично Джеф.

Тя изобщо не му обърна внимание, а се обърна кокетно към Брандон.

– Какво ще кажеш за новата ми рокля? Намерила съм си рядко добър шивач. Прави същински чудеса от парче плат и малко конци. Жалко само, че е с толкова отблъскваща външност. Трябва да го видиш. Същинско чудовище! – Тя втренчи поглед в Хедър и добави: – Той е ваш

съотечественик.

С тези думи побърза да се присъедини към групичка млади двойки, а спътникът ѝ едва сега можа да поздрави Брандон, най-сетне получил възможност да отвори уста.

– Разбрах, че си се оженил, Брандон – каза той, произнасяйки широко гласните, което издаваше, че е от Юга.

Брандон сложи ръка върху рамото на Хедър, представи ѝ мъжа.

– Матю Бишъп е съученик на Джеф – обясни той.

– Много се радвам да се запозная с вас – прошепна учтиво Хедър.

Мъжът погледна корема ѝ, ухили се, а после вдигна поглед и към лицето ѝ. Изглеждаше безкрайно изненадан от видяното.

– Значи *това* е съпругата ти? – попита, сякаш не можеше да повярва, – хъм, пък Луиза каза...

Мъжът млъкна смутено, разбрал, че се издава. Наистина, беше се усъмнил още когато Луиза обиколи в яростта си всички приятели, за да им каже, че жената на Брандон е някаква съмнителна личност, която той положително е измъкнал от калта.

Беше се учудил, че Брандон, известен с капризния си вкус, е могъл да се спре на някаква непривлекателна уличница, с която е споделил леглото си, а после я е довел като своя съпруга в дома си. Добре знаеше, че този мъж винаги си бе избирал любовници сред най-красивите момичета.

Сега не довърши изречението, а се усмихна двусмислено.

– Имаш много сладка жена, Брандон, моите поздравления.

Луиза се приближи навреме, за да чуе последното изречение. Тя го изгледа ядосана, но после се овладя, обеси се на ръката му и се обърна с пресилена усмивка към Брандон:

– Скъпи, ти наистина даваш най-хубавите празненства. От край време е така, дори когато сме бивали сами, нашите празненства никога не са бивали скучни...

Брандон се направи, че не е чул думите ѝ. Наведе се над жена си и я попита дали се чувства добре. Но Абигейл, която бе чула всичко, не можа да си сдържи устата.

– Ти си падаш по празненства не по-малко отколкото по мъже, Луиза. Но не си спомням да си проявявала добър вкус, поставяйки граници и на първото и на второто си увлечение.

Джеф се изсмя високо и смигна на старата дама. Луиза я изгледа злобно. Когато се обърна, видя как Хедър търка нежно буза в ръката на съпруга си и му шепне нещо. Обзе я дива ревност. Нищо не би могло да

я увери по-добре, че няма какво повече да търси тук. Въпреки това още не искаше да се предаде. Продължаваше да се надява, че все ще намери един ден начин да разбие щастието на Хедър. Тя беше търпелива, тя знаеше да чака. Усмихна се предизвикателно на ухажора си и притисна гърди към ръката му. Не беше привлекателен колкото Брандон, не беше и наполовина толкова богат, но тя щеше да го търпи докато успее да спечели отново този интелигентен и високомерен жребец на име Брандон.

Възбуден от докосването ѝ, Мат привлече Луиза зад един храст, за да я прегърне страстно. Притисна я силно към себе си. Отворените му устни потърсиха нейните, ръцете му се плъзнаха в деколтето, за да опипат пълните ѝ гърди.

– Не тука – прошепна тя и се опита да се освободи, – зная по-добро място, в конюшнитеа.

Хети застана на прага. Носеше голяма табла с чаши лимонада. Госпожа Кларк я поздрави сърдечно, когато Хети и предложи чаша.

– Е, Хети? – попита я закачливо, – още ли не искаш да се махнеш от тук и да се преместиш при мен? Ние старите хора трябва да си помагаме, не е ли така?

– Не, госпожо – отвърна със смях, но и с уважение Хети нали трябва да отгледам новия Бърмингам. Ако господарят не ме натири, доброволно няма да си отида и няма да изоставя госпожа Хедър. Няколко мулета на мастър Брандон няма да ме извлекат от тук.

Всички, които чуха отговора, се разсмяха. Хети се обърна, загрижена, към Хедър:

– Как сте, детенце? Не ви ли дойде много да седите така? Бебето няма още дълго да чака. Мастър Бран, грижете се за нея, чухте ли ме?

Щом се здрачи, почнаха да разнасят опеченото на шишовете месо. Донесоха насмолени факли, за да осветят празненството. На студения бюфет всеки можеше да си сервира салати и плодове, нарязано студено и топло месо и най-различни гарнитурни. Гостите не чакаха дълго да ги подканят. Хедър и Брандон също отидоха до бюфета да си напълнят чиниите.

– Толкова съм дебела, че не мога да си видя краката и въпреки това си препълвам чинията – пошегува се Хедър. Тя взе от чинията си една пуканка и я сложи със смях в устата на Брандон, – трябва да ми помогнеш в яденето, Брандон.

Тя го гледаше толкова лъчезарно, че той я целуна по устните.

– Права всичко, което пожелаеш, сърчице мое.

Когато се пуснаха, Хедър погледна завистливо как Брандон крепи чинията върху вдигнатите си високо колене. Той проследи отчаяния поглед, който тя хвърли към корема си и отново се размя. Стана и донесе малка масичка.

– Мисля, че така ще ти е по-удобно, мадам – ухили се той и сложи масичката пред нея.

Както седяха така един до друг, погледът на Брандон падна изведнъж върху Джордж. Седнал намусено на стъпалата другия край на терасата, той дялкаше с една бързина едно клонче.

Учуден от лошото настроение на Джордж – нещо рядко за него – Брандон му извика да дойде.

– Какво правиш там? – попита той слугата, – и защо си толкова ядосан?

Джордж погледна колебливо към Хедър и се позамисли как да отговори.

– Ами, то, какво да ви кажа, капитане, ами хванах едни гадинки в конюшнията.

Брандон вдигна учудено вежди:

– Гадинки ли?

Слугата престъпваше притеснено от крак на крак, той погледна отново към Хедър.

– Тъй вярно, капитане, гадинки.

Брандон се позамисли и кимна, разбрал изведнъж за какво става дума.

– Добре де, Джордж, а сега си вземи чиния и си съсредоточи по-добре мислите върху студения бюфет. Забрави какво си видял, или чул.

– Тъй вярно, капитане – отвърна мъжът.

Когато той си тръгна, Хедър погледна смаяна мъжа си.

– Джордж да не е открил плъхове в конюшнията?

– Може и така да се каже, миличко – ухили се той.

Празненството продължи до късно през нощта. Брандон и Хедър минаваха между групичките, бърбеха с гостите и по едно време той се оказа въввлечен в разговора на неколцина мъже. Извини се и върна Хедър на мястото ѝ, преди да се включи в мъжкия разговор. Доста време мина преди да може да се върне при жена си. Тя седеше тихичко сред няколко по-възрастни дами, които я осведомяваха най-подробно за многобройните си болезки, вайкаха се за всички женски несгоди, които са ги сполетявали. Госпожа Кларк вече се беше оттеглила за през нощта в една от стаите за гости. Госпожа Файрчайлд си беше тръгнала със

съпруга си и многобройната си челяд. Брандон хвана Хедър за ръка и я вдигна внимателно от стола.

– Уважаеми госпожи, налага се да ви отнема съпругата си, но за нея това беше дълъг ден и тя трябва да си почине. Надявам се, ще ме извините, нали?

Всички побързаха да го уверят, че не се сърдят и наблюдаваха с благожелателна усмивка как той помага на младата си жена да изкачи стълбите към къщата. Вече вътре. Хедър въздъхна облекчено:

– Благодаря ти, че ме освободи от тях – прошепна тя, сигурна съм, че ме смятат за малко глупавичка. Не можах да измисля нещо, с което да им направя впечатление, пък и ми беше ужасно мъчително да седя толкова време на стол.

– Прости ми, миличко, да знаех, щях да дойда много по-рано.

Тя отпусна глава на рамото му и се засмя:

– Боя се, че ще ти се наложи да ме извлечеш по стълбата до горе. Капнала съм, няма да мога сама.

Той спря, вдигна я на ръце и я понесе, въпреки протестите ѝ, към стълбата.

– Пусни ме, Брандон! – молеше го тя. – Толкова съм тежка. Ама не може така!

– Какво говорите, мадам – разсмя се той, – ти и сега тежиш не повече от мишле.

– Ох, ох, какво е пък това! – възкликна подигравателно един женски глас зад тях. Беше, разбира се, напоеният със злоба глас на Луиза.

Брандон се обърна бавно, все още с жена си на ръце, и срещна изпълнени с ненавист очи.

– Всяка вечер ли го правиш, Брандон? – попита тя и се приближи. – Но това е вредно за кръста ти, мили. Би трябвало да се грижиш повече за себе си. Какво ще правиш, ако си прекършиш някоя вечер гръбнака? Тогава тя няма да има вече никаква полза от тебе.

Лицето му остана безизразно, когато ѝ отговори:

– Вдигал съм през живота си и по-тежки жени, Луиза, включително и теб. Въпреки бременността си, Хедър би трябвало още да наддаде, докато стигне твоето тегло.

Подигравателната усмивка изчезна от лицето ѝ, и Луиза присви устни. Погледна го язвително, но той вече не ѝ обръщаше внимание, беше ѝ дал гръб, когато ѝ каза, все така с Хедър на ръце:

– Луиза, защо не отидеш на фризьор? Виж се – косата ти е цялата в сено.

Хедър погледна отвисоко, през рамото на съпруга си своята съперничка и този път си позволи да се засмее триумфиращо. Прегърна здраво шията на Брандон.

Брандон не занесе Хедър направо в стаята ѝ, защото Луиза продължаваше да стои до стълбата и да ги гледа. Затова я занесе най-напред в своята стая. Настани я в удобно кресло и извика Мери да придружи господарката си до съседната стая и да ѝ помогне да се съблече зад един параван. Докато тялото ѝ беше така непривлекателно, Хедър предпочиташе да не му се показва гола. Щеше да изчака да си възвърне предишната стройност. Тогава щеше да излага драговолно тялото си на погледите му и на всичко, което можеше да последва...

Когато на другата заран лек ветрец раздвижи пердетата на леглото ѝ, Хедър се събуди след неспокоен сън. Тъпата болка в гърба не беше преминала, усещаше се премазана, уморена, въпреки че беше спала поне осем часа.

Денят се точеше бавно. Последните гости, останали да пренощуват, си тръгнаха късно след обед, с изключение на госпожа Кларк, която щеше да остане няколко дена. Когато се стъмни, сервираха вечерята. Семейството и гостите хапнаха с огромно удоволствие рибена чорба, ново доказателство за изключителното кулинарно изкуство на „деля Рут“, а когато масата бе вече раздигната и всички минаха в гостната, Хедър реши да си легне по-рано. Цялата вечер ѝ беше еднакво неудобно, на каквото и да седнеше, било то стол или кресло.

Когато Брандон я придружи нагоре по стълбата и я остави в стаята, Хедър освободи Мери и се съблече сама. Времето сякаш бе спряло. По-късно чу как Брандон се качва по стълбата и ходи из стаята си. След това настъпи тишина. Сигурно беше заспал. Най-сетне и тя успя да заспи, но не за дълго. Събуди се, защото болката се беше върнала, този път не тъпа, а остра и режеща. Тя полипа с ръка корема си и разбра, че за нея часът на изпитанието е настъпил.

Усети нов пристъп на болка. Всеки мускул на тялото я болеше и беше напрегнат, когато пристъпът мина, тя се надигна с мъка от леглото, за да викне Мери и да я прати да доведе Хети. Запали свещта до леглото. На трепкащата светлина видя върху пеньоара си петно и отиде да вземе чист от скрина, но на половината път застина с разширени от ужас очи и с мъка си пое въздух.

Околоплодната вода се стичаше по бедрата ѝ и сякаш никога нямаше да спре да избликва от нея. Стоеше, съвсем объркана, когато вратата към стаята на Брандон се отвори. Той влезе, забързан, съвсем гол и

тъкмо си намяташе пеньоара.

– Хедър, какво ти е? – попита загрижено. – Стори ми се, че чух... Той млъкна. Погледът му падна върху измокрения ѝ пеньоар. – Божичко, бебето е на път!

Тя го гледаше безпомощно, сякаш измокрените нощница и пеньоар бяха сега най-важното. Хедър почна да се съблича.

– Моля те, бъде така добър и ми дай друга нощница. Не мога да си легна отново така.

Той изтича до скрина и взе да рови като луд в чекмеджето, разбърка така хубаво подреденото бельо – част от него провисна през ръба на чекмеджето. Откри най-сетне с облекчение една нощница и ѝ я донесе. Тя го погледна очакващо, но той не разбра какво иска.

– Ще бъдеш ли така добър да се обърнеш? – помоли тя.

– Какво? – попита той недоумяващо.

– Би ли се обърнал – повтори тя меко, но настойчиво.

– Е, слушай, достатъчно често съм те виждал гола нали?...

После млъкна и се обърна. Разбра, че ще е безсмислено да спори сега с нея.

Стори му се, че чака цяла вечност.

– Госпожо – каза нетърпеливо, – би ли побързала, моля те. Така можеш да родиш детето там, където си застанала в момента и то ще е първият Бърмингам, роден на главата си.

Хедър се засмя и облече без помощ сухата нощница.

– Виж какво, мисля, че не мога да се съглася с теб...

– Хедър, за бога – помоли я той, – би ли престанала най-сетне да бърбориш и би ли навлякла по-скоро тази нощница!

– Но Брандон, аз не бърбря, аз просто ти отговарям.

Тя приглади грижливо гънките на нощницата и се залови да връзва панделките на деколтето.

– Вече можеш да се обърнеш, ако искаш.

Той се завъртя на пета и я вдигна на ръце.

– О, Брандон – протестира тя, – трябва да забърша пода, целият е мокър.

– По дяволите мокрият под! – разсърди се той и я обгърна с две ръце. Постоя един миг нерешително напред стаята, хвърли поглед от леглото ѝ към вратата и се реши – занесе я в своята спалня.

– Къде ме водиш? – попита тя. – Хети няма да ме намери. Ще обърне къщата да ме търси.

Той я сложи внимателно в средата на огромното легло.

– Тук! Този отговор достатъчен ли е? Искам моят син, или, може би, моята дъщеря, да се роди тук.

– Няма да е дъщеря, аз ще...

Нов напън я накара да стисне отчаяно устни.

– Ще събудя Хети – каза уплашено Брандон и изхвърча от стаята.

Старата негърка, която видя от стаята си, че прозорецът на Хедър свети, веднага схвана какво става и вече прекосяваше хола, напълно облечена.

– Тя вече ражда – извика Брандон, като я видя, – побързай!

Хети поклати глава, забързана към голямата спалня.

– Не става толкова бързо, мастър Бран – каза тя. – Първескиня е, та ще трае повечко време, цели часове.

– Да, навярно, но тя има вече болки. Направи нещо!

– Мастър Бран, много съжалявам, но нищо не мога да направя. Тя трябва да има болки – отвърна старата. Наведе се, смръщила вежди, над превитата от болки Хедър и отметна нежно потните кичури от бледото й лице.

– Не се стискайте, детенце, пъшкайте колкото си щете, а като дойдат силните болки – крещете. Като попреминат, пак се отпуснете. Тез първа ще имате нужда от силите си.

Напънът бавно отзвуча и Хедър беше в състояние да се усмихне на Брандон, когато той пристъпи към леглото. Той седна на ръба и сложи ръка върху нейната. Беше навъсен, лицето му сякаш изведнъж се бе набраздило от бръчки.

– Казвали са ми, че всяка майка го изживява, – измърмори тя утешително. – Така трябва и е съвсем нормално.

Хети събуди всички слуги, заповяда им да запалят всички печки и сложи големи казани с вода на кухненската печка. Донесоха чисти чаршафи и с помощта на Брандон, тя ги постла под Хедър.

Нямаше какво повече да се прави. Сега можеха само да чакат. Хети седна в едно кресло до леглото. С всеки нов напън Брандон ставаше все по-нервен.

– Хети, как мислиш, още колко ще продължи? – попита той плахо и избърса потта от челото си.

– Това никой не може да каже, мастър Бран – отвърна негърката. – Но ми се струва, че госпожа Хедър изглежда по-добре от вас. Защо не си налеете по-голямшката глътка от онова, дето го пиете обикновено с такова удоволствие? То никому не вреди, а на вас сега май доста ще ви помогне.

Брандон наистина изпитваше огромна нужда от бренди, но искаше да остане тук и да успокоява жена си, доколкото му беше възможно.

Хедър се беше вкопчила в ръката на Брандон и явно беше щастлива, че той е до нея. Как можеше да я остави тъкмо сега, когато търпеше толкова силни болки при раждането на тяхното дете.

Болката отново дойде, стигна апогея си и отмина. Брандон бършеше потта от лицето на Хедър и я галеше я по косата, по-блед и от нея. Хети се приближи към леглото, хвана го здраво за ръката и го накара да стане.

– Мастър Бран, най-добре ще е да помолите мастър Джеф да ви смеси питие. В момента не изглеждате твърде добре. – Тя го заведе до вратата, отвори я и го избута лекичко навън. – А сега идете и се напийте, мастър Бран. И най-добре ще е да се върнете чак когато ви повикам. Не искам да ми припаднете, докато трябва да се грижа за господарката.

Вратата се затвори зад него. Брандон стоеше, втрещен безпомощно в нея. Чувстваше се объркан, изоставен. Най-сетне слезе бавно по стълбата и отиде в кабинета си, където Джордж и брат му вече го чакаха. Джеф хвърли бърз поглед към него и побърза да отиде до шкафа с бутилките и да му приготви голяма чаша питие.

– Вземи, имаш вид на човек, който трябва да пийне.

Брандон едва забелязваше Джордж и брат си. Пресуши безмилостно чашата си на един дъх. Джеф кимна на Джордж. Слугата взе чашата на своя капитан, наля малко бренди и доста вода. Брандон изобщо не забеляза разликата. Той само се разхождаше неспокойно из стаята. Между Джеф и Джордж имаше негласно споразумение да разреждат, доколкото е възможно, питието на Брандон. Джеф гледаше как брат му пали една след друга от скъпите пури и веднага смачква поредната само след едно-две дръпвания. Сновеше като зашеметен из кабинета, без да обръща внимание какво става наоколо му. Изобщо не възприемаше присъствието на другите двама. Изглежда не съобразяваше какво върши. Час по час изтичваше в хола и поглеждаше към стълбището. После се връщаше и протягаше ръка за нова чаша бренди. Когато някоя от слугините се качваше, или слизаше, веднага се втурваше към вратата и надничаше. Когато си наля собственооръчно един бърбън и го изпи до дъно, без да забележи разликата с изпитото досега разрежено уиски, Джеф се увери напълно, че брат му е в състояние на умопомрачение.

– Брандон, вече си доста стар, за да се държиш както се държиш сега, или малката горе означава за тебе много повече, отколкото искаш да си признаеш. Та ти не си на себе си – пиеш моя бърбън, въпреки че не

можеш да го понасяш. Как да го разбирам?

Брандон го замери с празната чаша.

– Идиот! – защо ме остави да си наляя, като знаеш, че не го обичам?

Джеф се разсмя и смигна на Джордж. Слугата също се засмя и сви рамене. Джеф отиде до бюрото, поклати глава и се отпусна в едно кресло. След малко взе хартия и мастило, дръпна мастилницата към себе си и написа върху листа няколко числа. Когато се приближи с него към Брандон, беше широко ухилен. Смяташе, че има повод да е доволен и дори да се бъркаше където не му е работа, пак щеше да му е забавно.

– Слушай, Брандон, ако изчисленията ми са верни, излиза, че си се оженил за Хедър още първия ден след пристигането си в Лондон.

Джордж за малко не се задави с бирата си. Брандон вирна гневно брадичка, но не каза нито дума.

Горе в голямата спалня Хедър се гърчеше мълчаливо в родилни мъки. Поемаше си дълбоко дъх, когато пристъпът отминаваше, но облекчението идваше за кратко и болката я връхлиташе отново и отново. Тя се вкопчаваше в ръката на слугинята и стискаше зъби, а Хети се опитваше да ѝ вдъхне кураж.

– Главичката ей сега ще се подаде, госпожо Хедър. Още малко остана. А сега се понапънете, а така, точно така. И викайте, ако ви се вика. Много дълго мълчахте, детенце.

Силен вик на болка се изтръгна от Хедър, когато тялото ѝ се изпъна от нова болка. Беше потискала желанието да извика, но сега, когато главичката на детето взе да си проправя път, не можа да се овладее и силно изкрещя. Долу в кабинета Брандон я чу и се отпусна, омаломощял в креслото. Беше втренчил пред себе си празен поглед и Джордж едва успя да хване чашата, която падна от ръката на господаря му. Слугата и по-малкият брат се изгледаха нерешително, защото и те бяха поразени от вика на младата майка.

След малко Хети отвори, с широка усмивка на лъщящото от пот черно лице, вратата на кабинета. Държеше в ръцете си най-малкия Бърмингам. Тя се приближи към Брандон, а другите двама мъже наблюдаваха почтително отдалече вързопчето в ръцете ѝ.

– Момче е, мастър Бран, силно, хубаво, здраво момче. То иначе и не можеше да бъде.

– Господи! – измърмори Брандон, изтръгна се от вцепенението си и

сочи, за да види червеното, сбръчкано лице на сина си. Грабна чашата си, пресуши я на един дъх и се озърна да разбере, дали има крайна нужда от още една глътка. Джеф и Джордж се приближиха предпазливо, за да се зарадват и те на детето и сияеха и двамата така, сякаш заслугата беше само тяхна. Изобщо бяха забравили за Брандон.

– Не прилича много на Брандон – каза Джеф.

Джордж хвърли бърз поглед от бащата към сина, но Хети се обади авторитетно:

– Мастър Брандон изглеждаше точно така, като се роди. И той беше много дълъг. Това бебе ще стане високо като татко си, повече от сигурно съм.

Брандон стана и погледна още веднъж, сякаш зашеметен, сина си. После излезе бързо от стаята и изтича по стълбата към голямата спалня. Хедър му се усмихна уморено, когато той се приближи към леглото и хвана ръката ѝ.

– Видя ли го? – попита тя. – Много хубаво дете, нали?

Той кимна в знак на съгласие след първия въпрос, но що се отнася до втория, предпочете да не изказва засега мнението си.

– Ти как си? – попита той нежно.

– Уморена съм – отвърна тя със щастлива усмивка, – но се чувствам чудесно.

Той я целуна по челото.

– Благодаря ти за сина – измърмори тихо. Тя пак се усмихна, затвори очи и задържа ръката му, притисната към гърдите.

– Следващият път ще ни се роди дъщеря – прошепна той, но Хедър вече спеше.

Брандон измъкна внимателно ръката си и излезе на пръсти от стаята.

Отново в кабинета, той застана до прозореца и погледна навън. Слънцето беше изгряло, започваше прекрасно утро, а той имаше чувството, че може да изтръгне дърво от корен, въпреки че не беше мигнал цяла нощ. Притегли си стол до прозореца, отвори го, седна и вдигна крака на перваза. Когато Хети отвори миг по-късно вратата, за да го попита нещо, намери го отпуснал глава на гърдите, дълбоко заспал.

– Горкият мастър! – помисли си тя със смях, – сигурно е прекарал трудна нощ.

Чак късно следобед Брандон бе събуден от детски плач. Стана, качи се горе, отвори вратата на детската стая и свари Хети, наведена над люлката. Тя приказваше тихичко и с гальовни думи на бебето, но това

не оказваше на малкото никакво въздействие. То продължаваше да крещи колкото му глас държи.

– Ей сега ще ти дадат да ядеш. Само минутка още, малък Бърмингам, няма дълго да чакаш – успокояваше го Хети.

Брандон вече изпитваше бащински интерес към сина си и беше горд, че това дете е негово. Той се приближи и застана с ръце на гърба. Наблюдаваше как старата негърка сменя пеленките на бебето. Малкото вдигаше коленца и крещеше високо, със зачервено от гняв лице.

– Леле мале, ама и ти ще си един инат! – измърмори многозначително Хети. – Гладно е горкото, хем много е гладно.

Преповитото дете явно се поуспокои. То примляскваше с устнички и отваряше устица като гладно малко птиче, издаваше от време на време жални звуци, които преминаваха в недоволен вик.

Брандон се засмя, а бебето продължи да издава тихи недоволни звуци.

– Ти си май доста нетърпеливо момченце – каза Хети, взе го на ръце и го притисна нежно към едрите си гърди. Но мами е вече будна и веднага ще те заведем при нея.

Брандон прокара ръка по разрошената си от съня коса и последва слугинята в голямата спалня. Хедър вече седеше в леглото, косата ѝ беше вчесана и вързана със синя панделка. Беше сложила чиста, дъхава нощница и беше безкрайно сладка. Щом видя Брандон, даде на Мери знак да излезе, подари на съпруга си сияйна усмивка и протегна ръце към сина си.

Брандон се приближи заедно с Хети до леглото и седна на ръба, когато Хедър пое нежно детето в ръце. Той видя, че тя леко се изчерви, когато отвори нощницата си. Разбра притеснението ѝ при това ново, необичайно задължение на майчинството. Малкият не можа да хване пъпката, която се плъзна по бузката му, извърна главичка, за да намери извора и засмука толкова бързо, че Хедър се сви от болката. Брандон се засмя високо, а Хети тихичко, като видяха колко енергично суче малкият майчината гръд.

– Божке, малкият мастър е умрял от глад. Ще трябва да му намерим бързо биберон и да му го мажем с мед, та да се залъгва, докато на майка му отново ѝ дойде млякото.

Малките сучещи устица будеха у Хедър странно, почти сладострасно чувство, от което тялото ѝ тръпнеше. Тя гледаше нежно лакомия си син. Според нея той вече приличаше на баща си. Мека черна коса покриваше главичката му, а красивите тъмни вежди имаха същата смела

извивка като тези на таткото. С майчинска гордост беше уверена, че синът ѝ е изключително красиво бебе.

– Прекрасен е, нали Брандон? – каза тя тихо и вдигна очи към него.

– О да, наистина, миличко.

Той пхна пръст в мъничкото юмруче, което веднага го стисна. Бебето беше хванало веднага пръста му и го държеше здраво. Брандон се усмихна радостно и отново се, обърна към жена си. Погледът му потъна в тъмносините ѝ очи. Със свободната си ръка я галеше по косата, чак до тила, а тя продължаваше да го гледа. Устните му намериха нейните и клепачите се спуснаха над тъмносините очи. Той усещаше как нейните устни треперят и се разтварят, как отвръщат, сладки и топли, на целувката му, а ръката му, допряна до нейните гърди, долавяше учестените удари на сърцето ѝ. Целувката накара Хедър да се задъха. Обзе я сладка отмала. Тя се освободи от прегръдката му и се усмихна малко неувверено.

– Ще ме накараш да забравя за бебето – въздъхна тя, когато устните му се притиснаха към шията ѝ. Хедър се опитваше отново да събере мислите си. – Как ще го кръстим?

Той се изправи и я погледна. След малко каза:

– Ако не възразяваш, бих искал да му дам името на мой добър приятел, който почина. Загина преди години при пожар в църквата. Беше французин, хугенот.

– Как се казваше приятелят ти?

– Борегар, Борегар Грант.

Тя повтори бавно името, после кимна.

– Хубаво име. Харесва ми. Борегар Грант Бърмингам, нека се казва така.

Брандон издърпа пръст от юмручето на сина си, отвори чекмедже на нощната масичка, извади дълга тясна кутийка и я подаде на Хедър.

– Това е моята благодарност за сина, който ми дари.

Той вдигна капака и тя видя, очарована, колието, което лежеше в кутията – два реда едри, матово блестящи перли с огромен, монтиран върху златен филигран рубин в средата.

– О, Брандон, прекрасно е – каза тя, затаила дъх.

Погледът му спря на шията ѝ, на гърдите и гласът му прозвуча дрезгаво:

– Реших, че перлите подхождат повече от диаманти на прекрасната ти кожа.

Тя усещаше почти физически ласката на погледа му. Отново я обзе

сладка отмала, пулсът ѝ се учести и тя сведе очи.

– Ще отида де се преоблека – каза той и стана. – Сигурен съм, че Абигейл очаква с нетърпение да види сина ни.

Той извади дрехите си от гардероба, изгледа още веднъж Хедър с дълъг влюбен поглед и мина в съседната стая да се преоблече.

Малко по-късно се върна с Абигейл и Джеф, да се полюбуват на спящото бебе. Възрастната дама вдигна лорнета си и се вгледа в новороденото, после погледна Брандон и се засмя:

– Е да, неизбежно е вече, очевидно и следваща генерация млади момичета ще се тълпи около един Бърмингам. Надявам се, че мъдро си предвидил да дариш света с достатъчно голям брой момчета, та да ощастливят всички момичета в околността. Няма да е добре, ако има само един екземпляр от сорта.

– Децата им може да станат и дузина, – засмя се Джеф, но се съмнявам дали тези двамата ще произведат само момчета.

Абигейл изгледа със задоволство Брандон.

– Ами да – каза тя, – ще бъде само справедливо, ако на двама ви се наложи един ден да пазите добродетелта на момиче. – Тя се засмя при тази мисъл. – Допускам, че ще полудееш от мъка, Брандон, като се видиш един божи ден принуден да позволиш на някой наперен ерген да се ожени за дъщеря ти.

Хедър улови бърз поглед на Брандон и се учуди, като го видя за пръв път силно да се изчервява. Джеф вътрешно се засмя, забелязал притеснението на брат си, но госпожа Кларк продължаваше да гледа бебето и не забелязваше какво става наоколо ѝ. Пък и не подозираше колко близо е до истината.

– Подарихте на света едно прекрасно дете, миличка – каза тя на Хедър. – Трябва да бъдете много горда.

Хедър се усмихна признателно на старата дама и погледна мъжа си.

– Много ви благодаря, госпожо Кларк, аз наистина се гордея с него.

Синът му се роди и се развиваше великолепно, тъй че Брандон можеше да посвещава отново цялото си време на дъскорезницата.

Хедър остана в голямата спалня, твърдо решила да брани мястото си тук. Само насила може да ме изпъди пак мислеше си тя. С всеки изминат ден присъствието ѝ в тази стая ставаше все по-естествено. Брандон откри най-напред четката и гребена ѝ на тоалетната си масичка, после се появиха пудрата и парфюмът ѝ. Все повече нейни рокли

увисваха в гардероба до костюмите му, а когато бельото ѝ зае място до неговото в скрина, почна да свиква, че трябва да бръкне под ризите с дантели, за да стигне до чорапите си. Често вземаше в ръка парфюмирана носна кърпичка, докато търсеше своя.

Поради сегашното състояние на Хедър той зае – надяваше се временно – нейната спалня. Копнееше за широкото си легло, защото това в нейната стая не беше предназначено за едър мъж като него. Или си удряше главата в таблата, или краката му стърчаха навън и той честичко и от все сърце ругаеше „проклетото легло“. Въпреки това все пропускаше удобния момент да напомни тактично забравата си и да заеме полагаемото му се място в широкото легло до съпругата си. Като я гледаше колко е крехка и как трудно свиква отново с ежедневието, разбираше, че ще мине още време, преди да може да я приближи като съпруг. Тя си възвърна напълно предишната фигура, но нито се канеше да напуска леглото му, нито му даваше да разбере, че може да дойде при нея. Не му оставаше друго освен да свива с въздишка колене и да спи криво ляво на тясното си ложе. Въпреки че прекарваше почти целия ден в дъскорезницата, успяваше да отдели време и за да прекара някой и друг час с жена си и сина. Ставаше заран много рано, но всеки път Хедър беше вече на крака и се грижеше за бебето, преповиваше го, къпеше го или го кърмеше. Той се радваше на майката и сина и му стана навик да ги погледа, преди да тръгне за работа. Нова и силна връзка се създаваше между тях в тези тихи сутрешни часове, които прекарваха насаме с детето си.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Чести дъждове предвещаваха лятото. Но когато през май спря да вали, дните бързо станаха по-горещи. Памукът беше засаден, пролетната полска работа привършена. И в дъскорезницата работата кипеше. Купищата трупи ставаха все по-високи. Първите партиди дъски бяха готови за превозване. Уебстър се оказа кадърен и умен човек, който умееше да си организира работата. Трионите не замлъкваха, площадката за готова стока не оставаше празна. Поръчки дори от доста далеч осигуряваха работа за месеци напред. Всичко подсказваше, че още първото лято печалбата ще бъде много добра. Брандон беше доволен от развитието на нещата.

Дългите горещи дни означаваха и начало на сезона на гостуванията. Обичайният за плантаторите летен кръговрат от взаимни покани настъпи и за Хартхевън. Хедър беше ужасно заета с приготвянията. Поканите бяха разпратени, шампанското докарано, менюто за студения бюфет и топлите ястия утвърдено. Хедър обсъди с Хети скиците за нови ливреи за слугите. Градинарите получиха указания за украсата в градината и в парка.

Дните на Хедър бяха запълнени с приготвяния за празненството и с грижите за Бо, но Брандон намираще сега повече време за жена си и детето, защото работата в дъскорезницата вървеше вече без проблеми и в негово отсъствие. Вече можеше да полага усилия и да осъществи мечтата, която го преследваше ден и нощ: да заеме мястото си до Хедър в голямото легло. Няколко дена преди празненството той купи една малка кестенява кобилка, темпераментно, но нежно животно, което положително щеше да ѝ хареса. Усмиваше се, докато ѝ слагаше дамското седло и галеше кожата, върху която щеше да седи жена му. Представяше си как ще я учи внимателно да се оправя с кобилката, надяваше се подаръкът да му донесе още преди края на деня целувка на благодарност.

Все още потънал в мечти, той отведе Леополд и кобилката до стълбището пред къщата и ги върза там. Хедър седеше в салона с плетка в ръце. Беше така задълбочена в работата си, че не го чу да влиза. Той се облегна на рамката на вратата и стоя известно време така, загледан в нея. До креслото ѝ беше сложена люлката, в която спеше синът им. Брандон се усмихна, когато тя сви вежди над някаква трудна бримка.

– Не прави такива гримаси – закачи я той, – ако не искаш да се

сбръчкаш като старата Скот.

Хедър подскочи, стресната.

– О, Брандон, така ме уплаши!

– Наистина ли? – засмя се той тихо. – Честна дума, не исках.

Хедър му се усмихна слънчево и остави плетката, а той се приближи към нея. Беше по-хубав от всички мъже, които познаваше. На загорялото лице зелените му очи изглеждаха още по-ярки, прилепналият костюм за езда подчертаваше мъжествеността му. Сърцето ѝ заби по-силно, когато той застана до нея.

Той я хвана за ръка и внимателно я изправи. Докато я водеше към входното антре, поемаше с удоволствие нежния аромат на парфюма ѝ. Поръча на Мери да наглежда детето. Хедър го погледна учудено.

– Къде отиваме? – попита тя.

Брандон пак се засмя, обгърна кръста ѝ с ръка и продължи да я води.

– В градината – отвърна лаконично.

Хедър излезе на терасата и видя двата коня, дамското седло върху по-малкия. Погледна въпросително мъжа си.

– Не ти ли харесва кобилката? – попита той. – Не те попитах дали обичаш коне и дали знаеш да яздиш. Но за мен няма нищо по-лесно от това да те науча, когато здравето ти позволи.

Тя се втурна по стълбите към коня.

– Здравето ми е отлично – извика през рамо. Брандон просия от радост и изтича след нея.

Хедър галеше кобилката по ноздрите, по меката като кадифе кожа.

Не можеше да скрие радостта си от изненадата.

– О, Брандон, фантастична е! Как се казва?

– Феър лейди – отвърна той.

– Чудесно име! – възкликна тя, обърна се и му се усмихна. – Ще ме качиш ли на седлото?

Той вдигна вежди и погледна неодобрително леката ѝ, силно деколтирана рокля.

– Не смяташ ли, че трябва първо да се преоблечеш, мила? Тази рокля не е много подходяща за...

– Не! – прекъсна го тя и сви кокетно устни, – много ще се забавя, пък аз искам веднага да я яхна. – Пръстите ѝ си играеха с копчетата на жилетката му. – Моля те, моля те, Брандон.

Той се видя принуден да отстъпи. Преплете пръстите на ръцете си, за да може тя да сложи мъничкото си краче и я повдигна. Тя се настани

на седлото, праметна коляно през дъгата му, а после се наведе силно встрани, за да потърси върху стремето здрава опора за крака си. Докато се навеждаше, деколтето ѝ откри прекрасните ѝ, кадифени гърди. Брандон стоеше като вцепенен с юздата в ръка. Гърлото му пресъхна и той усети неудържимо желание да я вземе в обятията си. За миг погледите им се срещнаха, после Брандон отпусна вече вдигнатата си ръка. Хедър се изправи в седлото. Той стоя секунда нерешително, после ѝ подаде с въздишка юздата...

Хедър я грабна, притисна леко хълбоците на кобилката с токове и препусна. Брандон се вцепени от изненада. После отвърза Леополд, метна му се и препусна със жребца подире ѝ. Но Хедър не можеше да бъде толкова лесно настигната. Тя прекоси бързо една ливада, устремена към група дървета, където Леополд не можеше да развие голяма бързина. Така кобилата запази преднина, докато излязоха на открито. Сега за Леополд беше вече играчка да я стигне. Когато Брандон я догони, Хедър пусна кобилката в тръс. Загриженото лице на Брандон я накара да се размее.

– Признавам, добре ме измами – извика той, смаян. – Сигурността ти в седлото може да се сравни само с лекомислието ти.

– Охо! – отвърна му тя закачливо, – ако горичката беше по-голяма, ти щеше още да си зад мен.

Продължиха да яздат, докато стигнаха обрасъл с трева хълм, където Хедър спря, за да може Феър лейди да си почине.

Брандон скочи от седлото и помогна да жена си да слезе от коня. Подхвана я под гърдите, а тя го прегърна през раменете, радостна и весела, със зачервени от ездата бузи. Очите ѝ блестяха. Докато я сваляше от коня, той усети допира на бедрото ѝ. Тя веднага направи крачка назад и побърза да стъпи, а Брандон, с ръце все още опрени на коня, затвори за секунда очи. Отново го измъчваше незаситената жажда да притежава тази жена. Въпреки всички усилия на волята, страстното желание се усилваше. С мъка се въздържа да не притисне Хедър към себе си и да не проникне в нея. Представи си как би разкъсал дрехите ѝ, загубил търпение. Но си помисли също, че някой може да ги види. Никога не оставаше истински насаме с нея. Колкото пъти искаше да се приближи до нея, все се намираше някой да попречи. Но всъщност и той не желаше този бърз акт на поляната, мечтаеше за близост, изпълнена с нежност. Това беше по-важно от мимолетната наслада.

С усилие си възвърна самообладанието и пак се обърна към нея. Прегърна я откъм гърба и вдиша нежния аромат на косата ѝ. Дълго

стояха така, в отново намерено усамотение. Хедър вдигна бавно глава, погледна го със светлите си сини очи, полуотворила устни. На Брандон не му трябваше друга покана, той се наведе и устата му гладно потърси нейната.

Хедър се притисна към него и, сложила ръце на гърба му, се сля с него в едно цяло. Искаше този миг да продължи вечно. Целувката му я изпълни с такова желание, че тя цяла изтръпна. Усещаше бедрата му до своите и изведнъж разбра, че неговата и нейната страст са еднакво силни. Устните ѝ се поддадоха на дивия натиск на неговите устни. Тя се вдигна на пръсти, за да се притисне още по-плътено към него.

Изведнъж порив на вятъра премина над треви и храсти и първите едри капки на летния дъжд западаха върху всичко живо. Двамата се пуснаха и погледнаха към небето. Буреносният облак беше точно над тях. На Брандон му идеше да вдигне от яд юмрук към небето, но Хедър вече тичаше към конете. Той я настигна, помогна ѝ да яхне кобилката и възседна своя жребец. Сега бурята се разрази с всичка сила над главите им и много преди да стигнат в Хартхевън, бяха мокри до кости. Когато най-сетне пристигнаха, дъждът продължаваше да се лее из ведро. Брандон вдигна Хедър от седлото и я внесе под покрива над верандата.

Нахлуха като същински деца със смях в къщата. Но не бяха предвидили как ще ги посрещне Хети. Сложила ръце на широките си бедра, тя се изправи изведнъж пред тях и поклати неодобрително глава.

– Мастър Бран, кълна се, понякога нямате капчица разум. Как можахте да позволите на детето да язди в такова време и то само няколко дена след като е родила мастър Бо. Колко му е да хване възпаление на белите дробове. – Старата беше искрено възмутена. – А сега, госпожо Хедър, хайде бързо горе да си смъкнете мокрите дрехи.

Тя хвана Хедър за ръката и я задърпа нагоре по стълбата. Брандон се хилеше развеселен, като я видя да следва като непослушно дете старата негърка.

Хедър едва успя да хвърли през рамо въздушна целувка на засмения Брандон. Той постоя малко, за да се вслуша как душата му пее след нежния ѝ жест. Въпреки всичко беше безкрайно доволен от изминалия ден. Събу си ботушите и изтича по чорапи да си извади от гардероба сухи дрехи и пешкир. Съблече се и докато се бършеше, чу шума на вода, която се изливаше във ваната в съседната стая, а после и тежките стъпки на Хети по стълбата. Отвори тихичко вратата към спалнята и видя Хедър, седнала във ваната с гръб към него. Докато ѝ се любуваше, тя се облегна и изтиска водата от гъбата върху гърба си, раменете и пълните

си гърди. Пееше си нещо. Беше по-скоро тананикане, отколкото песен. Той стоеше мълчаливо до вратата, видя я как сапунисва копринената кожа първо на единия, после на другия крак, продължавайки да си тананика, весела и доволна, протичката мелодия. Брандон се оттегли безшумно, щастлив, че нещата се развиват толкова добре.

Той си спомни съблазнителния ѝ смях, красотата на гърдите ѝ, от която му секваше дъхът, горещата ѝ целувка и онзи миг, преди да се разрази бурята, в който тялото ѝ беше толкова близо до неговото.

Онова, което съзрях тогава в очите ѝ беше любов и доверие – мислеше си той. Няма да са необходими големи усилия, тази нощ тя ще бъде моя.

Тази представа не му даваше мира. Любовната ни игра ще постави на голямо изпитание това старо легло. Да, тази нощ отново ще я обладава и монашеският ми живот ще свърши. Между бедрата ѝ ще се родя за нов живот, изпълнен с наслада и радост.

Той се облече и се усети, че си тананика същата песничка, която беше чул Хедър да си пее. Излезе в прекрасно настроение от стаята и работи в кабинета си до вечерта.

Хедър се събуди след ободряващ следобеден сън и остана още известно време да лежи неподвижно, заслушана в шумовете на къщата. Когато мислеше за случилото се в ранния следобед, усещаше отново ръцете на Брандон, горещите му устни и силата, с която я беше притиснал плътно до себе си. Пулсът ѝ се учести и тя вече знаеше, че скоро вече няма да спи сама в това легло.

Протегна се с наслада и за малко не извика високо от болка. Всичките ѝ мускули бяха сякаш вдървени и неподвижни. Не беше съобразила, че напрежението от необичайната езда може да има такива последици. Почти не можеше да помръдне, при всяко движение тялото я болеше. Плъзна се предпазливо до ръба на леглото, стана бавничко и с мъка като стара жена. Дупето я болеше най-силно. Най-сетне Мери дойде на помощ на господарката си и натри сякаш премазаното ѝ тяло с успокоителен мехлем. Помогна ѝ да се облече. Хедър избра за вечерта бяла копринена рокля и сложи, както често го правеше напоследък, перлената огърлица. Въпреки болките изглеждаше очарователно.

Слезе много предпазливо долу, стъпало след стъпало и влезе в салона. Джеф млъкна посред изречението, като видя болката, изписана на лицето ѝ. Брандон се обърна с весела усмивка да я поздрави. Но усмивката му угасна на устните, когато я видя как едва стои на крака и чу смутения ѝ отговор.

– Боя се, че се пресилих днес следобед, Брандон... – прошепна тя, сякаш се извиняваше. Макар да беше преизпълнен със съчувствие, Брандон веднага схвана значението на думите ѝ. Разочарованието му беше безмерно. Наблюдаваше загрижен бавните ѝ, измъчени движения, видя как се мръщи от време на време от силната болка. Тя се отпусна предпазливо на един стол, но все не можеше да намери по-удобно положение, докато Хети не ѝ донесе възглавница. След вечеря едва стана. Брандон ѝ подаде ръка, помогна ѝ да се надигне. В този миг погледът му падна върху проблясващите перли на деколтето ѝ и това само засили потиснатото му настроение.

Не беше още никак късно, когато тя се извини на двамата мъже със сълзи в очите.

– Ще трябва да ми простите – каза тя тихо, – безкрайно съжалявам, че ми е толкова зле днес. Ще ви моля да ми позволите да ида да си легна.

Джеф се поклони леко.

– Твоята хубост винаги радва очите ми, мадам и мога само да съжалявам, че си отиваш, но те разбирам добре. До утре, мила снахо.

Тя кимна и помоли Брандон да ѝ помогне. Той я прегърна с любов и я заведе до стълбата, където тя изкачи с такава мъка първите стъпала, че Брандон се наведе, вдигна я на ръце и я изнесе до горе. С въздишка на облекчение тя облегна глава на рамото му. Долу Хети побърза да възпре Мери, вече готова да последва господарката си.

– Остави ги сами, детенце – заповяда ѝ тя мъдро. – Тази вечер господарката няма нужда от помощта ти.

Брандон блъсна вратата към спалнята и внесе жена си. Сложи я внимателно на леглото и коленичи да ѝ събуе чорапите. Копринената жартиера лудо го възбуди. Отново му се зави свят, когато докосна топлатата ѝ плът, за да смъкне ластиците. Тя стана бавно от ръба на леглото и се обърна с гръб към него.

– Разкопчай ми, моля те, роклята – каза тихо. – Мери изглежда няма да дойде.

Той изпълни молбата ѝ, а когато роклята се свлече на пода, наведе се да я вдигне. Тя се опитваше да разтърка измъченото си тяло.

– Боя се, че задните ми части са силно пострадали. Трябваше да съм по-разумна и да не препусна веднага толкова неудържимо. Наистина съжалявам.

Брандон се отказа от съответна забележка и ѝ подаде нощницата. Тя стоеше гола, в златистата светлина на свещите. Очите му я

поглъщаха с копнеж и нежност. Бременността не беше променила ни най-малко стройната ѝ фигура, не беше оставила никакви следи. Тъкмо обратното, тя беше сега още по-хубава в зрялата си женственост. Той с мъка си дръпна юздата, когато ѝ подаваше нощницата. Докато тя се обличаше, Брандон видя по хубавия ѝ гръб синини и зачервени места. Той въздъхна тайничко и се видя обречен на още самотни нощи.

Хедър забеляза разочарованието му, приближи се към него и прегърна врата му.

– Моля те да ми простиш, Брандон. От време на време ми липсва здрав разум.

Тя приведе главата му надолу, целуна го по устата, обърна се и се пхна с мъка в дълбините на огромното легло.

Брандон стоеше, скърцайки зъби, до нея и все повече се убеждаваше, че е просто невъзможно да се спи с жена в такова състояние, че би било направо безотговорност и почти престъпление. Най-доброто в него взе връх. Той угаси свещта, отиде в стаята си, съблече сакото и жилетката, погледна тясното легло и се отдаде на мрачните си мисли. Беше му противно да знае, че трябва да прекара още една нощ тук. Проклинаше съдбата си. В отчаянието си грабна пешкир и изтича като бесен по стълбата. Джеф тъкмо излизаше от кабинета и посочи учудено пешкира.

– За къде, по дяволите, си хукнал с този пешкир?

– Да плувам. В реката. – Отвърна Брандон.

– Навън е кучешки студ.

– Пука ми – изръмжа Брандон и изфуча навън, без да обръща внимание на смеха на брат си.

Другият ден беше изцяло посветен на приготовленията за предстоящото празненство. Първите гости, сред които и Абигейл Кларк, пристигнаха още следобед. Въпреки че мехлемът на Хети беше направил чудеса, Хедър продължаваше да се чувства вцепенена и сякаш премазана, а затова и много затруднена в ролята си на домакиня. Но преди да си легне, тя се подложи на един масаж и когато се събуди на заранта, от болките вече нямаше и помен. Чувствуваше свежа и щастлива. И този втори ден измина в приготовленияя.

Брандон беше заминал по работа за Чарлстън. Първите товари дървен материал бяха вече изпратени и получените пари заприходени. Сутринта отлетя като миг. Брандон имаше да урежда в града куп неща. Когато излезе след малък обед на улицата, за малко не го събори

натоварената с безброй кутии и пакети госпожица Скот.

Както всеки път, когато срещаше Брандон, Сибила стана ужасно нервна и неспокойна, въпреки че се опитваше да прикрие възбудата си докато събираха заедно разпилените по земята пакети. Тя беше много елегантно облечена и очевидно се имаше за неотразима. Вземаше за чиста монета мъжките комплименти, които получаваше напоследък, без да се замисля върху истинските подбуди.

– Какво щастие, че ви срещам тъкмо когато имам нужда от помощта на силен мъж, господин Бърмингам! – въздъхна тя и боядисаните й клепащи затрепкаха бързо. За съжаление цялата козметика на света не беше в състояние да направи по-привлекателно безизразното й лице. Тя оправи очилата си, а той държеше, ще не ще, покупките й в ръце.

– Всичко това е прекалено тежко за слаба жена като мен. Мога ли да ви помоля да ме придружите до каретата, моля.

Брандон се видя принуден да я последва и да слуша от учтивост непрекъснатото й бърбене.

– Толкова съм възбудена заради бала тази вечер. Ушила съм си една греховно смела рокля и се боя, че ще се изчервя, когато я обличам. Шивачът ми смята, че съм просто създадена за такава рокля. А трябва да ви кажа, че той наистина си разбира от занаята. Той е англичанин и твърди, че най-красивите жени на света са носили негови рокли. Като го гледа човек, не е много склонен да му вярва. Той е ужасно грозен и отблъскващ. Бих могла да го съжалявам. Още повече, че ме гледа с такова обожание. Тази заран се наложи да го плесна по ръката, представяте ли си. Той ме изгледа после с толкова обидено, че не можах да не се засмея. Какво ли си е въобразявал, наистина? Такъв мъж си въобразява, че може да има шансове при мен!

Тя забави крачка, за да пусне една карета да мине и хвърли скришом поглед към Брандон.

– Такива мъже изобщо не ме интересуват.

Брандон се изкашля смутено и се огледа за каретата на Сибила.

– Знаете ли, господин Бърмингам... Брандон – тя съумя да накара гласа си да прозвучи по-възбудено, отколкото беше необходимо. – Аз имам... имам толкова много обожатели, че понякога просто ги обърквам. – Сибила го погледна в очите. – Но нито един не може да твърди, че е спечелил любовта ми. Съществуват само един, който би могъл да ме има, но той изобщо не ми обръща внимание.

– Колата ви наблизил ли е? – попита Брандон, който се чувствуваше все по-неудобно.

– Смятате ли, че съм хубава, Брандон? – попита тя неочаквано и направо.

– Но разбира се, госпожице Сибила – излъга той учтиво.

Тя се засмя поласкана и го погледна още по-дълбоко в очите.

– Хубава като жена ви?

Той се огледа отчаяно за каретата ѝ и си помисли за своята мила, очарователна Хедър, учуден, че Сибила изобщо бе посмяла да за даде подобен въпрос.

– О, не беше честно от моя страна, да ви за давам такъв въпрос, нали? – изчурулика превзето Сибила. – Само грубият би отговорил, че съпругата му не е по-хубава.

– Хедър е много красива жена, госпожице Сибила – отвърна той хладно и се опита да не показва толкова явно яда си.

– О да, това е точно така – побърза да отговори Сибила и се засмя смутено. – Но и на мен ми се повтаря настойчиво, че съм хубава. Господин Бартлет например ми го каза само преди няколко дена.

Брандон я изгледа изненадан. Косата му се изправи само при споменаването на това име.

– Господин Бартлет е между вашите обожатели?

– Да, защо? – усмихна се тя. – Познавате ли го?

– Да – отсече кратко Брандон. – Познавам го. – Чуйте, госпожице Сибила, а какво казва майка ви за вашите обожатели?

Тя сви нервно вежди.

– Майка ми изобщо не се интересува от тях. Не зная защо. Винаги е искала наоколо ми да има колкото може повече млади мъже, а сега, когато е точно така, тя изобщо не влиза в гостната, когато някой от тях ме посещава.

– Може би смята, че тези обожатели не са подходяща компания за вас, госпожице Сибила.

Миглите ѝ трепнаха.

– Но защо, Брандон? Да не ревнувате случайно?

Той въздъхна примирено пред толкова глупост и изпита огромно облекчение, когато най-сетне стигнаха до каретата ѝ. Брандон побърза да сложи пакетите ѝ на седалката и докосна периферията на шапката си, за да се сбогува. Сибила се засмя, докосна жилетката му, сякаш за да махне несъществуваща прашина, точно както беше видяла Хедър да го прави в църквата.

– Ще се радвам на един танц с вас тази вечер, Брандон – каза тя тихо. – Надявам се, че няма да ме разочаровате.

Брандон претърсваше трескаво гардероби и чекмеджета в голямата спалня, а Хедър, седнала пред огледалото, чакаше Мери да върже косата ѝ с тюркоазеносиня панделка. Той извади най-сетне ковчеже за бижута, което пазеше в едно от чекмеджетата и го сложи пред жена си.

– Бижутата на майка ми – каза той и гласът му беше дрезгав, защото полуприкритите ѝ гърди го възбуждаха. – Тя ги раздели на мен и на Джеф за бъдещите ни съпруги, когато се оженим. Това е моят дял. Може би ще намериш нещо, което би искала да носиш тази вечер.

Той вдигна капака на ковчежето и тя видя, очарована, съдържанието му: бляскави, скъпи бижута, чудесно изработени.

– О, Брандон и на съм не съм мечтала да притежавам та макар и едно единствено бижу, а ти ме даряваш сега с толкова и толкова скъпи бижута наведнъж. Какво мога да кажа? Така ме глезиш!

Той се засмя и я целуна по рамото. Братата му гъделичкаше меката ѝ кожа. Погледите им се срещнаха в огледалото.

– Забрави ли най-сетне онзи отвратителен тип, мила? – прошепна ѝ той тихичко в ухото.

Тя кимна и очите ѝ се разшириха. Обзе я сладостно чувство.

– То е отминало завинаги, скъпи.

Брандон я остави да си довършва тоалета. Беше вече почти сигурен – нали видя какви бяха очите ѝ, когато я целуна. Той се изкъпа и се облече. Като се изключи зелената копринена жилетка и черните обувки със златни катарамии, беше целият в бяло и това подчертаваше още повече загара на лицето му. Огледа се критично в огледалото с надеждата, че ще ѝ хареса.

Хедър слезе по стълбата, широката тюркоазенозелена рокля обгръщаше стройната ѝ фигура на меки гънки, които се извиваха при всяка нейна крачка. Тесният корсаж вдигаше високо гърдите ѝ и едва ги прикриваше. Щом я зърваха, на мъжете им спираше дъхът. Брандон пръв реагира на тази съблазън. Тя стоеше пред вратата към терасата и гледаше, към градината, когато той също слезе с весело подсвиркване. Тя го погледна и се зарадва на мъжката му хубост. Той се приближи към нея и се заигра с една от диамантените ѝ обеци. Беше единственото бижу, което носеше.

– Притеснено ли си, миличко?

– Да, малко – отвърна тя.

Тя проследи погледа му, прикован към гърдите ѝ. Видя го как стои,

затаил дъх. Хедър нарочно беше избрала тази рокля, защото знаеше, че Луиза ще дойде на вечерта, а тя искаше да е сигурна, че Брандон ще гледа само нея и нито една негова мисъл няма да е насочена към другата. Мъжът ѝ си възвърна най-сетне равновесието.

– Дали не трябваше да сложиш нещо не толкова смело, мадам – каза той колебливо, но в същия миг Джеф сякаш изникна, усмихнат, до тях. Хедър установи, че и двамата мъже се втренчиха сега в гърдите ѝ.

– Нека си я носи, Брандон. Дай и на другите възможност да ѝ се полюбуват – каза той, развеселен. – Много добре разбирам какво те вълнува, братле. Да беше моя, щях да я заключа с десет катинара. – Той се приближи към Брандон и му прошепна достатъчно високо, за да го чуе и Хедър: – Тя е много по-красива от Луиза, нали?

Хедър опря ръце на хълбоци и тропна с краче.

– Джеф, ако искаш да ми развалиш празненството, достатъчно е да произнесеш само още веднъж името на тази жена! – извика тя.

Джеф удари брат си по рамото и каза:

– Хайде, стига, Бран, стига си ѝ проповядвал морал, нека си носи роклята. Изглежда очарователно в нея. Обещавам да не я зяпам непрекъснато.

Брандон изглежда навъсено брат си, понечи да му отговори нещо, но се отказа. Вместо това се обърна към Хедър.

– Ех, носи каквото ти харесва, мадам – каза той, но не прозвуча много убедително.

Джеф потри ръце от удоволствие.

– Ще бъде великолепно празненство. – Той хвана Хедър под ръка. – Ела, снахо, ще те заведа при гостите.

Докато се отдалечаваше с Джеф, Хедър се усмихна през рамо на Брандон, но мъжът ѝ гледеше недоволно и явно не знаеше какво да прави. Когато влизаха в салона, тя успя да види как Брандон изчезва в кабинета си. Все пак само няколко минути по-късно и той се появи в салона, но с гарафа бренди в ръка.

Домакинът стоеше на вратата и посрещаше гостите, като се стареше да насочи веднага ергените към Джеф и да ги лиши от възможността да зяпат прекалено дълго жена му. Луиза пристигна шумно под ръка с новия си обожател. Още преди да каже няколко думи за поздрав, очите ѝ се приковаха за миг към деколтето на Хедър. Самоуверената ѝ усмивка бавно угасна. Нейната рокля от жълта коприна беше с не по-малко смело деколте, но веднага личеше, че Хедър не се нуждае от подплънки за гърдите си.

– Скъпа Хедър, изглеждате прекрасно тази вечер – каза тя превзето, когато се пооправи от шока. – Изглежда майчинството ви понася.

– Много сте мила, Луиза – отвърна Хедър. – А роклята ви е изключително елегантна.

Луиза се засмя, поласкана. Ръката ѝ се плъзна по гърдите, сякаш искаше да привлече вниманието към прозрачността на роклята.

– Нали? Томас рисува модела специално за мен. Истински майстор на иглата, нали?

Тя не даде на Хедър време да отговори.

– Тук ли си шихте роклята, скъпа? Не съм ви виждала в Чарлстън. Означава ли това, че откакто се е оженил за вас. Брандон е станал скъперник? Преди беше винаги толкова щедър.

– Той ми поръча тази рокля в Лондон – отвърна кратко Хедър.

– Ах да – засмя се Луиза, – навярно при същия шивач, който е шил и някои от моите рокли.

Хедър реши да се престори, че не е чула злобната забележка. Но Брандон беше извън себе си от яд, задето бившата му любовница все още се опитва да пренебрегва женитбата му и се отнася без нужното уважение към съпругата му.

– И обещите ли са от Лондон – продължи да разпитва Луиза. – Не мога да кажа защо, но ми изглеждат познати.

– Били са на майката на Брандон – отговори Хедър.

Луиза изведнъж посьрна.

– Да, сега ги познах – каза тя и побърза да се махне.

Малко по-късно пристигна и Матю Бишъп, сам. Изобщо не обърна внимание на домакина и веднага грабна ръката на Хедър. Брандон го представи в скороговорка и се опита безуспешно да се отърве от него, но мъжът не помръдваше от мястото си.

– Брандон, що се отнася до конете, винаги съм се възхищавал на вкуса ти, но и през ум не ми е минавало, че разбираш толкова от женска хубост. Госпожо, вие сте прелестна – обърна се той към Хедър, сведе поглед към гърдите ѝ и продължи. – Красотата ѝ вълнува безмерно клетото ми сърце. Човек може само да се покори изцяло на чара ѝ.

Той се наведе още веднъж дълбоко над ръката ѝ, а на Брандон му се стори, че всичко това продължава безкрайно дълго. Той сви юмруци и лицето му пламна от гняв. Когато Мат привърши церемонията, Джеф побърза да го хване за ръката и да го изтегли от опасната зона към средата на салона.

Първият танц започна. Брандон предложи ръка на жена си и я

поведе към балната зала. Двойките образуваха две редици, от едната страна дамите, от другата кавалерите им. Хедър изпитваше огромно удоволствие. Прозвуча менует, Брандон ѝ се поклони, а тя направи дълбок реверанс. Танцуваха красиво предписаните фигури, но угриженият му поглед не се откъсваше от гърдите ѝ. Когато танцът свърши, той я дръпна встрани и се опита тихичко да ѝ обясни:

– Хедър, разваляш ми вечерта с тази рокля. Умолявам те!

Тя го погледна най-невинно.

– Но, Брандон, роклята на Луиза е много по-разголена, да не говорим за другите.

– Все ми е едно какво носят другите – натърти той. – Интересува ме само *твоята* рокля! Боя се, че всеки миг гърдите ти могат да се окажат съвсем голи.

– Не бой се – отвърна тя спокойно, – роклята не може да се смъкне, Брандон, не се притеснявай...

– Брандон, момчето ми – прекъсна ги мъжки глас. Беше Мат. – Ще позволиш ли да танцувам с очарователната ти жена?

Брандон не видя начин да го предотврати и му я предаде, макар и с огромно нежелание. Проследи със смесени чувства как двамата се присъединиха към танцуващите.

По време на танца Хедър усещаше върху себе си неприкритите лакоми погледи на кавалера си. Той използваше стъпките, за да я притиска колкото може най-близо до себе си.

След това музикантите засвириха съвсем новия, модерен танц, който се наричаше валс и Матю се опита да учи дърпашата се Хедър на стъпките му.

– Много е просто, Хедър. Оставете се да ви вода.

Тя се чувствуваше ужасно неудобно в прегръдката му и трябваше често и енергично да му напомня да не плъзга ръце натам, където не им беше мястото. Разбираше, че ако това продължи, Брандон ще побеснее и тъкмо искаше да помоли Матю да прекъснат танца, когато видя съпруга си в прегръдката на Луиза. Русокосата се смееше и се притискаше към него, а Брандон не правеше нищо, за да я спре. Хедър усети как се вцепенява от безумна ревност. Тя обърка ритъма на валса и настъпи Матю по крака. Лицето и пламна.

– Ужасно съжалявам, господин Бишъп. Боя се, че съм прекалено тровава за този танц.

– Тъкмо обратното – засмя се Мат – много леко ви води човек. Само не се страхувайте. Аз не хапя – добави той и притисна с ръка бедрото

й.

Тя се опита да влезе отново в такт, но не можеше да откъсне очи от Брандон и отново настъпи Мат.

– Хайде да изпием по чаша вода – засмя се той успокояващо.

– Да, наистина – измърмори тя и го остави да я придружи до бюфета, където имаше разхладителни напитки.

Единствено ревността я подтикна да се съгласи да изтанцува с него и трети валс. Усвои бързо стъпките и след няколко завъртания беше готова да признае, че валсът е хубав танц.

Мат не беше от най-добрите танцьори, но беше поне издръжлив и когато Джеф дойде да покани Хедър за танц, Мат беше толкова готов да му я отстъпи, колкото преди малко Брандон.

– Както виждам, пленила си още едно мъжко сърце, снахо – ухили се Джеф по време на танца.

Тя едва го чуваше, приковала поглед към Брандон. Той стоеше сега с група мъже. Луиза я нямаше наблизо. Но къде е бил той преди няколко минути, когато тя напразно се бе опитвала да го открие? По същото време Луиза също бе изчезнала и това сериозно бе разтревожило Хедър. Дали не я беше извел навън за една страстна прегръдка и луди целувки? Хедър прехапа устна. Усети палеща болка при представата, че Брандон може да е галил Луиза.

– Какво ти е, Хедър? – попита Джеф. – Празненството сякаш не те радва.

Тя с мъка се усмихна.

– Боя се, че ме е ухапал големият зелен звяр по име ревност. За съжаление присъствието на Луиза не ме оставя равнодушна, както се надявах.

– Значи го обичаш?

– Разбира се – отвърна тя смаяна, – някой съмнявал ли се е в това?

– Ех, мъничко – засмя се той. – Аз лично предполагам понякога, че дори го мразиш.

Тя вдигна изненадано глава.

– Какво те наведе на подобна мисъл?

– Знам ли? – присви той лукаво устни. – Просто ми мина през ума.

Когато мелодията бавно отзвуча, Джеф отведе Хедър при Брандон.

Брандон даде на музикантите знак за още един валс.

– А сега ми покажи какво си научила – каза той. – Хвана я за ръка и я заведе до паркета. Танцуваха отначало бавно, сдържано, но скоро омъгосващите звуци ги накараха да забравят за всичко наоколо. Бяха

сякаш сами на света. Валсираха самозабравено върху гладкия паркет. Хедър се бе отпуснала в силните ръце на Брандон, гледаше почернялото му от слънцето красиво лице, наведено над нея. Той усещаше, очарован, нежната ѝ мекота и лекота. Дълбоките ѝ сини очи го гледаха с любов. Прекрасните ритми ги увличаха и те много късно забелязаха, че танцуват сами. Спряха, сякаш пробудени от сън, сред бурните ръкопляскания на гостите, които ги бяха обкръжили.

Брандон благодари на гостите с лек поклон, а Хедър направи дълбок реверанс. Брандон даде отново знак на музикантите. Отново взе Хедър в прегръдката си и сега се плъзнаха по паркета между гостите си. Тя зърна отдалече Луиза. Тя отпиваше бавно от шампанското си, а погледът ѝ беше леден.

Малко по късно Хедър и Брандон отидоха до бюфета с напитките. Тя изпи чаша шампанско, а Брандон посегна към по-силно питие. Бъбреха оживено с гостите си.

Когато прозвучаха звуците на ригодон, един възрастен господин поведе Хедър за танц. Последваха други, докато упоритият Мат не се появи отново на сцената да демонстрира танцовото си изкуство. Брандон танцува с много малко жени и предпочиташе да обръща внимание на напитките.

Когато Хедър успя най-сетне да се освободи от партньорите си, видя, че Брандон стои до Луиза. Той се беше втренчил в чашата си, а Луиза се беше облегла интимно на ръката му и се опитваше да го настрои против Хедър, която очевидно го пренебрегвала и предпочитала да се занимава с други мъже. Хедър кипна от яд, когато забеляза подигравателните погледи на Луиза. Брандон вдигна бавно очи от чашата и прикри мъката си зад навъсено лице. Точно в този особено неподходящ миг трябваше да се появи и съвсем пияният Мат и да целуне Хедър по рамото. В очите на Брандон лумнаха гневни пламъци, той се извини на Луиза, хвана жена си за ръката, изведе я от салона, влезе с нея в кабинета, затръшвайки вратата подире си. Изглежда я пренебрежително от глава до пети.

– Както виждам, добре се забавляваш, госпожо. Харесва ти, изглежда, да те опипват и да те ближат...

В очите на Хедър проблесна гняв.

– Какво говориш! – възкликна тя. – Как можеш да твърдиш подобно нещо! Замъгленото ти съзнание те мами, скъпи. Аз изпълнявах само задълженията си на домакиня, докато ти се държеше като разгонен бик и ухажваше онази крава.

– О, господи! – извика той и вдигна ръце към небето. – Позволяваш си да ме упрекваш, след като цяла вечер трябваше да гледам как те ухажва и те опипва онова издокарано говедо, способно да доказва мъжествеността си само с това, че хуква подир всяка глупава женска.

– Глупава, така ли? – Тя не можа да намери достатъчно бързо какво да каже и се извърна, побесняла от яд.

Брандон беше направил главата и не можеше да разсъждава ясно.

– Така било, значи! Не можеш вече да ме гледаш в очите! Защото знаеш, че говоря истината!

Той пристъпи към нея, ароматът на косата ѝ обърка още повече помътнелия му ум и самообладанието му се превърна в самосъжаление.

– Защо ми причиняваш тази болка? Защо бягаш от мен и търсиш нежност при други? Аз, който копнея за близостта ти, трябва да гледам как позволяваш всичко на тази нафукана маймуна, как я възбуждаш с близостта на тялото си.

Обзе го необузвано желание. Той я награби с едната ръка изотзад, за гърдата, пхна другата между бедрата ѝ, зацелува я трескаво по раменете. Тя го отблъсна с енергично движение и се облегна, задъхана, на писалището. Лицето ѝ пламтеше, беше искрено възмутена от бруталното нападение.

Брандон стоеше като вцепенен.

– Какво имаш против мен? Боже милостиви, защо трябва да водя монашески живот и на всичкото отгоре да стоя и да гледам как възбуждаш желанието на други мъже.

– Глупако! – възкликна тя. – Глупако глупав! Наистина ли мислиш, че го желая?

Беше на края на силите си. Тя изтича покрай него от кабинета и му извика от вратата:

– Хайде, върви! Върви при онази устатница, с която си делил леглото, върви и се забавлявай с нея, докато си пиан! Вие сте си лика прилика.

С тези думи остави Брандон, объркан и страдащ, сам в стаята. Докато се връщаше при гостите, срещна Джеф, който веднага разбра, че се е случило нещо.

– Какво има, Хедър? Изглеждаш, сякаш току-що ти се е явил самият сатана.

– Сатаната е една руса проститутка – каза тя високомерно. – Чудя се само как един мъж може да е толкова сяп!

Джеф погледна към кабинета.

– Брат ми изглежда пак играе ролята на очарователния идиот. Ела, принцесо и не бъди тъжна тази вечер. Какво ще кажеш за едно питие?

Тя кимна и след малко стоеше вече с чаша шампанско, от което отпи голяма глътка.

– Идваш винаги навреме, Джеф, тъкмо когато имам нужда от помощ – каза тя благодарно.

– Да – засмя се той, – затова ме наричат тук свети Джефри.

Хедър си възвърна постепенно самообладанието. Спокойствието на Джеф и шампанското поуталожиха избухналия гняв.

– Има някои неща, свързани с Брандон, и, както виждам, добре ще е да ти ги обясня, за да можеш да го разбереш. Виж какво, нашият баща просто не понасяше друг мъж да се допре до майка ни, колкото и безобидно да е докосването. Брандон разбира, че и той реагира по същия начин по отношение на теб. Преди да те срещне, беше много самоуверен и абсолютно сигурен, че владее чувствата си. И понеже никога не е бил истински влюбен, сега е безпомощен и не може да се справи с чувствата си. Ако искаш вярвай, но той е мъж със силна воля, уплашен, че е предал заради тебе някои от предишните си убеждения. Благодарение на теб открива сега в себе си съвсем различен човек. Ужасно е за мъж на неговата възраст да разбере, че е достатъчно да го погледнеш, и предишният му свят рухва.

– Сигурен ли си, че е така? – попита тя.

– Детенце! – засмя се широко Джеф, – главата си залагам, че Брандон изобщо не поглеждаше към Луиза, докато тя танцуваше с други мъже.

Джеф още не беше свършил, когато весело настроеният и вече абсолютно пиян Мат отново се появи.

Той сви палец и показалец в нещо като монокул и я изгледа през него от глава до пети, задържайки упорито очи върху гърдите ѝ.

– Доктор Бишъп ви предписва един танц с него, ще се отрази добре на здравето ви.

Той ѝ предложи с подчертана церемониалност ръката си.

– Окажете ми честта, очарователна господарке на този дом.

Хедър видя, че Луиза се приближава към нея и понеже нямаше желание да се излага на отровните ѝ забележки, позволи на Мат да я отведе към танцуващите.

Джеф зърна приближаващата се Луиза и разбра защо Хедър предпочете да танцува. Жената проследи двойката с поглед, а Джеф от своя страна я наблюдаваше как стои, присвила очи и стиснала устни. По

всяка вероятност не понасяше да не бъде тя в центъра на вниманието и да гледа как мъжете се тълпят около Хедър.

От Луиза погледът на Джеф се премести върху снаха му. Видя непрекъснатите ѝ усилия да се брани от нахалния Мат. Известно се време се колеба дали да се намеси и да освободи Хедър от неприятното положение. В същия миг видя Брандон, който стоеше до вратата и също наблюдаваше двойката. Лицето му беше безизразно и Джеф разбра, че брат му успява само с огромно усилие на волята да запази спокойствие. Не се колеба нито секунда повече, проправи си път между танцуващите и отиде при Хедър. Тя посрещна с огромно облекчение появата му, но на Мат прекъсването на танца никак не му хареса.

– Пак ли ще ни разделяш, Джефри? Не мога да изтанцувам с нея докрай нито един танц. Всеки път някой ми я отнема.

Пияницата ги изгледа ядосано, но те вече се отдалечаваха. Когато минаваха край отворената врата към терасата, Хедър изгледа умолително Джеф.

– Толкова е хубаво на чист въздух, Джеф. Нали няма да си помислиш нищо лошо, ако те помоля да ме придружиш на кратка разходка? Танците ме поизмориха.

– И най-малкото ти желание е за мен заповед, принцесо, – засмя се той.

Те отидоха в розариума, по тясна пътечка покрай висок жив плет стигнаха до полянка, където замайващият ароматна цъфнали храсти изпълваше въздуха, а гигантски дъб закриваше нощното небе. Къщата не се виждаше и до тях стигаха само откъслечните звуци на валс. Хедър седна на пейка под дървото и дръпна широките си поли, за да може Джеф да седне до нея.

– Ще остана тук цялата нощ – закани се тя. – Тук е по-хубаво отколкото вътре и разбира се по-спокойно.

– Онова, от което имаш нужда, принцесо, е едно питие – разсмя се той. – Мисля, че и аз бих понесъл едно. Ще ме почакаш ли тук да донеса по чаша шампанско?

– Разбира се – отвърна тя. – Достатъчно голяма съм, за да не се боя от тъмното.

– Би трябвало да знаеш, – ухили се той, – че порасналите девойчета ги дебнат в тъмното повече опасности, отколкото малките момиченца.

– О, Джеф, вече почвах да имам доверие в теб – закачи го тя.

– Детенце, ако не принадлежеше на Брандон, – отвърна той с пламнал поглед, – щеше да си имаш сега по-сериозни разправи с мен,

отколкото преди малко с Мат.

Той изчезна в тъмното. Тя се облегна и задиша с наслада нощния въздух. Изведнъж чу съвсем наблизно шум и се учуди, че Джеф се е върнал толкова бързо. Тъмна сянка се приближаваше към нея откъм плета и тя разбра, че не е Джеф, а друг мъж. След миг позна Мат. Скоси и заста на така, че пейката да е между тях.

– Джеф отиде да донесе нещо за пиене, господин Бишъп – каза тя нервно.

Той се изсмя кратко и заобиколи пейката.

– Какво ме интересува Джеф? Вие сте тук, скъпа Хедър и това ми отнема ум и разум. Сега никой не може да ни попречи, сега имаме възможност да продължим валса си.

– О не, господин Бишъп, аз не искам.

Той я притегли със силните си ръце и я притисна към себе си.

– Защо не доведем сега нещата до край? – изкикоти се той и притисна устни към врата ѝ, докато Хедър отчаяно се опитваше да се освободи.

– Господин Бишъп, моля ви – протестираше тя. – Брандон ще...

– Има ли нужда да научава нещо? – прошепна той и я целуна по рамото. – Вие няма да му кажете нищо, нали? Той е ужасно невъздържан.

Тя се противеше, но не беше лесно да се откопчиш от Мат.

– Не ми се опъвайте, Хедър. Аз трябва да ви имам, – мърмореше той. – Луд съм по вас. И трябва да ви имам.

– Пуснете ме! – изкрещя тя. – Пуснете ме, или ще викам и съпругът ми ще ви убие.

– Шшът – изсъска той. – Не ми се противете.

Той се нахвърли с алчни целувки върху нея и стисна с горещи ръце младите ѝ гърди. Тя се бранеше с всички сили, но това само разпалваше желанието му. Изведнъж две яки ръце го сграбчиха откъм гърба и я откъснаха от нея. Лицето на Брандон беше разкривено от гняв, когато хвърли мъжа в храстите и го запрати със силен ритник през лехите. Мат побърза да скочи на крака и хукна презглава, развял полите на фрака си.

Хедър, която наблюдаваше с удоволствие сцената, за малко не избухна във висок смях. Когато мъжът ѝ се върна при нея, тя се опита благодарно да му се усмихне, но усмивката веднага изчезна от лицето ѝ. Той посегна грубо към нея и я притисна към същото дърво.

– Този жалък никаквец не може даже да си събуе бързо гащите, но за мен подобен проблем не съществува, мадам.

Той притисна устни към нейните. Хедър не се противеше. Тъкмо

беше помислила с радост, че е спасена от изнасилване и вече я очакваше същата участ. Не намери в себе си сили и воля да се противи на Брандон, да му откаже нещо, което му принадлежеше по право и ако допреди малко се беше противопоставяла с все сили на близостта на Мат, сега изпитваше страстно желание да се покори на желанието на съпруга си. Ръцете му посегнаха към гърдите ѝ, под роклята. Хедър въздъхна и се разтрепери, сякаш понесена от вихър. Не беше подозирала, не беше предполагала колко силно може да пламне и в нея огънят на страстта. В нея се надигаше непознато чувство, жажда, която трябваше да бъде утолена, но тя не знаеше как. Ръката на Брандон се плъзна надолу, намери пътя между бедрата ѝ, под роклята, а коляното му разтваряше краката ѝ. Сега лицето му се беше надвесило над нейното и гласът му прозвуча дрезгаво:

– Ти принадлежиш на мен, Хедър! Никой друг освен мен няма да те притежава. Само аз ще се наслаждавам на тялото ти. И само като щракна с пръсти, ще дотичваш.

Той я пусна изведнъж от прегръдката си и тя видя, смаяна, как той внезапно си тръгна и остави закаднелото ѝ за любов тяло да тръпне от страст. Раздиращо разочарование за малко не я накара да извика името му, но в същия миг до нея долетя гласът на Джеф, който я търсеше. Тя се помъчи да приведе, доколкото беше възможно, дрехите си в ред и да си прикрие гърдите.

Джеф си проправи път през храсталака с полупразни чаши в ръце, защото в бързината си беше разлял половината. Озърна се на всички страни.

– Какво е ставало тук? Видях Мат да тича като луд, а после Брандон за малко не ме събори. – Едва сега забеляза раздърпаните ѝ дрехи. – Хедър, какво се е случило с теб? О, господи! Ако Мат... ако Брандон... ако един от двамата те е обидил...

Тя поклати глава, пое чашата с трепереща ръка и изпи шампанското на един дъх.

– Ти беше прав, Джеф, – порасналите момичета наистина са изложени в тъмното на много опасности.

– Мат се е опитал да ти досажда, нали? Ще му строша врата на тоя нехранимайко!

– Да, опита се, но Брандон му даде добър урок.

– С удоволствие бих присъствал. Никога не съм виждал Бран разярен като тази вечер, докато те гледаше как танцуваш. Да не би да те е изкарал тебе виновна за всичко, кажи?

Хедър се засмя, но смехът ѝ звучеше малко истерично, а после тя сви рамене.

– Представа нямам какво си е въобразил.

Той я погледна много сериозно.

– Хедър, с теб става нещо. Каж ми, какво ти тежи?

– О, Джеф, наистина нищо не разбирам. Толкова съм объркана. Мисля, че най-добре ще е за известно време да се оттегля.

Той я хвана за ръката.

– Ела, ще те придружа до в къщи.

– Само че, моля те, не през салона. Боя се, че много ще се хвърли в очи.

– Добре, както искаш. Ще минем през задната врата.

Тя го остави да я придружи до врата и там се сбогува с него с надеждата, че никой няма да я зърне в такъв вид, тя изтича покрай отворената врата на кабинета. От там долитаха мъжки гласове и откъслечи от изречения. Позна гласа на съпруга си чу дълбокия му смях – за пръв път тази вечер. Сърцето ѝ туптеше силно, докато се устремяваше към стълбата.

Брандон видя от мястото си как Хедър прекосява тичешком антрето. Той се извини на гостите и излезе да я види накъде отива. Всмукна дим от пурата и очите му се присвиха, докато я проследяваше през дима.

Горе Хедър спря нерешително. Усещаше, че я наблюдават. Погледна през рамо и видя долу в антрето Брандон, с неразгадаем израз на лицето. Тя се изчерви при мисълта за онова, което се бе случило преди малко между тях и вече се канеше да продължи пътя си, когато Мери излезе с Бо на ръце от детската стая. Хедър прегърна сина си и го притисна към гърдите. Хвърли още един поглед към Брандон и изтича с детето в стаята си.

Половин час по-късно Мери слезе по стълбата, след като беше сложила отново Бо в леглото му. Брандон, който я бе изчакал, даде на слушницата знак, че за днес е вече свободна. Тя го погледна изненадано, но кимна послушно и изчезна.

Брандон се качи бавно, с отмерена крачка, по стълбите. Влезе, без да чука, в спалнята, затвори вратата. Хедър седеше пред тоалетката и си оправяше косата. Топлата светлина на свещите трепкаше върху тъмните ѝ къдри и белите, заоблени рамене. Брандон се усети близо до целта си.

– Тази вечер проумях доста неща, Хедър и бих искал да поприказваме.

Той мина край нея и се облегна на масивната табла на леглото, погледите им се срещнаха в огледалото.

– Бих желал преди всичко да си изясня следното. Познаваш ме вече достатъчно добре и можеш да си представиш какво ще стане, ако реша, че женитбата ни изобщо няма смисъл. Нищо и никой не може да ме принуди да върша онова, което не желая, мадам. Бих предпочел да се озова в затвора, ако беше друга, а не ти.

Като чу това, очите на Хедър се разшириха леко. Погледът ѝ издаваше вътрешното напрежение, с което го слушаше.

– Веднъж, в яда си – продължи той, – ти казах нещо и по този начин се лиших сам тъкмо от онова, за което най-силно копнеех. Наречи го проклета гордост и наистина това беше звярът в мен, който искаше да те смаже и да ти отмъсти. В края на краищата се оказа, че наказаният съм аз, а ти даде пълна свобода на омразата си и почна да ме измъчваш. Аз не си отмъстих, а ти тържествуваше. Не мога да продължа тази игра, в която съм губещият и ще си остана такъв. Станах чужденец в собствения си дом, в собственото си легло. Стигнах до предел, на който трябва да взема решение. Или ще споделяме това легло тук, или ще почна да се утешавам с други жени. Но аз не искам друга, Хедър, искам да притежавам теб, само теб.

Лека усмивка докосна устните му.

– Дойде краят на безсмислената ни игра. Аз съм мъж и ще взимам което ми се полага. Близо година съм без жена, от нощта, в която ти отнех невинността. Не ми беше леко през цялото това време да не те вземам отново и отново, но си го наложих. Само че ролята на монах ми е вече непоносима. Нямам намерение да те изнасилвам още веднъж. Не искам връзката ни да е такава. Но ако се видя принуден, ще го направя, защото не мога да живея под един покрив с теб и да се откажа от тялото ти. Решението ми е непоколебимо. Тази нощ ще спя с теб и не само тази нощ. Ще трябва да се примириш, че отсега нататък ще споделяме това легло и че отношенията ни ще бъдат много... много интимни.

Той съблече жилетката и я метна през ръка.

– Ще те оставя за малко сама. Когато се върна, ще бъдеш вече в това легло, независимо от това дали си съгласна или не. Размисли, скъпа, не си в дома на лорд Хемптън, а в моя, ти си моя съпруга и никой няма да посмее да влезе през тази врата и да те спаси.

Хедър седеше неподвижна, див гняв я обзе, когато вратата се затвори зад него. Помете с движение на ръката пепелника от тоалетката.

Какво си въобразява наистина! Да влезе тук, докато къщата е пълна

с гости, сред които и русата проститутка и да ми заповяда да си разтворя бедрата? Или си въобразява, че за него думи на любов са излишни, а пък аз недостойна да ги чуя? Какво съм за него? Предмет, който притежава, а не жена, която има право на уважение и любов? Да, някога бях уплашено малко момиченце, с което правеше каквото си иска. Но сега вече не ме е страх и вече не съм малко момиченце. Сега съм жена и ще се боря, докато ми остане поне капчица сила. Чак тогава ще се предам. Той няма право...

„И все пак – продължи да разсъждава – той е мой мъж и баща на детето ми. Аз му принадлежа и нямам право да му отказвам близостта си.“

Тя се погледна в огледалото и се разтрепери при спомена за целувките му и топлата му ръка върху голата ѝ плът. „Защо се колебая? – запита се тя изведнъж. Нали го исках, нали копнеех за това? То беше единствената ми цел. Трябва ли фалшивата гордост така да ни разделя?“

Стана и зарови трескаво из шкафа, докато намери каквото търсеше: небесносинята нощница, която носеше през брачната нощ. Разгърна я с любов върху леглото и се върна бързо при тоалетката, за да посрещне съпруга си хубава.

След като блъсна зад себе си вратата, Брандон се облегна за миг на нея, погълнат от мисълта за изминалите няколко минути и онова, което щеше да последва. Чу я как строши пепелника. Е, хубаво, щом не иска да се разберат, ще я вземе насила!

Хвърли сакото на леглото, смъкна рязко жилетката. В края на краищата, ако не друго, поне беше стигнал до решителния миг. „Колко пъти можех да я обладая, защо не и тази вечер в градината. Но аз исках съгласието ѝ, надявах се, че ще се вземем с любов. Очаквах цялата нежност, която мъж и жена могат да си дарят. А сега ще обладая още веднъж насила крехкото ѝ тяло, защото не искам и не мога повече да се лишавам от нея.“

Застана гол пред огледалото. Наметна бързо пенъора, за да не я отблъсне още повече.

– По дяволите! – каза си той, – достатъчно дълго се колебах. Отвори вратата и си даде вид на много овладян и твърдо решен човек. Пердетата на леглото бяха дръпнати наполовина, от Хедър нямаше и следа. – Божичко, бях толкова брутален! – помисли си той. – Тя е избягала, отишла си е.

Прекося с две широки крачки стаята и тогава забеляза някакво движение в леглото. Пусна облекчено пенъора на пода.

Дихът му секна, когато я видя и пулсът му се учести. Погледът му обгърна тялото ѝ с дълбока, почти мъчителна нежност. Тя лежеше върху възглавниците, а косата падаше като буен поток върху раменете ѝ. Като прозрачен син облак нощницата повече я разголваше, отколкото я прикриваше. Гърдите ѝ дишаха равномерно, в очите ѝ светеха мамещи пламъчета, когато тя протегна към него ръце. Той се наведе над леглото, уплашен да не би да е само хубав сън. Тя прегърна шията му и го привлече към себе си. Кожата ѝ, топла и копринена, се притисна към мускулестото му тяло. Той развърза панделките на нощницата и усети дъха ѝ, когато тя му пошепна:

– Скъпи, трябваше ти толкова много време!

Брандон беше осъществил мечтите си. Той я притисна към себе си и думи на любов се изсипаха като буен поток от устата му.

– Хедър... о, Хедър! Толкова копнеех за този миг, толкова бях зажаднал за теб. Не бих могъл да чакам минута повече.

Устата му затърси нейната за изгаряща целувка. Хедър изстена тихо, когато усети пробуждането на тялото си и опитните му ръце, и парещото му желание. Тя се остави на надигащите се вълни на чувствеността си, изпита невъзспряна, дива наслада. Усещаше коравата му мъжественост, търсеща бурно, но внимателно пътя към нея и неволно протегна ръка, за да му покаже този път. Брандон проникна дълбоко в нея. Пронизаха я неизпитани дотогава усещания и в меката светлина видя лицето на мъжа си над себе си. Той сякаш искаше да се наслаждава вечно на този миг. А тя виждаше в него прекрасно, богоподобно същество. Тя притисна гръд към окосмените му гърди и привлече отново главата му за целувка, най-сетне целувка без задръжки. Тя вмъкна езика си в неговата уста, а устните му жадно го засмукаха. Брандон започна да се движи все по-бързо, все още съдържайки силата си, но скоро страстта го покори и двамата се усетиха понесени от безумния ѝ вихър.

Пламъкът на свещта се олюляваше на лекия ветрец, който нахлуваше през отворения прозорец и издуваше пердетата. Светлината му хвърляше странни сенки върху тавана. Хедър лежеше със затворени очи в прегръдката на Брандон, щастлива усмивка блуждаеше на устните ѝ, докато той повтаряше, с нежно докосване на пръстите, контурите на лицето ѝ.

– Винаги съм бил уверен, че за истинско удоволствие от любовната игра е необходим опит, а сега разбирам, че и тук не съм бил прав. Никога не съм изпитвал по-голяма наслада отколкото днес и чрез теб, едно неопитно, чудесно създание.

– О, любими – усмихна се тя, – ако знаех онова, което сега вече зная, отдавна да съм си поискала правата. – И тя го прегърна нежно.

– Жалко, че пропиляхме толкова време.

– Но ти ме мразеше, не си ли спомняш?

– Хъм, може би в началото – отвърна тя. – Но може и да не съм. Просто ме беше страх от теб.

Той се засмя и двамата се отърколиха, прегърнати, през леглото.

– И аз изпитвах страх. Боях се да не те загубя.

Тя се гушна в него и нацупи устнички.

– Ти беше недостъпен като сърдит мечок, Брендон Бърмингам и ти чудесно го знаеш.

– Не ми беше никак по вкуса да ме принуждават да се женя – измърмори той. – А начинът, по който леля ти ме третираше като тъп селяк от колониите, също не допринасяше за оправяне на нещата. На всичкото отгоре трябваше да прекарам брачната си нощ под бдителния поглед на лорд Хемптън, а това ме настрои още повече срещу теб. А когато ми заяви, че ме мразиш, аз те превърнах на свой ред в обект на отмъщението си. Но повярвай, любима, с мечта на отмъщението човек пропизва само собствената си плът. Колкото пъти те обиждах, пак аз изпитвах най-силно болката. Ще признаеш, че и ти не стоя мирна и честно нанасяше силни удари.

– Какво толкова съм сторила? – погледна го тя невинно.

Той отпусна глава на възглавницата и затвори очи – не знаеше да се смее ли, да въздиша ли.

– Каж ми по-добре какво не направи, по-лесно ще е. Ти игра ролята на жена така, сякаш тя е създадена само за теб. Непрекъснато ми демонстрираше гърдите си, та очите ми изскачаха от орбитите. Безброй пъти ми е идвало да те обладая със сила.

Тя допря буза в рамото му, пръстите ѝ си играеха с космите по гърдите му.

– Знаеш ли, Брендон, понякога дори съжалявам леля Фани. Тя никога не е познала любовта.

– Излишно е да я съжаляваш, миличко. Предполагам, че си живее твърде добре с парите, които ѝ дадох.

Хедър подскочи, смаяна и го погледна право в лицето.

– Ти си дал на леля Фани пари?

– И то не малко – кимна той. – За разходите, които е направила за две години по тебе – така каза тя.

– Дал си ѝ пари, значи! – възкликна тя ужасена. – О, Брендон, та тя

вече беше прибрала достатъчно много пари, защото продаде всичко, което ми остана от татко. Освен това аз през цялото време ѝ работех. Тя не е имала право да иска от тебе пари. Толкова ме е срам! Навярно си си помислил, че всички сме алчни за пари чудовища.

Той се засмя, развеселен и я притегли към себе си.

– Дадох ѝ ги и по друга причина, миличко. Не беше изключено тя да предяви върху теб някакви права, а тъй като съм достатъчно богат и можех да уредя с нея всичко с пари, съгласих се да ѝ ги дам. Радвах се, че мога да извадя от играта тази отвратителна жена.

– О, Брандон – засмя се тя весело. – Ти си чудесно невъзможен!

– Сега и двамата сме недосегаеми за нея, нали така?

Смехът на Хедър секна, защото си спомни изведнъж за проснатото на пода безжизнено тяло на Уилям Кърт. Тя прегърна Брандон и се притисна към него.

– Вярвам, че сме се отгървали от нея, Брандон. Толкова се надявам да е така.

Брандон отметна нежно кичур от челото ѝ.

– Защо не ми довериш какво те плаши? Нали знаеш, че искам само да ти помогна.

Тя затвори очи при ужасната мисъл какво ще остане от любовта им, ако той разбере, че е убила човек. Насила се засмя.

– Не, нищо не ме плаши, мили, честна дума.

Когато отвори очи, видя, че той се е навел над нея и се опитва да чете по лицето ѝ. Той се наведе още повече, притисна я нежно във възглавниците.

– Аз те обичам, Хедър. Обичам те повече от живота си и любовта ми е силна. Довери ми се, мила.

Целуна я продължително и Хедър се стопи в прегръдката му. След доста време топлият ѝ дъх стигна до ухото му.

– И аз те обичам, Брандон, мой чудесни любими!

Гласът на Хети откъм антрето, изтръгна Брандон от дълбокия му сън. Скочи и се озърна, смаян, когато разбра къде е. Внезапното му рязко движение събуди и Хедър. Тя се гушна в него и се усмихна със затворени очи. Измърмори сънено нещо, което той не разбра. Ръката ѝ се плъзна по кожата му. В същия миг Хети нахлу в спалнята и Брандон дръпна бързо чаршафа, за да завие себе си и Хедър. Старата негърка застана сякаш вцепенена, когато видя двамата заедно в голямото легло, после на добродушното ѝ лице цъфна широка усмивка и тя се залови да разтребва, сякаш нищо не било. Тя дръпна пердетата, отвори широко

прозорците и силна слънчева светлина изпълни стаята.

– Чудесен ден е днеска. Отдавна не съм виждала толкова много слънце наведнъж. От времето, когато майчицата ви още беше тук, в този дом, мастър Бран.

Хедър седна в леглото и прикри гърди с чаршафа. Брандон я погали по бедрото и не знаеше дали да се разгневи за ранното събуждане или не. Очите на Хедър сияеха от удоволствие, докато наблюдаваше как Хети снове из стаята, събира разхвърляните дрехи и ту вдига, ту намества по нещо.

– Сигурно ще искате веднага да закусите – избоботи Хети. Мастър Джеф ще има да се чуди къде се губите толкова време тази заран. Хихихи.

Тя се кикотеше и не можеше да скрие радостта си. Отиде до гардероба, извади дрехи за Хедър и ѝ ги приготви.

– Той скоро ще се качи. Отдавна закуси и казваше, че искал да говори с вас. – Широка усмивка отново цъфна на лицето ѝ. – И мастър Бо скоро ще се обади. Днес се е успал като никога... Добре сте го възпитали, госпожо Хедър.

– Той има несъмнено по-добри маниери от други мои познати – ухапа я Брандон, но старата жена само гърлено се разсмя.

Тя се заклати към вратата, но преди да излезе хвърли радостен поглед към Брандон.

– Наистина чудесен ден е днеска!

Гласът на Джеф вече долетя от съседната стая.

– Къде е тоя лентяй! Изоставя гостите си, а после се изтяга до обед в леглото.

Главата му се подаде през вратата и Хедър се пхна бързо до брадичката под завивката. Един миг царува мълчание, докато той най-сетне проумее какво е станало.

– Тъй като сте добре покрити, мога да вляза за миг.

Той застана в края на леглото и сега гледаше и двамата.

Погледна с разбиране брат си, после отиде до прозореца и заговори, загледан в градината.

– Наистина чудесен ден днеска.

После се обърна и радостно се засмя. Брандон го изгледа враждебно.

– Отвратителен ден, в който спалнята на един мъж става достъпна за всички, сякаш мебелите са обявени за продан. Ще се наложи, изглежда, да поръчам ключалки за всички тези врати.

– Моля за извинение, господине – поклони се с иронична усмивка Джеф. – Не допусках, че си в толкова лошо настроение. Но трябва да ти напомня, мили братко, че имаме гости в къщата, а те са учудени, че домакините никакви не се виждат. Да им кажа ли, че си болен? – Брандон измърмори нещо неясно. – О'кей, сърчице мое, ще им кажа, че си се успал, но веднага ще се появиш.

При тези думи той се засмя, а преди да стигне до вратата, добави:

– Да не забравя да поздравя Джордж. Той ще се зарадва да чуе, че в качеството си на сват е свършил не лоша работа.

Той смигна на Хедър и затвори вратата зад себе си.

Брандон измърмори нещо за невъзможността в тази къща нещо да остане в тайна, прехвърли дългите си крака през ръба на леглото и седна. Хедър го прегърна с радостен смях откъм гърба.

– Чудесен ден, нали Брандон?

Той се засмя със затворени очи и потърка гръб о голите й гърди. После бързо стана, вдигна я от леглото и я плесна по дупето.

– Ако не побързаш да се погрижиш за нашия син, мадам, горкото дете ще има да чака закуската си.

Тя се вдигна на пръсти и го целуна.

– Не си отивай, толкова искам днес целия ден да бъдеш до мен.

Той я притисна силно към себе си, целуна я и каза:

– Трудно ще ти е да се отървеш днес от мен. Не бой се.

Денят вече преваляше, когато и последните гости се наканиха да се качат в каретите си. Предложиха им преди тръгване лека закуска. Мъжете отпиваха за последен път от уискито на Джеф, жените по глътка студена вода или изстудено вино, за да издържат по-лесно дългия път.

Когато семейство Бърмингам остана най-сетне отново единствен стопанин на къщата, четиримата се събраха в гостната да прекарат една спокойна вечер. Хедър беше седнала на килима с Бо, който гребеше усилено с ръце и крака и оглеждаше с широко отворени очи околния свят. Джеф и Брандон спокойно разговаряха, наблюдаваха майката и детето и отпиваха от време на време от чашите си.

Тропот на копита и шумът на колела нарушиха изведнъж вечерната тишина. Беше ландото на Луиза, което спря рязко пред стълбището. Луиза скочи от него с бързина, която никак не подхождаше на празничния израз на лицето й. Тя изхвърча покрай Джоузеф по стълбата и нахлу без предупреждение в гостната. Преди да каже дума, грабна чашата от ръката на Брандон, пресуши я на един дъх и едва после сбърчи нос, разбра-ла, че е било уиски. Когато му върна чашата, той я сложи на масата, – за

да подчертае колко е недоволен от неприличното ѝ нахлуване, но тя изобщо не го забеляза. Брандон хвърли многозначителен поглед към Джеф.

– Е, Брандон – подхвана тя с нескрито удоволствие. – Ти отново си център на приказките в Чарлстън.

Той вдигна въпросително вежди, а тя обясни, все още задъхана:

– Сибила е била намерена тази заран убита. – Тя погледна към Хедър. – А вчера са те видели с нея на Митинг стрийт. По-точно казано, ти си бил очевидно последният човек, с когото са я видели.

На Хедър ѝ се стори, че ледена буца притиска сърцето ѝ. Хвана ръката на Брандон, а той стисна успокоително пръстите ѝ. Възцари се мъртва тишина. Забелязала как Хедър и Брандон си стиснаха ръце, Луиза ги изгледа пренебрежително.

– Намерили са я в гората извън града с пречупен врат. Изглеждаше ужасно. Горкото момиче, никой не се е сетил снощи, че я няма, нали? Дрехите ѝ били разкъсани и лекарят казал, че е била изнасилена.

Тя изгледа многозначително Хедър, после се усмихна на Брандон.

– Ти никога не би причинил нещо подобно на жена, скъпи, сигурна съм. Само че шерифът не е напълно убеден в това. Той всеки момент ще пристигне тук. Изглежда госпожа Скот знае кой може да е бил убиецът.

Джеф се разсмя сред всеобщото мълчание.

– Злият език на Миранда Скот винаги е бил по-бърз от мозъка ѝ.

– Е да, но има и други странни неща, които излизат сега на бял свят – засмя се злокобно Луиза – предполагам, че шерифът ще те пита тъкмо за тях. Не се съмнявам, естествено – погледна тя към Хедър, – че Брандон може всичко да обясни. – Само един въпрос – обърна се тя към Брандон, – къде изчезна снощи така ненадейно, скъпи?

Хедър се притича гневно на помощ на съпруга си:

– Той беше през цялата нощ с мен, Луиза, както и целия ден днес – мога да се закълна.

– Охо! – Луиза отвори широко очи и погледна към Хедър.

– Изглежда в скоро време ще можете да демонстрирате като доказателство и второ копеленце, така ли? Да ѝ направиш бебе е най-добрият начин да бъдеш сигурен в нея, нали, скъпи?

Хедър се сви от обидата, а Джеф и Брандон скочиха едновременно на крака. Брандон пристъпи към Луиза, сякаш готов да я удари. Но успя да се овладее.

– Трябва да слагаш юзда на гнева си, скъпи – разсмя се тя високо. – Какво би казал шерифът! Но аз и без туй трябва да си вървя – заяви тя и

тръгна с развени поли към вратата. Не вярвам на шерифа да му хареса, че съм те предупредила. Adieu, мили.

Миг по-късно чуха ландото да потегля. Тримата Бърмингам се спогледаха, разтревожени.

– Никой не е луд да допусне, че ти си имал нещо със Сибила, Бран – възкликна яростно Джеф и удари шумно с чаша по масата. Заразхожда се припряно из гостната. – Това глупаво момиче! Всички похотливи франтове от Чарлстон и околността влизаха и излизаха от спалнята ѝ, когато си пожелаят. Може да е всеки от тях. На какво основание ще идват тъкмо при теб? Та ти едва я поглеждаше. Пък и дори да го беше сторил поне веднъж, по-скоро тя щеше да те изнасили, отколкото ти нея.

Хедър погледна тревожно мъжа си.

– Разбирам, че госпожа Скот е изгубила ума и дума – каза най-сетне спокойно Брандон. Задължение на господин Таунсенд е да тръгне по всяка възможна следа, за да разкрие престъплението. Аз помогнах вчера на Сибила да занесе покупките си до каретата и сигурно много хора са ни видели. Но това едва ли ми слага печата на убиец. Таунсенд не е толкова прост.

Хедър се канеше да излезе със сина си от стаята. Брандон я погледна право в очите и дори тя да бе имала и най-малкото съмнение, погледът му, изпълнен с толкова любов и нежност, я увери, че мъжът ѝ е неспособен на такава ужасна постъпка. Те размениха продължителна целувка.

– Връщам се веднага – каза тя, задъхана, когато устните им се разделиха.

Докато слизаше по стълбата, след като бе нахранила Бо и го бе сложила да спи, Хедър чу непознат мъжки глас. Гневният отговор на мъжа ѝ я накара да спре.

– По дяволите, Таунсенд, що за идиотски въпрос! Не, никога не съм спал с нея. Намирах я непривлекателна, дори отблъскваща, щеше да ми е физически невъзможно да легна с нея.

– Госпожа Скот представя нещата другояче, Бран. Тя твърди, че от години сте имал тайна връзка със Сибила и че сте я ревнували, защото след женитбата ви Сибила почнала да се среща с други мъже. Изнасил сте я в пристъп на ярост и сте и я убил.

– Нескопосани лъжи – отвърна ядосано Брандон. – Миранда сигурно си въобразява, че може да получи възнаграждение за голямата си уста. Да, тя от години се опитва да ми натрапи дъщеря си, но се заклевам в гроба на майка си, Таунсенд, че никога не съм докосвал момичето с

пръст.

– Разправят, че вчера тук е имало бал – продължи шерифът, приказва се също, че настроението ви не било много добро.

– Залагам си главата, че тези сведения са от нашата жертвоготовна Луиза – измърмори язвително Джеф.

– Мога да ви уверя, Таунсенд, че проблемите ми снощи нямаха нищо общо със Сибила. Изобщо не бих се сетил, че е изчезнала, ако Луиза не ни разказа преди малко всичко.

– Каква беше причината за яда ви?

Джеф се засмя.

– Ами опитваше се да отпъди всички присъстващи мъже от съпругата си.

– Значи наистина имате припадъци на ревност? – попита шерифът.

– Когато става дума за съпругата ми – да – призна Брандон.

– Защо само по отношение на нея? Защо не и по отношение на Сибила, ако това ви е присъщо по начало?

Този път се разсмя Брандон.

– Таунсенд, вие още не сте виждали жена ми, иначе нямаше да им за давате такъв въпрос. Редом с госпожа Бърмингам Сибила беше просто едно нищо.

Таунсенд се изкашля и продължи след известно колебание.

– Между вашите приятели се разпространява слухът, че не спите със съпругата си, Бран. Това вярно ли е?

На Хедър й кипна кръвта. Тя изтича по стълбата и влезе бързо в гостната при тримата мъже. Непознатият я изгледа изненадано, изчерви се и наведе очи. Таунсенд беше висок колкото Брандон, но много по-едър. Затова беше някак странно, че мъничка жена като Хедър може да смути такъв колос. Тя се приближи към мъжа си, прегърна го и каза сдържано:

– Слуховете не отговарят на истината, господине. Вярно е, че по време на моята бременност и малко след раждането на детето спяхме отделно, но аз не виждам нищо странно в това една жена да има толкова внимателен съпруг. Той се боеше да не навреди на мене или на детето по време на сън. И вие ли сте толкова внимателен към съпругата си, господине? – попита тя, вдигнала въпросително вежди.

Таунсенд измърмори смутено нещо, а после изплю камъчето:

– Аз не съм женен, госпожо.

Джеф се изкашля, развеселен, но Хедър нямаше намерение да спира.

– О! – възкликна тя. – Боя се, че при това положение едва ли разбирате много от жени с малки деца. Но да се върнем на въпроса дали спим заедно, – продължи тя със святкащи от гняв очи. – Да господине, правим го. Аз съм жена със самочувствие и просто не мога да си представя съпругът ми да е пожелал друга, още по-малко да я е убил заради това.

Джеф се засмя и потупа Таунсенд по рамото.

– Внимавай, старче, нашата лейди е с ирландски темперамент и не се свени да си показва ноктите.

Шерифът се озърташе безпомощно и въртеше нервно шапката си.

– О'кей! Виждам, че не сте преувеличили, Брандон, но нали разбирате, в такива случаи е важна всяка подробност.

Той изпелтечи още едни извинение и напусна къщата.

Побърза да пришпори коня и изчезна, сякаш преследван от дяволи, а тримата Бърмингам се спогледаха с облекчение.

– Не бях виждал Таунсенд толкова смутен – изсмя се високо Джеф. – Убеден съм, че вече те смята невинен като новородено бебе, Бран.

– Дължа го на самочувствието на жена си – усмихна се, вече развеселен, Брандон.

Малко по-късно Брандон заключи след себе си вратата на спалнята и се приближи към Хедър, която седеше пред тоалетката. Тя му се усмихна в огледалото и потърка буза в ръката му, докато той я галеше по шията и по раменете.

– О, Брандон, толкова те обичам. Ще умра, ако някога ми се наситиш.

Той коленичи, обгърна я с ръце и почна да целува примамливо закръглените ѝ гърди.

– Никога не съм вършил нещо наполовина и любовта ми към теб не прави изключение. Когато казвам за някого, че е мой приятел, то значи, че може напълно да разчита на мен. Когато ти казвам, че те обичам, то ва значи, че ти принадлежа телом и духом.

– Ти сигурно разбираш, че ме е страх от Луиза, навярно съм се бояла и от Сибила. Клетото момиче беше лудо по теб, умираше от щастие само като те зърнеше. Аз не съм толкова всеотдайна, аз трябва да те имам и да не те делия с никого.

– Нима мислиш, че аз съм по-различен? Бог ми е свидетел, способен съм да убия всеки мъж, който се опита да те отнеме. Някоя жена не може да ме примами и да ме откъсне от теб. Сибила беше глупаво, объркано момиченце, което не знаеше какво иска.

– Имаш ли представа кой може да е убиецът?

Той въздъхна и почна да се съблича.

– Не зная, миличко. Тя имаше много ухажори, между тях женени мъже.

– Женени! – възкликна изумена Хедър. Тя стана и си свали роклята.

– Но Брандон, майка ѝ положително е...

– Тази слабоумна коза! Понеже Сибила не можа да впримчи някой богаташ, беше ѝ вече все едно какви ги върши нейната дъщеря. Сам Бартлет беше един от обожателите на Сибила.

– Сам Бартлет! – учуди се Хедър. – И шерифът Таунсенд идва тука да те разпитва, а онзи нехранимайко още е на свобода? – Хедър толкова добре помнеше собствения си опит с Бартлет.

Брандон се засмя и се приближи към нея.

– Спокойно, мила. Той може да е гаден дърт петел, но това още не значи, че е убиец.

– Всеки мъж, който насилва робините си...

– Шпът – каза Брандон и целуна раменете ѝ. – Да не говорим за него. Има много по-интересни теми, например колко си хубава без дрехи.

Той я вдигна на ръце и я занесе до леглото.

– За в бъдеще ще трябва да свикнеш по-бързо да се събличаш – каза той, протегна ръка и разкъса с едно движение лекия плат на комбинезона ѝ.

Докато устните му търсеха нейните, тя промърмори:

– О, Брандон, ти си толкова силен, приказно силен!

ГЛАВА ДЕСЕТА

Дните и седмиците отминаваха. През юли Хедър навърши деветнайсет.

След като се разбра, че убиецът не може да бъде намерен, смъртта на Сибила престана да бъде тема на ежедневните разговори. Нейните ухажори, поне известните, имаха до един алиби. Ужасното убийство започна постепенно да се забравя, въпреки че в Чарлстън жените вече се страхуваха да минават по-късно вечер по тъмни улици и тесни улички.

С течение на времето Хедър се наслаждаваше все по-пълно на щастливата промяна в своя живот, който течеше сега в нежност, любов и сигурност. Беше свикнала със задълженията и заниманията на съпруга, с интимната близост с мъжа си. С радост споделяше с него спалнята и с удоволствие широкото легло. Посрещаше очарована милувките на опитните му ръце. Той познаваше тялото ѝ по-добре от нея и използваше това, за да я издига до непознати за нея висини на страстта. За него любовта беше не само необходимост, но и изкуство, което владееше в съвършенство. Имаше дни, в които само я милваше, ухажваше я, сякаш между тях не съществуваха връзките на брака, сякаш тя все още беше неопитно момиченце. Той галеше закачливо зърната на гърдите ѝ, докато страстен трепет не понижи всяка фибра на тялото ѝ. В други нощи беше достатъчно тя да направи най-малък опит да го възбуди и той беше готов да смъкне със смях дрехите ѝ, да я хвърли върху леглото и да я обладае почти брутално, от което удоволствието се превръщаше почти в лудост. После това и двамата лежах задохнати и изчерпани, но безкрайно щастливи. Той си играеше с нея, той я глезеше, закачаше я, понякога я измъчваше, а тя изпитваше удоволствие от всичко, направено от него.

– И другите мъже ли са толкова нежни? – попита го тя една нощ, докато той я притискаше към възглавниците. – И другите жени ли са благословени с толкова любвеобилни съпрузи?

Той се засмя и отметна косата от лицето ѝ.

– Благословени ли са и други мъже с такива изкусителни малки вещици за съпруги? – попита той на свой ред със смях. – Има ли и други жени, така готови да изпълняват желанията на съпрузите си?

Август дойде с безмилостно палещо слънце и трепкаща мараня. Повечето семейства потърсиха прохлада в града, на морския бряг. Семейство Бърмингам гостува доста време на госпожа Кларк в къщата ѝ на

крайбрежието и възрастната дама с особено удоволствие уведомяваше познатите си, че Брандон и младата му съпруга с радост споделят едно легло и че тя не е виждала по-влюбена двойка.

Не след дълго Брандон трябваше да отиде в дъскорезницата да провери баланса за месеца и семейство Уебстър покани Хедър да дойде с мъжа си и малкия си син, та Бърмингамовци да им окажат честта да са техни гости за обяд.

Когато видя отново Лиа, Хедър беше смаяна от положителната промяна, настъпила в тази жена. Сега Лиа Уебстър можеше да бъде наречена хубава. Вече не беше толкова слаба, кожата ѝ имаше лек загар, косата ѝ беше станала пепеляворуса от слънцето. Светлите сини очи не гледаха от хлътнали орбити, беше се подмладила с години.

– Тя изглежда фантастично, Брандон – каза Хедър, докато Джеф ѝ помагаше да слезе от каретата – като че ли не е същата жена.

Той кимна, а през това време Джеремайя вече бързаше по стълбището да ги посрещне. Лиа го следваше с най-малкото дете на ръце, друго се беше вкопчило в полата ѝ.

Жената поздрави приятелски Брандон. Беше свикнала с присъствието му и той вече не я притесняваше. Тя поздрави усмихнато Хедър, която не можа да скрие учудването си.

– О, Лиа, животът тук наистина много ви е понесъл! – каза тя радостно. – Станала сте направо хубава.

Лиа Уебстър силно се изчерви, а Джеремайя прегърна жена си през раменете и я притисна нежно към себе си.

– Аз наистина никога не съм се чувствала по-добре – каза Лиа, – затова този път понасям много леко бременността си.

Хедър и Брандон се спогледаха един миг, изненадани, а после побързаха да ѝ честитят.

– Доста време ще мине, докато жена ми настигне Лиа – засмя се Брандон, – но имам известни основания да смятам, че ще се справи. Достатъчно беше само да я погледна и тя вече беше забременяла със сина.

От височината на сигурните бащини ръце Бо наблюдаваше внимателното чуждите хора и нямаше представа, че е станал предмет на разговора. Хедър погледна засрамено мъжа си. Той се разсмя, а тя се поизчерви.

– Не може да има миг съмнение чий син е, господин Бърмингам – усмихна се Лиа, – толкова ви прилича с тези огромни зелени очи.

Брандон се усмихна гордо, погъделичка сина си и го накара звънко

да се размее. Едно до друго двете лица не оставяха съмнение, че са баща и син. Зелени като смарагди, очите на детето бяха копие на бащините.

Хедър не можа да не си каже, че ако не беше срещнала повече Брандон след бягството си от кораба, това дете щеше ежедневно да ѝ напомня за него.

– Ще иска ли да дойде при мен? – попита Лиа и простря ръце към детето. Но Бо решително отказа. Издаде недоволни кратки възгласи, обърна се и сложи главичка на рамото на баща си.

– Не го приемайте трагично, Лиа – извини се Хедър, – когато е при баща си, не обръща внимание на никого. Много го обича. – Тя наклони глава и погледна изпитателно мъжа си. – Предполагам, че е особено привлечен от брадата на татко си.

Всички се засмяха на забележката ѝ. Междуременно дотичаха всички деца на Уебстърви и поискаха да видят малкия Бърмингам. Най-големият успя най-сетне да го примаме да се пусне от баща си, взе го на ръце и се заразхожда гордо с малкия по широката поляна. Джерема се извини, защото трябваше да свърши някаква работа и Брандон тръгна с него. Жените останаха на сенчестата веранда да си побъбрят. Лиа ставаше от време на време да нагледа яденето.

– Тази бременност ми е най-леката от всички – каза тя замислено, – преди толкова се притеснявах, когато чаках поредното дете, нали никога не знаехме дали можем да си го позволим. Случваше се да имаме късмет, но най-често не ни вървеше и живеехме в непрекъсната несигурност. Сега имам чувството, че са ме пуснали в райската градина и не пропускаме да споменем името на мъжа ви в молитвите си. Той ни извади от нищото и ни даде всичко.

Хедър отпусна ръка с чашата чай, очите ѝ се навлажниха.

– Странно, Лиа, но аз имам същото чувство. Той ме освободи от един кошмар и ми подари толкова радост. Животът ми беше пуст, преди той да се появи.

Лиа я погледна мълчаливо.

– Много го обичате, нали? – попита после тихо.

– Да – въздъхна Хедър, – толкова го обичам, че понякога ме е страх. Животът ни е толкова щастлив, че просто няма какво повече да си пожелаем. Затова се боя нещо да не смути щастието ни, боя се да не загубя него или любовта му. Тогава бих предпочела да умра.

Лиа се усмихна.

– Когато видях мъжа ви за пръв път, госпожо Бърмингам, той

седеше сам в една гостилница в Ню Йорк. Втрѣ имаше предостатъчно жени, които му хвърляха пламенни погледи. Той изобщо не им обръщаше внимание. Беше се втренил замислено в чаша вино и изглеждаше много тъжен. По-късно ми спомена само с няколко думи, че го чакате тук, в къщи, че е наближило да родите първото си дете и при тези думи изразът на лицето му веднага се промени. Още тогава си казах, че той сигурно много ви обича. После го опознах по-добре и първото ми впечатление се потвърди. Не познавам мъж, който така да боготвори съпругата си.

Хедър избърса сълза от бузата си и се усмихна смутено.

– Изглежда днес съм в сълзливо настроение. Не бих искала да си помислите, че ми е навик, Лиа.

Лиа се усмихна с разбиране.

– Тъкмо напротив, госпожо Бърмингам. Мисля, че е чудесно, когато една жена пролива по някоя сълза от любов към съпруга си. Това говори само за нейната чувствителност.

Малко по-късно Лиа приготви лимонада за гостите, за децата и за работниците в дъскорезницата. Помоли Хедър да ѝ помогне да занесат да мъжете разхладителната напитка.

Когато занесоха таблетите, Хедър можа да хвърли за пръв път поглед на вече работещата дъскорезница. Около нея бяха струпани камари огромни трупи и силната миризма на прясно отсечени дървета изпълваше въздуха. В близкото изкуствено езерце също плуваха трупи. В единия му край се въртеше огромното водно колело. Трионът звънтеше и съкаше, надвивайки хаоса от звуци, а биволските впрягове докарваха все нови и товари стволоче.

Хедър намери господин Уебстър на поляната, вгълбен в делови разговор с надзирателя. Той ѝ се усмихна приветливо и поиска да вземе таблата от ръцете ѝ, но тя отказа и поднесе лично чашите на работниците наоколо, докато Уебстър я представяше на всички като госпожа Бърмингам. Те кимаха и я поздравяваха с уважение, явно поразени от красотата ѝ.

После Хедър влезе в малката сграда, където мъжът ѝ проверяваше сметките в кантората на дъскорезницата. Застана за миг на прага. Помещението беше мебелирано съвсем скромно. Голите дървени стени не бяха виждали нито тапети, нито боя. Брандон седеше до бюрото с гръб към нея. Денят беше ужасно горещ и той си беше свалил ризата, за да усеща облекчение и от най-слабия полъх на вятъра. Хедър гледаше с удоволствие играта на мускулите му и не можеше да не си помисли

колко корави са те под галещите връхчета на пръстите ѝ. Брандон се обърна и я видя да стои на прага. Той стана, явно доволен, че може да прекъсне работата си, приближи се към нея. Пое със смях таблата от ръцете ѝ, привлече я и затвори вратата. После взе чаша лимонада и я изпи на един дъх.

– Уф – изпъшка той – точно от това имах нужда, от нещо утоляващо жаждата. – Той отново я привлече и добави: – А също и от жена като теб, да зарадва очите ми.

Тя се засмя и потърка носле в косматите му гърди.

– Помня как се разбесня, когато си позволих веднъж да ти прекъсна работата: тя ли стана от тогава по-малко важна за теб, или аз станах по-приемлива? – закачи го Хедър.

Той я целуна по косата и стана сериозен:

– Прости ми тогавашното държане, миличко. Беше един от най-лошите ми дни. Ти ми отказа тогава да споделяш леглото с мен и ме подтикна да се държа като същинско чудовище.

– Аз да съм ти отказала? – протестира тя. – Но Брандон аз никога нищо подобно не съм правила. Ти се отказа да спиш с мен и то на „Бързоходен“, след болестта ми. Първата нощ в Хартхевън пак ме отпрати и ме отблъсна. Всеки път, когато пожелавах с готовност и радост да дойда в обятията ти, ти ми обръщаше гръб и предпочиташе да спиш сам в леглото си.

– Както виждаш, бракът ни беше пълен с недоразумение – измърмори той, – ти се поддаде на съдбоносното заблуждение, че с брака ни желанието да те имам е угаснало в мен, а след онази лятна нощ, когато те взех със сила, аз бях уверен, че ще се браниш, ако отново се опитам. Божичко, колко болка си причинихме взаимно. Колко по-мъдро щеше да е да последваме инстинктите си... Той се наведе и целуна нежното ѝ вратле. – Можехме вече толкова отдавна да се любим.

Хедър се наслади на целувката му. Когато я галеше, за нея нямаше вече нищо друго на този свят. Обичаше го безумно.

Устните му се плъзнаха по-надолу, където бели волани скриваха нови наслади. Ръката му се плъзна до горното копченце на роклята. Зашепна ѝ любовни думи и откопча второто копченце, третото и най-сетне последното. Усмихна се на гледката, която се откри пред очите му и с леко бавно движение, което я накара да изстене от удоволствие, той вдигна две ръце и разтвори роклята докрай, свлече ѝ ризата през раменете и оголи гърдата ѝ. Целуваше меката кожа, а тя потръпваше от неговия плам.

– Някой може да влезе, Брандон – прошепна тя без дъх.

– Ще удуша първия, който пипне тази врата – отвърна натъртено, без да спира да я гали.

– Но ако влезе без да чука? – протестира тя слабо, вече неспособна да му противостои.

Ръката му се плъзна под роклята, нагоре по гърба и той я притегли плътно към себе си, докато усети нежните пъпки на гърдите ѝ.

– На проклетата врата трябва да се сложи ключалка – измърмори той разсеяно и продължи да я целува, – едно легло тук няма да е излишно. Столовете не са никак удобни. – Той въздъхна и личеше, че му струва нечовешки усилия да я пусне. – Е добре, мадам, изпълнявам молбата ти.

Все още възбудена, Хедър намести пак ризата върху раменете и се опита да закопчае с треперещи пръсти роклята си. Брандон се беше върнал при бюрото, седеше и я гледаше. Тя вдигна поглед и видя устремените с нежност в нея, зелени очи, изчерви се силно и продължи още понесръчно да се оправя с многобройните копченца. Брандон се засмя, стана, приближи се към нея и отмести ръцете ѝ.

– Любима, ти можеш и светец да въведеш в изкушение. Ако не искаш да те обладая тук и тутакси, остави ме да закопчаю час по-скоро проклетата рокля.

Когато излязоха от малката сграда, бузите на Хедър още пламтяха. Беше зашеметена и едва виждаше къде стъпва, едва не се спъна в Алис, малката дъщеря на Уебстър, която пълзеше на четири крака и се радваше на една голяма гъба.

– О, госпожо Бърмингам, вижте какво намерих!

Хедър се наведе да види находката на Алис.

– Как мислиш, дали не е на някой елф, който живее тук в гората? – попита тя усмихнато.

Момиченцето отвори широко очи и попита, възхитено:

– Наистина ли мислите така? Да не би елфът да я е забравил?

– Много е възможно – отговори Хедър, очарована от фантазията на момиченцето.

– Искаш ли да идем в гората и да видим?

– О да, да вървим веднага – каза забързано Алис и хвана Хедър за ръката.

Усмихната, Хедър се остави да я увлече поривът на детето и последва малката, която я поведе бързо към близката гора. Скоро стигнаха малка полянка. Над главите им пееше птичка, катеричка се провираше

пъргаво през клоните, в краката им цъфтяха диви цветя. Огромен дъб простираше царствено клони над поляната.

– Ако бях самодива, тук щях да живея – каза Алис и разтвори широко ръчички.

– Често ли идваш тук, Алис?

– Да, госпожо, често.

– Мястото е наистина чудесно.

– О, госпожо Бърмингам, знаех, че и на вас ще ви хареса тук! – възкликна радостно Алис.

Хедър се засмя и отметна сламенорус кичур от челото на малката.

– За съжаление не виждам никакъв елф – озърна се тя наоколо. – А ти виждаш и нещо?

– Не, госпожо – отвърна малката, смръщила челце. Беше малко разочарована, но после се засмя и каза: – Струва ми се, че елфът ме гледа, усещам го.

Хедър се засмя. И тя се чувствуваше, не по-малко от детето, очарована от приказното място.

– Може би си права – кимна тя, – не всеки има щастието да може да каже, че го е наблюдавал елф. Но сега ние ще се престорим, че изобщо не го забелязваме.

– Но как ще го направим? – попита Алис, във възторг от играта.

– Ще берем цветя, сякаш не подозираме, че елфът е тук. Може би тогава ще се покаже.

– О, чудесно!

Хедър се засмя весело, защото малката се запреструва, че бере цветя, но явно много се надяваше, че елфът, който ги гледа, може да се появи.

И Хедър се залови да бере цветя, за да украси с тях обедната маса на госпожа Уебстър. Но Алис скоро забрави и елфите, и цветята, защото се затича подир една пеперуда. Най-сетне тя се умори и си тръгна за в къщи. Но Хедър поостана да набере по-голям букет. Изведнъж спря и погледна нагоре. Сега и тя имаше чувството, че някой я наблюдава.

Мъхът на тила и се изправи. Леден страх пропълзя по гърба ѝ. Когато се обърна бавно, вече не мислеше за елфа от приказката на Алис. Беше сигурна, че детето не е сбъркало, твърдейки, че някой го наблюдава. Хедър се опита да разбере какво става в мрака между стволите на дърветата.

И тогава видя, на не повече от петдесет крачки, конник. Изглеждаше мрачен и застрашителен, въпреки горещия ден носеше черна

пелерина, която го обгръщаше целия. Висока колосана яка прикриваше наполовина лицето му, а триъгълната черна шапка беше нахлупена толкова ниско над челото, че очите не се виждаха. Пък и беше свил глава между раменете. Той побутна коня и бавно се заприближава. Паника обзе Хедър. Не можеше да помръдне от мястото си и да хукне да бяга. Можеше само да почне бавно да отстъпва назад. Той пусна коня в тръс и тогава тя се обърна с вик на ужас и се затича през полянката към пътечката за дъскорезницата. Кон и конник вече препусаха зад не я и почти я бяха настигнали. Тропотът на копитата кълтеше зловещо в ушите ѝ. Тя извика, изтърва цветята и хукна инстинктивно под увисналите ниско клонове, през храсти и тръни. Обърна се уплашено и видя тъмната маса от кон и конник. Една ръка се пресегна към нея. И тогава чу гласа на мъжа си, който викаше името ѝ, съвсем наблизо. Конникът се послуша. Чу се шум на чупещи се клонове. Хедър се затича, хълцайки, в тази посока. Хвърли още веднъж бърз поглед назад, видя как конят се вдигна на задни крака, когато конникът рязко го обърна и пришпори. После те изчезнаха бързо в гората. Гърбът на конника сякаш ѝ напомни нещо, но не знаеше какво.

Брандон се появи между дърветата и Хедър се хвърли разплакана в обятията му.

– О, Брандон, беше толкова страшно – извика тя, – ужасно, ужасно беше...

– За бога, но какво се е случило, сърчице мое? Тъкмо идвах от къщата да те извикам за обед и те чух да викаш. – Той я прегърна.

Тя трепереше като лист.

– Един мъж, един конник – опитваше се през сълзи да му обясни, – почна да ме преследва, протегна ръка да ме хване.

Брандон я гледаше, разтревожен.

– Кой беше? Виждаше ли си друг път този мъж?

Тя поклати глава.

– Не, не, той носеше триъгълна шапка и черна пелерина. Така се беше загърнал в нея, че не можах да видя лицето му. Берях цветя и изведнъж изпитах усещането, че някой ме наблюдава. Когато го зърнах, той вече приближаваше към мен, а когато хукнах да бягам, почна да ме преследва. Беше толкова страшен, Брандон – потрепери тя пак.

Отново я притегли към себе си, галеше я, успокояваше я.

– Всичко отмина, сладката ми – измърмори. – В прегръдката ми си на сигурно място и няма да допусна някой да ти стори зло.

– Но Брандон, кой е могъл да бъде? Какво е търсил тук този мъж?

– Нямам представа, скъпа, но тъй като убиецът на Сибила още не е заловен, най-добре ще е да не се отдалечаваш много от къщата сама. Трябва да предупредим и семейство Уебстър. Ще сложа пазачи. Надявам се, че това ще го накара да стои по-надалеч.

– Загубих всичките си цветя – разплака се тя, – бях набрала огромен букет за обедната маса на Лиа. Така ме достраша, че ги изгървах.

– Лесна работа, мъничкото ми – засмя се Брандон. – Ще се върнем да ги съберем. Той вдигна полата на роклята ѝ, избърса ѝ сълзите. – Хайде, стига си плакала! – целуна я той. Вече не те е страх, нали? – Тя се притисна към него. – Когато си с мене – не.

Когато се върнаха след обедата в Хартхевън, Джоузеф доложи, че мис Луиза Уелс ги чака в гостната.

Хедър видя как лицето на мъжа ѝ помрачня, а мускулът на бузата му затрепери. Тя го последва в салона със спящия си син на ръце.

Луиза се беше настанила удобно в любимото кресло на Брандон. Носеше много елегантна муселинена рокля и отпиваше от чаша вино. Тя се усмихна над чашата на Брандон.

– Добре изглеждаш – констатира тя, – но ти винаги изглеждаш добре, мили. – И му отправи възхитен поглед, преди да се обърне към Хедър:

– Горкото дете, след вашата хладна Англия сигурно с мъка понасяте тукашните горещини. Малкото цвете изглежда леко повяхнало.

Хедър се отпусна, притеснена, в едно кресло и се опита да оправи с нервна ръка фризура си. Брандон отиде с вкаменено лице до бара и си смеси питие.

– На какво дължим неочакваното... удоволствие от посещението ти, Луиза? – попита саркастично. – Не сме те виждали, откакто ни донесе новината за убийството на Сибила Умирам от любопитство да науча какво те води днес насам. Надявам се не новината за поредно убийство.

– Разбира се, че не, скъпи – засмя се тя. – Посетих леля си в Уелмингтън и се отбих на връщане. Много съм разочарована, че не съм ти липсвала. – Тя въздъхна и стана. – Сигурна съм, че не си имал много свободно време. – Тя хвърли изпод полуспуснати клепачи враждебен поглед към Хедър. А после ѝ подаде с пресилена любезност някакво пакетче. Това е за Бо, мила, малък подарък, който му купих в Уелмингтън. Та аз още не съм му подарила нищо за кръщенето.

Хедър сведе поглед и измърмори благодарност. Подаръкът не можеше да я зарадва. Тя още трепереше от ужаса, изживян през изминалия следобед. Пък и присъствието на Луиза я правеше напрегната и нервна.

Разгърна припряно пакетчето. В него имаше малка сребърна чаша с гравирен надпис „Бо. 1800“.

– Много ви благодаря, Луиза – каза тя смутено, – толкова е красива.

Луиза побърза да използва благоприятния момент.

– Помислих си, че няма да е хубаво да не донеса подарък за сина на Брандон – тя погледна към Бо, който се раздвижи в прегръдката на майка и си и отвори очи. – След всичко, което ни свързва... което ни свързваше – поправи се тя с усмивка – нямаше да е редно да пренебрегна сина му. Та нали и вие се радвате, Хедър, че толкова прилича на баща си? Според мен щеше да е жалко, ако приличаше на вас, въпреки че можеше да се очаква. Мислех, че малкият ще одере кожата на майка си, още повече че вашето лице е толкова бебешко.

Хедър не намери какво да отговори. С усилие запази спокойствие, въпреки че тази жена не изпускаше случай да я уязви. Но Брандон не беше толкова търпелив.

– Какво, по дяволите, искаш да кажеш, Луиза? – избухна той.

Луиза се направи, че не го е чула и се наведе толкова ниско над Бо, че пред Хедър и Брандон се разкри гледката на пищния ѝ бюст. Тя погледеличка бебето по брадичката, но Бо никак не обичаше чужди хора да го гаят, особено ако току-що се е събудил. Долната му устничка се разрепери, той се разплака, обърна се сърдито и се вкопчи в майка си.

Луиза сякаш се вкамени. Хвърли изпълнен с омраза поглед към Хедър, която се опитваше да успокои сина си. Брандон, който наблюдаваше Луиза над ръба на чашата, се усмихна иронично.

Бо все не можеше да се успокои. Хедър хвърли кратък колеблив поглед към Луиза, но се реши все пак да разкопчае роклята си и да даде на детето да суче. Бебето веднага се усмири. Засука бързо, но продължаваше да поглежда недоверчиво към Луиза. Брандон се засмя, тупна сина си по задничето, взе стол и седна до жена си. Когато Хедър вдигна поглед, видя как по лицето на Луиза преминава тъмна сянка, но беше толкова мимолетна, че тя се запита дали не си е въобразила. Дали Луиза не си даваше едва сега сметка какво значи да си майка на детето на Брандон? Това беше връзка, която не беше лесно да разкъсаш. Брандон обожаваше сина си. Никой не би могъл да допусне, че лесно би заменил майката на това дете с друга жена.

Луиза разбираше, че губи почва, но се опита все пак да не отстъпва. За свое нещастие, избра неподходящ начин.

– Чудесно е, че кърмите сама детето си, Хедър, вместо да му вземете дойка. Нали знаете, повечето жени биха постъпили именно така.

Както виждам, вие сте по-скоро тип на жена домошарка и това даже ви харесва. Подобни жени са готови на огромни жертви. Боя се, че аз не бих се оставила да ме вържат така.

– Аз също се боя, че е така, Луиза – намеси се Брандон, – и това е една от причините, поради които никога нямаше да сме щастливи.

Жената се сви като от удар. Но веднага потърси уязвяващ отговор.

– Исках само да кажа, че не бих насочил цялото си внимание и грижи към детето, пренебрегвайки съпруга си.

– Нима мислиш, че съм пренебрегнат? – засмя се Брандон. – Ако си на такова мнение, позволи ми да те уверя, че Хедър притежава изключителната способност да дава и на сина и на съпруга си увереността, че са обичани. – Луиза стана и се извърна нервво. Побърза да каже през рамо:

– Дойдох всъщност да говоря по работа с теб. Предположих, че новината ще те заинтересува – реших да продам земята. Редно беше да дойда най-напред при теб и да разбера каква цена си готов да платиш.

– Да, да, разбирам.

– Помислих, че няма да е коректно да я дам на друг, след като зная, че държиш на нея. Толкова пъти си ме молил да ти я продам.

– Е да – каза кратко Брандон, но на лицето му беше изписана пълна липса на интерес.

– По дяволите! Ако не я искаш, ще я продам на друг. – Тя се заражда из гостната, бясна от яд.

– Че на кого ли? – изгледа я иронично Брандон.

– Какво? Та има... има предостатъчно хора, които само чакат възможността да я купят.

Не прозвуча много убедително.

– Луиза – въздъхна той, – остави тази игра. Аз съм единственият, който проявява интерес към земята ти. Може и да има още неколцина бедни фермери, които биха я взели, но те сигурно не са в състояние да дадат цената, която искаш.

– Не е вярно. Мога да я продам не един и два пъти, – възкликна тя с престорена увереност.

– О, Луиза, хайде, разсъждавай по-реалистично. Отлично зная какво целиш, само че на мен тия не ми минават. А сега ще ти обясня накратко защо съм единственият, който проявява интерес към земята ти. Никой състоятелен човек няма да държи да притежава тези жалки няколко моргена. Нашите две плантации са доста отдалечени от града, кой би си дал труда да язди толкова време, за да обработва малко късче земя. Освен ако нямаш намерение да продадеш цялото имение Оукли. Аз

съм единственият, за когото това парче земя има някакво значение, защото мога да закръгля с него собствената си плантация. Тъй че не идвай тук да ми играеш театро, да ме баламосваш и да искаш фантастична цена. Не съм глупак. Можем веднага да обсъдим подробностите, но преди това искам да поседна малко тук, да почина и да си изпия питието.

– Брандон, шегуваш се – разсмя се Луиза. – От край време си имал намерението да купиш тази земя.

– Става ли дума за сделки, не правя шеги, Луиза – отвърна той сухо.

Когато Луиза напусна шумно гостната, оставяйки след себе си облак парфюм, Брандон се наведе над Хедър и видиша нежния аромат на косата ѝ.

– Отивам само за малко с нея в кабинета, миличко. Ще се постарая да не трае дълго. Ако искаш да си легнеш, още щом оправиш Бо, ще се извиня на Луиза, ще съкратя процедурата и ще я отпратя да си върви.

– Да, много те моля – отговори Хедър, – имам чувството, че още не мога да дойда на себе си от шока този следобед. Защо трябваше да дойде точно тази вечер? – Тя прехапа устна. – О, Брандон, тя е толкова твърдо решена да ни раздели. Мразя я!

Тя погледна сина си, вкопчил ръчички в гърдите ѝ, усмихна се малко притеснено.

– Сега имам нужда от топла баня, за да се поуспокоя.

Той се усмихна.

– Ще кажа на прислугата да ти стоплят вода. Още нещо, миличко?

Той я прегърна нежно и за нея вече не можеше да има и сянка от съмнение.

– Земята е вече моя – каза си Брандон, докато се качваше по стълбите, доволен че Хедър не бе присъствала на пазарлъците. Въздъхна дълбоко. Едно не можеше да се отрече на Луиза – беше ужасно недолялана и безтактна. Подхвана разговора с недвусмислено предложение да подновят връзката си и се изрази толкова вулгарно, че го отврати.

Беше му предложила земята си на неприлична цена и му отне доста време, докато ѝ обясни, че и през ум не му минава да плати такава сума. Тя настояваше, после го удари на молба, държа се направо безсрамно. Заплаши го, че ще се откаже да продава, уверена, че може да го измами. Държа се като проститутка. След такъв разговор имаше чувството, че е омърсен и трябва да се изкъпе. Беше смаян, не очакваше, че тя може да падне толкова ниско, стане ли дума за пари. Всичко живо знаеше, че

финансовото ѝ положение не е добро. Трябваша ѝ пари. Но Хедър бе живяла толкова трудно и бедно, а нито за миг не бе помисляла да се продава като тази жена.

Хедър, неговата възлюбена! Само мисълта за нея беше достатъчна, за да го избави от мръсотията, оставена от Луиза. Спомни си днешния следобед в дъскорезницата, как стоеше, полугола, притисната към него и сърцето му заби учестено. Трябваше да се погрижи на вратата на малката канцелария да сложат райбер, за да не бъде тя и следващия път толкова притеснена. Усмихна се вътрешно. Близо до нея ставаше по-нетърпелив от разгонен елен, мислеше само как час по-скоро да я вземе в обятията си, представяше си мекото ѝ топло тяло, притиснато към неговото, краката ѝ, обгърнали неговите. Кръвта нахлу в главата му. Спомни си за лудориите им преди няколко дена, когато я придума да се изкъпят заедно в потока. Тя доста се колеба дали да се съблече посред бял ден, боеше се някой да не мине и да я види. Той я увери, че на това място жив човек не стъпва, посочи ѝ надвисналите клони на дърветата, гъстия храсталак и тя най-сетне се съгласи. Когато се съблече и видя какво става с него, щом я зърне гола, вече знаеше как ще свърши това къпане.

Тя му се изплъзна ловко и се гмурна в потока. Без дъх от студената вода, отплува с бързи движения по-надалеч. А той се смееше на усилията ѝ, защото за него беше играчка да я стигне. Дръпна я за ръката, прегърна я за продължителна страстна целувка. Засмя се при спомена за този бурен следобед.

Когато отвори вратата на спалнята, застана на прага, очарован от гледката: Хедър седеше във ваната и изглеждаше като през онзи следобед в Лондон – сладка, привлекателна, неотразимо хубава. Светлината на свещите рисуваше златни отблясъци по влажната ѝ кожа. Беше забрала високо косата си, но няколко къдрици се бяха отскубнали палаво от прическата. Когато той затвори вратата и се приближи към ваната, тя му се усмихна лъчезарно.

– Добър вечер, сладка моя – измърмори той и се наведе да я целуне.

Тя прокара внимателно мокър пръст по устните му.

– Добър вечер господарю и повелителю мой – отвърна тихо и го привлече нежно към себе си.

Септември беше дошъл, а с него и жетвата. На пазара в Чарлстън беше оживено. Беше пълно с продавачи и купувачи, мнозина само жапаха. Имаше богати и бедни, просяци и крадци, капитани на кораби и

моряци, имаше роби. Хора бяха пристигнали с фургоните си отдалеч, само за да се порадват на пъстрото пазарно гъмжило.

Когато Брандон ѝ донесе билети за Док стрийт театър, Хедър не можа да сдържи радостта си и от благодарност обсипа лицето му с нежни бързи целувки. Когато бурната ѝ радост се поуталожиха, тя седна в скута му и заразглежда билетите.

– О, Брандон – каза тихо, – никога през живота си не съм ходила на театър.

Щом се появеше на обществено място, двойката неизменно привличаше вниманието на всички. Високата стройна фигура на Брандон, правилните черти на лицето му, крехката хубост на Хедър веднага ги открояваха от множеството. Тази вечер Брандон носеше тесен бял панталон и бяла жилетка. Дантелени маншети падаха върху китките му, а червената му златошита кадифена връхна дреха с висока яка подчертаваше елегантната му фигура. Хедър изглеждаше чудесно в черната си рокля от френска дантела. Перлите, с които бяха украсени деколтето и полата блестяха на светлината на свещите. Щраусови пера увенчаваха изкусната ѝ прическа, а диамантените обеци на Кетрин Бърмингам довършваха съвършената елегантност на вечерния ѝ тоалет. Както обикновено завистливите погледи бяха не по-малко от приятелските поздравии от ляво и от дясно. Брандон хвърляше собственически погледи към Хедър, когато мъжете се навеждаха да ѝ целунат ръка. Младежи от богати семейства се тълпяха наоколо им в заблудението, че биха могли да спечелят за себе си една неомъжена млада роднина на Бърмингамовци. Но енергичната им настойчивост се стопяваше в миг, когато чуваха с разочаровани физиономии как Брандон представя младата красавица като своя съпруга.

Зърнаха отдалеч Матю Бишъп, но той явно нямаше ни най-малко желание да се приближи към тях и да засвидетелства уважението си. Той побърза да отклони поглед от Хедър и да насочи вниманието си към няколко не дотам ярки красавици.

Госпожа Кларк ги поздрави с критични, но радостни погледи.

– Хедър, мило дете и тази вечер сте безкрайно привлекателна.

Облегната на бастуна си, тя се обърна към Брандон.

– Виждам, пазиш я както винаги много зорко, нали господинчо?

Тя се обърна отново към Хедър и се усмихна топло:

– Радвам се, че се появихте на хоризонта, дете мое, Бърмингамовци са най-любимите ми съседи. Затова установявам всеки път с огромно задоволство, че те вземат само най-хубавото.

Хедър целуна старата дама по бузата.

– Благодаря ви, госпожо Кларк, щом вие го казвате, наистина е комплимент.

След малко в ложата Брандон пак гледаше по-често към Хедър, отколкото към сцената. Беше очарован от вълнението и възхищението ѝ. По време на представлението тя седеше тихо като мишле и не изпускаше нито реплика. Беше чудесна в детинската си радост и той не намираше сили да откъсне поглед от нея.

Когато по време на паузата, стояха във фойайето на театъра с чаша вино в ръка, той се заслуша, развеселен, в развълнувания ѝ коментар за пиесата.

– Никога няма да забравя тази вечер! Татко не ме водеше никъде, даже на театър. О, колко хубава е тази вечер за мен, сякаш осъществена приказка!

Той се наведе и ѝ пошепна на ухо:

– Дали не ти влияя зле, котенце?

– И така да е – усмихна се тя лъчезарно, – вече е късно да се направи нещо, не ми остава друго освен да се подчиня на лошото ти влияние. Ти ме покори, аз трябва да обичам и да бъда обичана, да притежавам и да бъда притежавана. Трябва да ти принадлежа, любими, както ти ми принадлежиш. Нали виждаш, школата ти е добра. Всичко, което си започнал, е доведено до добър край. Аз трябва да живея с теб и да съм част от теб. Ако не бяхме свързани с брак и още пътуваше по море, щях да те следвам навсякъде като твоя любима. Любовта ни щеше да е за мен свещен обет и ако това признание ме превръща в наложница, принавам, че съм много щастлива наложница.

С поглед прикован в нея, Брандон взе ръката ѝ и я целуна.

– Ако беше моя любима, трябваше да те държа заключена със стокатинара, за да не може друг мъж да те отвлече. Трябва да призная, че и ти се оказа прекрасна учителка. Безгрижният ерген вече предпочита уютта на брака пред скитането. Наслаждавам се на всеки миг на брака ми с теб и най-вече на часовете, когато ми принадлежиш, единствено и само на мен.

Тя се усмихна меко, любов светеше в очите ѝ.

– Не бива да ме гледаш така – измърмори той и отвърна на погледа ѝ.

– А как трябва да те гледам? – въздъхна тя и продължи да го гледа в очите.

– Изглеждаш, сякаш току-що сме се любили, сякаш сега целият

свят може да загине – все едно ти е.

– Точно така – потвърди тя, – все едно ми е.

– Ако продължиш да се държиш така, госпожо, ще ми е трудно да остана и да изгледам пиесата до края – усмихна се той. – Ти си ужасно примамлива гледка, дори за стар и женен човек като мен, поставяш на сериозно изпитание мъжкото ми умение да се владее...

Тя се разсмя щастливо, но радостта я напусна, когато видя, че Брандон гледа, сякаш вцепенен, смаян и ужасен, през рамото ѝ. Обърна се да види какво го е изкарало от равновесие и разбра, че Луиза се приближава към тях. Учуди се на реакцията на Брандон, после разбра и тя: бежовата рокля на Луиза беше точно копие на роклята, която даде преди време на пътуващия търговец, същата, която носеше, когато срещна за пръв път Брандон. За да се хвърля повече в очи, Луиза я беше поизменила в парижки стил. Прозрачността на плата, използван сега, би стреснала помалко ексцентрична жена, но Луиза очевидно никога не се спираше пред подобни неща, за нея съдържаност беше непозната дума и тя очевидно беше начервила на всичкото отгоре пъпките на гърдите си.

– Ало, Брандон – изчурулика Луиза и се усмихна, поласкана, когато видя, че и той, и Хедър са приковали погледи в нея. – Разбирам, че моята рокля ви прави впечатление, фантастична е, нали? Томас я уши специално за мен по модел, който видях в неговия магазин. И пак заради мен махна оригинала от витрината.

Брандон се изкашля и попита:

– Да не би платът на оригинала да има дефект, или не е бил добре ушит, та се е наложило да шиеш втора рокля?

Луиза се зарадва на толкова голям интерес на Брандон към гардероба ѝ.

– Не, не, първата рокля беше безукорна, скъпи, но дори жена ти с нейната фигура на момиченце, не би могла да се събере в нея. Щеше да ѝ е тясна.

Брандон и Хедър размениха погледи.

– Е, трябва да е била наистина много тясна – каза той.

– Да, да, но щом я зърнах, разбрах, че трябва да имам съвсем същата – продължи Луиза радостно и безгрижно. – Толкова се радвам, че настоях Томас да ми я ушие. Исках да ти доставя удоволствие, мили и виждам, че успях. Ти ме погледна толкова странно – престори се тя на смутена. – Питам се дали само заради роклята... и то в присъствието на жена ти, скъпи.

Брандон я изгледа равнодушно:

– Роклята само ми напомни за друга, която Хедър носеше в деня, когато я видях за пръв път, Луиза, – обясни той хладно. – С онази рокля за мен са свързани скъпи спомени.

Погледът на Луиза стана леден. Тя изгледа с омраза Хедър, после възкликна злобно:

– О, така ли? Но откъде сте имали тогава пари, за да си позволите подобна рокля? Сигурно се е наложило доста да се потрудите, за да си я купите. Впрочем, ако съпругът ви държи да ви види в толкова хубава дреха, трябва да отиде при моя шивач. Ах, да, та и той е тази вечер тук, в театъра. Мога да ви уверя, че е същински магьосник в професията си. Повече от сигурна съм – ще останете доволна от него.

Хедър усети как до нея Брандон се вцепени.

– Боя се, че аз няма да съм доволен от него, Луиза – каза той остро, – предпочитам жени да шият роклите на Хедър.

– Струва ми се, че прекаляваш с морализаторството си, мили – усмихна се тя иронично.

Брандон сложи ръка върху голото рамо на жена си и го погали.

– Що се отнася до Хедър, мила Луиза, винаги съм бил много строг, напълно си права.

Луиза усещаше как изгаря от ревност, докато гледа как пръстите му се плъзгат нежно по кожата на Хедър. Спомни си за чувствата, които тази ръка ѝ бе дарявала и изпита безумно желание отново да го притежава, да изпита страстта, която бе познала единствено с него. Тя изгледа злобно по-младата.

– Въпреки това трябва да се запознаете с Томас, мила моя. Той сигурно ще ви даде някои съвети какво да носите, за да създавате впечатление, че не сте чак толкова кокалеста. Свидетелка съм какви чудеса прави с подчертано детски фигури. Почакайте ме тук, отивам да го намеря.

Когато Луиза най-сетне се отдалечи, Хедър погледна нерешително съпруга си. Беше видяла желанието в очите на тази жена и знаеше от собствен опит каква болка изпитва Луиза.

– Да знаеше каква е историята на онази рокля, щеше да извие врата на шивача – засмя се Брандон. – Няма съмнение, че е била твоята.

– Но ѝ стои чудесно, не намираш ли? – попита Хедър.

Брандон се усмихна широко и я привлече към себе си.

– Тя и в нея не е и наполовина толкова хубава колкото беше ти онази вечер, колкото си всеки, всеки ден.

Хедър просия.

Брандон бе успял да я отвлече и тя забрави за малко Луиза. Но миг по-късно изпита същото неприятно чувство като тогава в гората при дъскорезницата. Някой я гледаше странно и втрещено. Тя се обърна и го видя. Пребледня като платно. Мъжът стоеше до Луиза и очите му направо я поглъщаха. Изглежда не беше никак учуден да я види тук. Той само се поклони леко и се усмихна на криво. Беше ужасно. Беше сигурна, че тази отвратителна крива усмивка може да принадлежи единствено и само на Томас Хънт.

Хедър залитна към Брандон, усещаше, че всеки миг може да падне. Ръката, която вдигна, за да дръпне ръкава на мъжа ѝ, трепереше.

– Брандон, моля те – прошепна тя от страх да не би дори от такова разстояние двамата да я чуят. – Моля те... – гласът ѝ секна. Брандон се наведе към нея.

– Какво има, сърчице мое? – Но Луиза и господин Хънт вече се приближаваха към тях.

– Брандон – повтори тя потиснато, – не ми е добре, нека се върнем в ложата.

В същия миг чу гласа на Луиза:

– Ето го! Хедър, искам да ви запозная с моя шивач, господин Хънт.

Беше късно за бягство. Обзе я паника. Така ѝ се искаше да хукне веднага, но не можеше и да помръдне. Беше сякаш вцепенена, луда от страх.

Брандон не загуби време за излишни приказки или престорена любезност.

– Моля да ме извиниш, Луиза, но Хедър има внезапен пристъп на слабост. Радвам се, че се запознах с вас, господин Хънт. Лека вечер.

Миг по-късно вече седяха в ложата си. Той пое нежно двете ѝ треперещи ръце в своите:

– Искаш ли да се приберем? Трепериш, сякаш си видяла привидение.

Тя за малко не се изсмя истерично. Той имаше пълно право, беше срещнала привидение. То беше пристъпило от мрака и я беше уплашило до смърт. Не беше на себе си от неизразимия ужас, че може отново да го види, или че той може да говори с Брандон. Беше толкова страшен човек, или, може би, зло чудовище?

Хедър се притисна към мъжа си. Той я прегърна с една ръка и се опита да я успокои. Завесата се вдигна, но те двамата вече не следяха хода на пиесата. Няколко минути по-късно Брандон каза:

– Хайде, миличко, по-добре е да си вървим. Не бих искал да

припаднеш тук.

Той я изведе от ложата във фойето, а от там пред театъра, където Джеймс ги чакаше с каретата. През цялото пътуване държа крехкото й треперещо тяло в сигурната си прегръдка.

Хедър никога не бе изпитвала по-голям ужас. Застрашен беше смисълът на нейния живот, всичко, което обичаше, което й беше толкова скъпо, от което не искаше никога да се разделя: съпруг и дете. Ако я обвинят в убийство, ще я откъснат безмилостно от тях. В най-добрия случай, ако избегне секирата на палача, ще прекара живота си в затвора. Едва ли щяха да обърнат внимание на това, че тя е била нападната, че е действала в самозащита. Ако Хънт свидетелства срещу нея, никой няма да й повярва. Той беше видял, че тя се качва без съпротива с Уйлям на горния етаж. Господи, а как щеше да го изживее Брандон? О, господи, смили се над мен! – молеше се тя.

Когато пристигнаха, Брандон я занесе на ръце горе в спалнята и я сложи на леглото. Разкопча й роклята, съблече й я през главата, а когато тя вече лежеше гола под чаршафите, наля малко бренди в една чаша и седна до нея на ръба на леглото.

– Изпий това, сладка моя. Ще върне малко розовина на бузите ти.

Тя седна покорно, пое чашата, отпи голяма глътка и веднага съжаля. Закашля се, за дави се и реши, че вече се задушаваше.

Той се засмя тихо и сложи чашата на нощната масичка.

– Трябваше да те предупредя, но си помислих, че помниш как въздейства.

Той извади фуркетите от сложната й фризура и тъмните къдрици се разпиляха като копринен поток по раменете й. Загали това бляскаво великолепие.

– Още в Лондон, на „Бързоходен“ винаги гледах с огромно удоволствие как си четкаш косата. Едва се съдържах да не посегна. Къдриците ти всякога са будили в мен непреодолимо желание да ги погалья. Спомняш ли си още за болестта, Хедър?

Тя кимна, загледана в тесните, силни длани, които си играеха с къдриците й.

– Ти беше много болна, скъпа и аз бях над теб ден и нощ. Никой освен не биваше да те докосва. Не излязох нито за миг от каютата. Ти беше моя и не исках да ти се случи нещо лошо.

Тя смръщи чело, учудена, че той говори толкова бавно и натъртено.

– Мислиш ли, че сега, когато си станала съдържание на живота ми – продължи той, – сега, когато любовта ни разцъфтя така прекрасно, ще

допусна някой да ти причини зло? Хедър, аз ще те браня със зъби и с нокти, с кръвта на сърцето си. Затова довери ми се, ако си в беда. Виждам, мила, че те е страх и съм сигурен, че мога да ти помогна, ако поискаш да ми се довериш. – Той се наведе над нея. – Аз съм много силен, *ma petite!*

Хедър лежеше с широко отворени очи. Той знаеше нещо, той беше разбрал нещо, но как? Какво знаеше? Кой му го беше казал?

Ръцете ѝ се разтрепераха от страха, който отново се надигна в нея и тя ги закърши, за да не започне цялото ѝ тяло да трепери. Отпусна се върху възглавниците. Брендито не беше помогнало. Какво да му каже? Ами ако се ужаси от това, което е сторила, ако ѝ обърне гръб? Ако не се върне никога в обятията ѝ? Тогава би предпочела да умре.

Брандон се усмихна нежно и придръпна одеялото чак до брадичката ѝ.

– Когато и да пожелаеш да ми разкажеш нещо, ангеле мой, винаги съм готов да те изслушам.

Той се съблече и легна до нея. Целуна я по смръшеното чело.

– Хайде, заспивай, скъпа.

Тя намери най-сетне малко спокойствие и утеха в сигурността на неговата прегръдка и можа да заспи. Но страхът я преследваше и в съня. Видя господин Хънт. Безформеното му тяло беше наведено над нея. Той беше сграбчил Бо в ноктите си. И тогава тя се затича да стигне Хънт, да освободи Бо. Тя трябваше да спаси детето от него. Събуди се с вик.

– Той грабна Бо, той държи Бо, той ще причини зло на момченцето ми – извика тя през сълзи.

– Хедър, събуди се, било е само сън, миличко. Бо е в пълна безопасност.

Изпита облекчение, страхът ѝ понамаля. Погледна красивото, обгоряло от слънцето лице, лицето на нейния съпруг. Изхлипа облекчено и го прегърна силно.

– О, Брандон, беше кошмарно. Беше ми взел Бо. Не можех да го стигна. Аз тичах, тичах. Беше толкова страшно!

Той я люлееше нежно в прегръдката си, целуваше я по косата, по мокрите бузи, по дългите мигли. Тя се успокои в прегръдката му и отново се почувствува сигурна, защото знаеше, че той е до нея. Когато след малко устните му се плъзнаха по шията надолу към гърдите, усети съвсем друга тръпка. Изстена от удоволствие под неговите търсеци, нежни ръце, които разтвориха внимателно бедрата ѝ и ги загалиха леко, сякаш крила на пеперуда. Галеше я бавно, внимателно, възбуждащо и тя

забрави всичко, отпусна се и го замоли да доведе удоволствието до върховния миг. Но той продължи да разпалва желанието ѝ с нежните си милувки, за да стане страстта ѝ още по-неудържима. Тя сякаш полудя от желание, тя тръпнеше, хапеше, впиваше се в него. Той се смееше тихо, възхитен, хапеше лекичко крайчеца на ухото ѝ, пъпките на гърдите, стегнатия ѝ корем и вътрешната страна на бедрата ѝ. Тя тръпнеше от докосванията му, страстта ѝ приближаваше върховния миг. Ръката ѝ се плъзна надолу и се склочи над него. Сега той почна да трепери. Проникна лудо в нея, облада я бурно, увлече я със себе си в безумието, изнесе я на висините на насладата, която остави без дъх и двамата, а после ги спусна отново на земята, заситени и доволни.

На другия ден след обед Хедър помагаше на Хети да лъскаат мебелите в гостната. С кърпа на главата и престилка отново приличаше на слугинче.

Джордж седеше на пода и занимаваше Бо, който се беше покатерил на скута му, издаваше радостни викове и се смееше на закачките на стареца. Брандон и Джеф бяха заминали за Чарлстън по работа. Кажички речичката прислуга беше заета с чистенето.

Хедър беше мислила целия ден единствено и само за Томас Хънт, за това какво щеше да стане, ако той се разприказва за убийството, ако я обвини. Когато чу тропота на копита в двора, вече знаеше и без да поглежда навън, че това е той.

– Покани го да влезе, Джоузеф – каза тя, когато слугата докладва, че е дошъл някакъв мъж и иска да говори с нея.

Тя стана от пода, където беше коленичила, но не свали кърпата и престилката. Искра на учудване проблесна в малките, присвити очи на Хънт, когато я видя.

– Джордж, Хети, свободни сте – каза тя.

И двамата изгледаха недоверчиво странния посетител и колебливо изпълниха заповедта. Можеха ли да оставят господарката си насаме с толкова съмнителен субект? Но най-сетне затвориха вратата след себе си.

– Какво обичате? – попита направо Хедър, когато се увери, че слугите не могат да ги чуят.

– Както виждам, доста добре сте се оправили, откакто ви видях за последен път, нали? В първия миг тази престилка малко ме обърка. Не допусках, че богати дами са готови да си цапат ръчичките.

Хедър изправи гръб.

– Аз често помагам на прислугата, господине. Къщата е на моя

съпруг и много държа, когато се прибира вечер, да сварва всичко в пълен ред.

– Е да, виждам, че сте влюбена в това момче. Детето негово ли е или на милия ми покоен работодател?

Хедър грабна бързо бебето, вдигна го от пода и го притисна към себе си.

– Детето е на мъжа ми. Уйлям не ме е докосвал – каза тя гневно.

– Да, да, напълно ви вярвам, та нали го убихте, преди да е успял да ви докосне. Пък и веднага си личи, че мъжът, с когото бяхте снощи в театъра, е бащата. Има съвсем същите очи. Предполагам, че сте го срещнали в Лондон, веднага след като изпратихте клетия Уили на онзи свят.

– Едва ли сте дошъл, за да си побъбрите с мен за детето и за мъжа ми, тъй че кажете веднага защо сте тук. Съпругът ми не обича да разговарям в негово отсъствие с чужди мъже.

Томас Хънт се усмихна накриво.

– Нима допускате, че съпругът ви би ревнувал от мен? Наистина не вярвам. Но би се усъмнил, би се запитал защо ли приемате изобщо такъв грозник като мен.

Острият му поглед сякаш я прониза цялата и тя отново изпита ужас.

– И тъй, аз зная, че вие сте убийцата на клетия Уили. Досега си държах езика зад зъбите, но трябва да е съвсем ясно, че моето мълчание ще ви струва някой и друг шилинг, нали госпожо Бърмингам?

Хедър потрепери под студения му, пресметлив поглед.

– Колко искате?

– Само някой и друг фунт от време на време, за да си доставя по някой хубав ден. Притежавам наистина процъфтяващ магазин в Чарлстън, но аз съм ненаситен. Искам да имам всичко, което имат богатите. Някои от вашите бижута също биха свършили работа. Може да бъде, разбира се, и някоя закръглена сума. Съпругът ви е паралия, доколкото разбрах и може да си го позволи.

– Съпругът ми не знае нищо – каза тя бързо, – освен това не съм убила Уйлям, той сам се натъкна на ножа.

Хънт поклати замислено глава и се престори, че много ѝ съчувства.

– Безкрайно съжалявам, госпожо Бърмингам, но някой да го е видял как се натъква на ножа? В края на краищата всеки може да твърди това.

– Нямаше никой освен мен, никой, който би могъл да види. Няма свидетели.

– Хъм... е в такъв случай... Той пристъпи крачка напред и тя усети силния дъх на одеколон, който ѝ се стори някак познат. Не знаеше кога и къде е било, но тази миризма беше свързана в спомените ѝ с чувството на ужасен страх, същият страх, който се надигаше в нея сега. Тя отстъпи назад, притисна силно Бо към гърдите си, а бебето протестира с висок плач. Томас Хънт се засмя и прокара ръка като ноктестата лапа по кривата си уста. Хедър потръпна от ужас, когато видя, че е отвратителната ръка от нейния кошмар.

– Вашият съпруг сигурно се грижи много за вас, нали? Бил и платил и за да не попаднете в ръцете на палача? Или ще му е все едно дали ще ви обесят като убийца? – попита той коварно.

Хедър цяла се сви. Не, не можеше да допусне той да разкаже на Брандон какво е направила.

– Имам няколко бижута – побърза да каже. – Мога да ви ги дам.

Хънт кимна снизходително.

– Е, това не звучи лошо. Какво именно притежавате? Снощи на ушите ви се олюляваха много хубави обеци. Донесете ги и каквото още имате на разположение. За да ви кажа достатъчно ли е или не.

– Веднага ли ги искате? – попита тя колебливо.

– А вие как мислите? Че ще си тръгна от тука с празни ръце?

Тя го заобиколи внимателно, после изтича от стаята и секачи бързо по стълбите. В детската остави разплаквания Бо на грижите на Мери. В спалнята отвори ковчежето с бижутата, извади смарагдовата брошка, перлената огърлица и диамантените обеци, но не пипна останалото. Съвестта не би ѝ позволила да даде онова, което бе принадлежало на майката на Брандон. Знаеше колко държи той на тези бижута. Болката от раздялата със собствените ѝ беше предостатъчна. Спомняше си толкова добре миговете, в които Брандон ѝ бе подаряват тези бижута. Никога нямаше да ги забрави, въпреки че никога вече нямаше да ги сложи. Брандон положително щеше скоро да забележи, че тя не носи перлите. Тях харесваше най-много и Хедър често слагаше огърлицата. Тя избърса сълзите от бузите си, пхна скъпоценностите в джоба на престилката и отвори с дълбока въздишка вратата.

Господин Хънт стоеше долу и я чакаше. Изнудването беше, изглежда, нещо, в което имаше опит. Когато сложи бижутата пред него, той се ухили широко и протегна алчна ръка.

– Хъм, вършат работа, поне на първо време – каза той. Наистина ли нямате нищо друго?

Тя кимна.

– Надявах се на повече.

– Това наистина е всичко, което ми принадлежи – извика тя и сълзите потекоха от очите ѝ.

– Хайде, хайде, госпожо, само не се притеснявайте и не се бойте – аз нищичко няма да кажа. Ще ми трябва само след време още нещичко.

– Но аз нямам повече!

– Ами постарайте се в такъв случай да си набавите – каза той грубо.

– Моля ви, вървете си! – възкликна тя разплакана. Преди мъжът ми да си е дошъл. Не мога нищо да крия от него, ако ви свари, ще иска да разбере защо сте тук.

– Е да, да моето лице не е особено подходящо за дамски салон – забеляза той с горчивина.

Поклони се и си тръгна, без изобщо да се обръща назад.

Хедър се отпусна отчаяна в едно кресло и закри разплакана лицето си с ръце.

Той щеше да ѝ отнеме всичко, което имаше. Какво ще стане, когато няма да може да изпълнява исканията му? Дали ще отиде при Брандон, за да му разкаже каквото знае. Потрепери при тази мисъл. Не, това не биваше да става! Трябваше да му даде каквото поиска, за да може животът да продължи, а с него и любовта. Но когато Брандон забележи, че тя не носи скъпоценностите си? Какво тогава?

Томас Хънт слезе от коня и върза юздата за един стълб пред магазина си. Потупа се по пълния със скъпоценности джоб, предоволен от себе си. Днес беше прибрал в касата си доста закръгленичка сума, при това без да работи нито час. Избърса с ръкав дебелиите си устни, отвори вратата и тъкмо искаше да я затвори зад себе си, когато се смрази от ужас. Видя през прозореца Брандон Бърмингам да се приближава към него. След миг посетителят беше вече в магазина.

– Добър ден, господин Хънт. Видяхме се снощи за малко с вас, в Док стрийт театър, ако си спомняте?

– Да – отвърна с мъка Хънт и притисна нервно ръка към джоба на дрехата си.

– Има нещо, за което бих искал да поговоря с вас – продължи Брандон.

– Да говорите с мене, господине?

Брандон мина край него и застана в средата на магазина. Беше с цяла глава по-висок от шивача. Хънт преглътна с мъка, присви неспокойно очи и затвори вратата.

– Разбрах, че притежавате оригинала, по който сте ушили роклята

на госпожица Уелс. Много бих искал да го видя.

Господин Хънт с мъка прикри огромното си облекчение. От ревностна готовност да послужи чак запелтечи.

– Но разбира се, господине, само за момент, ако обичате. И той изкуцука забързано към задната стая, където беше ателието му. След миг се върна и просна роклята пред Брандон.

– Купих я преди няколко месеца от един пътуващ търговец, господине.

– Зная. Колко струва?

– Как, моля? – попита учудено Хънт.

– Попитах ви колко струва тази рокля, колко искате за нея – готов съм да я купя.

– Но...

– Определете цената – настоя нетърпеливо Брандон.

Хънт не се реши да възразява и назова първата сума, която му мина през ума.

– Три фунта и шест пенса, господине.

Брандон повдигна въпросително вежди, но извади кесията си и отброи сумата на масата.

– Просто не ми се вярва да сте взели такава рокля от пътуващ търговец на толкова изгодна цена – усъмни се той.

Сакатият осъзна твърде късно грешката си и изпелтечи:

– О, как да ви кажа, като имам предвид вашата съпруга, господине. С хубостта си тя е единствената, която може да носи по достойнство такава рокля. Нека е... подарък за нея. Давам ви я почти като подарък, господине.

Брандон изглежда замислено шивача.

– Вие сте отскоро тук, нали господин Хънт? Не по-дълго от моята съпруга, може би само с месец или два, ако не греша?...

– Не, четири месеца – отвърна Хънт и веднага прехапа устна.

Брандон се беше вгледал в украсата от перли по корсажа на роклята. – Значи знаете с точност, кога е пристигнала жена ми?

Хънт избърса незабелязано потта от челото си.

– Луиза, тоест госпожица Уелс ми го каза снощи, господине.

– Напуснали сте Лондон приблизително по същото време, по което аз се запознах със съпругата си – продължи настойчиво Брандон.

– Много е възможно, господине – изрече мъчително Хънт.

– Защо напуснахте Лондон, господин Хънт?

Мъжът пребледня.

– Работодателят ми умря, господине, загубих мястото си, затова събрах спестените няколко шилинга и заминах за Америка.

– Както разбирам, майстор сте в занаята си, господин Хънт. Госпожица Уелс се изказа много похвално и ви препоръча.

– Правя каквото мога, господине.

– О да, сигурен съм, че го правите – отвърна Брандон и му подаде роклята – бихте ли я увили, ако обичате?

Хънт се опита измъчено да се усмихне.

– Разбира се, с удоволствие, господине.

Когато се прибра, Брандон свари Хедър да чисти, коленичила на пода. До нея Бо си играеше с пъстра топка и си бърбреше нещо, което само той разбираше. Брандон се изкашля и Хедър се обърна, възкликна радостно, стана и се хвърли в прегръдката му. Той се засмя на бурната й реакция, вдигна я високо и я завъртя във въздуха. Когато я пусна да стъпи, тя му се усмихна лъчезарно и бързо свали кърпата и престилката.

– Боже милостиви! – каза той и сложи ръце на кръста. – Ти наистина изглеждаш толкова млада, човек може да помисли, че ти е рано да споделяш леглото с мъж. Не бих ти дал повече от четиринайсет. Сякаш не си същата жена, която тази нощ събуди къщата със сладострастните си възгласи. Дали някоя вещица не се е промъкнала в леглото ми, дали тя не ме притискаше към себе си, дали тя не ме драскаше до кръв?

Тя пламна от срам и го погледна безпомощно.

– Мислиш ли, че Джеф е чул нещо? Не бих могла да го погледна в очите.

Брандон й се усмихна дяволито.

– Успокой се, сърчице мое, дори да е чул нещо, предполагам, че подобни звуци не са му непознати. Той дума няма да пророни за тях, защото е джентълмен. Но не се бой малката ми, звуците, които издавах аз, също не приличаха на доволно мъркане.

Тя се засмя облекчено и се притисна към него.

– Караш ме да забравя всичко, а след такава нощ наистина ми е трудна да се върна на почвата на фактите.

Той я целуна по челото и се засмя.

– Толкова лошо ли беше, съкровище?

– О не! – въздъхна тя.

После вдигна глава от гърдите му и го погали с нежни пръсти по брадата.

– Всяко лягане с теб в леглото е ново приключение.

Той се засмя, отиде в антрето и се върна с пакет, който й подаде.

– Това е твое и ако поискаш отново да се освободиш от него, моля те, изгори го или го скъсай, но не го давай в замяна, за да не може Луиза, която наистина притежава дарбата да ме изкарва от нерви, втори път да го даде за модел. Толкова добре помня как изглеждаше ти в тази рокля, че не желая някой да разруши спомена ми.

Хедър пребледня като платно.

– Ти си откупил от господин Хънт роклята ми?

– Да, да – потвърди Брандон, – измъчваше ме мисълта, че може да я притежава друга жена.

Тя се усмихна облекчено. Той е говорил с Хънт и мъжът е съдържал обещанието си. Хедър се вдигна на пръсти и целуна Брандон. – Благодаря ти, любими, ще я пазя като скъпоценност и при специални случаи ще я слагам само за теб.

Беше минала седмица, когато една вечер Луиза се появи отново, нечакана и без предупреждение, в дома на Бърмингамовци. Джеф беше отишъл на гости при приятели и още не се беше прибрал, останалата част от семейството прекарваше спокойна вечер в гостната. Хедър седеше на пода в краката на Брандон. Тъкмо беше накърмила Бо, който вече лежеше в скута на баща си, център на вниманието и на двамата родители. Хедър беше прегърнала бедрото на Брандон и дори не бе успяла да си закопчае роклята, защото се чувствуваше на сигурно място и далеч от чужди очи.

Но за Луиза нямаше затворени врати. Тя отмести с ръка Джоузеф, прислужника, който искаше да доложи за нея и се озова изневиделица посред стаята. Хедър се обърна, уплашена, Брандон също се обърна, недоумяващ. Щом зърна Луиза, погледът му помръкна и трябваше да признае, че с удоволствие би й извил врата. И през ум не му минаваше да й окаже обичайната любезност и да стане от стола при влизането й.

– Изпитваш, изглежда, удоволствие да правиш неочаквани набези, Луиза – каза той сърдито.

Луиза се беше втренчила с кисела усмивка в семейната идилия пред себе си, най-вече в ръката на Хедър около бедрото на Брандон. Но младата жена нарочно не пожела да закопчае роклята и да свали ръката. Безсрамният израз на лицето на Луиза я въбесяваше. Тази жена изглеждаше, както винаги, блестящо. Носеше жълта муселинена рокля с широки, развяващи се поли. Не ще и дума, още една творба на господин Хънт. Беше наистина голям майстор, трябваше да му се признае. Беше всъщност странно, че мъж с толкова отблъскваща външност може да създава прекрасни дамски тоалети. Хедър се замисли за миг дали Томас Хънт не

беше автор и изпълнител на моделите и на другите рокли, които Уйлям Кърт ѝ беше показал като свои собствени. По всяка вероятност Уйлям беше излъгал.

Луиза стоя една секунда мълчаливо с разперени ръце в средата на гостната. Усмиваше се презрително.

– Боже мой, каква трогателна семейна сцена! Колкото повече те гледам, Брандон, толкова повече се убеждавам, че си просто създаден за съпруг.

Тя си свали ръкавиците и шапката, захвърли ги небрежно върху току-що полираната маса, после си взе стол и се обърна, снишила глас, към Хедър.

– Бихте ли ми донесли нещо за пиене, дете мое? Малко мадейра, ако е добре изстудена.

В очите на Хедър припламна гняв. Тя стана и както вървеше, закопча корсажа на роклята си.

– Така съм ожадняла от прахта по пътищата – обърна се Луиза, този път към Брандон. – Освен това продължавам да ценя високо чудесните ти вина, скъпи. В града трудно можеш да намериш такова нещо, освен това сумата, която ми изплати, е почти на привършване.

Брандон продължаваше да седи и да си играе с Бо, който явно не понасяше Луиза, защото ѝ хвърляше недоволни погледи. Брандон се запита какъв ли е този път поводът за посещението на Луиза. Хедър се върна с пълна чаша и я подаде с не особено приятелски жест на Луиза.

Гласът на Луиза прозвуча отново, все така студен и враждебен:

– Благодаря. А бихте ли ни оставили за малко насаме? Трябва да обсъдя със съпруга ви нещо съвсем делово.

Хедър се обърна с разтреперани устни към Брандон и вече посегна да вземе Бо от коленете му, но лицето на мъжа ѝ беше почервенияло от гняв. Той я хвана здраво за ръката и изгледа заканително гостенката. Кожата върху скулите му се изпъгна и той отвори уста за остра реплика. Но на Хедър вече ѝ течаха сълзи от очите, тя поклати глава, вдигна Бо, скри лице от погледите на останалите и побърза да излезе от стаята. Отиде в кабинета да успокои детето, което беше почнало да хлипа, защото го откъснаха така рязко от татко му. После избърса мокрото си от сълзите лице.

Брандон изгледа Луиза хладно и проницателно.

– Е, сега пък какво има?

Доволна усмивка се появи на устните ѝ.

– Срегнах днес следобед в Чарлстън твой стар приятел, Брандон.

Брандон не прояви никакъв интерес.

– Е, и? – попита рязко. Луиза се засмя.

– Не стар приятел, а по-скоро стар моряк от някогашния екипаж на „Бързоходен“. Каретата ми мина край него и аз веднага го познах. Клейтият човечец беше ужасно пиян, но и той ме позна веднага, нали знае, че сме стари приятели. Та той се оказа много полезен за мен.

– Полезен ли? А с какво?

Тя отметна глава и се изсмя с пълно гърло.

– О, Брандон, никога не бих повярвала, че един Бърмингам ще се остави да го впримчат по такъв начин, на всичкото отгоре от една малка проститутка.

– По дяволите, що за идиотщини приказваш, Луиза? – възкликна нетърпеливо Брандон.

– Ти по-добре знаеш, скъпи! Хедър, твоята сладка, малка, невинна Хедър е била проститутка. Дики ми разказа как той и Джордж я намерили, докато обикаляла улиците на лондонското пристанище, за да продава прелестите си и как си бил принуден да се ожениш за нея – с една дума, зная вече всичко.

– Изглежда не всичко! – изрече бавно и заканително Брандон. Той стана и си наля силно питие.

Луиза продължаваше с огромно удоволствие:

– Зная, че Хедър ти е безразлична, скъпи, толкова се приказваше за това, че спите разделени и прочее... нямаше нужда да ми се казва едно или друго, за да разбере, че не си щастлив с нея. Единственото, което не проумявах, беше защо си се оженил за нея. Чак днес следобед, когато Дики ми разказа всичко, разбрах, че женитбата ти е била само фарс. А сега можеш спокойно да отпратиш Хедър за Англия. Дай й някаква малка сума обезщетение, това ще улесни нещата. Аз ще ти простя малката лондонска лудория и ще се върна при теб. Можем да бъдем щастливи. Зная, че можем. Аз ще се грижа за сина ти, защото не може да има съмнение, че, слава богу, наистина е твой. Аз ще го обичам, ще бъда добра с него.

Брандон я гледа известно време, съвсем объркан, просто не можеше да проумее какво го бе подтикнало на времето да се свърже с тази жена – толкова зла и примитивна. Къде са му били очите? Къде е бил здравият му човешки разум? Защо е мълчало сърцето му? Той заговори бавно и натъртено.

– Луиза, чуй добре какво ще ти кажа сега. Ако не ми повярваш, трябва да приема, че глупостта ти граничи с безумие. Ако си решила, че

някой може да ме принуди да се ожена, или да приема каквото и да било задължение против волята си, значи не си ме познавала. И разбери веднъж завинаги – продължи той, подбирайки старателно думите си. – Жена ми никога не е била проститутка или уличница. Когато се срещнахме, тя беше девствена. Детето е мое дете. Хедър стана по моя свободна воля моя съпруга и аз повече няма да търпя ти да я обиждаш в този дом, включително и когато отсъствам. От тук нататък ще се отнасяш към нея както е редно да се отнасяш с господарката на Хартхевън. Имаш ли да кажеш още нещо за мен, моя дом, или плантацията ми? Още някоя клевета, която с удоволствие разпространяваш.

Луиза стана от стола и си наля чаша вино. Стоеше съвсем близо до него с чашата в ръка и го гледаше с омраза.

– Значи предпочиташ тази глупава хлапачка пред мен, така ли?

Брандон се засмя пренебрежително.

– Да. И аз отдавна съм направил избора си. А днес го потвърждавам най-решително.

Луиза присви очи. Тя се обърна и погледна през прозореца. После рязко се завъртя на пети.

– Много е странно, Брандон, че тъкмо ти говориш за уважение и за собственост. – Тя си изпи виното на един дъх, прекоси гостната и отново седна. Вдигна чашата, сякаш искаше да се чукне с него.

– Впрочем същинската причина за посещението ми е, че след като размислих здраво, стигнах до заключението, че земята ми струва двойно повече от цената, която получих от теб. Тя направи изкусна пауза, изчаквайки хитро реакцията му.

Той вдигна вежди, но сви безразлично рамене.

– Сключихме договор за продажба, Луиза. Въпросът е уреден. Договорът е подписан и подпечатан, сумата изплатена. Ти притежаваш вече само Оукли и няколкото моргена парк наоколо. Останалото е минало невъзвратимо.

– Минало невъзвратимо, значи, така ли? – изсъска Луиза. – Така ли каза? Е добре, да поговорим тогава за уважението. Как мислиш, много ли ще уважават хората жена ти и нейното копеле, когато разберат, че си бил изнуден да се ожениш за нея, че си бил в капан, който ти е поставила една най-обикновена проститутка?

Гласът на Брандон изкънтя из цялата къща.

– Дръж си езика зад зъбите, проклето жено! Няма да допусна да обиждаш съпругата ми и то в собствения ѝ дом. – После сниши, колкото можеше, глас. – Все едно ми е какви лъжи дрънкаш за нас двамата тук и

там. Прави каквото знаеш. Никой няма да се осмели да ми повтори дрънканиците, които изплюваш. Ти си отвратителна измет, Луиза! И върви по дяволите!

– Виж ти! Значи станах изведнъж измет за теб? – изсъска тя, пое си дъх, плисна виното в лицето му, запокити чашата на пода и я разби на парчета. – Измет, значи? Добре знаеш, че бях девствена, когато ме облада и ме помоли да се омъжа за теб. Обещавахе ми света с всичките му богатства, ако ти дам единственото богатство, което притежавах. А после ти отплува надалеч и първата срещната глупава гъска, която срещна на пътя си, можа да те откъсне от мен. Ти ми отне невинността, ти наруши клетвата си, взе ми земята на непочтена цена. Поне това няма да ти позволя, трябва много повече да платиш!

Тя взе да хленчи, да се вайка и да умолява:

– Аз трябва да получа повече, Брандон. Трябва да си платя дълговете. Останала ми е само къщата, а нея не мога да продам. Не зная от какво ще живея. Откакто ти ме захвърли като овехтяла ръкавица, никой не иска да ми дава на кредит.

Брандон трябваше да се овладее, за да не я удари. Прокара ръка по лицето си.

– Девственост ли? Боже милостиви! Ти беше толкова девствена, колкото онази дърта крава там на ливадата. Или ме мислиш за толкова глупав? Да не си въобразяваш случайно, че съм бил сляп и тъп от много любов? Надяваше ли се, че ще повярвам на нескопосаното ти театро онази нощ? Отдавна ми беше известен списъкът на мъжете, чиито легла си обиколила, преди и след тъй нареченият свещен годеж... Той повиши глас: – Какви идиотски представи имаш, та се надяваш да ме привлечеш като обиждаш съпругата ми?

– Но ти ме обичаше! – изкрещя тя. – На всичкото отгоре и не спиш с нея. В целия град хората си шушнат за това. Всички го знаят. И защо тъкмо тя? Защо да не бъда аз? Мога да споделям леглото ти и да те накарам да забравиш за съществуването ѝ. Опитай. Вземи ме. Господи, та нали все някога си ме обичал?

– Обичал! – усмихна се той горчиво. – О не, аз само те търпах, но и това ти е било много. Беше ужасна грешка от моя страна. А после срещнах жена с хубаво тяло и хубава душа. Тогава разбрах какво всъщност съм желал. Ти си красива, вярно е, вярно е също, че си страдна. – Той се наведе и я погледна право в лицето. – Но любов и преданост, безукорна вярност и вродено достойнство, подобаващи на името и на дома ми, това е извън възможностите ти! – Той отново извиси глас: – Обичам

Хедър с всяка фибра на тялото си, във всеки миг от живота си и ще съумея да я предпазя от всяка кал, от всички идиотски приказки. Няма да ти позволя да я смъкнеш до собственото си равнище и да опръскаш с кал нейната чистота. Надявам се, че ще ни се родят още много синове и дъщери. Тъй че престани най-сетне да ни черниш и хулиш!

Той отиде до масата, взе шапката и ръкавиците на Луиза и ѝ ги хвърли в лицето.

– А сега ме освободи от присъствието си в моя дом. И те предупреждавам още веднъж: – Дано до мен повече не стигне нито една лъжа, за която да мога да допусна, че идва от теб! В противен случай ще си направя удоволствието да ти извия врата. А сега изчезвай, чудовище! Правиш невъзможна всяка нормална учтивост. Не желая повече да те виждам!

Луиза се беше разтреперила от необуздания му гняв и вече не знаеше какво да отвърне. Вдигна шапката и ръкавиците си от пода и прошумя, вирнала високо глава, с полите си през вратата. Изтича, пребледняла и прехапала устни, покрай Джеф, който слушаше от известно време, напрегнат, в антрето бурния изблик на брат си.

Луиза изтича като подгонена през поляната, запретна поли и се качи без чужда помощ в каретата си. Не забеляза Джордж, който се беше облегнал зад нея на една колона и плюеше отвисоко в прахта.

Когато каретата на Луиза потегли, Хедър пристъпи към вратата на кабинета и погледна през коридора към мъжа си, застанал с все още стиснати юмруци и разтреперан от гняв. Щом усети погледа ѝ, изразът на лицето му тутакси се промени. Той се приближи към нея с разтворени обятия. Хедър изтича към него и той нежно я прегърна.

Хедър си избърса ръцете в престилката и се запъти от кухнята към господарската къща. Тъкмо беше взела при Кора урок по печене на хляб. Чу тропота на копита и се засмя весело, когато видя девера си, който скочи от седлото и изтича към нея.

Но изразът на лицето му я смрази. Гърлото ѝ се сви от страх.

– Къде е Брандон – попита той кратко.

– Как къде е? Мислех, че сте и двамата из нивите.

Джеф посочи с пръст към конюшната, където един от ратаите бърсеше старателно Леополд. Жребецът беше в състояние не по-добро от това на Червена лисица на Джеф. Личеше, че и двете животни са били безмилостно пришпорвани.

– Не съм чула, кога се е прибрал – каза смутено Хедър, но Джеф вече тичаше презглава към къщата. Тя вдигна поли и хукна след него. – Джеф, Джеф, кажи, какво се е случило? Какво е станало, Джеф?

Той я погледна. Странна смесица от чувства беше изписана на лицето му. Това я разтревожи повече от думи. Тя го хвана за ръката.

– Джеф, хайде, кажи ми какво се е случило! – извика тя. В страха си беше впила нокти в ръкава на дрехата му и сега го разтърсваше, доколкото една крехка жена може да разтърси мъж с две глави по-висок от нея. Джеф, кажи ми! – извика тя. За миг Джеф беше сякаш неспособен да говори, после изрече бавно:

– Луиза е мъртва, Хедър, някой я е убил.

Тя отстъпи крачка назад, притисна длан към устата си, за да подтисне вик и поклати недоверчиво глава.

– Не е вярно!

– Вярно е. Някой я е душил и й е счупил врата.

– А защо искаш да знаеш къде е бил Брандон? – попитат я сподавено.

Той се поколеба дали да й отговори.

– Джеф!

– Видях Брандон как изтича от Оукли. Изобщо не ме забеляза. Когато влязох в къщата, Луиза лежеше мъртва на пода.

На Хедър й секна дъхът. Беше загубила дар слово. После изведнъж изкрещя:

– Не! Погледна го с укор. – Не е бил той! Той не може да извърши подобно нещо. Не, той не, Джеф. Не! Как си могъл изобщо да го помислиш?

– Да не мислиш, че ми е много приятно? Но аз го видях, Хедър, а ние и двамата чухме вчера как й се закани.

– Но защо е ходил при нея?

Джеф извърна поглед.

– Джеф, отговори ми! – помоли го тя. – Имам право да зная.

Той въздъхна, после каза нерешително:

– Луиза му прати някакво известие. Бяхме навън, в полето. На бележницата пишеше само, че е разбрала за тебе нещо, което той трябва да научи. Опитах се да го възпра, но той ме повали на земята и се закле, че ще й запуши мръсната уста. Лулу, слугинята на Луиза, донесе бележката. И тя беше уплашена до смърт. Хукна да бяга като бито куче. Но тя беше вече уплашена, когато дотича да му предаде бележката. Трепереше като лист. Докато да последвам Брандон, докато стигна в дома на

Луиза, нещастieto вече се беше случило. Брандон изхвърча през вратата, сякаш го гонеше дяволът. Джейкъб, конярят на Луиза, също го видя и веднага хукна да доведе шерифа.

На Хедър ѝ се виеше свят. Бележка? Съобщение? Нещо, свързано с нея? Какво ли е искала да му каже Луиза? Изпъшка, когато си помисли за господин Хънт и връзката му с тази жена. Ако е разказал на Луиза за Уйлям Кърт, тя положително е поискала час по-скоро да го съобщи на Брандон. Дали не я е убил, заслепен от гняв? Предишната вечер наистина ѝ се бе заканил. Не, не, тя не можеше да си представи мъжът ѝ да е способен на такова престъпление.

– Не! Той не го е направил. Зная, че не го е сторил! – повтаряше тя упорито и клатеше убедено глава. – Той е мой съпруг. Аз го обичам. Затова зная със сигурност на какво е способен и на какво не е.

– За бога, Хедър! – простена измъчено Джеф. Той я притегли към себе си. – Дете, разбери, че и аз бих предпочел сто пъти да не съм прав. И аз го обичам. Той е моя кръв и плът, той ми е брат. – Той се обърна и изтича през вратата на къщата в антрето. Хедър го последва. Двамата претърсиха системно всички стаи, дано открият Брандон. Когато влязоха в спалнята, видяха го да стои до прозореца, загледан в двора. Хедър се хвърли с вик на шията му.

– Кажи му, Брандон – изхълца тя отчаяно. – Кажи му, че не си го направил!

– Сладката ми! – прошепна той нежно.

Джеф се приближи, боеше се да попита и да получи потвърждение. Брандон го погледна и се усмихна тъжно.

– Наистина ли мислиш, че аз съм я убил, Джеф?

– За бога, Бран! – възкликна задавено Джеф и поклати глава. Мъката му беше непоносима. – Разбира се, че не искам да вярвам, но нали с очите си те видях как изтича от къщата ѝ, а когато влязох, тя лежеше мъртва на пода. Какво можеш да си помисля?

Брандон галеше Хедър по косата.

– Ще ми повярваш ли, Джеф, ако ти кажа, че нямам нищо общо с убийството, че тя беше вече мъртва, когато дойдох?

– Бран, знаеш, че вярвам на всяка твоя дума, но ако ти не си я убил, кой тогава?

По-големият брат въздъхна.

– Защо този някой е изнасилил Луиза, Джеф?

Хедър пое за давено въздух.

– Изнасилител? – попита ужасен по-малкият брат.

– Да. Ти нима не видя? – попита Брандон.

– Била е изнасилена? – повтори Джеф, неспособен да повярва. – Но кой може да го е сторил? Та тя го вършеше доброволно.

– Точно така!

– О, господи такова нещо изобщо не ми мина през ума! – призна Джеф. Той се отпусна на един стол и се загледа втренчено пред себе си. След известно време стана, отиде и той до прозореца и погледна към алеята, където дърветата се огъваха под приближаващата буря.

– Да, трябва наистина да е било така, както казваш – измърмори той замислено. – Първото, което видях, беше тя, просната на пода, а също и стаята, в пълен хаос. Чак сега се сещам, че дрехите ѝ бяха разкъсани. Помислих, че си се борил с нея. За изнасилване, естествено, и през ум не ми мина. Ти не би го направил... – Той се изчерви и погледна към Хедър. Но тя стоеше и слушаше спокойно. – Ти никога не би я взел по този начин – завърши Джеф изречението си. – Като се замисля сега, трябва да се съглася с теб. Сигурно е била изнасилена. Лежеше така, сякаш мъжът току-що я е оставил на мира. Да, няма съмнение, умряла е още докато той е бил там. Но срещу кого ли се е бранила толкова отчаяно?

Брандон пак гледаше през прозореца.

– Джеф, бих искал веднага да говоря с Лулу. Можеш ли да я доведеш?

По-малкият брат кимна.

– Съмняваш ли се в някого?

Брандон сви рамене.

– Може би, но не съм сигурен. Трябва да говоря с момичето, преди да мога да кажа нещо.

На Джеф му полекна. Вече не се съмняваше в невинността на брат си.

– Веднага тръгвам да търся момичето. Добре е да разполагаш с някои факти преди Таунсенд да се появи тук.

Когато Джеф излезе, Брандон повдигна брадичката на Хедър и я погледна дълбоко в очите.

– Благодаря ти за вярата в мен – каза той тихо.

После се обърна и продължи, вече с гръб към нея:

– Не съм съвсем сигурен, дали нямаше аз да я убия, ако се бях озовал там пръв, Хедър. Никога не бях изпитвал толкова див гняв. Повалих Джеф на земята, когато той се опита да ме спре. Имах огромното желание да я убия, когато прочетох бележката ѝ. Когато я намерих мъртва на

пода и с разкъсани дрехи, изведнъж проумях колко голямо е било желанието ми да извърша нещо ужасно. Пронизаха ме тръпки, когато проумях колко близо съм бил до ръба на пропастта. – Той пак се обърна към нея. – Чуй ме, не се стреснах от това, че е мъртва, по-скоро обратното. Усетих се по някакъв лош, нечовешки начин облекчен, че съм се отървал от нея, нещо повече дори щастлив, че не мене ще обесят за стореното злодеяние...

– О, мили, – простена тя и обгърна шията му с ръце. – Сигурно си бил безмерно ядосан, но нищо на този свят не може да ме накара да поярвам, че наистина би сторил подобно нещо.

Той я притисна към себе си и намери опора в непоколебимото ѝ доверие.

– О, Хедър, Хедър – прошепна той за дадено. – Толкова те обичам! Имам нужда от теб и винаги ще те желая и ще те обичам!

Тя отвърна на силната му прегръдка. Беше толкова прекрасно да бъде обичана от него.

Брандон пое дълбоко свежия ѝ аромат. Погледът му падна върху ръката, която държеше отворена зад гърба ѝ: Върху дланта му лежеше една от диамантените обеци на Кетрин Бърмингам.

Още същата вечер шерифът Таунсенд дойде и арестува Брандон. Не се поддаваше на никакви увещания и аргументи. Беше твърдо убеден, че е намерил убиеца и не желаше да си губи времето в дискусии. Още щом престъпи прага на къщата, заяви на Брандон, че е арестуван и четвърт час по-късно тримата с помощник шерифа бяха вече на път за Чарлстън.

Хедър беше почти отчаяна. Брандон не успя да говори с Лулу. Не можах да открият момичето. То сякаш потъна вдън земя. Никой не можеше да си спомни да я е виждал след като тя избяга от нивата. Няколкото роби в Оукли предпочитаха да са по-далеч от къщата, ако нямаша работа там. Предпочитаха да останат в колибите си. Те останаха безразлични към случилото се и не проявиха никакъв интерес, дори когато изнасяха тялото на Луиза от къщата, за да го откарат в Чарлстън. Затова и те не можах да кажат дали Лулу се е върнала или не. Джеф прати хора да претърсят цялата околност, дано я намерят, а двамата с Джеф препуснаха към града, но и там нямаше и следа от младата негърка.

Късно вечерта Хедър се разхождаше тревожно из спалнята. Брандон го нямаше и тъкмо тук самотата я измъчваше двойно. Шерифът Таунсенд прояви упорита самоувереност, не пожела да чуе нито молбите ѝ, нито аргументите на Брандон. Не беше изключено да го третира вече

като обвинен в убийство. Тя потрепери при тази мисъл, отиде до прозореца и притисна разгорещеното си лице в хладното стъкло. Навън беше вече тъмно. Вятърът виеше някъде зад къщата, шумолеше страховито в короните на дърветата. Беше почнало даваля. Тя се довлече до леглото, пхна се под завивките и се загледа в тъмното в просветващия бял балдахин над себе си. Почувствува се толкова самотна и изоставена, когато прокара ръка по празното място до себе си.

На сутринта я събуди бурята, която се бе разразила с пълна сила. Сиви облаци препускаха по небето. Всичко наоколо беше сякаш потопено в сернистожълта светлина. Тежки капки се удряха в прозорците. Джеф прекъсваше търсенето на Лулу само един два пъти на ден, мокър до кости, но когато тя го изгледа въпросително, поклати глава – не я беше намерил. Не го изговаряха на глас, но и двамата изпитваха отчаяние при мисълта, че и с Лулу е могло да се случи най-лошото.

Беше вече късен следобед, когато Хедър реши, че не издържа повече в Хартхевън. Тя облече костюма си за езда, сложи наметало за дъжд и отиде в конюшната. Боеше се, че Хети може да я види и да я спре. За щастие Хети не се мяркаше никаква. Сега щеше да е достатъчно трудно да убеди Джеймс да ѝ оседлае без възражения Феър лейди.

Джеймс, който тъкмо поеше конете, я зяпна учудено, когато я видя да отваря тежката врата. Бурята едва не я затръшна пред нея. Той веднага скочи и задържа вратата, докато тя влезе.

– Какво правите тук в такова време, госпожо Бърмингам? В такова буря трябва да сте си в къщи.

– Искам да изляза с Феър лейди, Джеймс, би ли ми я оседлал? Не ми е за пръв път да яздя в дъжд, няма защо да се безпокоиш.

– Но госпожо Бърмингам, страшна буря иде насам! Ако се засили, ще почне да вдига покриви и да изкоренява дървета. Масър Брандон ще ме одере жив, ако разбере, че съм ви оседлал в такова време кон.

– От мен той нищо няма да разбере. Хайде, побързай и оседлай Феър лейди. Трябва да намерим Лулу, слугинята от Оукли, за да свидетелства пред шерифа, че масър Бърмингам не е убил госпожица Луиза.

Той я погледна с тъмните си уплашени очи, но не каза нищо. Все пак продължаваше да се колебае.

– Ако не ми оседлаеш веднага коня, Джеймс – каза тя нетърпеливо, – ще го направя сама.

Той се затътри, поклащайки глава, към бокса и на Хедър ѝ се стори, че мина безкрайно много време преди Феър лейди да е готова за езда. Джеймс проверяваше поне за пети път ремъците.

– Госпожо Бърмингам, не е изключено в такова време тя да стане неспокойна – сбърчи той отчаяно чело, – наистина, госпожо, не бива да яздите в такова време.

– О, млъкни, Джеймс. Налага се.

Той се покори неохотно и ѝ помогна да яхне коня. Хедър го пришпори и го накара да потегли въпреки бурята. Стори ѝ се, че се е озовала в ада. Силен вятър, дъжд и светкавици се сменяха във вихрен хоровод. Кобилата изпръхтя уплашено и отметна глава, но шпорите на Хедър я накараха да продължи напред. Вятърът засука наметалото ѝ, дъждът я измокри в миг до кости. Ярки светкавици се спускаха от небето, придружени от продължителни гръмотевици. Хедър видя през рамо как Джеймс стои на прага на конюшната, мъчи се да се предпази от вятъра и я гледа как изчезва в тъмното. За един къс миг я обзе изкушението да се върне. Не искаше да се лъже – страхуваше се. Но мисълта да се прибере в сигурността на голямата къща изчезна със същата бързина, с която бе дошла. Ако не беше убедена в необходимостта да тръгне, тя би останала, но животът на Брандон зависеше може би от това дали ще намерят Лулу.

Тази мисъл надделя.

Къде би могла Лулу да се чувствава на сигурно място, ако не в сега изоставената къща на господарката си? – разсъждаваше Хедър. – Конят и ездачката минаваха през гора, дърветата се превиваха под могъществото на бурята. Ниските клони сякаш я дърпаха за наметалото, или я шибеха в лицето. Конят се хлъзгаше по мократа земя и се препъваше. Хедър трябваше да напруга цялото си внимание, за да се задържи в седлото. Отчаяна, тя нави юздите около дланите си искри лице в гривата на Феър лейди. Ездата се превърна в отчаяна борба със стихииите.

Изведнъж вятърът сякаш поутихна, дъждът заваля малко по-кротко. Хедър усещаше как кобилата трепери от изтощение, после тя изведнъж спря. Хедър вдигна лице от гривата и видя, че се е озовала в алеята, водеща към плантацията Оукли, а огромните ѝ дървета я бранят от стихията. Дългата бяла фасада на къщата се белееше в падащия здрач. Тя се свлече от седлото. Краката едва я държеха. Пое си дъх и се притисна към влажната топлина на животинското тяло, силите ѝ бавно се възвръщаха.

Надежда и страх я накараха да тръгне напред. Прекоси с бързи крачки терасата и влезе в голямата къща. Затвори врата и се озърна. Ботушите ѝ бяха кални, костюмът за езда лепнеше. Бурята сякаш беше фучала през цялата къща и беше привела всичко в движение. Паркетът

скърцаше, стените стеноха, а керемидите на покрива сякаш тракаха от страх. Сенки пълзяха във всяка стая, от време на време откъм вътрешността на къщата долиташе трясъкът на затварящи се от течението врати. Все пак поводът да бъде тук помогна на Хедър да преодолее страха си. Преди всичко трябваше да провери лично, дали Лулу не е тук, свита в някое ъгълче в очакване да премине бурята.

Тя извика името на момичето, но не получи отговор. Претърсваше всяко помещение с подтиквано от отчаянието усърдие. Стаите на долния етаж бяха тъмни. Всички пердета дръпнати. Отвън едва проникваше светлина. Тук-таме намираше по някой отворен прозорец и вятърът ту отваряше, ту затваряше крилата му. Мина през цялата къща и не пропусна нито едно кътче, способно да приюти човек. Дръпна всички пердета и не забрави неотворена врата. От силното напрежение се постопи. Тръпките след ездата през буря и дъжд постепенно изчезнаха.

Начинът, по който се затича с вдигнати поли по стълбата, не можеше да се нарече елегантен. Хедър искаше да прегледа основно и горния етаж. Тук бурята беше сякаш още най-близо. Вятърът свистеше през стаите, а дъждът трополеше равномерно по покрива. Клони се удряха в стъклата.

Тя отваряше врата след врата и претърсваше всяко помещение. За миг спря пред леглото на Луиза и помисли неволно, че тя сигурно се е търкаляла тук в нечий прегръдки. В пристъп на гняв дръпна сатенената покривка, смъкна я от леглото и я запокити през спалнята. Но къщата беше и си оставаше празна.

Малка врата водеше към килера, но не се виждаше стълба. Хедър се върна още веднъж на партерния етаж и разбра, че е забравила една стая и то гостната. Отвори вратата и дъхът ѝ секна: пердетата бяха смъкнати от прозорците, строшен стол се търкаляше до камината, изящна масичка за сервиране балансираше на три крака, четвъртият беше счупен. От писалището беше пометено всичко – книжа, пачи пера и мастилница бяха разпилени по килима. Много книги бяха измъкнати от лавиците, а останалите бяха явно разбъркани. Стаята приличаше на бойно поле, сякаш някой бе търсил отчаяно нещо. Не можеше да се каже дали е намерил търсеното. Въпреки това Хедър се залови да оглежда всичко с педантичност, присъща само на жена. Нещо я подтикваше да го прави. Представа нямаше какво именно търси, имаше само смътното съзнание, че тук може да има нещо важно. Погледът ѝ сновеше из стаята, тя оглеждаше килима, лавиците с книги. Ръцете ѝ събираха инстинктивно счупеното. Пръстите ѝ опипваха всяко строшено парче, всяка цепнатина,

проверяваха дали няма да намери вътре нещо. Подставката за машата и лопатката се беше озовала доста далеч от камината. Когато докосна метала, нещо просветна и леко иззвъня, а лъскавият предмет се озова между две цепеници дърва пред камината. Тя се наведе и дъхът ѝ секна:

Пред нея лежеше една от диамантените обеци на Кетрин Бърмингам. Нейната собствена обещана, една от двете, които бе дала на господин Хънт. Тя я вдигна и се взря недоумяващо в нея.

Как се е озовала обещаната тук?

В бележката за Брандон Луиза му пишеше, че има да му каже нещо важно. Какво ли би могла да имала предвид освен, че знае как е умрял Уилям Кърт? Просто не можеше да е друго. Но защо ѝ го беше разказал Хънт? Той сигурно си е давал сметка, че Брандон не е човек, който ще се остави лесно да го изнудват. Ако Луиза е научила за смъртта на Уилям, тя наистина едва ли би пропуснала да го каже на Брандон, та ако ще и само за да си отмъсти. И все пак, защо ѝ го е разказал Хънт?

Защо ѝ е дал обещаните? Защо се е решил да рискува заради такава глупост цяло състояние? Да не би да се е влюбил в Луиза? Дали не се е надявал с бижутата и с тази информация да я спечели? Този грозник! Та Луиза би му се изсмяла в очите!

Това ли беше причината? Възможно ли беше да я е убил от гняв, че му се е присмяла? Беше ли достатъчно силен, за да ѝ строши врата с голи ръце? Брандон можеше лесно да го стори, но мъж, който не притежаваше и половината от неговата сила, който беше на всичкото отгоре и недъгав, той можеше ли да има такава физическа сила?...

– Охо, та това е моята добра приятелка, госпожа Бърмингам...

В панически ужас, Хедър се обърна рязко. Веднага разбра чий е този висок, дрезгав глас. Страхът я обзе цялата, парализира я. Томас Хънт се хилеше срещу нея с кривата си усмивка, лицето му беше цялото изподраскано.

– Виж ти, както разбирам, открили сте обещаната!

Тя кимна предпазливо.

– ... при това в камината – изсмя се той. – Виж, за нея не помислих. Много мило от ваша страна, че ми я намерихте. Реших, че съм я изгубил завинаги.

– Но вие ли?... – Тя преглътна, но продължи. – ... Вие ли дадохте обещаните ми на Луиза?

– Не бих казал, че съм ѝ ги дал. Но бях на път да го сторя. Показах ѝ ги, обещах ѝ прекрасен живот заедно с мен. Тесните му устни се присвиха още повече. – Тя зърна обещаните и позна, че са вашите. Не ме остави

на мира, докато не разбра как са се озовали у мен. Когато ѝ обясних, цялата просия. А когато научи всичко за клетия Уили, грабна обещите, стисна ги в ръка и се закле, че ще си отмъсти. Беше като луда. Не ми беше никак лесно да разбера какво е намислила. Да, да, изглеждаше като побъркана. Ту се смееше, ту плачеше и все повтаряше, че ще ви отмъсти. Искаше да ви види обесена. Трябваше да ѝ зашлевя един шамар, та да дойде малко на себе си. Тогава тя ме изгледа студено и ми обясни какво има пред вид. Опитах се да ѝ обясня, че е глупава и че ще е по-добре да си отмъсти чрез парите, които ще вземем от вас. Защото на мене ми беше ясно, че е достатъчно съпругът ви да чуе думичка за това, което сте извършили, за да ме убие и така да ми затвори устата. Но тя изобщо не ме слушаше. Тя мечтаеше да ви види на въжето, но искаше преди това да разкаже всичко на мъжа ви, да го накара да я моли на колене да спаси живота ви. Тогава прати слугинята негърка с бележката. Малката ме видя, че побеснях и хукна, а ние двамата продължихме да се караме. Опитах се да ѝ обясня, че можем да станем богати и двамата. Но тя искаше само едно: искаше да ви види обесена. Искаше да покаже обещите на мъжа ви като доказателство. Тя ми се присмя, нарече ме изрод, каза ми, че само ме е използвала. Аз ѝ шиех каквато рокля си поискаше, без да ѝ взема пукнат грош, а тя ме нарече свиня, не мъж, а карикатура на мъж. Аз я обичах, истински я обичах, а тя така дълбоко ме обиди.

После тя ме удари с юмрук в лицето, защото ѝ обясних, че бях взел за модел ваша рокля. Обсипа ме с ругатни, които не бях чувал даже от мъж, със зловни думи, които изпепеляваха всичко в мен. Не можах да издържа, ръцете ми посегнаха към шията ѝ. Не си давах сметка какво върша. Тя изпадна в паника и се опита да се изтръгне от ръцете ми, но се заплете в пердетата. Тогава я хванах и я повалих на пода. Не подозирах колко е силна. Тя се вкопчи в мен и разбрах, че има мускули като на мъж, тя ме удряше където ѝ падне. Представа нямах, че жена може да е толкова яка. Беше истински бой – виждате стаята на какво е заприличала. Въпреки това изпитахме и огромно удоволствие тя и аз. Тя стенеше и се движеше с диво сладострастие под мен. Продължавам да вярвам, че можехме да бъдем щастливи заедно. Но когато всичко свърши, очите ѝ отново се присвиха. Тя ме заплю в лицето и каза, че когато тук влезе Бърмингам, най-сетне ще разбера как изглежда истински мъж. Тогава ръцете ми посегнаха отново към гърлото ѝ и аз изстисках живота от тялото ѝ. Просто не можех да се възпра. Стисках, стисках и отдръпнах ръце едва когато чух как мъжът ви скача навън от коня си и нахлува в къщата като луд. Той блъсна силно вратата, а аз едва успях да се скрия.

– Искате да кажете, че сте бил тук, когато мъжът ми е влязъл? – попита тихо Хедър.

– Да, да, той се появи тук, сякаш беше дяволът в плът и кръв. Така ме уплаши! Едва смогнах да се скрия зад вратата. Навярно ме е спасил шокът, който той изпита, когато зърна всичко това. После тук влезе още един мъж, който много приличаше на вашия съпруг, но и той не ме видя.

– Защо ми разказвате всичко това, господин Хънт? – попита тя, предварително уплашена от отговора му.

– Защото от мига, в който намерихте обещата, вие вече знаехте, че аз съм убил Луиза. А сега искам да си я получа, преди да я загубя втори път.

Той грабна с бързо движение обещата от ръката ѝ и дълго се любовува като омагьосан на проблясващите диаманти.

– Когато ѝ шиех роклите, Луиза все ми повтаряше, че в нейните очи аз не съм изрод. Наричаше ме мил и добър, позволяваше ми да целувам белите ѝ гърди. Аз я обичах, истински, но тя ме нарече изверг.

Сълзи потекоха отново по грозното му лице. Но изведнъж очите му опасно се присвиха.

– Тя не беше първата жена, която си въобрази, че ще ѝ се размине да ми се присмива. Роклята, която носехте, когато избягахте от дома на Уили, също принадлежеше на жена, която ми се подигра. Този идиот Уили си въобразяваше, че не е дошла да си я прибере, защото не е имала пари да плати. – Той се разсмя като луд. – Тя просто не можеше да дойде, разбирате ли ме? Беше мъртва. Бях ѝ стиснал гръкляна, както го направих и с Луиза. И госпожица Скот я убих защото ми се присмиваше.

Той се запribлижава заплашително към Хедър и тя отново долови силен дъх на одеколон. Сега си спомни изведнъж, къде беше усетила вече веднъж тази отвратителна миризма. Очите ѝ се разшириха от ужас.

– Вие сте стояли зад завесата в магазина на Уилям Кърт! Видял сте ме как изтичах, облечена в онази рокля.

Усмивката му беше отвратителна.

– Да, разбира се. Та вие дори не се обърнахте. Бях ви много благодарен, безкрайно ме улеснихте.

– Улеснила съм ви?

– Ами да, разбира се. Вие наистина ли вярвахте през всичкото това време, че сте се справила с Уилям Кърт? С малката рана от ножчето за плодове в рамото му? Ами, той само е припаднал, защото е бил пиан.

– Искате да кажете, че той е жив?

Томас Хънт се ухили и поклати безформената си глава.

– Не, мадам. Аз му прерязах проклетия гръклян! Оказа се много лесно й бях ужасно доволен. Защото години наред аз шиех роклите вместо него. А той се хвалеше на ляво и на дясно, че са негови. Пък не можеше дори да вдене игла. Вие ми дадохте възможност лесно да му видя сметката. Само едно беше лошо. Готвачката ме видя как му прерязвам гадния тлъст врат. Влезе тъкмо в този миг, защото искаше да разтреби масата. Заради нея се наложи да се изнижа час по-скоро от Англия. За съжаление не можах и на нея да я прережа гръцмуля. Успя да изхвърчи като бясна навън. Виж, нея наистина я уплаших, но не можах после да открия къде е.

Хедър отстъпи, към камината, ужасена, но и с чувството на огромно облекчение. Тя наистина беше мислила през цялото това време, че Уилям Кърт лежи на съвестта й.

– Няма да е много лесно да пратя на онзи свят и вас, мадам. Не сте ми сторили нищо лошо. Не сте ми се подигравали като онези, другите. Бяхте всъщност много мила с мен. Освен това сте хубава жена. Казах веднъж на оная глупачка Сибила, че една от най-хубавите жени, които съм срещал, положително би носила моите рокли. Имах предвид вас, госпожо. Бяхте наистина единствената, която имаше фигура за моите рокли. Но сега... нали ще разкажете на всички, че аз съм убил Луиза, защото така ще спасите мъжа си. Разбирам ви...

Той се приближи малко и й преряза пътя за бягство. Тя стоеше, облегната на камината, тъй че не му се наложи да ходи далеч. Вдигна ръце към гърлото й. Щом зърна тези ръце като ноктести лапи, същите, които бе виждала в кошмарите си, Хедър усети как в нея се надигат безкрайна жажда за живот, смелост и решителност да се пребори с него и да се спаси. С бързо движение се дръпна. Той отново посегна и сграбчи роклята й, която се скъса, когато Хедър отново се дръпна. Беше уродлив, но много пъргав. Когато тя хукна към вратата, успя да докопа ризата й. Отново разкъса дрехата, но не докрай и сега я държеше здраво. Хвана я през кръста и я завъртя брутално към себе си. Зърна бялото рамо, което се подаде от разкъсания плат и облиза отвратителните си устни.

– Кожата ти е копринена, а аз обичам нежна женска кожа. Бихме могли да отложим за малко изпълнението на присъдата ти – измърмори той. Раздра с лапата си с рязко движение плата на гърдите й. Тя остана по мокра от дъжда риза. Лакомо святакащите му очи сякаш изгаряха тънкия плат. Той си пое дълбоко въздух, а после се нахвърли с дрезгав вик отгоре й. Отново дръпна плата и тя остана съвсем гола. Хедър изкрещя,

опита се да се брани, но той само се присмиваше на усилията ѝ.

– Ти си много по-слаба от Луиза и лесно ще се справи с теб.

Притегли я най-близо, а тя се изви колкото можеше по-назад, изпълнена с отвращение. Това не го смущаваше. Покри шията и гърдите ѝ с жадни целувки, а после заби, като бясно псе, зъби в рамото ѝ. Вик се изтръгна от устата ѝ. Стори ѝ се, че ще припадне от болка. Хълщаше и усещаше как гадната му влажна уста се плъзга по гърдите ѝ, знаеше, че след миг отново ще я ухапе.

Беше я превил толкова силно назад, че ѝ се стори – ще ѝ счупи гръбнака. Изведнъж си спомни, че веднъж вече я бяха превивали така въпреки волята ѝ. Тогава беше повлякла Уйлям Кърт след себе си на пода, защото се бе оставила да падне. Нямаше време да разсъждава дълго дали мисълта е добра. Остави се да падне и го повлече след себе си. В усилието си да не падне, той я пусна за миг. Тя се отърколи колкото можеше по-надалеч от него и в същия миг беше отново на крака и отново се опита да бяга. Той протегна ръка да я хване, но докосна само бедрото ѝ над жартиерата. Тя хукна, уплашена до смърт, по стълбата, без да поглежда назад. Знаеше, че е по петите ѝ, но се надяваше, че стъпалата ще забавят неговия бяг, защото беше куц. Дишаше забързано, припряно и трябваше да събере всичките си сили, за да прескача по две стъпала наведнъж. Обърна се чак на площадката. Той тъкмо беше стигнал първото стъпало. Сега държеше във всяка ръка по един пистолет.

Тя се обърна с вик и изтича в другата стая. От там в съседната спалня. Спря чак в края на дългата анфилада. От тук не можеше да продължи, без да се озове отново на широката стълбищна площадка. Отвън се чуваха стъпките му повлечени и колебливи – той очевидно съобразяваше къде ли може да е тя.

Хедър затвори очи и се накара да диша равномерно и тихо. Ударите на сърцето сякаш кънтяха в ушите ѝ. Шумът на прокрадващите се отвън стъпки ѝ беше непоносим. Облегна се разтреперана на стената и докосна рамото си, мястото, белязано от неговите зъби. Ако я намери, няма да се успокои, докато не изпохапе тялото ѝ. Запита се дали Сибила и Луиза бяха изтърпели същото мъчение. Беше изнасилил и двете жени, а сега беше по петите ѝ. По-близък спомен възникна в съзнанието ѝ: контурите на зловещ конник върху тъмен кон, който се появява в края на поляната и се приближава към нея. Не бе успяла да види лицето му, но сега вече знаеше: бил е Томас Хънт. Хедър закри в панически ужас лицето си с ръце. Молеше бога да ѝ позволи да умре, преди той да е задоволил с нея ужасното си сладострастие...

Продължаваше да стои, силно притисната към стената. Като се изключат чорапите и ботушите, беше гола и студът, проникващ през пролуки и цепнатини, беше почти непоносим. Би искала да потърси в гардеробите някое палто, но не биваше да рискува да издаде и най-слабия шум. Чуваше как някъде в голямата спалня в края на коридора под нея той затръшва вратите на гардеробите и хвърля мебели срещу стените. Трябваше да го изчака да мине в съседното помещение, преди да се осмели да шавне. Може би тогава щеше да се открие възможност да се измъкне незабелязана. Нямаше да е трудно да изтича по стълбата и да избяга от къщата. Наметалото ѝ беше окачено в антрето. Може би щеше да успее да го смъкне от окачалката, преди той изобщо да забележи, че е избягала. Но беше готова и да излезе съвсем гола навън. Животът беше по-важен. О, господи, спаси ме! – молеше се тя.

С ужас го чу миг по-късно да влиза в съседната стая. Внимателно, за да не вдига шум, се опита да напипа дръжката на вратата, без да изпуска от поглед вратата към съседното помещение. Без да поглежда към стълбището, тя се промъкна през леко откреннатата врата и я затвори безшумно подире си.

Сега направи няколко крачки през тъмната площадка, обърна се, за да изтича покрай стаята, в която той беше влязъл. Но в следващия миг изкрещя високо и сякаш хиляди пъти умря, когато усети как я обгръщат силни мъжки ръце.

– Хедър! – извика Брандон. Разбра, ужасен, че тя е гола. Тя се хвърли хълцайки на врата му. В този миг изобщо не се питаше по какво чудо се е озовал тук. Беше мокър до кости, но тя и това не забеляза. Сега се чувствуваше в безопасност. После чу стъпки и вече знаеше, че Томас Хънт отново е попетите ѝ. Сърцето ѝ заби лудо.

– О, Брандон, побързай, той има пистолети! – Брандон пребледня. – Ранена ли си, Хедър?

Тя нямаше време да му отговори. Той я придърпа след себе си в стая в другия край на дългия коридор и тъкмо искаше да затвори вратата, когато се появи Хънт. Той веднага я видя и вдигна пистолета. Хедър стоеше неподвижна, сякаш прикована. После чу изстрела. Куршумът се заби във вратата, до ухото ѝ. Дебелото дърво се нацепи на трески. Изтръгната от вцепенението си, тя затръшна вратата.

Брандон не попита нищо повече. Куршумът, който се бе забил в дървото точно над главата на жена му, беше го изкарал от кожата му. Той притегли Хедър и двамата се притиснаха към стената до затворената врата.

Видяха как дръжката слиза надолу, вратата бавно се отвори, а Томас Хънт се вмъкна предпазливо в стаята. Брандон вдигна ръка и сграбчи китката на мъжа, който изгърва един от pistolетите. Хънт се извърна, на лицето му се изписа ужас. Беше ясно, че не е подозирал за присъствието на Брандон. Беше зърнал навреме вдигнатия му юмрук и беше отскочил встрани, но не достатъчно далеч. Юмрукът го улучи по бузата и го хвърли срещу стената. Макар и зашеметен от силния удар, успя да вдигне втория pistolет и да го насочи към Брандон. Чу със задоволство вика на Хедър.

– Това е краят, господин Бърмингам, жалко, нали? – изсмя се той, триумфиращ.

Зад него Хедър отново извика.

– Той е убил Луиза – каза тя.

– Да, аз го направих – потвърди едва ли не със самодоволство Хънт и погледна ухилено Брандон, – няма да се поколебая да застрелям и вас. Предполагам, знаел сте вече, че съм го направил аз, нали?

– Може би – отвърна Брандон. Той отстъпи няколко крачки назад, увличайки след себе си и Хедър.

– Зная, зная, сигурен съм. Зная, че сте разпитвали в града за мен. В деня, когато дойдохте в магазина ми, вече сте се опитвали да си пххате носа в моите работи, вече душехте да разберете кога съм пристигнал от Англия и що за човек съм. Защо, ако смея да попитам?

Брандон се усмихна малко накриво и смъкна ризата си от раменете.

– Жена ми беше споменавала няколко пъти за вас...

Хедър вдигна смаяно глава и го погледна. Той я погали успокоително по косата, облече ѝ ризата си. Когато зърна раната, която зъбите на Хънт бяха оставили върху рамото ѝ, погледът му стана леден. Присви устни, а мускулът на бузата му затрепери.

– Виждам, че открийте как съм жигосал съпругата ви. Същинска кукличка е, нали? Много е сладка без дрехи, само по ботушки – ухили се той. – Но не е никак лесна. Признавам, не съм виждал по-хубава жена. Пък е и по-пъргава от всички, с които съм си имал работа досега. Докато да се обърна и ми се изплъзна, като гущерче.

Налудничав смях се изтръгна отново от устата му.

– Ако я бяхте хванали, сега щяхте да сте мъртъв – каза заплашително Брандон.

Хънт само присви уста.

– Та така, значи, разказвала ви е за мен. Не подозирах. Когато избяга в онази нощ от магазина на Уили, реших, че е прекалено уплашена, за

да спомене някога името ми. Нали трябваше да е повярвала, че тя го е убила. Не можех да допусна, че ви е разказала всичко. Но защо беше толкова нервна, когато си поговорих с нея? Когато я заплаших, че ще разкажа всичко, ако не плати?

– Предполагам, че съпругата ми не е подозирала, че ми го е разказала...

Хънт го изгледа – нищо не разбираше.

– Какви ги дрънкате? Що за глупости?

– Няма значение, господин Хънт, но ще съм ви много благодарен, ако ми кажете какво ви даде съпругата ми, за дави накара да мълчите?

– Знаете по-добре от мен. Или знаете поне част от истината. Нали ви видях как вдигнахте една от обещите, когато стояхте до леглото на Луиза.

Хънт се разсмя, когато чу въздишката на Хедър. Бръкна в джоба си, извади няколко бижута и ги показа на Брандон.

– Ето, щом толкова искате да знаете! – каза той гъгниво. Хубави нещица, нали? Почти толкова красиви, колкото и съпругата ви. Сладка женичка наистина с тази мека кожа и черните коси, а розовите пъпки на гърдите ѝ не могат да не очароват всеки мъж...

– Вие ли изнасилихте и убихте Сибила Скот? – прекъсна го Брандон.

Хънт го изгледа смаяно.

– Ами разбира се. И тя ми се присмя, както и Луиза. Този ден вървах по петите ѝ, когато тя си тръгна от Чарлстън. Преди да я убия си направих с нея кефа в гората. Но тя не е и наполовина толкова хубава колкото жена ви.

– Значи пак вие обикаляхте в гората край дъскорезницата ми?

– Да, да, това беше по-силно от мен. Цялото ми същество вече желаше съпругата ви, беше същинска мъка. Това ме терзаше ден след ден. Когато търговецът ми продаде роклята ѝ, разбрах, че е тук. Опитах се да науча от този човек от кого я е купил, но той не поиска да каже. Но тогава, в гората, я познах и вече знаех, че е същото момиче, което Уйли се опита да помами в леглото си. Беше му се изплъзнала и беше забила нож в рамото му...

– Не! – извика Хедър. – Той се надяна на ножа, докато се борехме.

– Както и да е, но тя го е помислила за мъртъв. А той не беше умрял. Довърших го аз. Той беше само пиян. Затова лесно му прерязах гръкляна на това прасе.

– Убил сте толкова хора, господин Хънт и никой не ви е

заподозрял? – попита Брандон.

– Разбира се, че почнаха да ме подозират, затова беше крайно време да се изпаря от Англия, а тук никой не знаеше нищо за мен.

– И навярно се мислите за голям хитрец? – попита Брандон, за да спечели още време. Междувременно вече бе разбрал, че мъжът е луд.

– Достатъчно хитър, за да увелича списъка си – отвърна високомерно господин Хънт и развъртя пистолета си във въздуха. – Само че искам преди това да си направя кефа и то с вашата съпруга, и то пред очите ви, докато сте още жив. Такова нещо досега не съм правил.

– Ами хайде тогава, Хънт – изсмя се саркастично Брандон. – Само че преди това вие ще бъдете труп.

Очите на Хънт святкаха налудничаво, когато отговори:

– Да, да, ще бъде особено удоволствие. Виждам ви толкова ясно пред себе си, вързан на вързопче, неспособен да помръднете, докато просвам жена ви на леглото и... ооо! Ще я накарам да крещи нарочно за вас, всеки път когато я ухапвам.

Хедър прегърна Брандон и скри лице на гърдите му.

– Ще ви убия, преди да сте я докоснали с пръст! – Заклевам се – казва Брандон.

Той побутна Хедър да застане зад него и се приближи внимателно към лудия.

– О, щом казвате, ще направя необходимото вие да умрете по-бързо – захили се демонично Хънт и се облегна на стената. Вдигна пистолета и го насочи към гърдите на Брандон.

Хедър се стурна с див вик напред и заслони с тялото си гърдите на Брандон. Той се опита да я накара да застане зад него, но тя склучи ръце около врата му, а безмерният страх за живота му сякаш бе пробудил в нея неподозирани сили.

– За бога, махни се от пътя ми, Хедър – извика той.

– Не – отвърна тя упорито, – той има само един куршум и може да убие само един от нас. Нека бъда аз, Брандон! – възкликна тя умоляващо. Предпочитам да умра тук, само той да не ме докосне още веднъж. Не бих могла да го понеса.

– Съпругата ви е права, сър. За съжаление не мога да убия с един изстрел и двама ви. Но така за мен става само по-интересно – изкикоти се той, като се обръщаше към Брандон. – Да не мислите, че няма да се забавлявам добре и с труп?

Брандон беше извън себе си от гняв.

– Да не си въобразявате, че ще допусна да я докоснете с пръст?

Няма да позволя да се погаврите с нея!

– Едва ли ще имате възможност – ухили се Хънт. С бързо движение дръпна ризата от тялото на Хедър и отстъпи със смях малко назад. – Намирам, че така е по-красива!

С вик на дива ярост Брандон скочи напред, но Хънт насочи тутакси оръжието си към него.

– Назад! Или ще откъсна с този пистолет хубавата главичка на жена ви. А останалото ще го изгризкам.

Бурята запрати с всички сили един клон срещу прозорците, стъклата се пръснаха на хиляди парчета, а Хънт се озърна, стреснат. Тъкмо този миг използва Брандон. Скочи напред, но не беше взел пред вид, че оръжието на мъжа си оставаше насочено към него. Хънт стреля и Хедър изпищя, когато Брандон се олюля. Но той не падна на пода, а само се хвана за рамото. Кръвта се стичаше по ръката и по гърдите му. Брандон се разсмя саркастично. В същия миг Хънт осъзна грешката си. Противникът му не беше мъртъв. С един скок, с бързина невероятна за куц човек, Хънт се озова при вратата и хукна по стълбите към антрето. Без да се колебае нито за миг, Брандон го последва. Хедър стоя един миг неподвижна и нерешителна. Ужасът да види Брандон пред дулото на пистолета я бе разтърсил. Тя излезе през вратата. Сакатият тичаше презглава, почти се търкаляше надолу по стълбата. Хвърли през рамо пламнал поглед назад. Облиза безпомощно дебелиите си устни, направи кръг в антрето, защото не можа да улучи изхода. Тя видя, че продължава да държи пистолета в ръка, но знаеше, че оръжието вече не е заредено. В същия миг Хънт вдигна пистолета и го запрати по преследвача си. Брандон се наведе. Оръжието падна зад гърба му на пода. Хънт се опитваше да стигне входната врата, но Брандон беше по-бърз. Той прескочи последните стъпала и се хвърли върху гърбавия. Двамата паднаха на пода. Брандон веднага се изправи и вдигна сакатия. Със зловещ смях удари Хънт с юмрук в лицето. Мъжът отново падна. От устата и носа му рухна кръв. Брандон пак го вдигна и го запокити с такава сила срещу стената, че само това беше достатъчно, за да му строши гръбнака. Хънт изкрещя. Погледът на Брандон беше все така зловещ и сега той удари с все сили с юмурици лудия в стомаха. Когато жертвата му падна по лице, Брандон тутакси вдигна отново Хънт и го цапардоса с неотслабваща ярост с юмрук под брадичката. Убиецът стенеше и се опитваше отчаяно да се освободи, но Брандон не го пускаше.

– Проклето псе, никога вече няма да докоснеш жена ми!

Хедър стоеше разтреперана до мъжа си. Не беше виждала Брандон

толкова брутален. Раната в рамото не му пречеше. Сякаш я беше забравил. И двамата мъже бяха целите в кръв.

Томас Хънт се беше превърнал в кърваво парче месо, беше почти в безсъзнание и едва ли разбираше какво става с него. Заскимтя тихо, когато Брандон го удари още веднъж.

Хедър не можеше повече да гледа. Тя изтича при мъжа си, хвана го за ръката.

– Брандон, престани, ще го убиеш. За бога, Брандон, престани!

Брандон пусна мъжа и го видя как се изплъзва от ръцете му и се свлича на пода. Томас Хънт стенеше и се превиваше.

Брандон беше загубил всякакъв интерес към него и Хедър разбра с облекчение, че няма да гледа повече как съпругът ѝ губи контрол над себе си.

Двамата се заизкачваха по стълбата, без изобщо да поглеждат назад. Хедър прегледа раната на рамото на Брандон. Кратък вик на болка се изтръгна от устата му, когато пръстите ѝ докоснаха мястото, където куршумът го бе прострелял.

– Трябва бързо да се прибираме, Брандон. Куршумът трябва да бъде изваден от раната.

Той успя широко да се усмихне.

– Боя се, че пътят към дома е отрязан за известно време. Ще трябва да прекараме нощта тук. В такава буря е невъзможно да се язди. Откакто дойдох, тя непрекъснато се засилва и навън сега е по-опасно отколкото при идването ти насам.

– Но рамото ти трябва да се превърже. И какво ще стане с Бо? Кой ще се погрижи за него?

Той се засмя, привлече я към себе си, без да помисли дори, че цапа гърдите ѝ с кръв.

– За рамото ми ще се погрижиш ти, миличко, а що се отнася до Бо, преди да тръгна помолих Джеймс, ако не се върнем на време, за му потърси дойка. От страна на Джеймс е било същинска идиотщина да те остави да тръгнеш.

– О, Брандон, можех ли да седя безучастно и да не опитам всичко, което би могло да ти помогне.

Тя стоеше в края на стълбището и не забеляза, че долу Хънт се е надигнал и пълзи към вратата. Едва когато вътре нахлу струя студен въздух, а с нея и дъжд, двамата се обърнаха и видяха, че мъжът се измъква от къщата. Той се опитваше да устои на бурята, която се бе превърнала в същински ураган.

Дори Брандон трябваше да положи не малко усилия, за да затвори с мъка вратата. Междувременно Хънт беше пропълзъл по терасата до противоположната страна на къщата, където бяха вързани конете. Брандон нямаше време да възпре Хънт, когато той метна разкривеното си тяло върху гърба на Леополд. Изкрещя някакво предупреждение, но гласът му се загуби сред свистенето на урагана.

Хънт се бе вкопчил в черния кон, който се въртеше на всички страни, искаше да го хвърли от седлото. Въпреки това се изсмя високо и победоносно, убеден, че е измамил преследвачите си. Разкривеното му тяло беше осакатено от юношески години от безмилостните побои на неговия баща. Беше издържал повече от нормален човек, който отдавна щеше да е мъртъв след толкова бой. Сега цялото му премазано тяло ужасно го болеше, но това съвсем не означаваше, че е неспособен да се движи. С грозен, креслив смях заби шпори в хълбоците на жребца и той веднага препусна с товара си на гърба.

Хедър стоеше на терасата, вдигнала лице срещу вятъра, когато той изгалопира край нея. Вековните дъбове в алеята се превиваха застрашително. През воя на урагана тя чу изведнъж как изпраща и се прекърши дърво. Брандон вече стоеше зад нея и тя видя, че устните му се движат, но сред воя на бурята не можа да разбере нито дума. Той я хвана за раменете, за да я върне в къщата. Съвсем близо до нея падна мълния и страхотна гръмотевица процепи въздуха. Втора светкавица проряза мрака, в мига, в който Хедър се обръщаше и тя видя как в края на алеята Леополд се вдига високо на задни крака. Неспособен да се държи повече в седлото, Хънт падна на земята в мига, в който огромен клон се отцепи от вековен дъб и падна с трясък върху алеята. Викът на Хедър остана нечут сред бушуващата стихия, тя понечи да се обърне към Брандон, но той вече бе изтичал под проливния дъжд. Обърна се и с оживени ръкомахания я подкани да влезе в къщата, но тя остана на терасата и го видя как стигна бързо до недъгавия и се опита да вдигне огромния клон. После коленичи до мъжа. Брандон видя, че жена му продължава да стои на терасата и поклати глава. Този недвусмислен жест трябваше да й каже, че е дотичал твърде късно. Хънт беше мъртъв. Заслуженото наказание го беше стигнало.

Брандон остави онова, в което се бе превърнал Хънт, да лежи на мястото на злополуката и изтича бързо при Хедър.

– Хайде, влез най-сетне вътре – каза той. – Трябва да отведе Феърлейди и коня на Хънт в конюшнията.

– Нека ти помогна. С такава рана не можеш да свършиш всичко

сам.

– Не, бъди добро дете и се прибери най-сетне в къщата. Няма да се бавя, иди да намериш нещо за превързване. Той направо я завлече в къщата и затвори вратата.

Тя изкачи бързо стълбата и веднага почна да търси с какво да превърже раната му. Намери мехлем, бренди и чисти чаршафи. Застла леглото в една от стаите за гости и сложи до него няколко свещника, които намери из къщата. Нощта бе настъпила и като се изключат яркобелите светкавици, прорязващи небето, къщата тънеше в непрогледен мрак. Тя донесе от съседната стая ризата на Брандон и я облече защото за нищо на света не би сложила дреха на Луиза.

Когато Брандон се върна, тя вече го очакваше, неспокойна, на стълбището. Свещникът в ръката ѝ хвърляше мека светлина. Хедър видя, че той още повече е пребледнял. Когато се облегна, отпаднал, на вратата, тя избърза към него и го зави в памучно одеяло. Куршумът беше отворил доста широка рана, а сега Брандон явно усещаше и болки. Тя му помогна да изкачи последните стъпала и го поведе през коридора към стаята, в която беше приготвила легло. Когато минаваха покрай спалнята на Луиза и двамата видяха, че там свети. Хедър беше забравила един от свещниците, които бе разнасяла, докато търсеше ножици. Въпреки болките Брандон можа да забележи, че копринената покривка на леглото е смъкната на пода, а Хедър наведе виновно глава.

Хедър помогна на Брандон да си легне и посегна към ножицата, за да разреже и смъкне мокрия му панталон.

– Какво искаш да направиш? – възкликна Брандон. – Как мислиш, какво ще облека утре, за да те придружа до в къщи? – продължи той весело. – Уверявам те, не съм оставил тук втори чифт панталони в някой гардероб. Я по-добре ми помогни да ги събуя.

Не беше лесно да се смъкнат тесните мокри панталони. Брандон въздъхна облекчено, когато успяха най-сетне с общи усилия да го направят. Той се облегна, омаломощен.

Хедър изчисти и прегледа внимателно раната му, а после му подаде пълна до горе чаша бренди.

– За да се подкрепя ми е напълно достатъчно да те гледам как стоиш, облечена в ризата ми – закачи я той, – ти си най-чудесното лекарство, скъпа и ако хем пия, хем те гледам, току виж съм се забравил и съм използвал това легло не само за спане.

Тя се засмя. Гледаше го как пресушава цялата чаша. В погледа ѝ се четеше обожание, когато се приближи към него и отметна мокрите

кичури от челото му. Върхчетата на пръстите ѝ докоснаха нежно бузата му.

Той я погледна, хвана ръката ѝ, горещо я целуна.

– Брандон – каза тя угрижено, – нямам достатъчно сили и не мога да те държа, затова ще трябва да стоиш мирен, докато ти вадя куршума.

– Прави каквото трябва, Хедър, бъди спокойна, аз няма да шавам.

Той целият се изпоти и стисна силно устни, за да не изкрещи, но не помръдна, докато тя търсеше куршума. Хедър изпитваше не по-малка болка. За малко не се разплака, когато от устата му се изтръгна тих стон.

Най-сетне бе намерила куршума и сега се опитваше да го извади с ножицата. Хвана я с овлажнели длани и изтегли внимателно куршума. Рукналата кръв напои чаршафа, който беше нагънала под ръката му. Но само по изобилните капчици пот по челото му можеше да се разбере, че страда и Хедър се възхити на самообладанието му.

По-късно, когато раната беше вече здраво превързана, тя седеше на леглото до него и бършеше потта от челото му.

– Сега спи ли ти се? – попита го нежно.

Той погали бедрата ѝ.

– Когато те гледам, забравям болките и не ми се мисли за сън, скъпа. Дори изпитвам изкушението да предявя съпружеските си права. Миналата нощ така много ми липсваше!

– Едва ли толкова много колкото ти липсваше на мен – прошепна тя и го целуна по устата.

– Няма да навреди на рамото ми, ако легнеш сега до мен – каза Брандон.

Тя угаси всички свещи, пхна се под завивката, притисна се към него и усети това чуждо легло като истински подслон от бурята, която вилнееше навън.

Известно време лежах неподвижни един до друг и се наслаждавах взаимно на присъствието си. Но Хедър вече не можеше да сдържи любопитството си:

– Брандон?

Той я целуна по челото.

– Да, миличко?

– Защо заподозря толкова бързо господин Хънт? Той каза, че си го разпитвал още на другия ден след срещата ни в театъра. Наистина ли беше така?

– Да.

– Но защо?

– По време на пътуването ни от Англия ти се разболя и в бълнуванията си непрекъснато повтаряше името на Хънт. Беше ясно, че ужасно се страхуваш от него. Но едва когато го срещнахме в театъра разбрах колко силен е страхът ти. Затова исках да науча колкото може повече за този човек.

Тя го погледна замислено.

– Какво още казах в бълнуванията си?

Той се усмихна.

– Ами говореше много за баща си и ме бъркаше с него. Споменаваше и някакъв мъж по име Уилям Кърт. От бълнуването ти можах да разбера – убедена си, че си го убила, когато се е опитал да те изнасили. Споменаваше името му винаги заедно с това на Томас Хънт и ми стана ясно, че се боиш от обвинение в убийство.

– Знаеше всичко това и не спомена никога нито дума?

– Предпочитах ти по своя воля да дойдеш при мен, да ми се довериш и да ми позволиш да ти помогна.

Хедър запрегльща, за да не се разплаче.

– Толкова ме беше страх да не те наскърбя, така не исках да те загубя. Толкова силно желях да те направя щастлив. Не биваше да се срамуваш от мен.

Той се усмихна нежно.

– Мислиш ли, че не бях щастлив? Не допускаше ли, че отдавна зная тайната ти? Ти вече нямаш тайни от мен, знаеш го, нали?

– Абсолютно никакви тайни? – попита тя предпазливо.

– Никакви – отвърна той кратко. – Зная даже, че си си пожелавала да родиш дъщеря, за да ме ядосаш.

Тя се засмя и се поизчерви.

– Но това е ужасно, Брандон, знаел си и си мълчал. Не съм и подозирала, че знаеш. Но наистина веднага ли разбра, че Хънт е убил Луиза и Сибила?

– Когато отидох при него, разбрах, че е бил шивач и на Сибила, но това още не беше доказателство, че я е убил. След смъртта на Луиза вече не се съмнявах, но трябваше и да го докажа. Бях сигурен, че Лулу може да ми разкаже много неща, но Таунсенд ме арестува преди да мога да говоря с нея. Таунсенд беше открил, че Луиза е плащала сметките си с мои пари и беше предположил, че тя, по една или друга причина, ме изнудва. Разпалената му фантазия го накара да предположи, че ме държи в ръцете си защото знае, че аз съм убиецът на Сибила. Затова е бил толкова сигурен. Освен това имал е и свидетел, който ме е видял да

бягам от мястото на произшествието.

– Ти сподели ли с него съмненията си?

– Да. И когато Лулу сама дойде да му разкаже каквото знае, той почна да ми вярва.

– Лулу е отишла доброволно при шерифа?

– Да. Като се върнала от нивите, тя се вмъкнала в къщата, видяла Хънт, намерила мъртвата Луиза. Преживяла е същински ужас, но не се е поколебала веднага да потърси шерифа.

– Затова ли смяташ, че е било лудост от моя страна да хукна да я търся. Тя вече е била при Таунсенд и му е разказала всичко. Ти винаги си ме смятал за глупаво дете – заключи тя намусено.

– О не, добре знай, че не си дете – закачи я той, но добави ядосано: – Сърдя ти се само, че си дала на този негодник, когото впрочем, винаги съм смятал за луд, бижутата, които ти подарих.

– Толкова се боях, че ще ти разкаже какво съм направила, а нямаше да е почтено да му дам бижутата на твоята майка. Зная колко си я обичал, а ми беше достатъчно мъчително да се разделя и със собствените си бижута. Но те бяха единственото, което можех да му дам.

– Нима мислиш, че бих се отказал от теб, дори наистина да беше убила Кърт? За бога, та този човек си го е заслужавал!

– Не е бивало да съм толкова лековерна, когато ми обеща учителско място в женския пансион на лейди Кабот. Но така исках да се махна от дома на леля си.

Брандон я изгледа смяян.

– Лейди Кабот ли каза?

Тя кимна неуверено:

– Да, трябваше да стана учителка в пансиона ѝ.

Той се разсмя от сърце.

– А какво трябваше да преподаваш, мадам? Как се ляга с мъж в леглото? Мило мое наивно момиченце! Лейди Кабот е собственичка на един от най-елегантните и най-скъпите лондонски публични домове. Признавам, че съм ходил там един или два пъти. Хъм, кой знае, може би щях да те срещна там, ако нещата се бяха развили другояче. Бъди сигурна, щях да избирам само теб, да преспивам само с теб.

– Брандон Бърмингам! – възкликна тя възмутено – значи ли това, че би предпочел такава среща с мен? – Тя беше седнала в леглото, готова сякаш да стане и да го напусне, но той я прегърна с една ръка и я привлече обратно.

– Разбира се, че не, миличко, само се пошегувах. Би трябвало по-

добре да ме познаваш.

– Наистина нямах представа, че това училище съвсем не е училище – усмихна се тя.

– Зная, детенце и се радвам, че проклетото псе, което е искало да те натика там, е намерило заслужената си смърт, в противен случай щеше да ми се наложи да се върна в Лондон и собственооръчно да му строша главата. Той си е получил заслуженото заедто се е опитал да те изнасили.

Тя го погледна усмихната.

– А после се появи ти и ме изнасили. Какво ще е сега заслуженото наказание?

Той се усмихна доволно.

– Вече си понесох наказанието, нали се наложи да се ожена за една високомерна малка девственица.

Той посегна към кожената кесия, която бе сложил на масата, преди да се съблече, пусна я да падне на корема му.

– Само внимавай това тук да не се загуби втори път, мадам. Следващия път няма да съм толкова снизходителен.

Тя посегна любопитно към кесията и я отвори. Вътре бяха бижутата й.

– Как успя да измъкнеш кесията от джоба на господин Хънт? Нали беше вече мъртъв и погребан под огромния дъбов клон? – попита тя учудено.

– Паднала е, изглежда, когато Леополд го хвърли от седлото.

Когато си тръгнаха на другата заран, качени и двамата на гърба на Феър лейди, бурята беше поутихнала. Разкъсани облаци все още се гонеха по оловносивото небе, но вече не валеше. Наметалото на Хедър още беше влажно и сега вдигаше пара под горещото утринно слънце. С удоволствие би го хвърлила, но Брандон реши, че да язди само по риза означава да не следва господ струващата мода.

– Ех, Джеф не би имал нищо против, ако се появиш и само по риза, а Хети е свикнала да те вижда и с много по-малко дрехи на гърба – закачи я той.

Хедър го изгледа нерешително и сякаш готова да свали наметалото.

– Щом смяташ, че Джеф не би имал нищо против...

Той задържа ръката й и весело се разсмя. Очите му сияеха.

– Той наистина не би имал нищо против, но аз бих имал куп възражения. Нали видя как подредих Хънт. Не бих го повторил с особено удоволствие и по отношение на собствения си брат.

Наметалото си остана на раменете ѝ, а не след дълго двамата бяха вече в къщи. Всичко живо се втурна на верандата. Джеф очевидно не беше мигнал тази нощ, а Хети плачеше в престилката си.

– Ох, божке, божке, мастър Бран, всички мислехме, че ви се е случило нещо. Леополд се върна сам и решихме, че вие хвърлил и сте си строшили главата. – Тя се обърна към младата си господарка и поклати глава: – Пък вие, госпожа Хедър, ме уплашихте до смърт. За малко да пребия Джеймс заедно с вас, а Хети плачеше в престилката си.

Порив на вятъра повдигна наметалото на Хедър. Брандон побърза да го хване, но Джеф и Хети вече бяха зърнали голите ѝ бедра.

– Госпожо Хедър, какво е станало с дрехите ви?

– Убиецът на Луиза се е опитал да убие и нея – отговори Брандон и слезе от коня. Лицето му се изкриви от болка и той посегна към рамото си. Беше преbledнял. Хедър се смъкна уплашена от седлото и опипа, загрижена, превръзката му.

– О, Брандон, пак почва да кърви! Веднага се качвай горе, трябва да види какво става. – Трябват ми чисти бинтове и вода – обърна се тя към Хети – и кажи на Мери да ми донесе Бо. Сигурно умира от глад. Пък и аз трябва да се освободя от млякото си. Джеймс, откарай Феър лейди в конюшната и хубавичко я разтрий. Лък, тръгвай веднага за Чалстън и кажи на шерифа Таунсенд да потегли веднага с още няколко души мъже за плантацията Оукли. Там ще имат нужда от тях. Джеф, ела горе с нас. Брандон ще ти разкаже какво се случи тази нощ.

Всеки тръгна да изпълнява възложената му задача. А Хети се усмихна тайничко, преди да хукне и тя.

– Все повече ми заприличва на мистрис Кетрин. С всеки изминат ден – измърмори тя.

В хола Хедър се сблъска с Джордж, който наведе глава и запристъпва от крак на крак, докато тя минаваше край него. Тя спря пред него и вдигна въпросително вежда:

– Джордж?

– Да госпожо? – отвърна той и вдигна смутено глава. Едното му око беше насинено.

– Какво ти има на окото, Джордж? Синьо е като теменужка.

– Да, госпожо – потвърди той.

– От какво? – продължи тя да пита.

Той хвърли поглед към капитана си и се изкашля.

– Ами трябваше да уредя в Чарлстън една работа, мадам – отвърна той решително.

– Какво именно трябваше да уредиш?

Джордж беше толкова объркан, че Джеф се разсмя.

– Ами заради Дики, мадам. Помните ли Дики, мадам?

– Да, Джордж, много добре помня Дики. А колко насинени очи има Дики?

– Две, госпожо и той безкрайно съжалява, че ви е причинил такива неприятности. Закле се да не каже никога нито дума повече, нито пиян, нито трезвен – побърза да добави Джордж.

Тя кимна и хвана мъжа си за ръката. Но после хвърли поглед през рамо и се засмя:

– Две насинени очи, казваш? Благодаря ти, Джордж.

– Моля, моля, госпожо – усмихна се той с облекчение.

След като превърза раната на Брандон, Хедър се изкъпа набързо, облече лека муселинена рокля и седна, малко по надалеч от мъжете, в едно кресло с гръб към Джеф, за да накърми Бо. Докато Брандон разказваше на брат си приключенията от миналата нощ, тя се озърна в спалнята си и се усети на топло и сигурно място. Погледна към нощната масичка до леглото на Брандон. Там беше сложен миниатюрният портрет на неговата майка в рамка от слонова кост. Зелените очи, така майсторски нарисувани от художника, бяха като живи и в тях Хедър прочете одобрение, смаяна от закрилящата сила, която тази жена излъчваше и след смъртта си за онези, които бе обичала. Беше сигурна – само на нейните обещания дължаха, че нещата се разкриха докрай. Да наистина, възможно ли беше това?

– Не си ли съгласна с мен, котенце?

Изтръгната от мислите си, тя го погледна учудено.

– Какво имаш предвид, мили? Изглежда не съм те чула.

– Джеф иска да купи Оукли и аз настоявам да приеме имението като подарък за рождения си ден. Не мислиш ли и ти, че трябва да го стори?

Тя се усмихна на мъжа си. В очите ѝ се четеше обожание.

– Разбира се, скъпи – отвърна тя и хвърли отново бърз поглед към портрета. Питаше се дали само си въобразява, че в зелените очи е прочела одобрение. Те имаха вече своя тайна, тези две госпожи Бърмингам, тайна, която съпрузите им никога нямаше да научат. За пред света и двете бяха крехки и незащитни, но любовта им даваше повече сили и смелост, отколкото можеше да се предположи. Мъдра усмивка заигра по устните на Хедър и тя кимна в мълчаливо съгласие към портрета на Кетрин Бърмингам.

КРАЙ

© Катлийн Удиуиз
© Андреа Михайлова, превод от английски

Kathleen Woodiwiss
The Flame and the Flower

Сканиране: ???
Разпознаване редакция: Xesiona, 2009

Издание:

Катлийн Удиуиз. Пламъкът и цветето
Издаелство „Ирис“
Редактор: Правда Панова
Коректор: Виолета Иванова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11183>]